

Кралете на трилъра®

ДЖЕЙМС РОЛИНС

Грант Блекуг

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **БАРД**

БОЕН ЯСТРЕБ

Роман за Тъкър Уейн

**ДЖЕЙМС РОЛИНС, ГРАНТ
БЛЕКУУД
БОЕН ЯСТРЕБ**

Превод: Владимир Германов

chitanka.info

Бившият военен рейнджър Тъкър Уейн и неговото бойно куче Каин попадат в мрежата на глобална конспирация. Двамата ще бъдат принудени да нарушават закони, да откриват национални тайни и да рискуват всичко, за да спрат един луд!

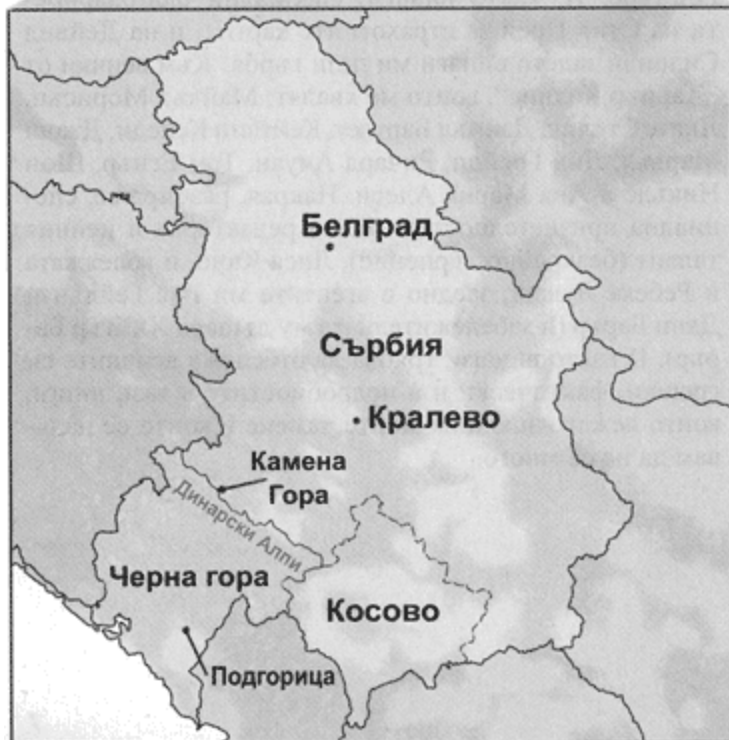
Миналото и настоящето на Тъкър Уейн се сблъскват, когато бивша колежка от армията го моли за помощ. Тя се крие от брутални убийци, които преследват нея и малкия ѝ син. За да ги опази, Тъкър трябва да открие кой е убил брилянтна млада идеалистка — престъпление, което води към най-висши политически кръгове.

Сред блатата на американския Юг и в разтърсвания от гражданска война Тринидад Тъкър и Каин трябва да открият истината зад една тайна от Втората световна война, тайна, която може да промени днешния свят... и разбиранията за това какво означава да си човешко същество.

*На всички четириноги воини там, някъде...
И на тези, които служат заедно с тях.
Благодарим ви за всеотдайността и службата.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Към мнозината, присъединили се към Грант и мен в това пътешествие с Тъкър и непоколебимия му приятел Каин: ценя помощта ви, критиките, насърченията ви. Най-напред, искам да благодаря на групата на критиците, които са с мен от толкова много, много години: Сали Ан Барнс, Крис Кроу, Лий Гарет, Джейн О’Рива, Дени Грейсън, Ленърд Литъл, Джуди Прей, Карълайн Уилямс, Крисчън Райли, Тод Тод, Крис Смит и Ейми Роджърс. И, както винаги, специални благодарности на Стив Прей за страхотните карти... и на Дейвид Силвиън задето винаги ми пази гърба! Към всички от „Харпър Колинс“, които ме хвалят: Майкъл Морисън, Лиате Стелик, Даниъл Бартлет, Кейтлин Кенеди, Джош Марвъл, Лин Грейди, Ричард Ачуан, Том Егнър, Шон Никълс и Ана Мария Алеси. Накрая, разбира се, специална признателност за моята редакторка и нейния талант (безкрайно търпение), Лиса Кюш, и колежката ѝ Ребека Лукаш, заедно с агентите ми Ръс Гейлън и Дани Барър (и забележителната му дъщеря Хийтър Барър). И както винаги, трябва да отбележа всичките си грешки, фактически и в подробностите в тази книга, които лежат изцяло на моите рамене и които се надявам да не са много.

ПРОЛОГ

Пролет 1940

Бъкингамшиър, Англия

Малцина в германското военното разузнаване, Абвера, знаеха истинското му име и дори намеренията му тук, на британска земя. Агентът носеше кодовото име Geist, немската дума за „призрак“, и за него провалът не съществуваше като възможност.

Лежеше по корем в кална канавка, заскрежени папури бодяха лицето му. Не обръщаше внимание на среднощния студ, на ледените пориви на вятъра, на болката в замръзналите си стави. Бе насочил цялото си внимание към гледката през бинокъла, долепен до очите му.

Той и придаденият му екип бяха залегнали на брега на малко езеро. На стотина метра от тях, на другия бряг, се издигаше притъмняла редица достолепни провинциални къщи и само от време на време тук-там, покрай черните покривала на затъмнените прозорци, просветваха тесни ивици жълта светлина. На върха на оградата около градината на едно конкретно имение имаше бодлива тел.

Блечли Парк.

Мястото беше известно и с кодово име: Станция X.

Тази неугледна провинциална сграда прикриваше операция на британското разузнаване, съвместно начинание на МИ6 и Правителствената школа за кодове и шифри. В няколко дървени бараки, издигнати в идиличните акри земя, Съюзниците бяха събрали най-големите математици и криптографи от целия свят, включително един човек на име Алан Тюринг, който беше изпреварил колегите си с десетилетия. Целта на Станция X беше да разбие кода „Енигма“, използван от германците, като използва инструменти, създадени от гениите тук. Групата вече беше успяла да направи електромеханично дешифриращо устройство, наречено Бомбата, а слуховете говореха, че се разработва и проект да бъде създаден Колос — първия програмируем електрически компютър на света.

Унищожаването на тези устройства обаче не беше целта на Призрак тази нощ.

В имението се криеше награда, надминаваща всичко, което началниците му можеха да си представят: пробив, който притежаваше потенциала да промени самата съдба на света.

„И аз ще го притежавам — или ще умра в опитите си да го придобия.“

Призрак почувства пулсът му да се ускорява.

Вляво от него първият му помощник-лейтенант Хофман вдигна яката си около врата си, защото започна да капе леден дъжд. Размърда се и даде глас на недоволството си: „Gott verlassenen Land“^[1].

Без да сваля бинокъла от очите си, Призрак се скара на шефа на бойците си:

— Тишина! Ако някой те чуе да говориш на немски, ще останем тук до края на войната.

Беше наясно, че подчиненият му екип от осем души има нужда от твърда ръка. Членовете му бяха специално подбирани от Абвера не само заради великолепните си военни умения, но и защото знаеха английски. Липсата на военно присъствие в селските региони се компенсираше от бдителни граждани.

— Камион! — прошепна Хофман.

Призрак погледна над рамото му към пътя, който се виеше през гората. Там боботеше камион със затъмнени фарове, виждаха се само две тесни ивици светлина.

— Залегни! — изсъска Призрак.

Не искаше да привлечат вниманието на шофьора. Всички залегнаха, докато боботенето на кашлящия двигател на камиона не заглъхна.

— Чисто — прошепна Хофман.

Призрак си погледна часовника, после отново огледа с бинокъла.

„Защо се бавят толкова?“

Всичко зависеше от прецизното спазване на времето. С екипа му бяха свалени от подводница преди пет дни на един пуст бряг. След това се разделиха на групи от по двама и трима, които се придвижваха през провинцията с документи, които ги легитимираха като надничари и селски работници. След като се добраха до местоназначението си се прегрупираха в една ловна хижа, където ги очакваше скрито оръжие,

оставено там предварително от агентите, подготвили пристигането на екипа.

Оставаше само последната група.

Вниманието му привлече премигваща светлинка от територията на съседното на Блечли Парк имение. Изгасна, после отново светна — а после се възцари тъмнина.

Това беше сигналът, който очакваше.

Призрак се надигна и каза:

— Време е да тръгваме.

Хората на Хофман взеха оръжията си — автомати и пистолети със заглушители. Най-едрият — огромен и як като бик, казваше се Краус — влачеше тежка картечница MG4, която можеше да изстрелва по хиляда и двеста куршума в минута.

Призрак огледа нашарените с черно лица около себе си. Бяха тренирали три месеца в макет на Блечли Парк, с реални размери. Сега всички можеха да се движат тук и с вързани очи. Единствената неизвестна променлива беше нивото на вътрешната сигурност. Изследователският комплекс се охраняваше както от войници, така и от цивилна охрана.

Призрак им припомни плана още веднъж:

— Щом влезете в имението, палите уточнените сгради. Причиняват възможно най-голяма паника и хаос. В този хаос аз и Хофман ще опитаме да вземем пакета. Ако открият огън, стреляте по всичко, което се движи. Ясно ли е?

Мъжете кимнаха.

Когато всички бяха готови — дори да умрат, ако се наложи, — тръгнаха покрай езерото и обвитата в мъгла гора. Призрак ги поведе през съседни имения. Повечето от домовете бяха затворени. Скоро прислуга и майстори щяха да запристигат, за да подготвят домовете в провинцията за ленивите летни месеци, но дотогава имаше поне още две седмици.

Това беше една от многото причини адмирал Вилхелм Канарис, шефът на германското военно разузнаване, да избере точно този момент. Имаше и още един много важен елемент, свързан с времето.

— Входът на бункера трябва да е точно пред нас — прошепна Призрак на Хофман. — Подготви хората.

Британското правителство — което си даваше сметка, че Адолф Хитлер скоро ще започне въздушна война срещу Англия — беше започнало да изгражда подземни бункери за важните си обекти, сред които беше и Блечли Парк. Бункерът в Станция X още не беше завършен и засега бе слаба точка в охранителната система на имението.

Призрак възнамеряваше тази нощ да се възползва от тази слаба точка.

Поведе екипа си към къщата, която беше съседна на Блечли Парк. Тухлена, от епохата на Тюдорите, с жълти капаци на прозорците. Приблжиха каменната стена около имението и Призрак направи знак на хората си да спрат до нея.

— Къде отиваме? — попита Хофман шепнешком. — Мислех, че ще минем през някакъв тунел.

— Ще минем. — Единствено Призрак разполагаше с последната разузнавателна информация.

Приведе се и забърза към портата. Беше отключена. Светлинният сигнал бе потвърдил, че всичко тук е готово.

Призрак бутна портата, прекрачи прага и поведе хората си към остъклената зимна градина. Там отново завари отключена врата — влязоха бързо вътре и отидоха в кухнята. Белите шкафове сияеха на лунната светлина, която струеше през прозорците.

Без да губи време, Призрак отиде до вратата на килера. Отвори я и светна с фенерчето си. Лъчът освети стъпала надолу, към изба с каменен под. Стените бяха боядисани в бяло, под гредите на голия таван минаваше плетеница от тръби за вода и кабели. Избата беше широка колкото къщата.

Той поведе хората си покрай кашони и складирани мебели, увити в прашни чаршафи. Когато стигна до източната стена на избата, дръпна един килим и видя в пода дупка. Още едно свидетелство за отличната работа на спящите агенти на Канарис.

Призрак светна надолу с фенерчето си — долу имаше вода.

— Какво е това? — попита Хофман.

— Стара канализационна тръба. Свързва всички имения около езерото.

— Включително Блечли Парк — даде си сметка Хофман веднага.

— И частично завършения бункер — потвърди Призрак. — Тясно е, но пък трябва да минем по нея само сто метра, за да стигнем до незавършеното бомбоубежище и да се качим пак горе.

Според последните данни на разузнаването основите на бункера се охраняваха много слабо и оттам би трябвало да успеят да проникнат на терена на Блечли Парк светкавично.

— Британците изобщо няма да разберат какво ги е сполетяло — отбеляза Хофман със зла усмивка.

Призрак ги поведе отново — спусна се в дупката и скочи в дълбоката до глезените застояла вода. Опря се с една ръка на покритата с мухъл стена, за да запази равновесие, и тръгна към старата каменна тръба. Беше висока само метър и половина, така че трябваше да върви приведен. Дишаше през устата заради вонята.

След няколко крачки изгаси фенерчето и се съсредоточи върху далечното сияние на лунната светлина. Вървеше бавно, гледаше да не шляпа във водата, за да не привлече вниманието на охраната, ако случайно реши да хвърли поглед към строежа. Хората на Хофман следваха примера му.

Най-накрая стигнаха до осветената от луната шахта в тавана на тръбата. Беше затворена с решетка. Призрак опипа веригата и катинара, с които беше заключена.

Не бяха проблем.

Хофман му подаде клещи и Призрак внимателно срязва веригата до катинара. Погледна лейтенанта, за да се увери, че всички са готови, после отмести решетката и се измъкна през шахтата.

Озова се в основите на бъдещия бункер, засега само гол бетон. Наоколо имаше недоиззидани стени, коридори, проходи, канали за инсталациите. По скеле и стълби можеше да се стигне до терена на имението горе. Той се прикри под скелето, за да не могат да го видят отгоре. Един по един останалите командоси дойдоха при него.

Призрак се огледа, за да се ориентира. Би трябвало да са на около четирийсет метра от целта — Барака 8. Това беше една от няколкото боядисани в зелено дъсчени постройки, издигнати в имението. Всяка имаше свое предназначение, но целта на екипа беше изследователската секция, ръководена от Алан Тюринг, математик и криптоаналитик.

— Помнете — напомни Призрак на хората си. — Никаква стрелба, освен ако не ни разкрият преждевременно. Хвърлете

запалителните гранати в Бараки 4 и 6. Огънят ще работи за нас. Ако имаме късмет, ще успеем да създадем достатъчно хаос, за да прикрием изтеглянето си.

Хофман посочи двама от хората си.

— Шваб, поемаш Барака 4. Фабер, ти и хората ти поемате Барака 6. Краус, ти ще ни следваш. Бъди готов да използваш картечницата, ако се появи проблем.

Хората на лейтенанта кимнаха, после се качиха по стълбите и изчезнаха зад ръба на отворената яма на бункера. Призрак ги последва. Хофман и Краус бяха по петите му.

Той тръгна приведен на север и стигна Барака 8. Долепи се до дървената стена. Вратата трябваше да е зад ъгъла. Изчака един дъх, за да се увери, че не се чува нито звук.

Отброяваше времето до началото... най-после чу викове от изток и запад: „Пожар! Пожар! Пожар!“

Бързо заобиколи ъгъла и изтича по няколкото дървени стъпала до вратата на Барака 8. Натисна дръжката.

Ноцта вече бе озарена от пламъци.

Призрак мина по коридора и влезе в малка стая. В средата й имаше две маси, затрупани с купчини перфокарти. Белите стени бяха покрити с пропагандни плакати, които предупреждаваха, че ушите и очите на нацистите са навсякъде.

Хофман влетя в съседната стая. Две жени, седнали на дълга маса, сортираха други купчини перфокарти. Жената вляво вдигна очи, завъртя се със стола си и посегна към червен паникбутон на стената.

Хофман я простреля два пъти. Заглушените изстрели не бяха пошумни от кашляне.

Застаналият зад него Призрак ликвидира другата с един изстрел в гърлото и тя падна без звук.

Вероятно бяха от ДКВС — Дамската кралска военноморска служба — и помагаша в работата, която се вършеше тук.

Призрак бързо отиде при първата жена, претърси джобовете ѝ и извади голям колкото палец месингов ключ. У втората жена откри втори ключ, железен.

С двата ключа се върна в първата стая.

Отвън долетя тревожното пищене на сирена.

„Засега операцията ни като че ли...“

Мисълта му беше спряна от трясъка на изстрели. Последваха още.

— Открили са ни — изруга Хофман.

Призрак не искаше, нямаше да се откаже. Отиде до високия до кръста сейф до едната стена. Както очакваше, имаше две ключалки, горе и долу, и ключалка с комбинация в центъра.

— Трябва да побързаме — прошепна Хофман до него. — Ще дойдат всеки момент.

Призрак обърна глава към вратата и нареди:

— Краус, разчисти ни път да се доберем до бункера.

Едрият войник кимна, вдигна тежкото оръжие и излезе. Докато Призрак мушкаше ключовете в ключалките, картечницата на Краус затрещя в нощта.

Призрак се съсредоточи върху конкретната си задача — завъртя единия ключ, после другия, после чу мекото прещракване вътре. Улови врътката на третата ключалка и набра комбинацията. Това беше истинският тест за капацитета на Абвера.

Набра: девет... двайсет и едно... четири.

Пое въздух, издиша го, натисна лоста.

Сейфът се отвори.

Слава богу!

Той бързо огледа какво има в сейфа и извади само едно нещо — кафява папка с множество джобове, завързана с гумени ленти. Прочете името, написано с шаблон на корицата.

ПРОЕКТ АРЕС

Знаеше, че Арес е гръцкият бог на войната, което беше уместно, предвид съдържанието на папката. Обаче този символ беше само намек за истинската същност на материалите вътре. Съкращението АРЕС означаваше нещо много по-важно, нещо, което можеше да доведе до пренаписване на историята. Той стисна папката с разтреперани ръце, защото знаеше какви ужасяващи чудеса има в нея, и я натъпка под якето си.

Хофман отиде до вратата, отвори я и извика:

— Краус!

— Хайде! — отговори Краус на немски, забравил всякакви конспирации. — Излизайте, преди да са се ориентирали!

Призрак застана до Хофман при вратата, извади щифта на една запалителна граната и я хвърли назад в стаята. Дватама изскочиха навън в мига, в който гранатата експлодира зад тях, пръсна стъклата на прозорците и всичко лумна в пламъци.

Двама британски войници изтичаха иззад ъгъла на бараката отляво. Краус ги покоси с картечницата, но се появи още — прикриха се, отвърнаха на огъня, принудиха хората на Призрак да се отдалечат от изкопа на бункера — от възможността за измъкване.

По-навътре в имението димът беше по-гъст, острата миризма на горящо дърво ставаше непоносима.

През пелената от дим изскочиха още двама души. Краус насочи картечницата към тях, но в последния момент видя, че са от техните хора. Шваб и един от бойците.

— Къде са Фабер и другите? — попита Хофман.

Шваб поклати глава.

— Видях как ги убиха.

Бяха останали само шестима.

Призрак викна:

— Към автопарка!

Затичаха, като хвърляха запалителни бомби наляво и надясно, за да увеличават хаоса, стреляха и убиваха всичко, което се движи.

Стигнаха до някакви навеси. На петдесет метра по-нататък беше порталът. Десетина войници се бяха прикрили около него с насочени към тях оръжия. Прожектори опипваха района.

Призрак поведе към хангар от гофрирана ламарина, в който бяха паркирани три камиона с брезентови покривала.

— Трябва да разчистим портала — каза и погледна Хофман и хората му. Наясно беше какво иска от тях. Всякакъв опит за измъкване щеше да струва живота на доста от тях.

Лейтенантът го погледна в очите и каза:

— Ще го направим.

Призрак го тупна по рамото — мълчалив израз на благодарност.

Хофман тръгна с останалите си четирима души.

Призрак се качи на най-близкия камион. Ключът беше на таблото. Той запали мотора, после изскочи от кабината, отиде при другите два камиона и отвори капаците на двигателите им.

В далечината картечницата на Краус започна смъртоносното си тракане, придружена от автоматни откоси и гърмежи на взривени гранати.

Чу се далечен вик:

— Бягайте!

Крещеше Хофман.

Призрак бързо се качи в първия камион и включи на скорост — но преди това хвърли по една граната в двигателите на другите две машини. Малко след като натисна педала и се отдалечи, гранатите избухнаха зад него.

Той подкара към портала и наби спирачки пред него. Наоколо лежах мъртви британски войници. Прожекторите бяха простреляни и не светеха. Хофман докуцука до портала и го отвори. Краус му помогна да се качи в кабината.

— Загубих Шваб и Брац — изпъшка Хофман. — Давай! Давай!

Призрак даде газ. Непрекъснато поглеждаше страничното огледало, за да се увери, че не ги преследват. Зави по тесен черен път и спря пред някаква плевня. Вляво имаше изгоряла фермерска къща.

— Трябва да прегледаме раните на бойците — каза Призрак.

— Слизайте! — изкомандва Хофман и почука по гърба на кабината.

След като слязоха, Призрак огледа пораженията.

— Ще получите ордени за храбростта си тази вечер. Сега трябва да...

Прекъсна го рязък вик на немски:

— Halt! Hände hoch!

Десетина мъже, въоръжени до зъби, изникнаха от шубраците зад плевнята.

— Никой да не мърда! — извика пак гласът и в следващия миг се появи висок американец с автомат „Томсън“ в ръце.

Призрак си даде сметка за безнадеждността на ситуацията и вдигна ръце. Хофман и последните двама от хората му също пуснаха оръжията си и вдигнаха ръце.

Всичко свърши.

Докато американците претърсваха Хофман и другите двама, един мъж излезе от тъмната плевня и се приближи до Призрак. Насочи пистолет към гърдите му и нареди на хората си:

— Вържете го.

Докато завързваха умело китките на Призрак, мъжът каза:

— Полковник Ърни Дънкан, 101-ва въздушна. Знаеш ли английски?

— Да.

— С кого имам честта да разговарям?

— Идиот — отговори Призрак подигравателно.

— Сигурен съм, че не се казвате Идиот. Ще приема, че подигравката е адресирана към мен. В такъв случай ще ви наричам просто Фриц. Е, ще си поговорим. Дали ще е приятно или гадно, зависи единствено от вас.

После се обърна към един от подчинените си:

— Лейтенант Рос, натоварете тези тримата в каросерията на камиона им и ги пригответе за транспортиране. Кажи довиждане на хората си, Фриц.

Призрак се обърна към тримата и извика:

— Für das Vaterland!^[2]

— Das Vaterland! — повториха в един глас Хофман и другите двама.

Американските войници качиха тримата в каросерията на камиона, а полковник Дънкан отведе Призрак в плевнята. Щом влязоха, затвори вратата и махна към купчините слама.

— Съжалявам за лошите условия, Фриц.

Призрак се обърна към него и на лицето му се появи широка усмивка.

— И аз адски се радвам, че те виждам, Дънкан.

— А ти, приятелю... Как мина? Намери ли каквото търсеше?

— Да. Тези германци се бият страховито, за добро или лошо. Блечли гори. До седмица обаче би трябвало да се възстановят.

— Радвам се. — Дънкан извади ножче и сръза въжето на китките му. — Как искаш да изиграеш сценката оттук нататък?

— Имам малък маузер, скрит в кобур на чатала ми. — Призрак разтри китките си, бръкна в панталона си и извади маузера. Огледа се. — Къде е задната врата?

Дънкан посочи.

— Ей там, отзад. Няма кой да те види как бягаш. Трябва обаче да изглежда убедително. Удари ме както трябва. Не забравяй, че ние, американците, не се даваме лесно.

— Дънкан, не си падам по тази идея.

— Войната иска жертви, приятелю. Когато се приберем в Щатите, можеш да ми купиш каса скор.

И премести пистолета в лявата си ръка.

Призрак стисна десницата му.

Дънкан пушна пистолета на земята и се усмихна.

— Ох... виж, обезоръжи ме.

— Нас, германците, ни бива за такива неща.

Дънкан разкъса предницата на униформата си — копчетата изпопадаха на покрития със слама под.

— И сме се били.

— Стига, Дънкан. Достатъчно. Обърни се. Ще те ударя зад ухото. Когато се събудиш, ще имаш подутина колкото топка за голф и жестоко главоболие, но сам си го поиска.

— Да. — Дънкан хвана Призрак за лакътя. — Пази се. Пътят до Вашингтон е дълъг.

И извърна глава. Призрак изпита чувство за вина. Знаеше обаче какво трябва да направи.

Вдигна маузера и го опря зад ухото на Дънкан.

Полковникът пристъпи от крак на крак.

— Ей, какво...

Призрак натисна спусъка и куршумът проби черепа на Дънкан. Главата му се люшна и той се строполи по очи.

Призрак поклати глава.

— Наистина съжалявам, приятелю. Но както сам каза, войната иска жертви. Ако ще се почувстваш по-добре, ти току-що промени света.

Прибра пистолета в джоба си, излезе от плевнята и изчезна в мъгливата нощ.

Стана истински призрак.

[1] Забравена от бога страна (нем.). — Б.пр. ↑

[2] За родината (нем.). — Б.пр. ↑

ПЪРВО ЛОВ НА ПРИЗРАК

1.

1 октомври,

18:39 планинско лятно време

Планини Битъррут, Монтана

И всичките тези неприятности заради един-единствен проклет пирон!

Тъкър Уейн хвърли спуканата гума в багажника на наетия джип „Гранд Чероки“. Беше спрял на банкета на усамотен път в гористите планини на югозападна Монтана. Милионите акри борове, прорязаните от глетчери каньони и назъбените чукари наоколо бяха най-голямата площ девствени пуцинаци в Щатите.

Разкърши рамене и погледна виещата се ивица асфалт, обградена от двете страни с полегати хълмове и гъсти гори.

„Ега ти късмета. Тук, насред нищото, да попадна на пирон“.

Изглеждаше невъзможно джипът с повишена проходимост да стане неизползваем заради парче желязо, по-късо от кутре. От друга страна — колко лесно един най-обикновен ръждясал пирон може да извади от строя сложна машина, резултат на дълго технологично развитие.

Тъкър затвори задната врата и подсвирна. Спътникът му при това пътуване през планината показва косматата си муцуна от един храст край пътя и го погледна. В очите му с цвят на тъмен карамел ясно пролича разочарование — явно не му се искаше непредвиденото скитане из храсталаците наоколо да свърши толкова бързо.

— Съжалявам, приятел. Чака ни дълъг път, ако искаме да стигнем до Йелоустоун.

Каин разтръска черно-кафявата си козина, размаха опашка и прие реалността.

Двамата бяха заедно още от годините, когато служеха с военните рейнджъри и бяха оцелели след няколко мисии в Афганистан. При напускането на службата Тъкър взе Каин със себе си — с разрешение на армията е силно казано, но все пак неотдавна бе решил въпроса окончателно.

Сега двамата бяха неразделни. Заедно търсеха нови територии, нови пътеки. Сами.

Тъкър отвори дясната врата и Каин ловко намести трийсетте си килограма на седалката. Беше белгийска овчарка, малиноа — овчарско куче, което често се използва от военните и полицията. Известната с безпределната си лоялност и остра интелигентност порода също така се ценеше и заради пъргавостта си и невероятната си сила.

Нямаше друго куче като Каин обаче.

Тъкър затвори вратата и почеса приятеля си между ушите през отворения прозорец. Под козината пръстите му напипаха стари белези, които му напомниха за собствените му рани — някои видими, други много добре прикрити.

— Да тръгваме — каза тихо, сякаш искаше да се махне оттук, преди призраците от миналото да са го настигнали.

Седна зад волана и полетяха през националната гора Битъррут. Каин беше подал глава през прозореца с изплезен език и ловеше всички миризми. Тъкър се засмя и напрежението се изпари от мислите му, както ставаше винаги, когато беше в движение.

В момента нямаше работа — и възнамеряваше да остане в това състояние възможно най-дълго. Идеята му бе да се занимава със сигурност и охрана, но само когато финансите му го налагат. След последната му работа, когато го наеха от „Сигма Форс“ — секретен отдел на военните, занимаващ се с изследователска и внедрителска дейност — банковата му сметка все още беше пълна.

С Каин бяха прекарали последните два дни в прохода на Загубения път, по стъпките на експедицията на Луис и Кларк, а сега отиваха в национален парк Йелоустоун. Тъкър беше планирал да е там в късна есен, за да избегне туристите през лятото, защото пред компанията на двукраките предпочиташе компанията на Каин.

Зад завоя на тъмния път кълбо флуоресцентна светлина разкри крайпътна бензиностанция. На табелата до входа пишеше „Форт Едуин, Бензин и Хранителни продукти“. Тъкър погледна датчика за гориво.

Резервоарът беше почти празен.

Включи мигача и сви към малката бензиностанция. Мотелът му беше на пет километра по-нататък. Планът му беше да вземе душ

набързо, да си събере багажа и да продължи към Йелоустоун, за да се възползва от пустите пътища през нощта.

Сега в плана се появяваше пробив. Трябваше да смени спуканата гума възможно най-бързо. Надяваше се в бензиностанцията да знаят къде най-близо и най-бързо може да стане това в тези безкрайни пущинаци.

Спря пред една от помпите и слезе. Каин скочи през прозореца от другата страна. Тръгнаха към бензиностанцията.

Тъкър отвори стъклената врата, която задейства пиринчена камбанка. Стоките в магазина бяха разположени нормално — отпред редове закуски и хранителни продукти, до задната стена — хладилници за напитки. Миришеше на препарат за лъскане на под и сандвич от микровълнова.

— Добра вечер, добра вечер — поздрави го мъжки глас, извиси се и спадна като ужасно позната мелодия.

Тъкър веднага включи — беше езикът дари. След годините, прекарани в пущинаците на Афганистан, познаваше добре езиците на тази пустинна страна. Въпреки приятелския тон коремът на Тъкър се сви на топка от някогашния ужас. Не помнеше колко пъти хора, говорещи на дари, бяха опитвали да го убият. И още по-зле, бяха успели да убият другото му куче — което гледаше заедно с Каин.

Спомни си невероятната радост, която му доставяше загубеният партньор, уникалната връзка, която бяха изградили помежду си. Положи всички усилия да върне този спомен в топката стара болка, тъга, чувство за вина.

— Добра вечер — поздрави пак мъжът зад тезгяха с усмивка, без да забелязва напрежението на Тъкър. Лицето му беше кафяво като орех, зъбите — идеално бели. Беше плешив, ако не се броеше обръчът сива коса, като тонзура на монах. Очите му светеха от радост, като че ли Тъкър беше приятел, когото не е виждал от години.

Тъкър бе срещал стотици афганистански селяни и виждаше, че поведението на този човек е искрено. И все пак му беше трудно да влезе в магазина.

Човекът като че ли долови колебанието му и на челото му се появи угрижена бръчка.

— Добре дошъл — добави и направи подканящ жест, за да го окуражи.

— Благодаря — успя да отговори Тъкър. Едната му ръка беше на гърба на Каин. — Може ли да вляза с кучето?

— Да, разбира се. Всички са добре дошли.

Тъкър пое дълбоко дъх и мина покрай рафтовете отпред, добре заредени с чипс, шоколадови вафли и пликчета сушено месо. Отиде до касата. Нямахше други клиенти.

— Красиво куче — каза собственикът. — Овчарка ли е?

— Белгийска. Малиноа... вид овчарка. Казва се Каин.

— А аз съм Асиф Кази, собственик на това заведение.

И подаде ръка през плота. Тъкър я хвана и установи, че ръкостискането му е здраво, кожата — загрубяла от тежък труд.

— От Кабул си — отбеляза Тъкър.

Мъжът повдигна учудено вежди.

— Как разбра?

— По акцента. Бил съм в Афганистан.

— Наскоро, предполагам.

„Не чак толкова наскоро“, помисли Тъкър, макар понякога да имаше усещането, че е било вчера.

— А ти? — попита.

— Дойдох в Щатите като малък. Родителите ми умно решиха да емигрират, когато руснаците нападناха страната ни през седемдесетте. Запознах се с жена си в Ню Йорк. — Повиши глас: — Лайла! Ела кажи „здрасти“!

Някъде изотзад се появи дребна афганистанка с прошарена коса и се усмихна.

— Здравейте. Приятно ми е.

— Та как попаднахте тук вие двамата?

— Имаш предвид в средата на нищото ли? — Усмивката на Асиф стана по-широка. — Писна ни от града. Искахме нещо, което да е пълна противоположност.

— Май сте успели. — Тъкър огледа празния магазин и тъмната гора зад прозорците.

— Харесва ни тук. И обикновено не е толкова пусто. В момента сме между два сезона. Летните тълпи си заминаха, скиорите още не са започнали да идват. Е, имаме и постоянни клиенти.

Сякаш за да докаже думите му, отвън се чу рев на дизелов двигател и бял поръждясал пикап наби спирачки между помпите за

гориво, като леко поднесе при спирането.

Тъкър се обърна към Асиф.

— Изглежда, бизнесът потръгва...

Очите на Асиф се присвиха и той стисна челюсти.

Военните бяха подбрали Тъкър за водач на кучета заради високите му резултати на тестовете за емпатия. Тази чувствителност му позволяваше да се свързва по-лесно и по-дълбоко с партньора си — и да преценява и хората. Сега обаче не му бяха нужни никакви умения, за да види, че Асиф се страхува.

Афганистанецът махна на жена си.

— Лайла, иди отзад.

Тя го изгледа изплашено, но се подчини.

Тъкър отиде до прозореца — Каин го последва — и бързо прецени ситуацията. Забеляза една странна подробност: регистрационният номер на джипа беше закрит с лепенка.

Това определено означаваше проблем.

Никой с добри намерения не би закривал регистрационния си номер.

Тъкър си пое дъх. Сега въздухът му се стори по-плътен, сякаш зареден с електричество. Даваше си сметка, че това е само плод на собствения му адреналин. Така или иначе, беше наясно, че се задава буря. Каин реагира на настроението му — козината на врата му настръхна и той изръмжа заплашително.

От пикапа слязоха двама мъже с карираны памучни ризи и с бейзболни шапки. Трети скочи от каросерията. Шофьорът имаше мръсна рижка козя брада, а на бейзболната му шапка пишеше: „С кеф ще оправя жена ти“.

„Страхотно... Тези кретени не само ще създават проблеми, но имат и идиотско чувство за хумор.“

Без да се обръща, Тъкър попита:

— Асиф, имаш ли охранителни камери?

— Развалени са. Не успяхме да ги поправим.

Тъкър въздъхна. Лошо.

Тримата тръгнаха към входа на магазина. Държаха бейзболни бухалки.

— Обади се на шерифа, ако му имаш доверие.

— Свестен човек е.

— Обади му се тогава.

— Виж, може би ще е по-добре, ако не...

— Обади се, Асиф.

Тъкър тръгна към вратата с Каин и излезе, преди онези да влязат. Предвид шансовете, които имаше, щеше да му трябва пространство.

— Добър вечер, момчета.

— Здравсти — отговори Козята брада и понечи да мине покрай него.

Тъкър му препречи пътя.

— Магазинът е затворен.

— Глупости — каза единият от другите и посочи с бухалката си.

— Виж, Шейн, ей го там онзи боклук. Виждам го.

— Значи виждаш и че говори по телефона — каза Тъкър. — Обажда се на шерифа.

— На оня идиот? — изпръхтя Шейн. — Отдавна ще сме си отишли, преди да си извади главата от задника и да се довлече дотук.

Усмивката на Тъкър стана студена.

— На твоє място нямаше да съм толкова сигурен.

Направи знак на Каин — насочен надолу показалец, после свит юмрук. Команда „Заплаши“.

Каин наведе глава, оголи зъби и изръмжа. Обаче остана до него. Нямаше да мръдне, ако не получи друга команда или конфронтацията не стане физическа.

Шейн отстъпи назад.

— Ако помиарът ти ми скочи, ще му пръсна мозъка.

„Ако «помиарът» ти скочи, изобщо няма да разбереш какво ти се е случило.“

Тъкър вдигна ръце.

— Вижте, момчета, разбирам ви. Петък вечер е, трябва да изпуснете парата. Моля ви обаче да намерите друг начин да го направите. Хората тук опитват да си изкарват прехраната. Като вас и мен.

— Като нас? — изсумтя Шейн. — Тези чалмалии нямат нищо общо с нас. Ние сме американци.

— И те са американци.

— Загубих приятели в Ирак...

— Като всички нас.

— Ти пък какво знаеш за това? — обади се третият.

— Достатъчно, за да видя разликата между тези хора тук и онези, за които говориш.

Тъкър си спомни собствената си реакция при влизането си в магазина и го бодна чувство за вина.

Шейн вдигна бухалката и викна:

— Махни се от пътя ми, защото ще съжалиш, че си взел страната на когото не трябва.

Тъкър си даде сметка, че приказките са приключили.

Сякаш за да потвърди, Шейн го смушка с бухалката в гърдите.

„Е, като ще е — да е.“

Тъкър пусна лявата си ръка и сграбчи батата. Дръпна рязко към себе си и извади Шейн от равновесие.

И прошепна командата на Каин: „Дръж! Събори!“.

Каин чува и реагира. Разпознава заплахата в целта — застрашителното скърцане със зъби, гнева, от който потта става горчива. При командата напрежението в мускулите се освобождава. Каин вече е в движение — още преди да е произнесена втората дума. Знае какво е нужно на другия, знае какво трябва да направи.

Скача нагоре с отворена челюст.

Зъбите се впиват в плът.

Кръв облива езика му.

Тъкър със задоволство видя как Каин захапва ръката на Шейн и го събаря на асфалта. Батата издрънча до него.

— Спри го! — изкрещя Шейн. — Спри го!

Единият от другите се спусна напред и замахна с бухалката си към Каин. Тъкър беше готов за това: приклепна и пое удара със собственото си тяло, но ловко изви гърба си, така че бухалката се плъзна под ъгъл и това притъпи удара. Той ловко я улови, стисна я здраво, изви я настрани и изрита краката на нападателя. Токът му се стовари върху капачката на коляното, чу се хрущене.

Нападателят изрева, пусна бухалката и падна.

Тъкър вдигна бухалката и пристъпи към третия нападател.

— Свърши. Пусни я.

Онзи го изгледа ядосано, но пусна бухалката — после бръкна в джоба на якето си и след миг отново извади ръка.

Тъкър едва успя да мерне проблясъка на острие. Отдръпна се, за да избегне удара. Петата му обаче закачи бордюра отзад и той се препъна. Стовари се върху редица празни бутилки за пропан-бутан. Изпусна бухалката.

Нападателят се ухили гадно, пристъпи към него и размаха ножа.
— Сега ще видиш как...

Тъкър посегна назад и грабна една от бутилките. Замахна ниско и подкоси краката на нападателя. Той извика от болка и изненада и падна на асфалта.

Тъкър се претърколи до него, стисна китката му и я изви, докато костта не изпраця. Ножът падна. Тъкър го взе, а мъжът се сви на кълбо, стиснал китката си. Левият му глезен беше обърнат в странна посока, явно счупен.

Край на урока!

Тъкър стана и отиде до Шейн, който бе стиснал устни от болка. Каин продължаваше да го държи на място, впил зъби до костта.

— Пусни! — нареди му Тъкър.

Кучето се подчини, отстъпи, спря, оголило зъби срещу Шейн.

Откъм гората долетя вой на сирени, постепенно се усилваше.

Стомахът на Тъкър се сви. Макар че бе действал при самозащита, шерифът можеше да арестува всички, ако реши.

През дърветата проблеснаха светлини и след секунди полицейска кола изръмжа на паркинга и спря на двайсетина метра.

Тъкър хвърли ножа настрана и вдигна ръце.

Не искаше никой да остане с неправилни впечатления.

— Седни! — каза на Каин. — Радвай се!

Кучето завъртя опашка, клекна и наклони любопитно глава.

Асиф излезе от магазина. Явно забеляза напрежението на Тъкър, защото го увери:

— Шериф Уолтън е почтен човек.

— Щом казваш.

В крайна сметка Асиф се оказа прав. От полза се оказа и фактът, че шерифът познаваше тримата проснати на земята и нямаше високо мнение за тях. „Тези момчета създават главоболия от цяла година — обясни шерифът, — но досега никой нямаше куража да подаде жалба срещу тях“.

Шериф Уолтън записа показанията на всички и си отбеляза закрития с лепенка регистрационен номер на пикапа. Поклати глава.

— Мисля, че това е третият ти удар, Шейн. И доколкото знам, червенокосите красавци се ценят високо в щатския затвор тази година.

Шейн наведе глава и изпъшка.

След малко дойдоха още две полицейски коли и откараха тримата хулигани.

Тъкър се обърна към шерифа.

— Трябва ли да се навъртам наоколо?

— А искаш ли?

— Не особено.

— И аз така си помислих. Имам данните ти. Не вярвам да има нужда от показанията ти, но ако се наложи...

— Ще дойда.

— Чудесно.

Уолтън му подаде визитка. Тъкър очакваше да е на шерифството, но вместо това видя изображение на кола със смачкан калник.

— Брат ми има сервиз в Уиздъм, следващия град по пътя. Ще му се обадя да ти оправи спуканата гума на нормална цена.

Тъкър взе картичката с радост.

— Благодаря.

Тъкър потегли към мотела и докато караше, показва визитката на Каин — всъщност почти я тикна в носа му.

— Виждаш ли, Каин? Кой казва, че доброто непременно се наказва?

За жалост май го бе казал прибързано, защото когато сви към мотела и паркира, фаровете осветиха невъзможна гледка.

На пейката пред бунгалото му седеше жена — призрак от миналото му. Само че призракът не беше с бойна или синя парадна униформа. Беше с джинси, светлосиня блуза и разкопчана вълнена жилетка.

Сърцето на Тъкър прескочи. Защо Джейн беше тук? Как го беше открила?

Джейн Сабатело. Бяха минали шест години, откакто я беше видял за последен път. Погледът му попиваше всяка нейна черта, всеки сантиметър от нея, и всичко будеше отчетливи спомени, смесица от настояще и бъдеще — мекотата на пълните ѝ устни, лунната светлина,

от която русата ѝ коса ставаше сребърна, радостта в очите ѝ всяка сутрин.

Тъкър не се бе женил никога, но с Джейн бяха стигнали много близо до това.

И сега тя седеше тук и го чакаше — и не беше сама.

До нея седеше дете — малко момче, сгушило се до бедрото ѝ.

За миг Тъкър се зачуди дали това момче не е...

„Не, тя щеше да ми каже.“

Най-накрая изгаси двигателя и слезе от джипа. Джейн стана.

— Джейн? — прошепна Тъкър.

Тя изтича до него и го прегърна, остана така цяла половин минута, преди да се отдръпне. Изучаваше лицето му. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Под силните лъчи на фаровете Тъкър видя под едната ѝ скула синина, зле прикрита с пудра.

Още по-зле прикрит беше страхът, сковал лицето ѝ.

Тя стисна отчаяно ръката му.

— Тъкър... трябва да ми помогнеш.

Хвърли поглед към детето и добави:

— Някой иска да ни убие.

2.

10 октомври,

20:22 планинско лятно време

Планини Битъррут, Монтана

Тъкър отвори вратата на бунгалото и изчака Джейн да влезе. Тя мина покрай него с изпънат гръб, с ръка на рамото на момчето. Огледа стаята, преди да влезе, и едва след като се убеди, че е празна, си позволи да се отпусне, седна на едното легло и въздъхна облекчено.

Детето — русокосо момченце на три или четири — се покатери на леглото и се гушна в майка си. Джейн го погали по главата. Клепачите му вече се затваряха.

Тъкър седна на другото легло. Коленете им почти се докосваха. Тя се отмести леко — рефлекс за предпазливост.

Може би си даде сметка какво прави, защото сложи ръка на коляното си и каза:

— Беше дълго шофиране.

Тъкър беше наясно, че не шофирането е извадило от релси коравата компетентна жена, която познаваше. Реши да не настоява, да я остави сама да започне разказа си.

Каин — с наведена муцуна, с бавно поклащаща се опашка, сякаш също долавяше напрежението ѝ — пристъпи към нея.

Джейн се усмихна. Тупна леглото до себе си и каза:

— Здравей, красавецо! Липсваше ми.

Каин размаха опашка по-енергично — разбира се, че не беше забравил Джейн, — и скочи на леглото, но достатъчно леко, за да не събуди дремещото от другата ѝ страна дете. Легна до нея и сложи глава на бедрото ѝ, почти до разрошената коса на момчето.

Джейн го почеса зад ухото, за което получи от него доволно пъшкане.

Щастливо куче.

Тъкър изчака Джейн да намести сина си по-удобно и да го завие.

Все още беше поразително красива. Лицето ѝ беше нежно, очите имаха цвета на океанските дълбини. И все още поддържаше тялото си

в отлична форма — жилаво и атлетично. В армията често правеше маратонски бягания и тренираше кендо. Беше достатъчно добра и в двете и заради това я наричаха Зоро.

След като зави детето, Джейн огледа Тъкър, сякаш за да го прецени.

Той беше година по-голям от нея, сламенорусата му коса беше малко по-тъмна от нейната, телосложението му също беше атлетично, но и с повече мускули. Виждаше, че тя търси спомена за някогашния Тъкър, младежа, който я грабваше на ръце и я завърташе в кръг, когато се срещнеха, който се смееше с лекота и не се будеше посред нощ в плувнали от пот чаршафи.

Гледаха се от двете страни на пропастта, появила се след годините, които ги разделяха.

Тя вероятно си даде сметка, че ще е твърде трудно да разбере колко дълбока е тази пропаст, и затова насочи вниманието си отново към Каин, към по-лекия път.

— Каин ми се струва по-голям, Тък. Възможно ли е това?

Тъкър се усмихна. Джейн беше единственият човек на света, който го наричаше Тък.

— Спортува...

— Хубав е както винаги. — Погледна го пак. — Чух за Авел.

При споменаването на второто му куче Тъкър усети бодване в сърцето. Пред очите му мина касапницата, ноздрите му изведнъж се изпълниха с миризма на дим, в ушите му отекнаха писъците на ранените му другари. Погледът му се замъгли при спомена за купчина тъмна козина, просната върху червеникавата скала...

Авел...

Докосване по коляното го върна в собственото му тяло.

— Много съжалявам, Тък — каза Джейн и леко стисна коляното му. — Трябваше да ти се обадя. Трябваше да поддържам връзка.

— Няма нищо — отговори той пресипнало. — С Каин почти непрекъснато сме в движение.

Джейн изправи гръб и сложи длан на хълбока на Каин.

— Знам колко го обичахте вие двамата.

Тъкър преглътна с усилие.

— Е, поне ние тримата отново сме заедно.

Тъжна усмивка смекчи чертите ѝ. В Афганистан бяха четирима.

Тъкър се овладя, после кимна към заспалото момче.

— Няма ли най-после да ми разкажеш за *новия* член на бандата?

Джейн се обърна към детето и лицето ѝ засия от любов.

— Казва се Нейтън. След два месеца става на четири. Честно казано, той е единствената причина да не ти се обаждам през цялото това време. Трудно е. Винаги съм смятала, че с теб, ти и аз... разбираш.

„Разбирам.“

— Преди пет години срещнах един страхотен човек... Майк. Застрахователен агент, ако можеш да си представиш.

— Защо да не мога?

— Знаеш колко съм пристрастена към адреналина. Някъде дълбоко в ума си винаги съм се виждала с някой рисков тип. Ако не ти, поне тореадор, алпинист или пещерняк. Но срещнах Майк. Беше забавен, мил, сладък, хубав. — Поклати глава. Спомените я накараха да се усмихне, макар тъгата да напираше в очите ѝ. — Влюбихме се, забременях.

— И къде е Майк сега?

Джейн го погледна.

— Умря при автомобилна катастрофа. Само три седмици след като се роди синът ни. Беше толкова горд... толкова щастлив...

Тъкър не очакваше това. Имаше чувството, че някой го е ударил в корема.

— Съжалявам, Джейн.

Тя кимна и избърса една сълза.

— След това се дистанцирах от всички. Синът ми и работата ме превзеха изцяло, без остатък. Мислех си да ти се обадя в някои моменти, но не се бяхме виждали толкова дълго... Просто не знаех какво да ти кажа.

— Разбирам. — Той огледа малката стая, готов да премине към не толкова болезнена тема. Джейн го бе потърсила поради някаква конкретна причина. — Как изобщо ме намери?

Тя сви рамене.

— Имам приятели на тайни места.

Тъкър повдигна вежда.

— Добре де. Проследих кредитните ти карти. Ако наистина искаш да изчезнеш, ще трябва да поработиш още малко по въпроса.

Разбира се, тя се шегуваше, но той регистрира съвета ѝ — каза си, че е станал доста небрежен в покриването на следите си.

„Ставаш невнимателен.“

С палец и показалец Джейн прибра кичур коса зад дясното си ухо. Тъкър помнеше този жест — обичаше го, макар и да не си даваше сметка защо. Усети се, че се е втренчил в нея.

— Какво? — попита тя.

— Нищо. Къде живееш сега?

Джейн се поколеба.

— Предпочитам да не казвам. Не че ти нямам доверие. Просто колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.

Тъкър би се отнесъл с презрение към подобен конспиративен тон, ако го бе чул от някой друг. Това обаче беше Джейн, уравновесена колкото си иска, че и повече. Тя беше най-добрият анализатор на разузнавателни данни при рейнджърите, придадена към специалния батальон. В миналото с Тъкър бяха работили доста често заедно по координирането на мисии, докато тя не напусна армията, седем месеца преди него.

— Джейн, каза, че си в опасност. И че някой иска да те убие.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Може просто да си въобразявам. При моята работа вероятно е нормално да си параноик. Имам обаче Нейтън и с него не мога да поемам никакви рискове.

— Добре, разкажи ми какво се е случило.

— Нали помниш Санди Конлън?

Тъкър трябваше да се замисли за миг, преди да се сети. Беше толкова отдавна!

Джейн извади от джоба си снимка и му я подаде. На нея той видя себе си по-млад, ухилен глуповато, издул гърди, прегърнал с една ръка Джейн, а тя — една по-ниска стройна жена с кестенява коса и очила с черни рамки. В краката им бяха двете кучета, Каин и Авел.

Тъкър си спомни кога бе направена снимката и се усмихна. Санди беше цивилен анализатор на разузнавателни данни към 3-ти рейнджърски батальон във Форт Бенинг, Джорджия. Често се включваше в бандата им. Тъкър си спомни острото ѝ чувство за хумор, веселия смях. Още едно приятелство, за което съжеляваше, че е оставил да му се изплъзне.

— Какво е станало с нея?

— Изчезнала е. Не можах да се свържа с нея цял месец, така че преди три дни се обадох на майка ѝ. Живее край Хънтсвил, в планината. Затънтено място. Банджо, селски танци, домашен алкохол и така нататък.

— Ясно. И какво научи от нея?

— Не много, но достатъчно, за да започна да се тревожа.

— Продължавай.

Джейн пое дълбоко въздух.

— Преди година и половина Санди получи нова позиция. Преди това беше анализатор към РАО.

РАО беше Разузнавателната агенция на отбраната.

— Всъщност тъкмо Санди ми помогна да започна работа в РАО. Бяхме заедно до напускането ѝ.

— Но ти още си там.

Джейн кимна.

Тъкър беше наясно, че няма смисъл да разпитва за подробности. Джейн несъмнено беше стигнала до работа с класифицирана информация, защото имаше съответните умения.

Тя продължи:

— След като Санди напусна, поддържахме връзка. Имейли няколко пъти седмично, два-три телефонни разговора месечно... от този порядък. През последните няколко седмици обаче долових, че нещо около нея не е наред. Първо си помислих, че е затрупана с работа, но когато настоях да ми каже, само повтаряше, че нямало никакви проблеми.

— А не е било така.

— Долавях нещо в гласа ѝ, особено последния път, когато говорихме. Стори ми се изплашена.

Доколкото Тъкър познаваше Санди, тя не беше от плашливите. Във вените ѝ имаше желязо.

— Каква беше новата ѝ работа?

— В Редстоун.

— Редстоун Арсенал?

Джейн кимна.

Редстоун беше военен обект в Хънтсвил, Алабама. Там бяха разквартирувани множество военни подразделения, предимно от

областта на въздухоплаването и космическата индустрия, включително Агенцията за противоракетна защита и Маршал — космическият център за управление на полетите на НАСА.

— И какво е работела там?

— Не ми е споменавала. Може да не е имала право. Предполагам, че е била някакъв консултант. Че е участвала в някой много секретен проект.

— И сега я няма? — настоя той. — Изчезнала е, без да се обади на никого?

— Според майка ѝ Санди отишла да я види преди три седмици. Предупредила я, че ще отсъства две седмици и че не бива да се тревожи. Стори ми се странно обаче, че е настояла майка ѝ да не се обажда в базата и да не задава никакви въпроси.

— Да, странно е.

— И на мен ми се стори странно. — Джейн замълча за момент.

— Ако трябва да предположиш — попита той, — какво според теб се е случило?

— Някой я е отвлякъл.

Тъкър я погледна. Категоричността в гласа ѝ го накара да се замисли.

— Защо мислиш така?

— След като говорих с майката на Санди, направих някои дискретни проучвания, чрез приятели на приятели. Нейни и мои. Надявах се някой да знае нещо. Вместо това открих, че още двама общи колеги са изчезнали без следа. По-лошото обаче е, че четирима други са мъртви.

— Мъртви?

— Само през миналия месец. Един път задушаване от въглероден оксид в жилището, един път инфаркт, два пъти автомобилни катастрофи.

„Твърде много, за да са съвпадение.“

— Какво е общото между всички вас? — попита Тъкър. — Работехте върху нещо заедно? Всички ли бяхте базирани на едно и също място?

Джейн го погледна, но не отговори — което само по себе си беше отговор. Тъкър я познаваше твърде добре и си даваше сметка, че крие

нещо, но реши да не я притиска. Помнеше какво му бе казала: *колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.*

— Защо дойде при мен? — попита вместо това.

Джейн погледна ръцете си.

— На този етап не знам на кого мога да се доверя, а на теб вярвам повече, отколкото на когото и да било друго. Освен това ти си... ти си... — Погледна го. — Находчив. И си външен човек за всичко това.

— Тоест никой не би заподозрял, че ти помагам — каза Тъкър.

— Освен това ще гледаш от друга гледна точка. Не съм забравила колко те бива да гледаш отвъд привидностите и да виждаш истината. Имам нужда от това. Имам нужда от *теб*.

Той я гледаше. Разбираше, че в думите ѝ има дълбочина, която в момента е опасно да проучва. Ако беше някой друг, щеше да я разкара, без изобщо да му мисли, и да се погрижи да не оставя никакви следи. Но това беше Джейн. Така че той се наведе, хвана пръстите ѝ и почувства лекото им треперене.

— Имаш мен... и Каин.

Тя му се усмихна и пак бръкна в онези дълбини.

— Отново заедно.

3.

11 октомври,

07:22 източно лятно време

Смит Айланд, Мериленд

Пруит Келерман седеше пред панорамния прозорец на офиса си на последния етаж. Пред очите му се разкриваше фантастична гледка към залива Чесапийк, а малко встрани се очертаваше силуетът на Вашингтон.

В този ранен час мъглата все още обгръщаше столицата на страната, смекчаваше острите ъгли на сградите, заличаваше монументите и куполите. Той си представяше как мъглата разяжда Вашингтон до самото му мрачно сърце, как разкрива подобните на тумори потоци на амбициите, които движат града, аспирации едновременно дребни и огромни.

Усмихна се на собственото си отражение, което се проектираше върху далечния силует на столицата, даде си сметка, че е господар на всичко, което вижда.

В продължение на малко повече от две десетилетия бе превърнал мечтите за власт, надеждите и страховете на града в живи пари. Корпорация „Хорайзън Медия“ бе станала доминираща трибуна за всички, които търсят внимание, които искат спасение, които с нокти и зъби пълзят към върха. Медийната му империя контролираше безброй средства за комуникация: телевизии, радиа, печатници, онлайн канали. С годините бе научил колко лесно е да контролираш потоците информация. Всичко опира до потискане на някои източници и засилването на други.

Малцина разбираха наистина, че старата аксиома *информацията е власт* вече не е вярна. Истинската машина на властта днес е в *опаковането и представянето* на тази информация. В ерата на звуковите монтажи и трикове за привличане на вниманието привидностите са всичко и Пруит беше майстор в създаването им, което му бе спечелило и ключовете за този бляскав замък на върха.

Нямаше политик или правителствен служител, до когото да не може да се добере. Наближаваха избори и важни фигури от двете страни на терена идваха при него като просяци, които ясно си дават сметка кой всъщност контролира амбициите им.

За да запази известна дистанция, бе изградил централата на „Хорайзън Медия“ на остров в залива Чесапийк. Смит Айланд е между Мериленд и Вирджиния и макар че е национален резерват за дива природа, Пруит бе успял да склони упоритата комисия по зонирането да приеме волята му. Бе избрал един от външните острови, най-близкия до брега, ивица солено блато, която той разшири, като изрина и запълни дъното, като нае хора от Хонконг, за да подсилят фундамента. Дори накара да построят частен мост, наред с флотилията кораби на подводни криле, която взеше посетителите към острова и назад.

Почукване на вратата върна вниманието му в настоящето. Той провери отражението си, както правеше винаги.

Беше на петдесет и пет, но гърбът му си оставаше изправен, а раменете му широки. Бръснеше главата си, за да смущава околните, но и от суета, защото криеше постоянно напредващата плешивина. За да прикрие още повече признаците на стареене, беше започнал да си прави инжекции с човешки хормон на растежа, предполагаем извор на младост. Поддържаше и добро тегло. Мнозина вярваха, че е с двайсет години по-млад.

Оправи копринената си вратовръзка.

„Привидностите са всичко.“

Вратата зад него се отвори, без влизащият да почука. Подобно нещо обикновено би го ядосало, но пък нямаше как да се случи — само един човек си позволяваше да нахлуе така в неговата светая светих. Усети как се отпуска. Още докато се обръщаше, на лицето му се появи усмивка.

— Лора! — каза той на младата жена, облечена с елегантен тъмносин делови костюм. — Какво правиш тук толкова рано?

Тя отвърна на усмивката му също толкова топло и посочи с ръка мъгливата утрин.

— Какъвто бащата, такава и дъщерята.

„За бога, дано не е така.“

Тя дойде до бюрото му, носеше папка под мишница.

— Реших да започна рано.

Пруит кимна, въздъхна и посочи един от столовете. Офисът му беше шедьовър на модерната шведска архитектура, с леки дървени мебели, лъскави елементи от неръждаема стомана и пестеливи орнаменти. В помещението доминираха няколко плоски екрана с ултрависока разделителна способност, монтирани на стената зад конферентната маса. Показваха без звук каналите, които притежаваше — новини, репортажи, коментарни предавания.

Дъщеря му се настани на стола и избута назад кичур кестенява коса. Лицето ѝ беше осеяно с лунички. Малцина биха я сметнали за красавица според днешните непоклатими стандарти, но Лора винаги бе успявала да печели обожатели с интелигентност и чар.

— Преди новият цикъл да започне на пълни обороти — започна тя, — искам да прегледаме съобщението, изготвено от правния отдел във връзка с подслушването на телефоните.

Лора беше директор по комуникациите и се занимаваше с журналистите, както от „Хорайзън“, така и външни. Поредният случай — последната *досадна неприятност* — беше обвинението, че „Хорайзън Медия“ подслушва телефоните на „Уошингтън Поуст“.

— В „Поуст“ нямат доказателства — каза той и се отпусна тежко на собствения си кожен стол. — Просто формулирай отговора ни както намиращ за най-добре. Имам ти доверие. Подчертай обаче, че не съм бил информиран за никаква такава предполагаема дейност. И че ако представят доказателства, с радост ще коментираме и тях.

— Готово. — Лора задраска пункт от списъка на коленете си. — Да поговорим тогава за пътуването до Атина в петък. По някакъв начин в „Асошиейтед Прес“ са научили за него.

— Естествено, че ще научат.

С годините Пруйт бе разбрал колко добре е от време на време да оставя някой репортер да измъква зрънца информация за „Хорайзън“. Това отвличаше вниманието от нещата, които наистина трябваше да останат скрити.

Такъв беше и случаят с пътуването до Атина.

— Просто им кажи истината — добави той.

Лора го погледна, усмихна се и повдигна вежда.

— Истината? Откога наша грижа е разпространяването на истината?

Той я изгледа с престорен укор.

— Мислех, че само аз съм циник в тази стая.

— Уча се от ментора си — отвърна тя и се върна към бележките си.

Пруит въздъхна. Щеше му се да не беше истина. След като Лора бе завършила бизнес в Харвард, бе направил всичко възможно да я държи настрана от „Хорайзън“. При толкова много празноглави дъщери на заможни хора, които прекарват дните си в пиене на капучино, а вечер показват бельото си на папараците, неговата дъщеря искаше да работи усърдно за успеха си и беше напълно лишена от претенциозност. Въпреки това, когато я взе на работа преди пет години, той положи всички усилия да я изолира от по-тъмната страна на „Хорайзън Медия“, особено от плановете си за следващия скок напред в бизнеса.

Тя погледна бележките си и продължи:

— По отношение на пътуването до Атина заявяваме, че то е част от продължаващите усилия на „Хорайзън“ да модернизира и консолидира гръцките телекомуникационни компании. Наред с това подчертаваме, че „Хорайзън“ и гръцкото правителство вярват в системата на свободния пазар, при нужната откритост и прозрачност.

— Звучи чудесно.

Пруит си даваше сметка, че това прессъобщение ще предизвика бурни реакции сред антитръстовите манияци както в страната, така и в Европейския съюз, но в момента и бездруго в гръцката телекомуникационна индустрия се бяха насочили към открито монополизиране. Някой трябваше да поеме юздите.

Тогава защо не „Хорайзън“?

— Нещо друго? — попита Лора.

— Да. Има още една точка в дневния ред. — Той стана, заобиколи бюрото и хвана ръката ѝ. — Ти си всичко за мен, знаеш го, Лора, нали?

Тя се усмихна.

— Разбира се. И аз те обичам.

— Безпокоя се, защото не отделяш достатъчно време за себе си. Носят се слухове, че работиш по деветдесет часа седмично.

— Татко, положението не е по-различно за много хора тук.

— Ти не си хора. Ти си моя дъщеря.

— Освен това обичам работата си. Мога да се грижа за себе си.

— Разбира се, че можеш, но един баща има право да се тревожи.

Освен това с майка ти...

— Знам. — Майка ѝ беше починала от рак на яйчниците, когато Лора беше на петнайсет. И двамата бяха съкрушени, а после, докато се справяха с мъката си, станаха още по-близки. Тя стисна пръстите му.

— Свърши чудесна работа, татко. Аз съм среден, идеално приспособен към реалността индивид на трийсет и няколко.

— Ти си всичко друго, но не и среден индивид, Лора.

Тя го потупа по ръката в знак на благодарност, стана и оправи строгата си пола.

— Трябва да бягам. Булдогът ти чака вън. Гледаше с ледения поглед, който не вещае добри новини.

Имаше предвид Рафаел Лион, шефа на личната му охрана.

Преди Лора да излезе, Пруит размаха показалец пред лицето ѝ.

— След като тази идиотщина с подслушването мине, ще си вземеш почивка. Това е заповед от шефа ти.

Лора козирува.

— Слушам, сър!

Когато тя излезе, в офиса с вдървени крачки влезе Лион.

Сравнението с булдог не беше неоснователно. Беше нисък и набит. Ръцете му бяха огромни и груби. Лицето му имаше постоянен тен от годините, прекарани в пустинята. Всичко у него издаваше бившия военен.

Рафаел Лион бе служил във френските специални части — Brigade des Forces Speciales Terre. Преди шест години беше изправен пред съда с тежки обвинения във военни престъпления в Чад и Пруит прецени, че ще е от полза да се намеси в негова полза, тъй като вестниците, притежавани от „Хорайзън“, бяха обвинявани, че подстрекават опозиционните сили в страната и наливат масло в огъня, който разпалва гражданската война там. Така или иначе, когато Пруит спести на Лион дълги години затвор, той се превърна в негов най-лоялен актив, човек, който не би се поколебал да изцапа ръцете си — за него — дори с кръв.

Пруит беше наясно, че с шефа на охраната му не бива да се водят празни разговори.

— Е, докъде стигнахме с Гарисън?

Сенатор Мелвин Гарисън беше председател на Комисията по енергетика и природни ресурси, която в момента проучваше проектозакон, който би позволил на американските производители от сферата на отбраната да използват вносни редки земни елементи в продукцията си. Чрез няколко посредници Пруит опитваше да гарантира, че проектозаконът никога няма да излезе от комисията.

Лион поклати глава.

— Не помръдва.

Пруит се усмихна тъжно.

— Така ли? Дай подробности.

— Не открих никакви пороци или скелети от гардероби в миналото. Разведен е, не се е женил повторно.

— Деца?

— Син и дъщеря. Тя е в Харвард, подготвителен курс за медицина. Момчето прекарва лятото, като пътува с раница из Европа. В момента е в... — Лион извади бележник от джоба си и прелисти няколко страници — Рим.

— Имаш ли хора там?

Лион се замисли за момент. Ясно си даваше сметка какво се иска от него.

— Имам — отговори. Погледът му стана още по-леден. — Как искате да го обработя?

— Без перманентни увреждания, но достатъчни, за да може да схване посланието. Обади ми се, когато е готово, и аз ще позвъня на милия сенатор, за да му изкажа съчувствието си.

Лион кимна.

— Добре — каза Пруит. — Сега ми кажи докъде стигнахме с последните от своенравните ни гении?

— Снайдър и жена му излетяха от пътя край Ашвил. Лоша спирачка. Не е оригинално, но е ефективно.

— Последните двама?

— Приближаваме ги. Едната, Сабатело, изчезна от екрана за момента. Търсим други следи. Ще я открием.

Пруит се намръщи. Беше чел досието на Джейн Сабатело.

— Предвид миналото ѝ може да се окаже трудно.

— Ще я намерим — повтори Лион. — Изчезнала е със сина си. Така ще я проследим по-лесно.

— Постарай се да успеете.

— За последните двама, предполагам, ще искате същия протокол, както и за другите?

Пруит кимна и каза:

— Да. Смъртта им трябва да прилича на злополука.

„И истината никога не бива да излезе наяве.“

4.

*1 октомври,
19:33 централно лятно време
Хънтсвил, Алабама*

„Добре дошли в Ракетния град...“

По-малко от ден след като се раздели с Джейн в Монтана, Тъкър се оказа в противоположния край на страната, седнал в един „Форд Експлорър“ под наем. Караше през гористите покрайнини на Хънтсвил, Алабама. Мястото си бе спечелило прозвището Ракетния град заради близостта си до Редстоун, където съжителстваха военна ракетна програма и команден космически център на НАСА.

Каин седеше отпред, до него. Беше подал глава през прозореца и изучаваше миризмите от долината на река Тенеси. След като бе прекарал в клетка полета през страната, сега определено се наслаждаваше на вятъра в козината си и на ароматите на околния свят в ноздрите си.

Тъкър протегна ръка и го погали.

„Ще ми се да можех да се науча да живея за момента като теб.“

Вместо това някаква смътна тревога връзваше възли зад очите му. Не искаше да оставя Джейн в мотела, но тя настоя, защото трябвало да остави Нейтън на сигурно място преди да се срещнат отново. Освен това Джейн беше известна в този район. Никой не познаваше него. Така че засега щеше да действа сам.

Все пак ѝ бе обещал да я държи в течение. За тази цел му бе дала два телефонни номера, които смяташе за сигурни. „Остави съобщение на първия номер — анонимно, за раждане на бебе или семейно събиране, или нещо от този род — така беше казала, — после изчакай десет минути и набери втория номер“.

Макар и да се опитваше да го прикрие, докато го изпращаше на летището, Тъкър беше наясно, че никога не я е виждал поизплашена...

Видя неонов надпис, наполовина скрит от шубраците: „Мотел Фолс Вали“.

— Почти стигнахме — каза на Каин.

Беше избрал това място заради отдалечеността му — намираше се в западния край на Хънтсвил. Вляво, в блатата, виждаше останките на стар бетонов завод. През 1962 година се бе скъсал бент и придошлата от дъждовете река Тенеси бе заляла низината. Вместо да се опитва да възстанови вече изоставения завод, щатът бе решил да се възползва максимално от ситуацията — подобно на корпуса на потънал кораб, който се превръща в риф, останките бяха станали основа на процъфтяваща нова екосистема.

Обаче не само усамотеността на мотела бе накарала Тъкър да наеме стая в него. Портал №7 на Редстоун Арсенал беше само на три километра по-нататък. Тъкър не знаеше дали това ще допринесе по някакъв начин за проучването му, но близостта на обекта поне щеше да му помага да не се отклонява от целта.

Стигна до мотела и влезе в паркинга. Бунгалата бяха пръснати в близката гора. Той отиде на рецепцията, поиска най-усамотеното бунгало и подкара към него. След като влезе, видя тапети на цветя и покривка за легло от седемдесетте с цвят на авокадо. Всичко беше чисто и леко миришеше на лизол.

Докато се настаняваха, Каин направи пълна инспекция на стаята. След като явно прецени, че е приемлива, се изтегна на двойното легло с продължителна разочарована въздишка.

— Е, не е точно „Риц“, нали?

Тъкър отиде до задния прозорец и дръпна пердетата. Прозорецът гледаше на изток, към Редстоун. Над дърветата се виждаха планините Уидън и Мадкин, които се намираха в територията от четирийсет хиляди акра на обекта — половината от тях се използваша за тестване на бойни ракети и космически апарати. Тъкър беше чел, че вътре имало повече от триста километра пътища и десетки огромни сгради.

Редстоун Арсенал беше цял град.

Някъде във всичко това бе работила Санди Конлън, може би по проект, който бе свързан с изчезването ѝ.

Как обаче?

Имаше само един начин да разбере. Макар да беше уморен от пътуването, Тъкър се безпокоеше от очакващите го трудности. И подозираше, че не е само той.

Каин го гледаше, излегнат на леглото. Тъмните му очи бяха изпълнени с очакване.

Тъкър му се усмихна, с което си спечели махване с опашка.

— Е, Каин, готов ли си за работа?

Каин скочи от леглото и отиде до вратата.

— Приемам, че това е „да“.

Преди да тръгнат, Тъкър извади екипировката на кучето от сака си. Тактическата жилетка К9 „Сторм“ беше оцветена в черно и кафяво, като козината на кучето. Не само че беше водоустойчива, но и беше подсилена с кевлар. Тъкър провери миниатюрната камера за нощно виждане, монтирана в нашийника, провери и предавателя. Оборудването му позволяваше да наблюдава непосредствената околност на кучето и да му дава звукови команди през специална слушалка в ухото му.

Надяна жилетката през раменете на Каин и затегна каишите. Усецаше как мускулите на животното потрепват от потисната възбуда. След като провери жилетката за нагъвания и се увери, че комуникационната линия е наред, улови муцуната на животното в дланите си и се вгледа в очите му.

— Готов ли си, приятел?

Каин пристъпи напред и опря студения си влажен нос в носа на водача си.

— Кое е най-доброто куче? — прошепна Тъкър.

Лекото близване по брадичката му даде отговор.

— Точно така. Ти. — Тъкър се изправи и тръгна към вратата. — Да отидем да проучим.

21:19

Когато джипът на Тъкър влезе в малкото оградено селище, нощта се бе спуснала напълно. Фаровете осветиха бронзовата табела на каменния портал.

Според Джейн Санди живееше тук.

Наетият джипис го поведе през плетеница от улици. Къщите, покрай които минаваше, бяха като замъци, на парцели повече от акър. Всички дворове бяха добре поддържани, къщите бяха построени доста назад от улиците. Вечерта ухаеше на люляк и прясно окосена трева.

„Санди, с каквото и да се занимаваш, сто на сто е добре платено.“

Когато наближи целта си, той намали, после спря на стотина метра от мястото. Всички алеи към домовете бяха осветени с еднакви улични лампи и на всяка имаше табела с номера на адреса. Лампата на алеята на Санди обаче не светеше.

В главата на Тъкър припламна безпокойство.

„Може да означава нещо, може да не означава нищо...“

Огледа се. Цвърчаха хиляди щурци. Иначе улицата беше тиха. Никакви коли, никакви пешеходци, никакви лаещи кучета. В няколко прозореца видя синкавите отблясъци на телевизори.

— Като че ли всички се готвят за сън — прошепна той на Каин.

„Освен нас.“

Взе малката си раница от седалката и слязоха от колата. Тръгнаха към къщата и огледаха предния двор — все едно някой живеещ тук разхожда кучето си.

На петдесет метра навътре се издигаше домът на Санди — модерно двуетажно френско шато с долепен гараж за три коли. В предния двор имаше дори каменен фонтан.

„Определено добре платена...“

Всички прозорци обаче бяха тъмни. Фонтанът не работеше и изглеждаше странно замрял.

Улицата беше все така пуста. Тъкър сви по алеята към къщата и след няколко метра клекна сред някакви дървета. Каин застана до него. Тъкър извади очилата си за нощно виждане и огледа фасадата на къщата.

Забеляза четири светещи датчика за движение под стрехите — Санди имаше алармена система.

Беше ли обаче активирана?

Време беше да разбере.

Посегна и включи комуникационната система на Каин, после си сложи слушалките. Докосна главата на кучето и му посочи къщата.

— Търси! — прошепна, после описа кръг във въздуха с пръст. Командата беше добре отработена: „Обиколи и се върни“.

Каин се спусна към тъмната сграда с наведена глава и направи широка обиколка, за да мине през терена. Тъкър бе работил и с други бойни кучета и познаваше способностите им, но Каин надминаваше всички — доказано разпознаваше повече от хиляда думи и реагираше на сто сигнала с ръка. Разбира се, не беше в състояние да интерпретира цели изречения, но можеше да обединява думи и сигнали и да извършва определени последователности от действия. Най-хубавото от всичко обаче беше, че след като работеха заедно още откакто Каин беше кутре, двамата се разбираха, без да има нужда от думи и сигнали.

Доверието помежду им беше непоклатимо.

Тъкър наблюдаваше с гордост как Каин прекоси моравата — тъмна сянка в топлата вечер. Забеляза, че един от датчиците за движение се активира, когато кучето мина.

„Системата трябва да е изключена.“

Но дали?

Щом Каин се скри зад ъгъла на гаража, Тъкър взе сателитния си телефон и намери сигнала от камерата на кучето. Появи се трепкащо неясно изображение на дървета.

Щом Каин стигна до задната страна на сградата, Тъкър докосна микрофона на слушалките си и изкомандва: „Стой!“

Каин веднага се подчини и легна по корем. Обърна се — заедно с камерата — към задната част на модерното шато.

Тъкър се вгледа в екрана.

Всичко изглеждаше спокойно.

„Напред“, изкомандва Тъкър.

Каин минава през мокра трева, заобикаля храсти и се прикрива в най-тъмните сенки. Ушите му са изправени, реагират на всеки шум — бръмчене на насекоми, далечно съскане на котка, ръмжене на автомобил на съседна улица. Ноздрите му се разширяват от миризми, които са едновременно познати и непознати на това ново място.

Катерица се шмугва в хрусталака, но той не се поддава на изкушението да я подгони.

Остава там, където трябва да бъде.

Обикаля къщата и отново излиза в горичката отпред. Лек вятрец носи позната миризма. Той тръгва натам. Копнее за

топлината на тази миризма, за обещанието, скрито в нея, за глутница и дом.

Най-накрая стига до партньора си.

Пръсти рошат врата му, заравят се в козината, почесват го, посрещат го с „добре дошъл“.

Каин бутва крака му с муцуната си.

Отново заедно.

— Браво! — прошепна Тъкър едновременно като поздрав и похвала, признание за партньорство.

Каин клекна и изплезил език, а Тъкър се замисли за следващия си ход. Беше дошъл тук с надеждата да претърси жилището на Санди. След като къщата бе тъмна и външните датчици за движение не бяха задействали алармата, инсталацията вероятно не беше активирана и не би имало проблем да продължи, при все че имаше и някакъв риск. Не беше свикнал да се спотайва и да не предприема нищо.

— След мен — изкомандва след малко.

Без да излиза от дърветата, тръгна към задната страна на къщата. През камерата на Каин беше забелязал, че гаражите имат задна врата. Приблужи я предпазливо и видя, че е заключена. Горната ѝ част обаче беше от декоративно стъкло.

Светна с фенерчето си и огледа стъклото за кабели на датчици. Нямахше.

Добре.

Извади от джоба си инструмент за чупене на стъкла, с пружина. Уви носна кърпа около стоманената глава и я притисна към стъклото. Натисна спуська. Стъклото се счупи с приглушено пукане. Той бързо махна останалите парчета, бръкна от другата страна, напипа резето и го освободи.

Влезе, с което извърши първото си престъпление при тази мисия.

Проникване с взлом в чужда собственост.

Огледа гаража и видя обичайните неща — градински инструменти, косачка, работен тезгях, няколко стълби, подпрени на задната стена.

Но нямаше кола.

Отиде до вратата, която водеше към къщата. Провери дръжката. Заключено. Обаче познаваше и навиците на Санди. Вдигна ръка и опипа горния ръб на касата.

Бинго!

Взе ключа, мушна го в ключалката и влезе в кухнята. След влагата навън климатикът бе освежаващ. Охлаждаше потта. Той вдигна ръка към въздуховодите. Щом Санди бе оставила климатика да работи, преди да изчезне, вероятно беше смятала да се върне скоро.

Обзе го безпокойство.

Застана неподвижно и се послуша, но чу само типичните шумове на празна къща. Погледна Каин, който, изглежда, бе доловил накъде е насочено вниманието му. Ушите му бяха щръкнали, мускулите под бронираната жилетка бяха напрегнати. Но кучето с нищо не показваше да е доловило нещо необичайно.

Тъкър го докосна по гърба и прошепна:

— Стой до мен.

И тръгна да претърси къщата.

Първо се огледа набързо, за да се ориентира за разпределението на стаите. Санди показваше склонност към южняшкия уют — столове с дебели възглавници, полиран на ръка дъбов под, шкафове от кленово дърво. И все пак, колкото и приятен да беше, интериорът изглеждаше някак *нагласен*. Всичко беше на мястото си. Като че ли никой не живееше тук, като че ли Санди прекарваше повечето си време на работното си място.

Тъкър огледа за следи от претърсване на къщата, но не се виждаха никакви подобни признаци.

Качи се в кабинета на горния етаж. Стените бяха скрити зад рафтове с книги. Той хвърли поглед на заглавията — популярни романи и десетки книги за програмни езици, инженерни въпроси, програмиране.

Отиде до компютърния монитор. Кабелът висеше от ръба на бюрото до правоъгълна вдлъбнатина върху мокета. Самият компютър липсваше. Дали Санди бе тръгнала с него, или някой го беше прибрал, след като тя бе изчезнала?

Претърси чекмеджетата на бюрото, но не откри нищо особено: сметки, гаранционни карти за домакински уреди, писма, квитанции за платени сметки, ваучери за автосервиз, анулирани чекове, банкови извлечения и други подобни. Всички бяха подредени в папка, с надписани джобове.

Хм...

За човек с такъв интерес към компютрите пазенето на квитанции изглеждаше доста старомодно. Тя като че ли предпочиташе да има книжно копие от всичко.

Леко скимтене привлече вниманието му към Каин. Кучето беше застанало пред единствения прозорец на кабинета. Оттам се виждаше моравата отпред.

Тъкър видя черен шевролет събърбан да завива в алеята към къщата и да се плъзва към предната врата. Фаровете не светеха.

5.

12 октомври,
22:04 централно лятно време
Хънтсвил, Алабама

Тъкър фокусира на регистрационния номер и го запамети. Тази визита не можеше да е съвпадение. Нямахше представа кои са посетителите, но определено не бяха от полицията.

„Вероятно се е задействала скрита аларма.“

Дръпна се от прозореца и слезе към гаража. Точно когато стигна до него входната врата се затръшна и звукът отекна в празната къща. Тъкър бързо отиде до задната врата на гаража, отвори я и огледа задния двор. *Чисто*. Направи знак на Каин да стои до крака му и излезе. Долепи гръб до тухлената стена и запристъпва странично към предната страна на къщата. Когато наближи ъгъла, чу леки стъпки в тревата зад гърба си.

Закри Каин с тялото си и му прошепна команда, която потвърди със сигнал. „Покрий дясно. Скрый се близо“.

Кучето напрегна мускули, после се шумугна между дърветата и изчезна.

Тогава се чу дрезгав глас:

— Стой на място!

Тъкър бавно се обърна, вдигна ръце и видя да се приближава тъмна фигура. Прошепна в микрофона: „Заобиколи отзад. Тиха атака“. След това свали слушалките от главата си и заговори с добродушен южняшки акцент:

— Ей, приятел, търсех Санди. Аз съм Фред Дженкинс, съседът отсреща. С Либи наглеждаме къщата на Санди, когато я няма. Оставила ми е ключ.

Вдигна нагоре ключа и видя тъмния силует на пистолет в дясната ръка на непознатия. Продължи да се усмихва изплашено.

Няма нищо особено... просто съсед, приятел...

— Не сме виждали Санди от известно време — продължи Тъкър.
— Реших, че е забравила да ни каже, че заминава за повече време.

После гледам, моравата ѝ пожълтява. При тия жеги напоследък, гледам, не се включват поливачките, та дойдох да проверя таймера. — Посочи към задния край на гаража. — Обаче май като че ли...

— Дръж ръцете горе — нареди мъжът и пристъпи по-близо. Вдигна ръка по-високо и оръжието му се появи в петно светлина — полуавтоматичен пистолет със заглушител.

Лошо.

— Разбира се, няма проблем — каза Тъкър. — Не искам да...

Зад въоръжения изпращя клонка — необикновен пропуск за Каин. Мъжът понечи да се обърне, но кучето се спусна през тревата, право към него. Врълхлетя го странично, като таран. Мъжът изпъшка и падна като покосен. Главата му се удари в бордюра на цветната леха. Пръстът му, проврян в спусъка, се сви конвулсивно и последва изстрел — прозвуча като кашлица заради заглушителя.

Тъкър се хвърли напред. Беше готов да направи каквото трябва, но мъжът се беше свлякъл на земята и не мърдаше. Тъкър клекна до него, а Каин застана от другата страна.

Тъкър взе пистолета — „Берета М9“ — и потърси пулса на нападателя. В същия миг чу глас зад себе си.

— Стой на място!

Тъкър направи гримаса.

„Разбира се, че този не е сам.“

„Крий се! Близо!“ — изсъска на Каин, който оставаше закрит от тялото му.

Кучето се плъзна като призрак по моравата и изчезна в шубраците, а Тъкър извика през рамо:

— Добре, добре! Няма проблем!

— Не се обръщай!

Трябваше да действа бързо. Хората със заглушители на оръжията най-често първо стрелят и изобщо не си правят труд да задават въпроси. Вероятно единствената причина онзи да не стреля беше близостта на неговия човек.

— Приятелят ти е ранен! — каза Тъкър през рамо. — По-добре да го...

И без да се обръща, насочи беретата под ръката си и стреля два пъти. Още с втория изстрел се завъртя на коляно и се просна по корем. Пистолетът остана насочен към нападателя. Разбира се, и двата

изстрела не улучиха, но постигнаха целта си. Онзи се скри зад ъгъла и изчезна.

„Този тип е обучен... има опит...“

Тъкър изтича до ъгъла, насочил пистолета, и надникна. В същия миг един куршум удари тухлата до лицето му. Тъкър залегна и отново погледна зад ъгъла. Мъжът беше стигнал до колата и се бе скрил зад отворената задна врата.

„Защо задната? Защо не се...“

Отговорът стана ясен, когато онзи вдигна оръжието си — карабина М4, със заглушител и лазерен мерник.

Преди нападателят да заеме позиция, Тъкър пусна четири бързи изстрела в отворената врата на колата. Куршумите счупиха стъклото и надупчиха ламарината. Мъжът отвърна на огъня напосоки, после отстъпи и се прикри зад задната броня.

Тъкър си даваше сметка, че идеята му е да заеме позиция във фланг, и прецени, че не бива да остава на мястото си. Счочи и се спусна към дърветата, като стреляше тичешком, но все пак премерено, за да не свърши патроните. Скри се в шубраците и хукна към съседния двор. След двайсетина метра спря зад едно дърво и се послуша.

Никой не стреляше. Никой не го преследваше.

Изчака цяла минута.

Откъм къщата на Санди се чу стартиране на двигател и миг след това — свистене на гуми по асфалт. Противникът му явно беше опитен. Независимо кой ще победи, престрелката в жилищен район не е добра идея, така че вместо да преследва Тъкър, мъжът най-вероятно бе прибрал партньора си и бе изчезнал.

Тъкър изпусна дъха, който сдържаше толкова дълго, намести слушалките на главата си и прошепна на Каин: „При мен!“.

22:24

След десет минути — след като се увери, че шевролета наистина го няма — Тъкър отново влезе в кухнята на Санди заедно с Каин. Това беше последното помещение в къщата, което не беше претърсил. Докато проверяваше шкафове и чекмеджета, усети как напрежението нараства с всяка секунда и се свива на топка във врата му. Неизвестният нападател би могъл да се върне с подкрепление във

всеки момент... Или можеше просто да го прогони, като уведоми анонимно местната полиция за подозрително лице на адреса на Санди.

И в двата случая трябваше да действа бързо, но засега не откриваше нищо съществено.

Погледът му се спря на вратата, която водеше от кухнята към гаража. Беше минал покрай таблото с ключове и преди, но не се беше сетил.

Глупаво...

Имаше нужда от сън.

Отиде до таблото. Още един пример за типичната педантичност на Санди. Всички ключове бяха надписани старателно — задна врата, веранда, къщата на мама. Обикновените домашни неща. На последната кука обаче — и на нея нямаше етикет — висеше ключ от катинар. На самия ключ имаше жълт стикер с номер 256, а отдолу — с по-малки цифри — 4987.

Тъкър разпозна ключа по външния вид, от дните си в армията, когато често сменяше постовете си.

— Индивидуална складова клетка — промърмори на себе си.

Ако беше прав, четирицифреният код би трябвало да отключи портал, а самата складова клетка би трябвало да е отбелязана с трицифрения.

Къде беше този склад обаче?

В Хънтсвил, около комплекса Редстоун, като военен град, вероятно имаше поне десетина такива склада.

Сети се къде би могъл да открие отговора и се върна в кабинета на Санди. Отвори чекмеджето с папките и извади онази със сметките. Прегледа ги, но не откри нищо от фирма за складиране на багаж. Премина към подписаните чекове. Имаше сигурно стотици, чак от 2011 година. Тъкър започна оттам. На по-ранните чекове беше написан старият адрес на Санди, във Вашингтон, преди да се премести в Хънтсвил. Тъкър премина през следващите месеци и години, прерови живота ѝ, докато не стигна до преместването ѝ в Алабама. И отново каквото очакваше — плащане към транспортна фирма, после стандартните домашни разходи за телефон, вода, кабелна телевизия.

Нищо съществено.

„Какво пропускам?“

Затвори очи и си спомни какво бе споменала Джейн. Че Санди се била променила преди шест месеца. Може би този период заслужаваше по-внимателно вглеждане. Тъкър прелисти чековете до осем месеца назад и започна да ги оглежда внимателно, като този път търсеше нещо, което би могло да съвпада с промененото поведение на Санди.

През петия месец видя чек, издаден на Едит Лозиър, за сумата от 360 долара. На мястото за забележки беше написано: „Връщане на заем. Благодаря, Едит!!!“.

— Защо ѝ е бил заем на Санди? — промърмори Тъкър. Беше видял банковите ѝ извлечения. Определено не ѝ се налагаше да иска заеми, особено за такава малка сума.

Защо тогава беше този чек?

Тъкър извади сателитния си телефон и потърси „Едит Лозиър“ в околността. Откри името в съседния град, Гърли, на юг от Хънтсвил. Написа адреса в Гугъл Търт на телефона си. Оказа се, че Едит Лозиър живее край магистрала в индустриалния район на Гърли. Домът ѝ се намираще в ограден периметър, в който имаше десетина подобни на хангар постройки.

Склад.

Тази жена най-вероятно беше собственик или мениджър на бизнеса и живееше там.

Тъкър се усмихна.

23:48

Малко преди полунощ Тъкър намали скоростта, докато минаваше покрай табела с надпис „ИНДИВИДУАЛНИ СКЛАДОВИ КЛЕТКИ ГАРНЕТ“.

Град Гърли беше на осемнайсет километра южно от Хънтсвил и в него живееха осемстотин души — достатъчно малко, за да може всеки да познава бизнеса на останалите. Тъкър бе минал покрай няколко други такива складове, докато стигне тук. Единият беше буквално на две крачки от къщата на Санди.

„Товагава защо е избрала това място?“

Погледна съседната двуетажна постройка, която се появяваше срещу адреса на Едит Лозиър. Прозорците бяха тъмни по това време

— съвсем естествено. Каква беше тази жена и какво общо имаше със Санди? Беше ясно, че са достатъчно близки, за да приеме чек на свое име, а не на името на фирмата. Зачуди се какво ли още знае Едит, но реши, че да почука на вратата на непознатата жена по това време не е най-умното нещо.

Вместо това тупна Каин по хълбока. Кучето бе опряло глава на прозореца на колата.

— Да видим какво е скрила Санди тук, в средата на нищото.

Каин тупна одобрително с опашка.

Тъкър приближи джипа до автоматичната врата и протегна ръка към клавиатурата, монтирана на специална поставка. Набра четирицифрения код от ключа на Санди и вратата се отвори с леко потракване. Тъкър въздъхна облекчено и бавно подкара между хангарите, като следваше знаците, докато стигна номер 256.

— Право в десетката! — промърмори и спря пред номерираната клетка.

С Каин скочиха от джипа. Докато уж се разкършваше, Тъкър се огледа крадешком. Забеляза охранителна камера — на същия стълб, на който беше и халогенната лампа. Обърна се така, че лицето му да не се вижда, отиде до вратата на клетката и пробва ключа. Той влезе в катинара гладко и след миг катинарът падна в шепата му. Тъкър вдигна ролетната врата и насочи фенерчето си към вътрешността.

За момент замръзна, стъписан от видяното.

— Какво, по дяволите, е това!?

Пристъпи вътре и светна лампите. За да остане скрит, спусна ролетната врата. Остави Каин да пази отвън.

Нямаше намерение да рискува отново да го нападнат.

Бавно обиколи склада.

В средата имаше маса за игра на карти и стол. Пред масата в полукръг бяха подредени шест бели дъски на стативи, на всяка от които имаше бележки с цветни маркери и графики. На стената вляво от масата имаше две коркови табла, на които с кабарчета бяха закрепени стотици изписани с химикалка картончета. На бетонния под, вдясно от стола, бяха струпани десетина папки с джобове.

Идеята изглеждаше ясна.

„Като че ли Санди си е направила нещо като мозъчен център тук.“

С каква цел обаче?

Тъкър забеляза биещата на очи липса на лаптоп. Всички тези бележки и графики биха могли с лекота да се направят на компютър, особено предвид предишната работа на Санди като анализатор. Вместо това тя беше решила да направи всичко по стария начин.

„Точно како документите в дома й.“

Но защо?

Тъкър направи няколко снимки с мобилния си телефон, после се отпусна на стола и се вторачи в белите дъски. Санди Конлън беше математик и програмист от много висок клас. Формулите, кодовете, ключовите думи бяха непонятни за него. Все пак забеляза няколко подчертани думи и фрази: Тюринг, Одиша, честота на сканиране, разширен спектър, Кложър^[1], съпоставяне на неструктурирани данни...

Поклати глава.

Освен ако Санди не осъществяваше свой собствен свръхсекретен проект, всичко това най-вероятно беше свързано с работата й в Редстоун. Фактът, че го е правела тук и по този начин, означаваше, че не е искала никой да знае.

— Санди, какво е всичко това?

Отвън долетя тихо ръмжене.

Тъкър стисна юмрук, стана и погледна към вратата.

Някой се приближаваше.

[1] Диалект на програмния език Лисп. — Б.пр. ↑

6.

13 октомври,

08:14 централно европейско лятно време

Белград, Сърбия

Войната е бизнес... а бизнесът започва рано.

Пруит Келерман напусна официалните срещи в Атина преди зазоряване и летя два часа в северна посока, до столицата на Сърбия. Частният му самолет кацна в Белград точно когато слънцето докосваше хоризонта. Откараха го с бронирана лимузина с черни стъкла до Бели двор — президентския дворец, намиращ се в бившия кралски дворец. Беше дал изрична инструкция на подготовителния екип срещата да остане в пълна тайна, да се избегне дори намек за отразяване в пресата. Дори дъщеря му, Лора, не биваше да знае за това пътуване. За света шефът на „Хорайзън Медия“ се намираше в хотела си в Атина в очакване на нови срещи във връзка с гръцката телекомуникационна индустрия.

За съжаление президентът на Сърбия Марко Давидович не беше обърнал внимание на това. При пристигането си в официалната резиденция Пруит завари обилна закуска, на която присъстваха политическите другари на Давидович. Закуската беше сервирана в голяма зала с мраморен под на черни и бели квадрати, сводести тавани и вити стълби.

Пруит изтърпя закуската за „добре дошъл“ с усмивка. Обсипваше с любезности всички, с които го запознаваше Давидович. Проведе учтив разговор със съпругата на президента за изборите в средата на мандата му. В края на краищата, изглежда, поканените бяха от най-вътрешния кръг на президента, защото Давидович като че ли също искаше предстоящото им общо начинание да остане тайна.

Най-накрая президентът отведе Пруит в кабинет с рафтове книги по стените, посочи му кожено кресло пред пламтяща камина и се настани на другото. Беше относително млад, под петдесет, с яко телосложение и широки рамене. Косата му беше катраненочерна, леко посребрена на слепоочията.

Появи се сервитьор, който предложи на Пруит малка чашка тъмножълто питие.

— Това е сливовица — обясни Давидович, когато сервитьорът си тръгна, и вдигна чашата си. — *Живели!* За дълъг живот.

Пруит вдигна своята чаша, кимна на домакина си и отпи глътка. Течността изгори гърлото му и остави сладка следа.

„Не е зле.“

Пруит седна изправен, готов да обсъжда общите им планове.

— Ти си чудесен домакин — започна, — а жена ти е прекрасна.

— Жена ми е крава, но е много мило, че го казваш. С нея се търпим един друг, а тя ми роди две силни момчета. Хората я обичат, така че кой съм аз да се оплаквам? Ти не си се женил никога, нали?

Пруит се усмихна мислено. Беше наясно, че секретарят на Давидович е информирал шефа си подробно за трагичната смърт на жена му. Въпросът целеше да го извади от равновесие. Пруит обаче запази самообладание и лицето му не трепна.

— Вдовец съм.

— О... моля за извинение. Нали имаш дъщеря. Много красива. И много умна при това.

— Да, така е — отговори Пруит с бащинска гордост. За миг и други емоции затрептяха в него: *срам*, че бе подвел Лора за всичко това, но и *страх*, че един ден тя може да открие истината.

— Жалко, че е загубила майка си толкова рано.

Пруит кимна в знак на съгласие и се възползва от момента, за да се овладее.

— Беше отдавна. Нека сега се обърнем от настоящето към бъдещето. — Усмихна се добродушно и заговори направо по въпроса: — Чух, че имаш някакви резерви по отношение на уговорките ни.

Президентът се размърда в стола си, в тъмните му очи заблещукаха отблясъци от камината.

„Ето така се вади опонент от равновесие... като го накараш да мисли, че знаеш всичките му тайни.“

— Ами... преосмислям — призна Давидович.

Пруит се облегна назад и завъртя чашата си с пръсти.

— Което означава?

— От това споразумение ти ще спечелиш сериозно.

— Разбира се. — Пруит сви рамене. — Аз съм бизнесмен.

— Разбирам, но...

Пруит го прекъсна.

— Смяташ, че *твоята* част може да бъде подобрена.

Давидович се вторачи в него и изостави всякакви учтивости.

— Знам, че може. Искаш от мен да осигуря оборудване и транспорт за оперативните ти екипи, наред с намеса пред граничните и митническите служби.

— Както се договорихме преди девет месеца — отбеляза Пруит. — И в замяна за помощта ще ти осигуря първата стъпка към осъществяването на сръбския национален стремеж... който е близък до сърцето ти.

Давидович се намести по-удобно. Зачерви се, но не от питието, което гаврътна на един дъх. Частната разузнавателна мрежа на Пруит го бе информирала за скрития двигател на амбициите му — цел, зад която прозираше стремеж към възмездие и мъст.

При престрелките през границата между сръбските и черногорските сили в средата на деветдесетте родното село на Давидович, Цръвско, било нападнато. Черногорска паравоенна група изпепелила селото и убила баща му, майка му и сестрите му. Единствено дядо му оцелял и опитал да защити селото. Поради някои жестокости, извършени по време на защитата на селото, дядо му покъсно бил дамгосан като военнопръстъпник от тогавашния сръбски президент Слободан Милошевич и в крайна сметка умрял в затвора.

Това вододелно събитие тласнало Давидович към политиката. Позиционирал се като борец за траен мир на Балканите — поне така обещавала платформата му. Пруит обаче знаеше истината и я бе използвал като лост, за да привлече сръбския президент на своя страна.

Продължи, като приложи още сила към лоста.

— С моя помощ ще осъществиш амбицията си — най-накрая да поправиш стореното зло, — като същевременно получиш подкрепата и похвалите на целия свят.

От сведения поглед на Давидович разбра, че думите му са попаднали където трябва.

— И в замяна — продължи Пруит натиска — аз ще получа минна концесия за парче земя, която никой не иска. — Сви рамене и стана. — Ако някой трябва да преосмисля сделката, би трябвало да съм аз.

Обърна се и тръгна към вратата.

Давидович го спря, преди да е направил и три крачки.

— Седни, Келерман. Говоря глупости. Да забравим всичко това, да го припишем на боязливост от моя страна.

Пруит го погледна.

Давидович махна към стола.

— Да обсъдим графика.

Пруит изчака неподвижно десет секунди, после се върна и седна. Взе чашката си, отпи глътка и каза:

— Хората ми ще пристигнат след тринайсет дни.

09:03

След като финализира плановете, Пруит се върна в лимузината с шефа на охраната си Рафаел Лион и потеглиха към летището и частния му самолет. Трябваше да се върне в Атина, за да обядва с шефовете на най-голямата телекомуникационна компания на Гърция.

Пруит въздъхна, разхлаби вратовръзката си и си спомни Давидович и как едрият мъжага го прегърна мечешки за довиждане — отново най-добри приятели.

— Сигурни ли сме, че този идиот също не е военнопръстъпник? Чел съм, че по сръбската граница е имало сериозни инциденти.

— Слухове. — Лион сви рамене. — Давидович ще се държи, както подобава, докато дойде време. Трябва обаче да...

Мобилният телефон на Лион изчурулика в джоба му и го прекъсна.

Пруит му махна да отговори.

Лион включи телефона и слуша няколко секунди. Зададе няколко кратки въпроса, после прекъсна връзката. Двете бръчки на челото му показваха, че новината не е добра.

— Какво има? — попита Пруит.

— Уебстър се обади. В къщата на онази жена, Конлън, в Хънтсвил, е идвал някой.

Пруит се нуждаеше от пълно вдишване, за да се освободи от конфронтацията със сръбския президент и да си спомни коя беше пък тази жена. Не че нямаше връзка между двете неща.

— Кой е бил? — попита. — Крадец?

Лион поклати глава.

— Обучен професионалист. Имал е и куче.

Пруит се намръщи.

— Куче?

— Едро според Уебстър. Според него двамата били с военно обучение. Накарали Уебстър и партньора му да побегнат с подвити опашки. Не се шегувам.

Лицето на Лион беше безизразно. Наистина не се шегуваше.

Пруит се облегна. Карл Уебстър беше дошъл от армията. Не беше глупак и с годините Пруит бе свикнал да се доверява на преценките му.

— И какво мисли Уебстър за онзи тип?

— Разменили са изстрели, но Уебстър останал с впечатлението, че нападателят нарочно не е искал да улучи някого. Което означава, че е внимателен и прецизен и че се справя добре, когато е под напрежение.

Пруит разбра.

„Мъртъвците привличат излишно внимание.“

— Има ли някакви следи към този тайнствен нападател?

Лион се намръщи.

— Още не.

— Би ли могъл да открие нещо в дома на Конлън?

— Не. Къщата беше старателно прочистена.

„Да се надяваме.“

— Все пак не е попаднал там случайно — каза Пруит. — Някой трябва да го е изпратил. И мога да си представя кой. Последната висяща връзка с Проект 623.

Лион кимна.

— Джейн Сабатело. Аз си помислих същото, но сега ми дойде една идея.

Пруит го изгледа съсредоточено.

— Знаем, че телефонът ѝ е призрак — обясни Лион. — Всички изходящи обаждания минават през твърде много прокси сървъри, за да бъдат проследени. А входящите обаждания? Ако е изпратила човек да търси Конлън, ще очаква информация от него.

Пруит разтри брадичката си, замисли се. Въпросът беше твърде сериозен, за да бъде оставен само на Уебстър, особено след като

първият истински тест щеше да се проведе след броени дни. Беше крайно време висящите връзки да се прекъснат веднъж завинаги.

— Искам да отидеш в Хънтсвил и да работиш с Уебстър — нареди Пруит. — При толкова средства за наблюдение и ресурси, които стоят неизползвани в Редстоун Арсенал, би трябвало лесно да откриете натрапника. И когато това стане, искам той и кучето му да изчезнат. Погрижи се.

Лион кимна.

— Смятайте, че е направено.

7.

13 октомври,
02:08 централно лятно време
Хънтсвил, Алабама

Някой се приближаваше...

Затворен в склада на Санди, Тъкър се нуждаеше от очите на Каин. Сателитният телефон още беше в ръката му, след като бе направил няколко снимки в импровизирания мозъчен център. Каин изръмжа тихо още веднъж и Тъкър набра кода, за да включи камерата на жилетката на партньора си. Изкомандва Каин да пази тишина и да се скрие.

„Скрий се! Наблизо!“

На екрана се появи картина — неясно изображение в сиво, заради нощния режим на камерата. Изображението затрептя, защото кучето се дръпна зад задната броня на джипа. Под светлината на лампата на близкия стълб се появи фигура — човек, въоръжен с двуцевна ловна пушка. По извивките на тялото ясно си личеше, че е млада жена, със завързана на опашка коса. Беше с джинси, ботуши и извадена навън карирана риза. Пушката беше опряна решително на рамото ѝ. От начина, по който я държеше, можеше да се съди, че знае как да я използва.

И не беше сама.

От крака ѝ не се отделяше голям доберман, готов да нападне, явно обучен.

— Ти, там, вътре! — извика тя. — Излизай! Бавно, чуваш ли ме?

Тъкър се досещаше коя е тази жена. Спомни си охранителната камера на стълба, която бе видял. Повиши глас и извика:

— Едит? Едит Лозиър?

След миг жената отговори и потвърди предположението му.

— Кой си ти?

Тъкър не искаше никакви недоразумения с въоръжена цивилна жена посред нощ. Изглежда, управителката на складовете „Гарнет“

служеше и като охрана. Вероятно го бе видяла да влиза и беше наясно, че мястото му не е тук, особено при тази конкретна складова клетка.

— Приятел съм на Санди Конлън! — извика Тъкър.

— Излез и ми покажи документ за самоличност.

Тъкър прибра телефона в джоба си, приближи ролетната врата и бавно я вдигна. Жената направи две премерени крачки назад, все още готова да стреля, ако види нещо, което не ѝ харесва. Наближаваше трийсет и беше с тъмночервена коса и лунички. Доберманът остана на мястото си, само леко сниши глава, готов да нападне.

След като вратата се отвори докрай, Тъкър вдигна ръце и показа, че са празни. С периферното си зрение видя Каин, клекнал в сянката на джипа. Направи знак да остане там. Не искаше да стресне въоръжената жена и кучето ѝ, преди да е получил шанс да обясни за какво е всичко това.

— И аз имам куче — предупреди Тъкър. Тя вероятно го бе видяла на екрана на камерата. — Ела, Каин. Покажи на дамата, че си добро момче.

Каин излезе от сянката и дойде при Тъкър. Очите му не се отделяха от добермана. Едит веднага забеляза оборудването му и попита:

— Военно куче?

— Преди. Изкарахме заедно четири мандата в Афганистан.

— Значи не си от Редстоун?

Тъкър поклати глава.

— Сега пристигам. Искам да разбера какво се е случило със Санди. Изчезнала е от няколко седмици.

Присвитите очи на жената и стойката ѝ все още издаваха подозрителност.

— Как да съм сигурна, че не ме лъжеш?

— Санди ми даде резервния си ключ оттук — обясни той. — Каза ми да дойда, ако се случи нещо.

Беше лъжа, но предполагаше, че Едит е доловила потайността на наемателката си, когато тя е ангажирала складовата клетка. Вероятно си даваше сметка, че крие нещо. За да потвърди думите си, Тъкър бръкна внимателно в джоба на ризата си и извади снимката, която му бе дала Джейн в хотела в Монтана. На нея се виждаха тримата,

прегърнати. Беше я помолил да му я даде, защото очакваше в някакъв момент да се наложи да доказва отношенията си със Санди.

Подаде я на Едит, която внимаваше да държи пушката настрана от ръцете му.

Тя погледна снимката — замръзнал момент от по-щастливи времена.

— Това беше във Форт Бенинг — обясни Тъкър. — Служихме заедно. Всичките.

И посочи Каин.

Едит въздъхна, кимна и му върна снимката. Подпря цевта на пушката на рамото си.

— Санди е изчезнала?

— От месец. Дойдох тук, за да я търся. — Хвърли поглед към складовата клетка. — Или поне да откроя някаква следа.

— Преди месец, казваш. — Изражението ѝ стана замислено. — Горедолу и аз я видях за последен път преди месец. Дойде тук и май бързаше, защото обикновено се отбива при мен и Брус на по бира.

— Брус е мъжът ти?

Тя потупа добермана по гърба.

— Не. Брус е някой, който никога няма да ме измами.

Тъкър се усмихна. Напълно разбираше любовта в очите ѝ: забеляза и как кучето се опира в крака ѝ и отвърща на привързаността.

— Колко добре познаваш Санди?

Нещо едва забележимо се промени в поведението ѝ, тя стана предпазлива. Повечето хора не биха го забелязали, но чувствителността на Тъкър се простираше отвъд уменията му да установява контакт с кучетата си. Можеше да се досети на какво се дължи колебанието на Едит. Вероятно се дължеше на друга тайна на Санди, известна само на шепа хора, най-вече заради факта че би застрашила достъпа ѝ до класифицирана информация в миналото.

— Недей да питаш, недей да казваш. — Тъкър сви рамене, за да покаже на Едит, че разбира, и още повече да затвърди увереността ѝ в близостта му със Санди. — В армията това вече не е проблем.

— Може и да е така горе на север... — промърмори тя кисело и поклати глава. — Познавам Санди от един местен гейбар. Хората наоколо се познават. Когато ѝ трябваше място да складира някакви неща, дойде при мен. Знаеше, че мога да пазя тайна.

Тъкър кимна. Каин и Брус вече се бяха подушили и бяха изиграли обичайния танц на кучешкото запознанство.

— Когато видя Санди за последен път, тя подсказа ли ти с нещо къде може да заминава?

— Каза, че ще отиде да види майка си.

„Това отговаря на хронологията.“

— Но си личеше, че е изплашена — добави Едит. — Каза, че ще отсъства известно време.

— А казвала ли ти е какво прави тук, в склада?

Едит поклати леко глава.

— Не исках да си пъхам носа. Често прекарваше нощите тук. Останах с впечатлението, че е нещо, свързано с работата ѝ в Редстоун, че има нещо, което ѝ лази по нервите и не е наред.

Хм...

— Споменавала ли е някога с какво се занимава? — попита Тъкър.

— Никога не би го направила. Знаеше как да си държи устата затворена и беше лоялна до лудост.

Тъкър зададе още няколко въпроса, но беше ясно, че Едит е на тъмно също като всички останали. Накрая поиска от нея услуга.

— Това, върху което е работила Санди тук, изглежда важно. В случай че някой друг дойде да души наоколо, може ли да прехвърлим нещата ѝ в друга складова клетка, временно?

Едит кимна.

— Има свободна през няколко реда.

През следващия половин час Тъкър пренесе всичко, каза довиждане на Едит и Брус и подкара по тъмните пътища с Каин. На хоризонта видя сияние, което идваше от големия комплекс Редстоун Арсенал. Каквото и да бе работила Санди, каквото и да ѝ бе *лазило по нервите*, отговорът се намиреше в тази база. Обаче не би могъл да отиде там сам.

Призна пред себе си трудната истина.

Трябваше му помощ.

09:10

Прибра се в мотела и спа четири часа, после си поръча бъркани яйца и купчина палачинки в близкото заведение, въръжи се с огромно количество кафе и седна пред лаптопа си.

Имаше една непосредствена цел — да открие някой, който работи в Редстоун и който би могъл да му служи за очи и уши във военната база. След толкова години служба и многото мисии в чужбина беше изградил сериозна мрежа от контакти. Едно от най-хубавите неща в армията са силните приятелски връзки, които обхващат години време и големи пространства. Тъй като военните непрекъснато сменят постове и задачи, в един момент се оказва, че имаш добър приятел — или поне приятел на приятел — в почти всяка база.

След часове разглеждане на файлове и няколко дискретни телефонни обаждания на далечни приятели започна да се безпокои, че търсенето му ще се окаже загубена кауза. Беше почти готов да се обади по сигурна, криптирана телефонна линия на Рут Харпър, контакта му в „Сигма“ — секретната група към Агенцията за изследователска и развойна дейност към Департамента по отбраната. Дължаха му една-две услуги. Въздържа се обаче — нямаше смисъл да вади тежката артилерия на този етап, особено след като не беше сигурен до каква степен военните са свързани с изчезването на Санди.

Накрая, когато гладът отново започна да се обажда в корема му, пред очите му се появи позната усмихната физиономия. Мъжът беше десетина години по-възрастен от Тъкър, с късо подстригана руса коса, рунтави вежди и приветлива усмивка.

Когато Тъкър служеше с рейнджърите, Франк Болинджър беше назначен като „слушалка“ — човек, който открива и засича комуникации. Ролята на Франк тогава беше да анализира разузнавателни данни и да открива враговете, след което хората като Тъкър ги ликвидираха. Макар че с Франк не бяха кой знае колко близки, се разбираха добре, защото Тъкър проявяваше любопитство към работата му. Малко стрелци се интересуваха от техническата страна — и честно казано, повечето от нещата, които му говореше Франк, влизаха в едното му ухо и излизаха през другото. В края на краищата Тъкър бе принуден да признае този факт и резюмира взаимодействието си с Франк така: „Ти ги откриваш, аз ги разчиствам“.

Тъкър общо взето трябваше да прекара три години в пясъците, докато разбере колко наивни са тези думи. Впи пръсти в дясното си коляно и му струваше усилия, за да го пусне и да набере номера на Франк, който взе от интернет сайта на Редстоун. Сега Франк беше старши сержант в Центъра за инженеринг и развитие на базата.

„Да се надяваме, че ме помни.“

Набра номера с очакване да чуе телефонен секретар, но вместо това чу познат глас с познатия южняшки акцент от Алабама. Усмихна се. Спомни си, че Франк беше отраснал по тези места. Нищо чудно, че бе стигнал до Редстоун.

— Франк — каза Тъкър, — мисля, че ти дължа питие.

След няколко минути разговор Тъкър си даде сметка, че Франк не само го помни, но и че тогава, в Афганистан, е оставил доста силно впечатление у по-възрастния сержант. Франк помнеше също така Каин... и Авел.

— И Каин се е пенсионирал с теб? — засмя се Франк. — Радвам се да го чуя. Вие двамата бяхте като залепени един за друг.

Без да дава други обяснения за неочакваното обаждане, Тъкър нави Франк вечерта да се срещнат в един местен бар. Прекъсна връзката и въздъхна продължително. Погледна Каин, който се бе излегнал в кревата. Когато бе чуло името при телефонния разговор, животното бе вдигнало глава.

— Май ще се видим с още един стар приятел.

Въпреки задоволството заради предстоящата среща с Франк Тъкър не можеше да се освободи от тревожния възел, който стягаше тила му. След като бе напуснал службата, полагаше усилия да остави миналото в миналото, да остави пясъка да покрие кръвта и ужасите, но сега нещо отново го връщаше там.

Преди да се появи познатата студена пот — и щеше да се появи, ако не предприемеше нищо, — той насочи вниманието си към друга мистерия. Извади снимките от тайното работно място на Санди и се зае да разбере какво значат думите, надраскани на белите дъски, с помощта на Гугъл.

Не очакваше да открие нещо, но трябваше да намира работа на ума си. Потърси думите една след друга.

Одиша беше щат в Индия.

Честота на сканиране можеше да означава доста неща.

Кложър беше компютърен програмен език.

Тюринг трябваше да е криптологът от времето на Втората световна война. Алан Тюринг беше човекът, разбил германския шифър „Енигма“, което бе изиграло огромна роля за изхода от войната.

„Какво общо обаче има той с всичко останало?“

Продължи надолу по списъка. Всички останали думи като че ли бяха свързани с компютърното програмиране или висшата математика, с изключение на една. Вгледа се в снимката. Санди бе оградил в кръг фразата няколко пъти на дъската: Link 16. Търсенето показва, че вероятно става въпрос за сигурна тактическа мрежа за обмен на данни, която се използва за комуникации със самолетите.

Загледа се в кръговете около фразата.

„Кое е толкова важно тук, Санди?“

15:45

След часове напразно ровене Тъкър най-накрая се призна за победен. Облегна се назад и се протегна, за да махне напрежението от гърба си.

„Трябва да си прочистя главата.“

Каин се размърда на леглото, сякаш разбираше колко уморен и недоволен е партньорът му.

— Какво ще кажеш за малко свеж въздух, приятел? — каза Тъкър и Каин радостно размаха опашка.

Излязоха от хотела и потеглиха с джипа. Спряха в закувалня, изядоха един чийзбургер с пържени картофи и след това продължиха да обикалят безцелно. Тъкър искаше да се запознае с околността, с Хънтсвил, в случай че се зададат неприятности.

Хънтсвил беше разположен в долината на река Тенеси и бе заобиколен от всички страни от Апалачите. Самият град представляваше хаос от големи къщи отпреди Гражданската война, от Викторианската епоха, с двускатни покриви, и по-малки, дървени, които се редяха от двете страни на сенчести булеварди. Пешеходци и коли се движеха лениво и спокойно. Тук никой не бързаше.

Тъкър се успокои, дори спря няколко пъти, за да се наслади на гледките. В голям открит парк прекара час, за да хвърля на Каин гумената му играчка, после още час се разхождаха край плитък поток и

плашеха жабите, които тревожно скачаха във водата. Каин опитваше да ги гони, но напразно.

Накрая слънцето се запъти към хоризонта и сенките се удължиха. Тъкър извика щастливия мокър Каин и се върнаха при джипа. Минаха към километър в северна посока, до главния портал на Редстоун Арсенал, и спряха на паркинга на „Кю Стейшън, Бар и Билярд“. Тъкър се замисли, дали да не остави Каин в колата, но се сети, че присъствието му би могло някак да убеди Франк по-лесно да се съгласи да помогне. Ако някой в заведението му създадеше проблеми заради кучето, имаше документ — благодарение на приятелката си Рут от „Сигма“, — според който Каин го придружава по медицински причини, което му позволяваше да го води със себе си почти навсякъде.

Когато мина през двойната врата на зле осветения бар, неколцина души се обърнаха да го погледнат, но никой не каза и дума. Посетителите почти веднага се върнаха към напитките си или бiliarдните топки на масите. Джубокът свиреше рок. Вляво имаше дълъг бар и редица сепарета покрай ниска стена.

От последното сепаре им махна Франк.

Тъкър и Каин тръгнаха натам.

Франк Болинджър ги посрещна със сърдечна усмивка, която някак се изкриви от удивление.

— Ти и Каин... ето това е гледка, която си струваше да видят очите ми. Вижте се само! Чудесни сте заедно! Чух, че се е наложило да се крадете и си имал някакви проблеми заради това.

Тъкър сви рамене и стисна ръката на Франк, като положи всички усилия да прикрие смущението си. Франк вероятно бе провел няколко телефонни разговора и се бе осведомил как Тъкър е напуснал армията и си е тръгнал с Каин въпреки заповедта. В края на краищата от „Сигма“ бяха помогнали да изчисти проблема под формата на плащане за оказани услуги. Така или иначе, Тъкър се тревожеше, че Франк се е добрал до тези подробности от живота му, но също така това показваше способността му да събира информация.

Тъкър седна на масата и направи знак на Каин да лежи кротко.

— Не си се променил много, Франк — отбеляза, което си беше истина. Макар и по-възрастен от Тъкър, Франк изглеждаше жилав и здрав. Определено се поддържаше във форма.

— Благодаря. — Франк разтри слепоочията си. — Тук обаче има повече сиво, отколкото когато бяхме в окопите. — Плъзна към Тъкър запотена бутилка бира. — Поръчах ти „Сам Адамс“. Дано ти харесва.

— Харесва ми, разбира се.

— Наистина се радвам, че се обади.

— Да, мина доста време. Не бях сигурен, че ме помниш.

— Ха! Че как да не те помня? Само ти от всички рейнджъри се интересувах какво правим ние. И двете ти кучета... Гледах те как работиш с тях, когато почивах. Бях впечатлен — като че ли си четяхте взаимно мислите.

При мисълта за Авел Тъкър стисна бутилката бира. Спомените засвяткаха като мълнии, пронизващи и заслепяващи, като трясък на куршуми и свистящи ножове.

Франк, изглежда, долови, че нещо не е наред.

— Съжалявам. Не трябваше да говоря за това. Глупаво от моя страна. Трябваше да съобразя.

Тъкър овладя дишането си и най-накрая пусна бутилката.

— Всичко е наред.

Не беше. Франк като че ли го долови и изчака Тъкър да се съвземе напълно.

След още няколко вдишвания Тъкър най-накрая отвори уста:

— Старши сержант, значи? Издигнал си се в кариерата.

Франк се усмихна разбиращо и мина на по-безопасна територия.

— Аз съм ленивец, който чака пенсия. Как си минава времето! И съм тук, в Хънтсвил, така че съм при семейството си всеки уикенд. Ами ти?

— Аз ли? Нищо особено. Работя каквото падне. Най-вече охрана.

Говориха напосоки още половин час — припомнях си случки, общи приятели, клюки. Най-накрая Тъкър потегли към целта.

— Франк, от колко време служиш в Редстоун?

— От четири години. Добре е. Специалист съм по военни криптирани мрежи. — Долови объркването на Тъкър и се усмихна. — Хората често се чудят. Това е нова специалност, от 2011 година. Става дума най-общо казано за кибервойна.

Тъкър поклати тъжно глава.

— Времената се менят. — Прокашля се. — Слушай, Франк, трябва да ти призная нещо. Дойдох тук с конкретна цел.

— Какво? Имаш предвид нещо извън приятната ми компания? —
Гъстите вежди на Франк се издигнаха, после отново се спуснаха. —
Да, предположих. След като се уволни от армията изчезна безследно, а
сега се появяваш на прага ми. Няма проблем, приятел. Какво има?

— Търся изчезнала приятелка. Работела е тук, в Редстоун.

— Изчезнала?

— Повече от месец. Санди Конлън.

— Никога не съм чувал за нея, но това не е изненада. Редстоун е
голям. Къде точно е била?

Тъкър се усмихна безпомощно.

— Там е проблемът... Нямам представа. Не е казала на никой от
близките си. Дори не е споменала името на частта си.

— Хммм... става все по-любопитно. Обаче щом разговаряш с
мен, значи мислиш, че е свързано с поста ѝ?

— Просто опитвам да проверя всички възможности.

Франк кимна замислено, като че ли колелата в главата му
започваха да се въртят.

— И... нека позная... не си се свързал с полицията в Редстоун.

— Бих искал да го избегна.

Веждите на Франк подскочиха нагоре.

Тъкър вдигна ръка.

— Не искам да те забърквам в неприятности, но трябва да я
открия. Може и други да са изложени на опасност.

Франк го гледаше изпитателно. Само десният му показалец
потропваше по масата. Тъкър помнеше тази нервна реакция на Франк,
която показваше, че се е замислил дълбоко, докато преценява
значението на някакви нови разузнавателни данни.

Най-накрая стигна до някакво заключение, облегна се и пусна
хитрата си усмивка.

— Ще се разровя. Ако има проблем, ще го направим както едно
време — аз ги откривам, ти ги разчистваш.

Тъкър вдигна бирата си и я чукна в бутилката на Франк.

— Дадено.

18:08

Карл Уебстър крачеше през подобния на пещера бетонен бункер, в който се помещаваше инженерната лаборатория на инсталацията. Беше късно, техниците се бяха прибрали по стаите си за нощта и той беше сам. Бункерът беше преграден на няколко работни пространства, всяко от които се занимаваше с конкретен аспект на проекта. В средата обаче, скрит под голямо покривало, беше последният прототип.

Той прокара пръсти по скритите криле, разперени много ефективно на метър и половина. Техниците го наричаха Палач, на името на една птичка, птица палач, наречена и живодерче, хладнокръвен убиец, който хваща гущерчета и насекоми и дори други птици и ги нанизва на тръните на акациите, за да ги яде по-късно, когато огладнее.

Усмихна се. Името беше удивително сполучливо. Макар че самият той отговаряше само за сигурността на проекта, не можеше да не изпитва искрица гордост от постигнатото. Сега обаче толкова много усилена работа беше под заплаха.

Заради един човек — и проклетото му куче!

Представи си нарушителя, когото бе открил да дебне около къщата на Санди Конлън, и кратката престрелка, която последва. След това този тип се бе измъкнал и бе потънал в тъмнината.

Още един проблем, който трябваше да бъде решен...

Чукане привлече вниманието му към главната врата на бункера.

И се задаваше още един.

Вратата се отвори и влезе Рафаел Лион, шефът на охраната на „Хорайзън Медия“. Под флуоресцентното осветление бръснатият му череп лъщеше. Беше с черен боен екип и карабина през рамо. Беше кацнал в Хънтсвил само преди четирийсет минути, но не беше от хората, които чакат под ботушите им да порасне трева.

— Какво откри за оня тип, който се е измъкнал? — попита Лион рязко, без никакви предварителни любезности.

Карл разчете заплахата в присвитите очи. Беше наясно, че това не е просто опит за сплашване. За провал не можеше да става и дума.

Беше и ядосан, и разочарован, че Пруит Келерман е сметнал за необходимо да изпрати булдога си. Карл имаше двайсет години военна служба зад гърба си, включително в пущинаците на Ирак и Афганистан, първо като новобранец, после в специалните части. Не му беше нужна никаква помощ.

— Вече контролираме ситуацията — каза Карл Уебстър с тих и спокоен глас. — Само чакам телефонния разговор, който ще разреши въпроса удовлетворително за всички.

— А аз съм тук, за да гарантирам, че това ще се случи.

Двамата се изгледаха с неприязън. Помежду им назряваше буря. Преди да има време да се разрази, телефонът на Карл изчурулика в джоба му. Той го извади и отговори. Слуша обаждания се няколко минути, зададе два въпроса и получи отговорите, които искаше.

Лион не сваляше очи от него.

Карл се усмихна ледено.

— Знам как да открием целта. — Погледна към покрития Палач.
— И как да се справим с проблема.

8.

*13 октомври,
19:20 централно лятно време
Хънтсвил, Алабама*

След още две питиета на бара с Франк Болинджър Тъкър подкара към мотела. Беше валяло, докато разговаряха с Франк, и нощният въздух бе станал влажен, наситен с миризма на мокър асфалт. Каин — на предната седалка — опря муцуна на отворения прозорец.

Тъкър подкара на запад, далеч от трафика на града, после сви на юг покрай блатото, което стигаше чак до мотела. Фаровете осветяваха клони на кипариси, обвити от испански мъх. Невидими насекоми се блъскаха в предното стъкло.

Погледна през страничния прозорец и видя тъмния силует на изоставения бетонов завод в средата на блатото. Спомни си историята за скъсаната дига на река Тенеси и последвалото наводнение, превърнало този индустриален район в подгизнала от блата и мочурища равнина. От пътя виждаше конвейерните кули и металните пасарели, по които се беше минавало между силозите и постройките, вагонетките, които още висяха на стоманените въжета.

Изведнъж радиото в джипа оживя, стресна го и го накара да отбие на банкета на пустия път. „... добър вечер, уважаеми слушатели, слушате радио Уай Ти Кей Ай, което...“

Тъкър се намръщи и го изключи. В същия момент двигателят изхриптя, светлините на таблото трепнаха и джипът започна да губи скорост.

Оооох...!

Каин обърна глава към него и изскимтя недоволно.

— Ей, не съм аз.

Радиото проработи, после пак спря. Чистачките на предното стъкло започнаха да се движат.

Какво, по дяволите...?

Тъкър сви на банкета — и точно навреме. Моторът се прокашля два пъти и умря.

Тъкър въздъхна и потупа Каин по гърба.

— Приятел, случва се на всеки. Отвличат ни извънземни.

След като реши, че по-вероятната причина е лоша връзка с акумулатора, Тъкър се наведе и дръпна лостчето за отваряне на предния капак. Слезе с Каин и отиде пред джипа. На светлината на джобното си фенерче огледа двигателя, после се зае да провери кабелите и връзките.

Всичко изглеждаше наред.

Откъм блатото долетя приглушено жужене, в началото леко, после все по-силно.

Каин отиде до края на банкета, над блатото.

Тъкър застана до него.

Силно чаткане привлече вниманието им отново към повредения джип. Нещо удари предния калник. От двигателя изригна пара.

Тъкър позна звука. Залегна и придърпа Каин до себе си.

Някой стреляше по тях.

Още два куршума удариха колата. Предното стъкло се счупи. Едната задна гума се спука и изпусна въздуха със силно свистене. Изстрелите зачестиха, по един на две секунди, и всички бяха насочени към джипа.

Без да губи време, Тъкър направи знак на Каин да го последва и се спусна по скосения затревен бряг в блатото.

Каин се подчинява на командата и скача високо.

Докато е във въздуха, долавя странни миризми: мухъл и мъх, гнило и водорасли. Чува пукане на клони, писукане на прилепи, крясъци на далечни птици — после пада в студената вода и потъва дълбоко, губи всичките си сетива. Водата запушва ушите му, заслепява го.

Сърцето му бие, лапите търсят здрава основа, но попадат на още вода. После ноктите драсват дъното. Лапите затъват в тиня — и накрая докосват нещо твърдо. Корени на дърво. Той се оттласква от тях, муцуната му пронизва повърхността, той се връща в света, първо в миризмите, после в звуците.

Продължава да размахва лапи, очите търсят, ушите са прибрали назад от напрежение и страх.

Нещо го сграбчва за кожата на врата, после за нашийника.

Той се обръща инстинктивно, за да захване, но усеща познатия дъх, съвсем близо.

— Спокойно, приятел. Държа те.

Тъкър сграбчи нашияника на Каин и заплува навътре в блатото. Прикри се зад един голям кипарис, така че стъблото да остане между него и пътя. Разтри врата на кучето, вдъхна му увереност.

— Добро момче! — прошепна.

Козината на Каин беше цялата в тиня и водорасли. Тъкър не беше по-добре — лицето и ръцете му също бяха покрити с тиня. Той намаза раменете на кучето с още тиня.

„Добър камуфлаж... ще ни е нужен.“

Огледа пътя и изоставения джип. Какво, по дяволите, се бе случило? Несъмнено им бяха устроили засада... но как? Дали някой не бе пипал джипа, докато той разговаряше с Франк в бара? Макар че това изглеждаше най-вероятното обяснение, някак не се връзваше.

И какво беше онова жужене?

Сякаш предизвикан от мислите му, звукът се чу отново. Каин се напрегна, обърна глава надясно, после бавно проследи нещото, което прошумоли над дърветата и прелетя над джипа. След миг жуженето се издигна рязко нагоре и изчезна в тъмнината.

Неканени, думите от склада на Санди изскочиха в главата му.

Link 16.

Тъкър изруга наум. Вече си даваше сметка какво може да означават тези думи. От търсенето в Гугъл бе разбрал, че Link 16 е военна мрежа за обмен на данни, използвана за комуникации в авиацията, включително за управление на безпилотни апарати — дронове. Подобни апарати навлизаха все повече и повече на въоръжение във всички видове войски, както за разузнаване, така и за нападения по въздух. Имаше по-големи, като Глобален ястреб, и по-малки, като Гарван.

„Какво обаче преследва нас?“

Нямаше начин да разбере, но беше ясно, че машината е от типа ловец/убиец.

Погледна над тъмните върхове на дърветата. Знаеше, че дроновете виждат не само в тъмнината, но също през облаци, прах и дим. Камерите им бяха достатъчно добри, за да разчетат номер на кола от три километра височина.

Настръхна. С Каин се бяха крили от хеликоптери за последен път в Сибир, но това сега беше много по-зле — все едно да плуваш през

нощта и около теб да кръжи акула.

Разликата беше, че сега заплахата идваше от небето.

Огледа околността още веднъж, с очи, вече привикнали към тъмнината. Въпреки че лунната светлина се процеждаше през клоните, не видя нищо освен черните кипариси. Знаеше, че когато над тях кръжи ловец, не бива да се върне на шосето. Спомни си потопения бетонов завод в тъмнината. Там можеха да се прикрият по-добре.

А после?

От огледа на района на Хънтсвил знаеше, че на километър след останките на бетоновия завод има голф клуб. Това означаваше да прекоси голяма водна площ, при неизвестен брой врагове във въздуха, а може би и под водата.

Въпреки всичко беше по-безопасно от откритото шосе.

Тъкър заопипва наоколо и събра топка водорасли. Нагласи я върху главата и на раменете си като някаква мокра пелерина.

Каин огледа новия му външен вид с леко наклонена глава.

Тъкър се приближи до ухото му и прошепна:

— Бау!

Кучето близна лицето му.

— Да, нищо не може да те изплаши.

Обърна се и се отдалечи от пътя. Когато стигнаха по-дълбока вода, Каин заплува до него. Тъкър избра да минат между сплетени коренища и паднали дървета и въпреки това само след трийсетина метра нещо го парна по дясното ухо — и на метър пред него нещо удари водната повърхност.

По дяволите!

Той улови нашийника на Каин, придърпа го към себе си и прошепна в ухото му:

— Вдишай!

И се гмурна заедно с кучето под водата. Заплува с крака и една ръка към наполовина потънал дънер. Показа глава плътно до него. Така бяха поне частично скрити. Тъкър се ослуша и се огледа.

Не последваха нови изстрели.

Той напрегна слух, за да долови вече познатото жужене. В ушите му обаче отекваше собственото му дишане и биенето на сърцето му, така че не можеше да е сигурен.

Някъде много близо се обади бухал — три пъти. Миг след това над тях се чу пляскане на крила и слабо цвърчене — ловецът бе спипал вечерята си.

„Да се надяваме, че само този лов ще е успешен тази нощ.“

Тъкър вдигна ръка и докосна ухото си. Трепна от острата болка от раната. Но нямаше право да се оплаква — няколко сантиметра вляво и куршумът щеше да пробие черепа му.

Беше наясно, че не трябва да спира да се движи, и забута дънера през водата. Опитваше да се крие от дрона, но след малко дървото се заплете в някакви коренища и се наложи да продължат напред като в лабиринт, плътно прикрити до пънове, корени и камъни. Стигнаха до открито място, след което плуваха само под вода и се показваха само колкото да поемат въздух.

Тогавя — струваше му се, че са минали часове — усети под краката си твърда земя. След още няколко стъпки вместо мека кал се появи още по-здраво дъно. Той посегна надолу и загреба няколко камъчета.

Чакъл.

Бяха стигнали до фабричния комплекс. Плетеницата от силози, железни стълби и сгради беше на петдесетина метра напред.

След като видя целта, Тъкър продължи по-бавно. Ставаше все по-плитко и скоро трябваше да пълзи, за да може само покритата му с водорасли глава да остане над водата. Най-накрая заби в плитчината и се наложи да тръгне прав по чакълестия бряг. С Каин, който стоеше неотлъчно до него, успяха да се мушнат в гъстак от високи тръстики, за да се скрият.

Обаче не беше достатъчно.

Без никакво предупреждение откос разкъса тръстиките и изчатка в чакъла край тях.

Тъкър хукна към развалините и извика на Каин:

— Бягай! Крий се!

Каин не иска да изпълни командата, иска глутницата да остане заедно. Ала се доверява на партньора си и се подчинява.

Тича ниско до земята, ушите му са щръкнали, опашката стърчи право назад. Чува трясък на изстрели в къси откоси. Познава оръжията, знае какви злини могат да причинят. Шмугва се през

храсти, около купчини стари жезеза, под рѣждивия скелет на голям камион, останал без гуми.

Курушумите се сплескват в метала и рикошират в чакѣла, летят искри.

Вече е оставил другия далече назад. Крѣвта му бушува заради желанието да се върне при него, но той остава там, където му е наредено. Излиза изпод камиона и прекосява последното разстояние към входа на най-близката сграда.

Зад него се стреля — но курушумите вече не го следват.

Без да има избор, освен да изпълни командата, Каин се втурва през прага в очакващия го мрак.

Веднага щом Каин хукна Тѣкър се спусна да бяга в друга посока. Надяваше се, като се разделят, за момент вниманието на оператора на дрона да се раздвои, докато реши коя цел да преследва.

Отначало като че ли се получи. Огънят за момент спря. Тази пауза даде преднина на Каин при бягството му към останките от бетоновия завод. Много скоро обаче огънят започна пак. Първо към кучето, но после смъртоносното внимание на оператора се върна към Тѣкър.

Тѣкър обаче използва паузата, за да се мушне в някакъв гѣсталак. Куршумите свистяха през листата и се забиваха в земята. Той прибягваше от ствол към ствол, а отгоре му се сипеха парченца дърво.

„Не гледай назад...“

С разтуптяно сърце и пламнали от напрежението мускули той насочи вниманието си към целта напред — висок силос, пронизващ нощното небе.

С препъване и хлъзгане, от дърво към дърво, Тѣкър се надяваше да не е лесна мишена.

Чат!

Над главата му се счупи клон.

Чат!

Нещо дръпна крака му, но той не обърна внимание и продължи да бяга на зигзаг. Лунната светлина се отразяваше от водата, предупреждаваше, че е стигнал края на горичката.

Той не спря.

Изскочи от прикритието на дърветата и се втурна към нещо като плитко езеро, вероятно някогашен резервоар за вода, използвана за

производството на бетон. Гмурна се във водата. Наоколо свистяха куршуми, но след миг стрелбата неочаквано секна.

Да не би дронът да беше свършил мунициите?

Нямаше как да е сигурен. Показа се за миг на повърхността, послуша се да чуе жуженето, но не го чу. Представи си, че дронът се е отдръпнал, за да се подготви за следващото нападение. И наистина, звукът се появи, докато плуваше, усилваше се с всяка секунда.

Той потърси с очи врага.

Там!

Очертан на озареното от луната небе силует, движеща се удължена сянка, която правеше кръг, за да се върне към него. Изглежда, беше дрон с фиксирани криле, но в него имаше нещо странно. Не беше съвсем сянка, а по-скоро неясен, размит силует, който сякаш се сливаше с две звезди.

„Някакъв маскировъчен материал.“

Тъкър заплува по-бързо към тъмната скосена линия, която се издигаше на отсрещния бряг на резервоара. Беше стар гумен конвейер, който се изкачваше към врата високо в стената на съседния силос. Нямаше по-добър вариант, особено след като свистенето на дрона беше почти над главата му.

Тъкър се гмурна отново, с надеждата блещукащата повърхност на водата да го скрие от ловеца в небето. Доплува до потопения край на конвейера и се мушна под него. Едва тогава се осмели да се надигне, за да поеме въздух.

Вдигна очи нагоре и огледа наклонената лента и металните кофи, които висяха под нея. Смяташе да се покатери до вратата на силоза по конвейера. От разстояние идеята изглеждаше добра, но...

Обаче отблизо...

Металната конструкция беше обрасла с мъх и лиани. Малкото стоманени повърхности, които се виждаха под растителността, бяха прогнили от ръжда. Дори гумената лента беше износена и надупчена.

Съмняваше се, че конструкцията ще издържи тежестта му — поне не дълго.

Не успя да продължи с огледа, защото нов дъжд от куршуми засипа конвейера.

Дронът го беше открил.

Тъкър започна да се изкачва от долната страна на лентата, като опитваше да се прикрива максимално зад стоманените кофи. Дронът можеше и да не го убие, но конвейерът щеше — почти сигурно. Няколко пъти металът под краката му се счупи от тежестта му.

Той обаче продължаваше нагоре.

Куршум проби лентата и удари метала до ръката на Тъкър.

Той изруга — но тогава стрелбата изведнъж секна.

Ловецът явно правеше нов кръг.

Тъкър започна да брои наум. Когато стигна до трийсет секунди, жуженето се върна. Изглежда, между две минавания минаваше по половин минута. Той реши да изчака, прикрит зад поредната кофа по пътя нагоре, докато дронът отmine и стрелбата пак спре. Конвейерът се тресеше застрашително. Откъртваха се цели парчета метал.

Тъкър беше сигурен, че цялата конструкция се е наклонила.

Лошо!

След това всичко утихна: дронът отмина, за да налети отново.

Тъкър запълзя нагоре бързо, без да спира да отброява секундите. Имаше само този шанс. Прехвърли се от горната страна на лентата. Изправи се със залитане върху разпадащата се гума. Лентата се клатеше под тежестта му — или конструкцията под лентата.

Така или иначе, имаше само един път. Тръгна нагоре по лентата — първо предпазливо, после по-бързо, защото жуженето приближаваше.

Продължаваше да брои наум.

„Още петнайсет секунди... достатъчно време — каза си. — Само още трийсетина метра.“

Погледна през рамо.

Грешка!

Левият му крак хлътна през гумата и той се просна върху лентата по очи. Опита да извади крака си, но ботушът му се оказа заплетен в някакви лиани отдолу.

Не, не, не...

Дръпна по-силно и успя да измъкне крака си от ботуша. Напрегна сили и се изправи. Дали заради дърпането, или заради пораженията на времето, цялата конструкция на конвейера поддаде и започна да се накланя на една страна.

Тъкър се закатери нагоре.

Жуженето на дрона се усилваше и сякаш долиташе от всички посоки.

Няма време!

Още шест метра! Краят беше пред очите му. Тъмната врата в стената на силоза беше черна дупка, която водеше... къде? Беше му все едно. Щеше да умре или от куршум, или от падане.

Куршум удари лентата зад него.

Още три метра!

Тъкър се хвърли с главата напред точно когато конструкцията се срина под него. Хвърли се през отвора — и от другата страна нямаше нищо освен въздух.

Той полетя в тъмнината.

9.

*13 октомври,
21:34 централно лятно време
Хънтсвил, Алабама*

Докато падаше, Тъкър затвори очи, сигурен, че ударът след секунди ще счупи костите му. Вместо това обаче, след страховитото падане, което му се стори цяла вечност, се претърколи по наклонена повърхност, която го остави без дъх, но поддаде — след което се блъсна в стената на силоза и се разнесе метално кънтене, като нисък камбанен звън...

Лежеше по гръб и се мъчеше да вдиша. Опипа около себе си. Пясък. Отпусна глава и усети как покрай тялото му се свличат ручейчета пясъчинки.

Някъде горе по ламарината на силоза изчаткаха още куршуми и отекнаха в кухнята. Тъкър обаче беше спокоен, защото за момента беше защитен — поне от дрона.

Засега не беше видял никакви други ловци. Даваше си сметка обаче, че военните често използват дронове, за да извадят обекта от скривалището му и да го вкарат в ръцете на наземните войски. Трябваше да приеме, че случаят е такъв или че към него вече се приближават хора.

„Трябва да се махна оттук.“

Първо обаче трябваше да открие Каин — което можеше да е трудно. След срещата с Франк не беше сложил на кучето жилетката от кевлар и комуникационното оборудване. Сега се ядосваше, че не го бе направил, обаче как би могло и през ум да му мине, че ще го нападнат с дрон по пътя към мотела?

„Значи ще действаме по стария начин.“

Очите му вече бяха свикнали с тъмнината. На слабата лунна светлина, която се процеждаше през отвора, през който бе паднал преди няма и минута, видя, че срещу него има друг, тъмен. Правоъгълник, около два метра висок. Реши, че води към главната сграда на съоръжението. Доколкото можеше да прецени от краткия

поглед към терена, имаше четири силоза, свързани с основната сграда, по един срещу всеки неин ъгъл, като бойници на замък.

Когато се бяха разделили с Каин, кучето бе тръгнало към силоз от другата страна на сградата. Вероятно още се криеше там, изпълнявайки последната команда на Тъкър.

Запълзя към стъпенките, заварени за стената на силоза, по които можеше да се изкачи до вратата. Улови една, дръпна силно, после хвана следващата. След като се увери, че са достатъчно здрави, се покатери до отвора.

Подаде глава и видя метална пасарелка, която минаваше високо над пода на сградата. Големи участъци от покрива бяха пропаднали, така че луната осветяваше доста добре вътрешността, голяма колкото две футболни игрища. Долу имаше стари машини и много вагонетки — всяка колкото железопътен вагон, — оставени да ръждясват на бетонния под. Горест имаше плетеница от стоманени греди, около които се виеха лиани.

Намръщи се. Опита да прецени дали ще успее да мине по пасарелката до другата страна на сградата. Спомни си как се бе срутила конструкцията на конвейера преди малко и как трябваше да скочи, за да остане жив. Ако пасарелката не издържеше, щеше да падне от височината на четири етажа на твърдия бетонен под.

Вляво от него имаше метална стълба, която водеше до пода долу, но средната ѝ част липсваше. Би могъл да опита да се спусне на долната, но дали щеше да го издържи? Нямахме как да прецени.

Накъде тогава?

Докато се колебаеше, отгоре долетя познатото жужене. Дронът продължаваше да търси плячката си. Подплашени от минаването му — или от ултразвуците, които вероятно издаваше, — няколко прилепа излетяха от обвитите с лиани греди и изхвърчаха през пробития покрив.

Тъкър ги проследи с поглед. Съжаляваше, че няма криле.

Разбираше, че не може да чака повече. Ако дронът не го ликвидираше, съвсем скоро щяха да дойдат въоръжени хора и да го открият — вероятно вече бяха някъде отвън. Той светна с фенерчето си, за да проучи по-добре възможностите — пропадналата стълба или увитата с лиани пасарелка.

И двете не бяха кой знае какъв избор.

Реши да опита късмета си с пасарелката. Поне още беше цяла, за разлика от стълбата. Тръгна предпазливо, изпробваше всяка стъпка, наострил сетивата си. Увери се, че металът ще го издържи, и ускори крачка.

И тогава жуженето започна да се усилва. Дронът се бе върнал. Изглежда, продължаваше да минава над мястото на всеки трийсет секунди, за да не му позволява да се измъкне.

Тъкър замря, докато дронът отmine, защото се опасяваше да не го види през дупките на покрива. След това продължи. Беше стигнал до средата на разстоянието, когато чу серия бързи сливащи се едно с друго чаткания някъде напред.

По дяволите!

Пасарелката се откъсна от подпората пред него. Решетката под краката му пропадна под остър ъгъл и той се просна по гръб. Фенерчето се изхлузи от ръката му и падна долу. Тялото му се плъзна по увисналата решетка. Той размаха ръце, но не успя да се хване за нищо.

След миг обаче нещо прошумоли по лицето му.

Лиана!

Сграбчи я, без да разсъждава. Откъртената пътека под краката му се откъсна и полетя надолу. Той полетя с нея, но изведнъж спря рязко, защото увисна на лианата. Чу трясъка от падането на откъснатото се парче метал, но не погледна надолу.

Събра сили и вдигна очи. Краят на следващата секция от пасарелката беше почти на ръка разстояние. Ако се изкачеше половин метър, би трябвало да...

Чу се рязък звук, който се оказа само предупреждение. Лианата се откъсна и Тъкър пропадна с три метра. Отново рязко спря.

Затвори очи, пое дълбоко въздух.

Нагоре вече не беше вариант.

Най-накрая погледна *надолу*. Все още беше на височина от около три етажа над пода. Точно под него бяха смачканите останки на откъснатата се пасарелка, превърнала се в плетеница остри жезла. На три метра встрани обаче бяха редиците вагонетки. От този ъгъл не виждаше какво има в тях, но най-близката беше точно под голяма дупка на покрива.

Трябваше да се получи...

Тъкър се залюля, първо наляво, после надясно, сви крака, за да увеличи инерцията. Лианата поддаваше и се отпускахе, отгоре започнаха да падат боклуци.

„Хайде, хайде, хайде...“

Продължи да се люлее, да набира скорост и да увеличава дъгата, която описваше.

И тогава лианата се скъса. Той не можеше да чака повече и се пусна — и полетя към близката вагонетка. Падна вътре, удари се в отсрещната ѝ страна и падна в метър вода, събрала се на дъното от дъждовете.

Въпреки водата ударът беше достатъчно силен, за да го заболи. Той изплю водата, влязла в устата му, и изпъшка с облекчение. Загледа се в дупката на тавана, благодарен за дъждовете, напълнили вагонетката. Все пак на повърхността имаше дебел пласт гадости — смесица от водорасли, птичи курешки и гуано от прилепите. Залепваше се по дрехите като зловонна паста с дъх на амоняк.

— Вече започва да ми писва! — промърмори ядосано.

След кратко търсене намери редица правоъгълни стъпенки, заварени от вътрешната страна на вагонетката, за да могат работниците да влизат и да излизат от нея. Започна да се изкачва по високата стена.

„Да намеря Каин...“

Когато главата му се показа над борда на вагонетката, видя фенерчето, което бе изпуснал преди малко. Светеше сред останките от пътеката — но не беше единственият източник на светлина.

Лъч, извън сградата, се плъзна по редицата изпоцапани стъкла. През вратата влезе мъж — предпазливо, с насочена карабина.

— Шумът дойде оттук — каза мъжът в микрофон, закрепен за яката му. — Лион, изчакай да проверя ситуацията.

Тъкър се скри миг преди светлият лъч да се насочи към него. Върна се безшумно в мръсната вода. Както се опасяваше, бяха изпратили въоръжена група. Ослуша се, докато мъжът се приближаваше, явно привлечен от фенерчето, за да провери дали трупът му не е сред останките от пасарелката.

— Открих нещо — каза по радиостанцията въоръженият мъж. — Тук са. Пазете отвън. Стреляйте по всичко, което се движи.

— Разбрано! — чу се отговорът.

Тъкър си спомни Каин. Надяваше се овчарката да не се появи.

Обаче мисълта му даде идея.

Каин клечи в сянката на врата. Отпред има голямо пространство. Сетивата му се разширяват. Той усеща миризма на мръсна вода, на останки от птици и животни. Тук го е привлякъл силен шум. Преди това е бил скрит наблизо в изпълнение на последната команда.

„Крий се.“

Видял е как партньорът му се свлича от тавана, чул е как пада във вода, после пъшкането му. Иска му се да изтича там, да лае, да научи дали другият е добре, да съберат глутницата отново.

Обаче се подчинява, остава скрит.

Сега има друг човек. Носи светлина и мирише на оръжейна смазка. Каин се снишава: няма да наруши командата. Сърцето му бие силно, той диша тихо и дълбоко, дъхът му вдига прашинки и миризма на мишки.

Един нов звук привлича вниманието му, кара го да наостри уши.

Меко подсвирване, което имитира птица.

Каин знае какъв е този звук.

Нова команда.

Знае какво трябва да направи и става, за да изпълни задачата.

Вдига муцуна и започва да вие.

Тъкър се бе хванал за ръба на вагонетката, с крака на стъпенките, готов да се изкачи. Изчака докато въоръженият приближи до скривалището му и едва тогава даде сигнала на Каин. Кучето реагираше на над хиляда думи и зрителни сигнали. Напоследък обаче Тъкър го бе научил да реагира и на звукови.

Като мекото гукане на гургулица.

Това означаваше „Вий“.

Щом воят на Каин се разнесе в кухото пространство, сякаш идваше едновременно от всички посоки, Тъкър се покатери, прехвърли се през ръба и скочи към врага долу.

Изненадан и стреснат от виенето на кучето, мъжът все пак реагира изненадващо бързо и понечи да вдигне оръжието, но Тъкър се стовари върху него с цялата си тежест. Събори го и удари главата му няколко пъти в бетона. Мъжът се отпусна — загуби съзнание, а може би бе мъртъв.

Тъкър провери пулса му.

„Не. Само е припаднал.“

Подсвирна остро, за да извика Каин. Знаеше, че трябва да действа бързо. Там, вън, имаше поне още един ловец. Тъкър грабна оръжието на падналия. Беше компактна карабина „Heckler & Koch MP-5 SD“ със заглушител и оптичен мерник. Добро оръжие.

Но се появи още по-добро.

От тъмнината излетя тъмна сянка и едва не го събори.

Той прегърна Каин с една ръка, целуна го по тила. Всякакви други поздравления трябваше да почакаат. И все пак Тъкър не можеше да не си даде сметка колко щастлив се чувства, че Каин е отново при него. Отново се чувстваше цял.

От радиостанцията на падналия се чу глас:

— Уебстър? Чуваш ли ме?

Тъкър долови лек френски акцент. Претърси набързо изгубилия съзнание, намери микрофона и го чукна два пъти. Това беше мълчалив сигнал „Разбрах“. Означаваше, че изпратилият го няма възможност да говори.

Чу две почуквания в отговор — потвърждение, че онзи е приел съобщението.

Това потвърждаваше предположението, че тези ловци имат военно обучение.

Тъкър реагира бързо, защото си даваше сметка, че партньорът на Уебстър няма да чака още дълго, за да разбере какво става. Направи знак на Каин да не се отделя от него и отиде до високата вагонетка. Вмъкна се под нея и залегна зад едно от колелата. Скри Каин до себе си.

Превключи карабината на откоси от по три патрона.

Не се наложи да чака дълго.

Единственото предупреждение беше раздвижването на сянката пред вратата на сградата — където се бе крил Каин допреди малко. Онзи с френския акцент вероятно беше отишъл там заради виенето на кучето. Влезе леко приведен, с насочена карабина, готова за стрелба. Лунен лъч разкри обсипано с белези лице, крив нос.

„Този тип е бил в доста сражения...“

Тъкър разбираше, че с такъв човек не бива да поема рискове. Насочи карабината си малко по-ниско, така че лазерната точка да е на гърдите му. Пръстът му леко се присви върху спусъка. Когато стреля

обаче, мъжът изведнъж отстъпи вляво. Тъкър бе виждал подобно инстинктивно поведение по време на престрелка — войникът усеща, че *нещо не е наред*, усеща го някъде под лъжичката. Може да приклепне, да се дръпне, да се прикрие. Ветераните винаги се съобразяваха с този феномен, но малцина говореха за него, за да не урочасат сами себе си.

Който и да беше този французин, по него бяха стреляли много пъти.

Все пак, въпреки че мишената се раздвижи, първите два куршума улучиха мъжа в гърдите, само третият мина встрани. Мъжът залитна назад и мина заднишком през вратата, през която току-що бе влязъл. Остана на крака, което означаваше, че има добра бронезилетка.

Тишина.

Тъкър чакаше нащрек, готов за ответен огън. Потърси с очи други ловци, подкрепление на тези двамата. Не се появи никой, а след миг чу плисък на вода някъде навън.

Бягаше ли французинът? Или отиваше да потърси помощ?

През оптичния мерник на МР-5 видя на пода край вратата карабина. Спомни си тракането на метал, когато бе стрелял преди малко. Един от куршумите вероятно бе ударил оръжието и го бе повредил.

Това обясняваше защо онзи бе изчезнал.

Ранен и обезоръжен, той вероятно се бе оттеглил, за да може да продължи битката по друг начин. Никакво его, никакъв страх, просто прагматизъм. Това беше още една индикация, че Тъкър си има работа с професионалист.

Обаче не можеше да разчита, че онзи ще се бави дълго. Можеше да се върне с подкрепление всеки момент. Бе извадил късмет, че тези двамата го бяха подценили, че се бяха предоверили на смъртоносното око от небето.

Ниско жужене му напомни, че заплахата не е изчезнала.

Тъкър изпълзя от скривалището си и претърси падналия. Беше към петдесетте, със загрубяло лице и кестенява коса, посивяла на слепоочията. Тъкър го претърси и откри два резервни пълнителя, портативна радиостанция, ключове за кола, но не и някакъв документ за самоличност. От страничния джоб на крачола му извади голямо колкото книга устройство, което не успя да разпознае веднага. Видя

бутон за включване и го натисна. Светна син дисплей, върху който се наредиха бутони.

Той прокара пръст по четирите букви над дисплея на устройството. От годините си в Афганистан знаеше какви са. Устройството беше част от системата за управление на безпилотни летателни апарати. В ръцете си държеше дистанционното управление на дрона, който го бе преследвал.

Един от бутоните беше осветен.

Тъкър се намръщи, изпълнен с опасения, защото помнеше как се държеше тази машина, как го следваше и стреляше по него — като че ли беше в състояние сама да взема решения и да преценява ситуациите. Вероятно имаше нещо като автоматично управление, което даваше възможност на дрона да действа автономно след първоначалното набеязване на мишената.

Бе чувал, че многобройни подизпълнители в областта на отбраната разработват подобни роботизирани дронове.

„Някой май е доста напреднал в тази сфера.“

Вгледа се в пулта за управление. Това би трябвало да е спасението му от блатото и ловеца в небето, но той нямаше понятие от управление на дронове. Сви рамене и премина към най-прекия подход — налучкването.

Какво би могло да се обърка?

Докосна първия бутон. Появи се светлосин правоъгълник с поле за писане и миниатюрна виртуална клавиатура. Надпис го подкани да въведе парола.

След това неочаквано препятствие Тъкър опита да влезе в главното меню, но отново получи подканяне да въведе парола.

— Е, щеше да е твърде хубаво, за да е истина, Каин.

Кучето размаха опашка.

Тъкър се почеса по брадичката, озадачен от една подробност. Ако дронът беше настроен да стреля автоматично, как така *не беше* атакувал французина и този, Уебстър? Вторачи се в пулта. Най-очевидният отговор беше, че системата има някаква програма за изключване на мишени, някакъв сигнал, който забранява на дрона да атакува този, който държи пулта. Което водеше до втори въпрос: „Нужна ли е специална команда, за да се активира тази защитна програма?“.

Тъкър се загледа в блатото.

Имаше само един начин да разбере.

Събра каквото беше взел от Уебстър, взе фенера му и метна карабината му през рамо. После тръгна в противоположната посока на тази, в която бе изчезнал французинът. Стигна до счупен прозорец и изчака дронът да мине и да се отдалечи.

Трийсет секунди.

Прехвърли Каин през прозореца, изскочи след него навън и хукна към блатото. Искаше да е максимално прикрит, когато дронът се върне, в случай че хипотезата за защитната система се окаже неправилна.

Стигна до блатото, влезе във водата и се запъти към най-големия гъстак кипариси и храсталаци. Погледна звездите и се увери, че все още е в посоката, която би го отвела до голф клуба от другата страна на блатото.

— Още само километър, приятел — каза на Каин.

Надяваше се дронът да се махне, след като стигне до голф клуба. Тези, които го преследваха, определено не искаха тайните им да излизат наяве.

Продължи към дърветата и изчака да чуе познатото жужене на дрона. Като че ли по сигнал, звукът се появи от юг. Тъкър посочи на Каин близкия гъстак.

— Крий се!

Последва кучето, но изостана с около метър, видим от всички посоки. Забеляза тъмен силует, който се местеше на фона на звездното небе — камуфлирания със стелт технология летящ стрелец. Готов да скочи, ако машината открие огън, Тъкър стисна пулта и зачака.

Дронът мина над него — и отмина. Продължи да претърсва района по зададената схема, но не обърна внимание на предишната си цел. Тъкър въздъхна облекчено. Знаеше, че най-умното решение би било да тръгне по права линия към голф клуба. Даваше си сметка обаче и че няма да има много възможности да се сдобие с информация за нападателите си. Така че вместо да тръгне към голф клуба направи завой и се върна към шубраците, в които се бе крил в началото.

С джобното си ножче извади един от куршумите от стъблото на дебел кипарис и го огледа.

Приличаше на стандартен снайперски куршум на НАТО — но определено не се бе държал като *стандартен* куршум. Тъкър огледа дупката в кората и отбеляза ъгъла на попадението — после вдигна очи към небето. През цялото време дронът стреляше почти вертикално отгоре, *над* дърветата, но куршумът бе пробил дървото *хоризонтално*, отстрани.

Изпълнен с подозрения, Тъкър насочи фенерчето към водата. След кратко виране видя нещо да плува на повърхността. Приличаше на пръчка, но беше прекалено право и прекалено бяло, за да е пръчка.

Прешляпа през водата и го взе. Нещото — направено от някакъв полимер и горе-долу петнайсет сантиметра дълго — имаше малки крилца за насочване и някаква издатина от долната страна, в която вероятно беше системата за управление.

Тъкър погледна към дървото.

Тази гилза и онзи куршум, заподозря, бяха изстреляни от дрона.

— ППН — прошепна в тъмнината.

Проектил с прецизно насочване.

Вдигна глава и се вгледа в небето.

„На какво, по дяволите, се натъквам?“

23:48

След два часа Тъкър беше в мотела, под струята на изгарящо горещ душ, доволен, че сваля от себе си мръсотията и тинята — и че може да проясни мислите си.

След като прекосиха последния километър от блатото, с Каин навлязоха в територията на голф клуба. Тъкър можеше да си представи как изглеждат в очите на хората, докато се въртяха на паркинга: мокър до кости мъж и калното му куче. След като най-послед се добраха до централния вход, откъдето пиколата паркираха колите, се обади за такси. Като видя как хората от ресторанта на клуба го гледат през витрините, очакваше вместо такси да дойде полицейска кола. Все пак дойде такси, а пиколото се оказа добър човек и донесе няколко кърпи от съблекалните, за да постелят седалките на колата.

Минаха по пътя, на който бе оставил наетия джип, но от него нямаше и следа.

Явно някой го бе изтеглил, вероятно за да прикрие следите си.

„Сбогом на депозита за колата.“

Все пак Тъкър не се безпокоеше. Никога не оставяше нищо важно в кола под наем, така че в джипа нямаше нищо, по което да го проследят. Освен това беше използвал една от трите си фалшиви шофьорски книжки и съответстваща кредитна карта, за да плати наема за колата. В мотела пък се бе регистрирал с друго име и беше платил с друга карта.

Като допълнителна предпазна мярка накара шофьора да спре на близък строителен обект и взе една дъска, с която подпря дръжката на вратата. Макар да нямаше признаци някой да е тършувал в стаята му, утре щеше да смени мотела.

Въпросите около засадата продължаваха да го тормозят.

Как този враг без лице го бе открил, с какво бе привлякъл вниманието му, доколко тези хора бяха наясно защо е тук?

Най-очевидният отговор на тези въпроси беше този, в който Тъкър не искаше да вярва. Един-единствен човек знаеше за присъствието му тук и причината за пристигането му.

Франк Болинджър!

Тъкър протегна ръка и смени горещата вода с ледена. Студената струя го накара да се мобилизира още повече.

„Утре ще уредя този въпрос.“

10.

14 октомври,

10:02 централно лятно време

Хънтсвил, Алабама

На следващата сутрин Тъкър напусна мотела. Замина с нов джип — нае сребърен „Додж Дуранго“, отново под фалшива самоличност — и се насочи към Атина, на трийсет километра западно от Хънтсвил. Там взе стая в друг мотел — „Стоун Харт Ин“. Докато Каин душеше стаята сантиметър по сантиметър, Тъкър се обади на Франк Болинджър и уговори с него да се срещнат за обяд на няколко километра от военната база Редстоун Арсенал.

Отклони се от пътя обратно към Хънтсвил, за да прибере карабината МР-5, която бе скрил в някакви храсталаци след като бе излязъл от блатото.

Нямаше да поеме никакви рискове при новата среща.

Като допълнителна мярка пристигна в ресторанта час по-рано. Огледа непосредствената околност — паркинга и всички подходи към мястото и околните улици. След това седна в кафене на отсрещния тротоар, за да наблюдава заведението.

Ресторант „Котън Роу“ беше в югозападния ъгъл на централния градски площад, където беше и съдебната палата, и заемаше залата на някогашна борса за памук. Сградата беше тухлена, триетажна, с веранда с черно боядисани железни парапети.

Франк Болинджър дойде точно в дванайсет и седна на една от масите вън, под навеса. Тъкър го наблюдава цели петнайсет минути, за да се увери, че никой не го следи. Едва тогава прекоси улицата с Каин.

Франк стана и се усмихна на кучето.

— Помислих си, че сте ми вързали тенекия.

После се намръщи при вида на ръцете на Тъкър, които бяха покрити с драскотини. Посочи малката лепенка на ухото му, където го бе одраскал куршумът.

— Какво е станало?

— Загубих се в блатото — отговори сухо Тъкър.

— Какви ги говориш? Как така?

Изненадата на Франк изглеждаше искрена. Тъкър обикновено се доверяваше на първото си моментно впечатление от реакциите на хората, разчиташе на вродения си талант да разбира другите, но след случилото се миналата нощ беше нащрек.

— Франк, ти ли ме изпържи?

— Какво?!

Тъкър седна и дръпна Франк да седне.

— След като си тръгнах вчера, някой ми устрои засада край блатото.

— Засада? — Франк се ококори. — И мислиш, че аз... Тъкър, не бих направил такова нещо. Дори и животът ми да зависи от това.

Тъкър впери поглед в очите му. Франк не трепна.

— Първо, никога не бих предал свой брат — настоя Франк. — Никога. Второ, дори и да исках, на кого мога да се обадя? Просто не познавам подобни хора.

— Възможно ли е неволно да си предупредил някого, да си казал нещо, без да щеш?

Франк се замисли за момент, после бавно поклати глава.

— Не виждам как. Обадих се, за да питам за Санди Конлън, чак тази сутрин.

„Значи не може да е предупредил някого неволно.“

Странна история!

Франк се наведе напред.

— Трябва да ми вярваш!

Тъкър въздъхна. Не долавяше у Франк нищо освен искреност.

— Вярвам ти.

— Значи всичко е наред?

— Всичко е наред.

Франк въздъхна, после се облегна на стола си.

— Разкажи ми какво се случи.

Тъкър разказа за електрическата повреда, заради която се бе наложило да спре на пустия път, и за последвалата стрелба, която го бе принудила да влезе в блатото.

— Хмм — промърмори Франк. — Вероятно са използвали някакъв дистанционен прекъсвач, за да обездвижат колата ти. Прекрасно!

— Не беше никак прекрасно там, където бях. Възможно ли е обаче да се направи такова нещо?

— Лесно е. Просто трябва да се хакне компютърът на колата. — Франк видя сбърченото чело на Тъкър. — Той има безжична връзка с Мрежата. Всичко в съвременните коли е дигитално, тоест може да бъде хакнато.

Дойде келнерката и взе поръчката им.

След като се отдалечи, Франк продължи:

— Сега разбирам защо ме подозираш. Бръсначът на Окам: най-простото решение обикновено е вярното. Аз обаче знам, че не съм аз, така че кой е направил това с теб?

— И кои са *те*?

— Именно. Кой друг знае, че си тук?

Тъкър не искаше да споменава Джейн, дори и пред Франк. Още не.

— Само този, който ме прати тук — отговори уклончиво.

Франк като че ли разбра неохотата му.

— И имаш доверие на този човек?

Тъкър кимна.

— Значи трябва да те следят по някакъв начин. Може би телефонът ти?

— Съмнявам се. Дълбоко кодиран е. — Сателитният телефон му беше даден от Рут Харпър от „Сигма Форс“ в случай че ѝ се наложи да се свърже с него или обратното.

— Дай да го погледна. — Франк протегна ръка.

Тъкър се замисли за миг, после му го подаде.

Франк го огледа като експерт. Натисна няколко бутона, проследи какво се изписва на дисплея, дори отвори задния капак и извади симкартата. Цяла минута побутваше вътрешностите на телефона с клечката за зъби от нелепо сложното си швейцарско джобно ножче. После сглоби телефона и го върна на Тъкър с възхитено подсвиркване.

— Няма да те питам откъде го имаш. Дяволски сложен е, но дори и такова устройство може да бъде проследено. Все пак за това са нужни сериозни знания и умения.

— Дори и да си прав, това не обяснява как изобщо съм попаднал в полезрението на тези убийци. За да ме проследят, би трябвало да знаят за мен.

— Така е. Което ни връща към въпроса кой друг знае, че си тук. Възможно ли е този, който те е изпратил в Хънтсвил, да е споделил и с някой друг?

Тъкър не можеше и да си помисли, че Джейн би направила подобно нещо. Параноята ѝ, когато се бяха срещнали в Монтана, стигаше до небето.

— Не мисля.

— В такъв случай помисли какво се е случило *след* като дойде тук. С кого освен мен си се срещал? Възможно ли е някой да те е забелязал?

Тъкър си спомни двамата, които го дебнеха около къщата на Санди. Дали пък по някакъв начин не бяха разбрали кой е, след като го бяха видели там? И Едит Лозиър, която се грижеше за склада...

„Може да не съм бил толкова предпазлив, колкото си мисля.“

— Възможно е — призна Тъкър.

— Добре, да оставим тази мистерия настрана, засега. Като предпазна мярка предлагам да държиш телефона си изключен, с извадена батерия. Ще опитам да се снабдя с някои компоненти, които да затруднят проследяването, но докато намеря всичко необходимо, ще минат няколко часа.

Тъкър повдигна вежда.

— Можеш ли да го направиш?

— Не са ме назначили като експерт на сегашната позиция защото съм хубавец.

Тъкър разпозна блясъка в очите на Франк, който бе виждал някога в Афганистан, когато опитваше да му обясни по-тънките моменти в засичането на комуникации.

— Като войник през тази нова ера на кибервойни — обясни Франк — след времето на терен се наложи да придобия нови умения. Като хакването на различни системи например. Ще събера компонентите, нужни за твоя телефон, и ще видя дали ще успея да запуша слабите му места по-сигурно. Ще донеса каквото е нужно в мотела ти, довечера. Да се надяваме, че дотогава ще съм научил повече и за Санди.

— Чудесно.

Тъкър си даде сметка, че новите умения на Франк са идеални за още една задача — пулта за управление на дрона. Като предпазна

мярка беше изключил захранването на устройството и го бе заровил на два километра от стария си мотел. Ако някой би могъл да научи нещо от това устройство, това беше Франк.

— Преди да дойдеш до мотела ми — каза Тъкър, — има още нещо, което ми се ще да видиш.

— Какво?

Тъкър не бе разказал с големи подробности за апарата, който го бе преследвал през блатото. Реши да остави Франк да добие непредубеден поглед върху операционната система, управляваща дрона, преди да заговори за тези подробности.

— Мисля да те оставя да се изненадаш — добави Тъкър.

Франк се подсмихна.

— Това си е направо подранил коледен подарък.

18:17

Когато Тъкър се върна в мотела си край Атина, слънцето залязваше след още един топъл ден в Алабама. Беше прекарал остатъка от деня с Каин в местните паркове, където кучето успя да разкъса три топки за тенис и да се намокри в три различни поточета. Може би щеше да е по-умно да се скрие някъде, но се съмняваше, че враговете му биха проявили дързостта да ударят посред бял ден при толкова много свидетели наоколо.

Освен това Каин имаше нужда от разходка, за да се освободи поне частично от напрежението от предната нощ.

„И аз също...“

Колкото и приятен да бе денят, Тъкър все поглеждаше към небето и се заслушваше да чуе онзи специфичен звук. Даваше си сметка, че нервността му се дължи до голяма степен на собствения му посттравматичен стрес. Макар че бе получил само няколко драскотини, нападението в блатото му се бе отразило, бе отворило стари рани — тези, които бяха леко завехнали, но останали неизлекувани. След като замина от Афганистан, Тъкър страдаше от кошмари и безсъние, които го оставяха емоционално изтощен. Макар и да бе минал през задължителните консултации с психолози, специалисти в работата с ветерани, бе открил, че се чувства по-добре, когато е на открито, когато пътува, с Каин до себе си.

И все пак разбираше, че кошмарите остават някъде дълбоко в него.

Може би заради това продължаваше да приема такива високорискови задачи — за да прогони врага, който е вътре в него самия. Един от психолозите бе предположил, че може би е склонен към самоубийство, но Тъкър бе убеден, че няма такъв проблем. Искаше да живее, а ако някога го обземаха съмнения, беше достатъчно да погледне кучето до себе си. В дъното на душата си Тъкър знаеше, че всеки опит за самоубийство от негова страна най-безразсъдно би изложил на опасност Каин.

Един от терапевтите му бе предложил най-доброто обяснение, като прецизира диагнозата му като резултат от преживяна *морална травма* — дълбоко нарушаване на фундаменталното разбиране на Тъкър за добро и зло вследствие видяното в Афганистан. Тъкър подозираше, че животът му напоследък е продължаващ опит да открие равновесието си отново и да компенсира — не толкова за нещата, които е правил, а по-скоро за тези, които не е успял да направи. Ето това даваше смисъл на дните му — да се изправи срещу несправедливостите по света.

Междувременно имаше пица — още една причина да живее.

По пътя към Атина взе две пеперони и шест бири. Едва успя да остави всичко на масата в стаята си, когато на вратата се почука.

Точен както винаги, Франк го поздрави с едноръка прегръдка, защото другата му ръка беше заета — носеше малък сак. Огледа стаята, когато влезе, и подметна:

— Хубава бърлога.

Тъкър не пропусна сарказма в тона му. Мотелът определено не беше „Риц“, но беше чист и уютен, с обзавеждане, което би могло да мине за вехт шик.

Франк си взе парче пица и една бира и се настани на леглото до свития на кравай Каин, който го поздрави с тупване на опашка. Тъкър вече го бе нахранил с огромна паница кучешка храна.

— Изглежда щастлив — отбеляза Франк.

— Сега е владетел на парковете и потоците в Хънтсвил.

— Не му донесох корона. — Франк отвори ципа на сака. — Донесох обаче други хубави неща. Дай ми телефона си, за да видя дали ще успея да заключа това бебче както трябва.

Тъкър му подаде сателитния телефон.

Между две хапки пица Франк отвори черния капак и започна да пипа вътре — развинти някакви части, сложи други, накрая смени симкартата.

— Това би трябвало да реши въпроса. Поне докато установим с каква проследяваща апаратура действа противникът.

— Защо казваш „ние“?

Франк му върна телефона, извади от сака пулта на дрона и го сложи на леглото. Гледаше го с възхищение.

— Каква красота. Разбира се, въпреки напътствията ти едва открих това съкровище. Нямах време за нещо по-сериозно от повърхностен преглед. Все пак е впечатляващо... — Вдигна очи от пулта и погледна Тъкър. — Струва ми се, че си играеш в моя пясъчник. Вече не можеш да ме изриташ.

— Играта може да загубее, Франк.

— Ако се съди по състоянието ти, вече е загубяла. — Франк вдигна ръце. — Виж, с радост ще оставя грубата част на теб и Каин. Ще действам стриктно зад кулисите.

Тъкър въздъхна, затърси думи. Без съмнение знанията и уменията на Франк щяха да са му от полза, но той предпочиташе да действа сам. Въздъхна и каза:

— Каж ми какво научи за Санди и после ще обмисля предложението ти.

— Добре. — Франк сви рамене. — Знам, че е от този район, като мен. Единствената ѝ жива роднина е майка ѝ, която живее високо в Апалачите, където хората са пословично недоверчиви към непознатите.

Джейн бе споменала, че майката на Санди е сред последните, които са я виждали, преди да изчезне. Едит Лозиър пък, управителката на склада, му бе казала, че Санди смятала да се види с майка си и че си тръгнала необичайно бързо от склада.

— Може би си струва да се провери — отбеляза Франк.

— Защо?

— Планинците са сплотени хора, които се подчиняват еднакво на традициите и подозренията си. Знаят как да пазят тайните си. Ако Санди е искала да скрие нещо далеч от хорските погледи, там би било логично място за търсене.

Тъкър кимна замислено. Франк беше прав. Може би си струваше да отдели един ден за пътуване дотам.

— А какво научи за ролята на Санди тук, в Редстоун Арсенал?

Франк се намръщи.

— Не много. Научих, че не е била зачислена към никоя официална военна част. Работела е в някакъв квази частен екип — група „Одиша“.

Тъкър наостри уши. Спомняше си името — Одиша, — оградено с кръг на една от белите дъски в импровизирания команден център на Санди. Франк май беше на прав път. Изглежда, уменията му се простираха отвъд дънните платки и компютърните програми.

— С какво се занимава тази група? — попита Тъкър.

— За съжаление, това е над нивото ми. Единственото, което успях да открия, без да привличам внимание, е, че групата се състои от математици и статистици. Работят в построено неотдавна помещение в отдалечен край на Редстоун. Достъпът до тях се контролира от военна полиция. Доколкото мога да преценя, групата живее предимно там.

— Каза „квази частна“. Какво имаш предвид?

— За да действат в Редстоун, несъмнено трябва да имат одобрението и подкрепата на командващия базата, но доколкото разбрах, „Одиша“ работи самостоятелно. Управлява ги частна фирма.

— Коя?

Франк сви рамене.

— Ще трябва да ровя още. Може би ако знаех повече подробности...

Тъкър се поколеба, но реши, че ако скрие информация, ще изложи Франк на по-голям риск.

— Франк, мисля, че е крайно време да ти дам и останалите подробности около изчезването на Санди.

Франк се наведе напред.

— Ако обичаш.

Тъкър започна с натрапниците, на които се бе натъкнал при къщата на Санди, и стигна до складовата клетка.

— Тези, които ни гониха през блатото, може да са същите от къщата. Поне за единия съм до голяма степен сигурен.

„Онзи Уебстър...“

Франк прекъсна разказа му.

— Момент. Спомена, че имаш номера на колата, спряла пред къщата на Конлън.

Тъкър кимна.

— Добре. Дай ми го, преди да тръгна. Ако тази кола е минала дори само веднъж през портал на Редстоун, ще е оставила следа. Може да се окаже добро начало. — Франк махна с ръка. — Продължавай. Какво друго се случи?

Тъкър продължи с разказа си, като мина към качествата на дрона, който го бе преследвал в блатото.

Вдигнал парче пица към устата си, Франк премигна няколко пъти и издиша шумно.

— О-хоо! — промърмори. — Имам стотици въпроси.

Тъкър се усмихна.

— Знаех, че ще имаш.

— Първо, покажи ми куршума, който си извадил от дървото, и насочващото устройство, което си открил във водата.

Тъкър отиде до раницата си, извади двете неща и му ги подаде.

Франк мълча цяла минута, докато ги оглеждаше.

— Определено е прецизно насочван куршум. Но не прилича на нищо, което съм виждал. Ще опитам да го разглобя по-късно, у дома. — Погледът му се върна към Тъкър. — За дрона... каква беше точността на насочващата система?

— Добра, но не съвършена. Имаше доста пропуски. Защо?

— Ставаше ли по-прецизна с времето?

Тъкър се замисли, после кимна.

— Всъщност да... Мислех си, че е защото забавям темпото, но може и да си прав.

— Хмм...

— Какво?

— От нивото на заглушаване на двигателя, което описваш, и стелт технологията може да се съди, че имаме дрон от следващо поколение. Една от инженерните насоки, които в момента се разработват — и където се насочват най-големи средства, — е създаването на дроне, които не само действат автономно, но и се *учат* по време на операция.

Стомахът на Тъкър се сви.

— Мислиш, че си имаме работа с някакъв нов прототип?

— Да. Остава обаче въпросът до каква степен това проклето нещо е *автономно*. Може ли да му се въведе профил на цяла мисия и то да я изпълни?

— Нещо като „излита и забравяш“?

— И дори още по-зле. При съществуващите технологии дроновете могат да откриват и да вземат на прицел различни характеристики на врага: визуални идентификатори, електронни емисии, транспортни маршрути и други от този род. Следващото поколение дронове обаче вероятно ще може да се програмира да прави автономни преценки според находките на терен.

— Включително и да стреля смъртоносно.

Франк кимна.

— Да. Отстраняване на хората от уравнението. За да се пести животът на военните на терен, напоследък има повишен натиск за създаване на роботизирани воители с по-голяма автономност и способност за вземане на решения.

Тъкър преглътна. Опитваше да си представи бъдещата война.

„А може би не е нужно да си я представям.“

Жуженето на дрона изпълваше главата му.

Франк продължаваше:

— И военните инженери, и независимите програмисти се стремят към тази цел. В момента това е златна треска. Дори „Блекуотър“, частната военна фирма, добави отдел за роботизирана техника към бизнесструктурата си през 2007 година, като отвори вратата за работи наемници и автономни дронове, които действат извън ограниченията на военното командване.

Франк вероятно бе забелязал преbledняването на Тъкър, но явно не бе приключил.

— Има и още нещо. Можеш да се обзаложиш, че който е създал този дрон, няма на разположение само този модел. Дроновете се произвеждат с различни големини и форми, според предназначението им, и могат да летят във въздуха, да се движат по земята и дори да плуват под вода.

Тъкър се замисли за това предупреждение.

Франк се отпусна назад и се усмихна.

— Е, какво мислиш?

— За кое? — едва успя да отговори Тъкър.

— Получавам ли позицията? Ще остана ли с теб и Каин? Казах ти, че мога да съм ви от полза.

Тъкър не се поколеба.

— В екипа си.

Усмивката на Франк стана още по-широка.

— Какво искаш да направя най-напред?

— Провери номера на колата и виж какво ще откриеш... Но дискретно.

Франк кимна и попита:

— А какво ще правиш ти?

Тъкър мислеше за мястото, където живееше майката на Санди, и описанието на Франк.

— Май ще си купя банджо.

11.

15 октомври,

10:14 централно лятно време

Апалачите, Алабама

„В края на краищата може би наистина трябваше да си купя банджо...“

С навлизането по-навътре в планините признаците на цивилизацията оредяваха. След като отби от главно шосе 35 и подкара по малките пътища, по асфалта започнаха да се появяват дупки, къщите ставаха все по-редки, след това се превърнаха в планински хижи. Зареди на бензиностанция с една ръждясала помпа, която май беше оцеляла още от петдесетте. Когато минаваше, децата по дворовете спираха да си играят и го гледаха — момиченца с избелели роклички, момченца с торбести къси панталонки. Тъкър махна на един човек, седнал на веранда, а онзи само присви очи.

Имаше усещането, че е попаднал във времето на Голямата депресия.

— Каин, казвам да не идваме на това място при следващото си пътешествие с кану.

Каин размаха опашка. Естествено, кучето бе запленено от природата и понякога скимтеше тъжно, когато видеше деца да тичат и да се смеят, разочаровано, че пропуска толкова много забавления.

След време пътят стана по-стръмен, склоновете бяха обрасли с дъбове, чиито листа вече бяха оцветени в буря от златно и червено.

Когато минаваше покрай редките пътни табели, Тъкър намаляваше скоростта. Следваше инструкциите, които му бе дал Франк. Майката на Санди — Беатрис Конлън — живееше на петдесетина километра в планината, край градче на име Поплар Гроув.

По пътя минаваше покрай къщи, облицовани със застъпващи се дъски, които сякаш оставаха цели заради десетките пластове белеца се боя. Понякога минаваше покрай църкви, най-често малки, подобни на сандъци, с ниски камбанарии. След още четирийсет минути шофиране най-накрая стигна Поплар Гроув. Градчето не беше по-голямо от

спирка на кръстопът, с железарски магазин, закусвалня, бакалия и бензиностанция.

— Какво? — промърмори Тъкър, когато спря на едно кръстовище. — Няма „Старбъкс“?!

Продължи съвсем бавно напред, докато не видя табелата за улица „Дейвис“, където сви наляво. След още километър асфалтът свърши и пътят нататък се оказа застлан с чакъл. Продължи до самия му край.

Зад ограда и буренясала ливада видя спретната жълта къща с веранда, която я обикаляше от всички страни. На пощенската кутия до оградата пишеше КОНЛЪН.

Тъкър потупа Каин по врата.

— Май пристигнахме.

Слезе. Кучето скочи след него и подуши въздуха. Тъкър засенчи очи и огледа къщата. Освен щурците не се чуваше никакъв друг звук.

Франк го бе предупредил, че по тези места първо стрелят.

„Надявам се поне да има предупредителен изстрел.“

Тъкър сви длани на фуния пред устата си и извика:

— Има ли някой?

Никой не отговори. Той викна пак, но пак не получи отговор.

Тръгна към къщата по пътя, който всъщност представляваше два коловоза през бурените. Преди да премине оградата чу женски глас:

— Какво искаш?

Тъкър спря и направи знак на Каин да стои до него. От дълбоката сянка на верандата пристъпи жена.

— Мисис Конлън? — извика Тъкър.

— Кой сте вие?

— Казвам се Тъкър. Опитах да се обадя, но...

— Върви си. Няма да купя каквото продаваш. — Тя се обърна, за да изчезне в сянката.

— Не, момент! Аз съм приятел на Джейн Сабатело. Тя ме помоли да дойда да проверя...

Жената пристъпи към парапета на верандата.

— Да не търсиш Санди?

— Да, мадам.

— Намери ли я?

— Не, мадам.

— Тогава защо си дошъл?

— Ако науча повече за дъщеря ви, ще е по-лесно да я открия.

След десет дълги секунди жената махна с ръка.

— Добре де. Влизай.

„На това му се казва радушно посрещане.“

Тъкър прекоси двора до някакви странични стъпала, които водеха към верандата. Колкото повече приближаваше, толкова повече му харесваше странната провинциална къща. Въпреки старостта ѝ изглеждаше добре поддържана. Което не можеше да се каже за двора. Докато стигнаха до верандата, козината на Каин се напълни с бодли и репейи.

— Аз съм Беа — каза жената и кимна към Каин. — До вратата има четка. Почисти го, преди да влезе.

Влезе през мрежата против насекоми и я остави да се затвори зад гърба ѝ.

Тъкър взе четката и за няколко минути почисти козината на Каин и крачолите си. След това дръпна мрежата и влезе в малка дневна. Килимът беше кремав, идеално чист, както и мебелите. На дъбови масички в двата края на канапето имаше стилни настолни лампи. На стената пред канапето беше монтиран телевизор. Над екрана беше окачено биещо на очи разпятие, а на масата, в рамка от шипкови клонки, се усмихваше блаженото лице на Исус Христос.

— Затвори вратата, ако обичаш — извика Беа от кухнята в задната част на къщата. — Климатикът работи.

— Разбира се.

— Обичаш ли лимонада?

— Да, мадам. Благодаря.

Беа дойде с купа вода и поднос с две чаши и кана. Беше на около петдесет и пет, слаба и мургава, сивеещата ѝ руса коса беше прибрана на хлабав кок. Беше с памучни панталони, работни обувки и карирана риза с дълги ръкави.

Остави купата вода пред Каин.

— Белгийска овчарка?

Тъкър се усмихна.

— Повечето хора мислят, че е немска. Да не би да е от акцента?

Опитът му да се пошегува попадна в глухи уши.

— Гледам много предавания за кучета — обясни Беа. — Много е хубав. И се обзалагам, че е умен.

Усмивката на Тъкър стана по-широка, горда.

— О, да. Умен е.

Тя му посочи креслото до канапето и му наля лимонада.

— Съжалявам за враждебността при посрещането. Някак си ни е вродено.

— Няма проблем. През годините съм научил, че понякога подозрителността към непознатите е здравословна. — Потупа Каин по врата, когато кучето се настани до него. — Аз лично предпочитам кучетата пред хората.

Беа се усмихна, когато седна на канапето, но Тъкър забеляза и тревожния възел на челото между очите ѝ.

— Значи си приятел на Санди? — попита тя.

— Познаваме се от Форт Бенинг, но не съм я виждал от години. Обади ми се Джейн. Реши, че мога да помогна.

Беа кимна.

— Джейн е добро момиче. — Възелът като че ли се стегна още повече, когато тя го погледна отново. — Мислиш ли, че ще можеш да помогнеш да намерим Санди?

— Ще опитам.

— Вярвам ти, но се тревожа. Винаги се е обаждала. Не е било да не се обади повече от два-три дни. Да не говорим, че последните два месеца се държеше странно.

— Как странно?

Жената потри длани, видимо беше разтревожена.

— Беше някак затворена в себе си, което не е обичайно за нея. Санди винаги е била бърлива. И последния път, когато беше тук, преди около три седмици, попита дали някой не е питал за нея.

— Беше ли питал?

— Не тук. А ако беше питал из града, щях да науча.

Тъкър продължи да разпитва, за да си изгради пълна представа за живота на Санди.

— А какво правеше в Редстоун? По какъв проект работеше?

Беа поклати глава.

— Секретни неща, сигурна съм. Никога не е споменавала, а и аз си знам да не питам. Предполагам, че е свързано с компютри и математика, такива неща. Винаги е била умно дете.

Тъкър кимна.

— Споменавала ли е някога някакви имена, приятели, с които е работила?

— Само едно. Нора Фрейкс. Санди я харесваше. Дори я доведе тук на вечеря няколко пъти. Приятно момиче. Малко пиперлива, но въпреки това приятна.

Тъкър чу трепета в гласа ѝ, видя проблясъка на неудобство, когато тя погледна към прозореца. Нора Фрейкс по-вероятно бе нещо повече от колежка на Санди, но Беа не би го признала пред непознат.

Тъкър реши да насочи разговора към по-безопасен терен.

— Разкажи ми за Санди. Как започна да се интересува от математика и компютри?

Беа отново се усмихна.

— Както ти казах, беше умно дете. Началното училище обаче не запали искрата в нея. Нито пък основното. Когато стана девети клас, се появи една учителка по математика, която ѝ драсна фитила. По едно време гледам, занимава се с алгебра, математически анализ, тригонометрия, компютърни науки. Като че ли разцъфна — награди, отличия, пълна стипендия за Масачузетския технологичен институт от военновъздушните сили, после, като завърши, отиде да работи при тях.

— Тоест си е намерила мястото.

— Може да се каже. Ако не беше тази учителка по математика, сега сигурно щеше да е келнерка и да дундурка бебе. Вместо това шест години работи във военновъздушните сили. Когато излезе, отиде да работи нещо във Вашингтон, мисля, че с Джейн.

Тъкър кимна. Спомняше си какво му бе казала Джейн — че двете са работили заедно във Вашингтон.

— След това си намери работата в Редстоун — продължи Беа. — Мисля, че защото искаше да е близо до мен. Беше чудесно, че е наблизно.

— И за последен път се видяхте преди малко повече от три седмици.

— Точно така.

Тъкър долови някаква нерешителност у тази жена, някакво колебание и неохота да говори за последното посещение.

„Премълчава нещо.“

Спомни си думите на Франк, че планинците умеят да пазят тайните си, че недоверието към пришълците им е вродено. Налагаше

се да пробие стената.

Докато бъркаше в джоба си, Тъкър направи знак на Каин.

„Сприятели се!“

Каин стана, отиде до канапето и сложи глава до коляното на Беа. Тя му се усмихна и го почеса зад ухото, при което Каин размаха опашка още по-енергично и започна да върти задница. Тъкър знаеше, че Каин не се преструва. Можеше да разчита поведението му като книга. Кучето инстинктивно харесваше Беа, която отвърщаше на добрите му чувства, повлияна от предаванията за кучета по телевизията.

Тя потупа възглавничката на канапето.

Каин скочи горе и се сви до нея.

— Страхотен е! — каза Беа.

— И има усет за хората. — Тъкър се наведе напред и ѝ подаде снимката, която му бе дала Джейн. На нея бяха тримата, уловени за ръце, ухилени като глупаци. — Както и Санди.

Беа взе снимката и поглади с пръст изображението на дъщеря си.

— Тук е доста по-млада.

Тъкър се усмихна тъжно.

— Всички бяхме по-млади. Дори кучето ми, Каин, ето тук.

Беа присви очи към двете военни кучета, клекнали в краката им.

— Това Каин ли е?

— Когато беше на...

Беа се надигна и погледна Тъкър с широко отворени очи.

— Ти си войникът с двете кучета?

Тъкър се изненада от реакцията ѝ.

— Санди ми разказваше за теб, но бях забравила името ти. Все пак помня историите ѝ. За теб, за Каин, за другото куче...

— Авел — каза Тъкър и гласът му трепна.

Когато чу името на Авел, Каин вдигна глава и изскимтя. Беа го погали, за да го успокои.

— Точно така. Каин и Авел. — Погледна разпятieto над телевизора. — Като в Библията.

Тъкър кимна, за момент неспособен да отговори.

Беа протегна ръка и докосна коляното му.

— Знам какво си загубил. Санди ми разказа и за това. Ужасно съжалявам.

Тъкър преглътна и се стегна, за да не допусне мрачните спомени да го завладеят.

„Не трябва да се отклонявам от въпроса.“

— Благодаря — промърмори, после се прокашля. — Та значи, госпожо Конлътн...

— Беа.

Тъкър кимна.

— Та значи, Беа, ако Санди е оставила нещо тук... нещо, което да ми помогне да разбера какво се е случило с нея или върху какво е работила, трябва да знам.

Беа не се поколеба. Просто стана и каза:

— Чакай малко.

Качи се по стълбите и се върна след минута. Подаде му USB флашка. Беше от стомана, дебела колкото палеца на Тъкър — по-голяма от всички, които беше виждал. Нямаше етикет или друго обозначение.

— Санди каза, ако с нея се случи нещо, да я дам на човек, на когото имам доверие. — Подаде флашката на Тъкър. — Дъщеря ми те обичаше. Личеше си по начина, по който говореше за теб.

Тъкър взе флашката, за момент загубил дар слово.

Беа продължи:

— Санди също каза да предупредя този, на когото я дам, че колегите й вероятно също ще бъдат застрашени.

„Колеги? Другите членове на групата «Одиша»?“

— Санди имаше голям ум, но винаги е имала по-голямо сърце — добави Беа. — Би скочила пред влак, за да спаси кученце. Независимо какви са неприятностите й, не мисля, че би искала да изложи колегите си на опасност.

Заради това ли се беше крила толкова старателно?

Тъкър стисна флашката. Даваше си сметка колко е важна.

— Благодаря.

— Надявам се да помогне — каза Беа. — Обещай ми нещо, Тъкър.

— Да?

— Ако някой е направил нещо лошо на дъщеря ми, искам да си получи заслуженото.

Тъкър кимна.

— Можеш да разчиташ на мен.

14:02

„Ще се загубя“.

Следобедът напредна, така че Тъкър и Каин се сбогуваха с Беа, но чак след като тя настоя да му направи сандвичи. Сега се спускаха от планината — но не по пътя, по който бяха дошли сутринта. Тъкър поиска Беа да му покаже откъде Санди е минавала обикновено за Хънтсвил. Както подозираше, местните знаеха по-живописен начин да слезеш от Апалачите.

Сега минаваше през доста по-гъсти гори, предимно борови, толкова гъсти, че не се виждаше на повече от няколко метра отвъд пътя. Изкачи един хребет и започна да се спуска от другата страна в поредица остри завой. Превключи на по-ниска скорост. След един завой вляво се появи дълбок пролом. Нямаше мантинела. Отвъд банкета зърна светлозелена водна повърхност, доста надолу. Мина покрай червена предупредителна табела, на която пишеше:

СИЛНО АЛКАЛНА ВОДА

ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО

АГЕНЦИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ОКОЛНАТА СРЕДА НА СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ

Тъкър намали скоростта и се вгледа в езерото долу.

„Трябва да е стара наводнена кариера“.

Изпита дълбоко безпокойство, докато пътят обикаляше токсичното езеро. Според Беа Санди бе тръгнала от дома си доста след залез. Тоест пътят е бил съвсем тъмен. Замисли се за тъмното самотно шосе и за потопения индустриален обект, където ги бяха нападнали с Каин — и тук беше същото. Нападателите лесно биха се отървали от трупове.

Възможно ли беше врагът да е избрал това място, за да причака Санди?

Изпълнен с опасения, Тъкър намали скоростта и спря на едно по-широко място. Слезе с раницата си — и като допълнителна предпазна мярка извади изпод одеялото карабината, която бе взел преди две нощи. Метна я през рамо и тръгна покрай пътя. Каин го следваше. След малко намери място, на което чакълът на банката беше разровен. По-надолу, към водата, бурените бяха изпомачкани на две ивици.

Следи от гуми!

Тъкър ги последва до брега. Извади бинокъла си и започна да оглежда близо километровата водна повърхност. Далеч надясно имаше ограда за животни, порта с още една предупредителна табела и служебен път, който се спускаше до самата вода — беше настлан с камъни.

Огледа езерото и на десетина метра навътре видя някакво очертание. Фокусира върху него и си даде сметка какво вижда.

Беше подгънатият край на предпазен колан.

Издигаше се към повърхността като самотно водорасло.

В стомаха на Тъкър натеза ледена буца.

Той свали бинокъла и отиде до служебния път. Портата не беше проблем. Прескочи я, а Каин мина отдолу. Заедно продължиха към водата. Свежият аромат на борове бързо се смени с някаква металическа миризма, смесица от сол и смазка, с горчив привкус.

Тъкър пристъпи към водата и огледа края на предпазния колан. Проследи дължината му надолу и успя да различи сребрист отблясък — като колата на Санди.

— Може да е само колата — промърмори с надежда.

Това, което трябваше да направи, изобщо не му харесваше.

Обърна се към Каин и описа кръг с пръст във въздуха. „Пази! Пълно внимание!“

Не искаше никакви изненади. Остави раницата и скри доколкото можа карабината под нея. След това се съблече. Захапа фенерчето, влезе във водата, докато тя стигна до гърдите му, после доплува до предпазния колан.

Пое въздух няколко пъти.

„Просто го направи.“

Вдиша дълбоко и се гмурна.

Алкалната вода щипеше очите му и болезнено му напомняше, че трябва да бърза. Стигна до бронята само с един тласък. Запали фенерчето и освети регистрационния номер.

Беше колата на Санди. Определено. Нейният номер.

Никакво съмнение.

Спусна се още надолу, до вратата откъм волана. На около метър по-нататък ламарината на вратата беше леко огъната. Той прокара пръсти по хлътнатината и откри три кръгли дупки.

От куршуми.

Насочи фенера към купето, през сваленото стъкло, и огледа седалките отпред и отзад.

Нищо.

Въздухът му свърши и той излезе на повърхността. Заплува на място, замига, за да махне паренето от очите си. Добре. Къде беше тя? Отвлекли са я и са потопили колата, за да прикрият следите си? Нещо му подсказваше, че не е така.

Не бе проверил само едно място.

Погледна към брега, където пазеше Каин. Вдигна палец към кучето. Каин изляя един път, което означаваше „Чисто“.

Тъкър се гмурна отново. Доплува до шофьорската врата и се промуши през отворения прозорец. Заопипва, докато намери лоста за отваряне на багажника. Надяваше се да не е блокирал, защото иначе щеше да се наложи да се върне горе до джипа и да донесе щанга за гуми.

Не се наложи. Чу приглушеното щракване.

Измъкна се от прозореца и отиде до задницата на колата. Спря за момент и потисна желанието да издиша целия въздух от дробовете си.

В багажника се раздвижи тяло. Лицето беше бяло, кожата беше набръчкана и на места вече падаше. Устата беше наполовина отворена, очите, млечнобели, бяха изцъклени. Докато Тъкър гледаше, изпълнен с ужас, отпуснатите бели ръце изплуваха нагоре, сякаш опитваха да го уловят, да го помолят за помощ.

Санди Конлън.

За миг умът му спря да работи, после започна да сменя предавките мислено. Беше виждал много трупове. Това сега не беше по-различно.

„Обаче... не... различно е, по дяволите.“

Въпреки деформираното лице Тъкър ясно виждаше раната от куршум на лявото слепоочие. Виждаше и че коремът ѝ е бил разрязан и отворен. Вероятно го бяха направили след смъртта, за да надупчат органите, които иначе биха се изпълнили с газ в процеса на разлагане. Така, ако след време багажникът се отвори заради ръждата, трупът няма да изплува на повърхността, а ще остане там, докато алкалната вода не разтвори плътта изцяло.

„Кучи синове...“

Изскочи на повърхността. Гневът гонеше студа от тялото му.

Ако не беше попаднал на колата, багажникът щеше да се превърне в гробница за Санди Конлън. Който го бе направил, бе готов да се освобождава от хората все едно са боклук. Спомни си думите на Джейн за смъртта и изчезването на други нейни колеги. Същата съдба очакваше Джейн и сина ѝ, Нейтън, ако той не направеше каквото трябва.

„Това няма да се случи.“

Заплува към брега.

„Всичко това свършва тук.“

**ВТОРО
УСТРЕМ ЗА АТАКА**

12.

*15 октомври,
20:17 източно лятно време
Кингспорт, Тенеси*

Преследван от призраци и изправен пред враг без лице, Тъкър направи всичко възможно да стигне до мястото на срещата възможно най-бързо. След като се спусна от планината и остави трупа на Санди където беше — засега, — се обади на Джейн и й каза, че трябва да се срещнат.

Тя предложи една крайпътна закусвалня в Кингспорт, Тенеси, на четиристотин километра северно от мястото, на което бе убита Санди. Тъкър се досещаше защо е избрала Кингспорт. Градът беше по средата между Хънтсвил и Вашингтон. Най-вероятно Джейн се криеше във Вашингтон, защото познаваше града добре.

Днес се надяваше да разбере точно защо се крие. И от кого.

Беше време да получи отговори.

Тласкан от желанието да узнае, стигна до Кингспорт за по-малко от четири часа и спря на паркинга на заведението край шосе 81. Мястото беше обзаведено в стила на петдесетте. Когато влезе, издрънча камбанка. Прозвуча дразнещо силно — но поне отговаряше на обстановката. Сепаретата бяха тапицирани с червена винилова материя, масите бяха от гетинакс на квадратчета с лъскави лайстни. Както обикновено, той обясни на келнерката, че кучето е служебно, и отиде до сепарето, където вече го чакаше Джейн.

Толкова късно вечерта заведението беше полупразно. Чуваше се подрънкване на прибори в порцелан и приглушени разговори.

Чудесно.

Седна при Джейн. Беше сложила Нейтън на детско столче до себе си. В момента детето разглеждаше отражението си в една лъжица.

Джейн стана и прегърна Тъкър.

— Радвам се да те видя — прошепна в ухото му, после се отдръпна и огледа лицето му. — Ранен си.

Тъкър сви рамене.

— Влиза в длъжностната характеристика.

Джейн опипа драскотините по челюстта му, после хвана брадичката му и завъртя главата му настрани. Намръщи се на превръзката на ухото.

— Ако попитам, предполагам, че няма да ми кажеш истината?

— Всъщност ще ти я кажа. Малко по-късно обаче.

— Хм. — Джейн се наведе и погали Каин за поздрав. — Ти нали трябваше да го пазиш от неприятности.

— Правя каквото мога.

Джейн се засмя.

— Говорех на Каин.

И махна на кучето да влезе в сепарето. Каин се настани между Тъкър и Нейтън.

Момчето го посочи с пръст и каза:

— Куте!

— Куче, скъпи — поправи го меко Джейн.

— Куте, скъпи!

Джейн поклати глава примирено.

— Е, почти същото е.

Нейтън вдигна пръст към Тъкър и каза:

— Здласти!

— Ти си здласти.

Изглежда, отговорът не беше достатъчно добър за момчето и то насочи вниманието си към Каин — размаха пръсти пред муцуната му. Каин ги близна. Кискането показа, че това е много по-забавно.

Докато Тъкър наблюдаваше кучето и детето да си играят, се улови да мисли какво ли би било, ако Нейтън беше негов син, а Джейн — негова жена, и за пътя, по който не бяха поели. Прогони тези мисли. Сега не беше време да анализира решенията си — тези от миналото и тези, които засягаха бъдещето.

Даде си сметка, че е минало много време, и отново насочи вниманието си към Джейн.

— Извинявай.

— Не е нужно да се извиняваш. И аз го наблюдавам по цели дни. Това е една от свръхсилите, които децата притежават.

Дойде келнерката, за да вземе поръчката им — чийзбургер с пържени картофи за Тъкър, салата с пилешко за Джейн, плодове за

Нейтън. Келнерката остави пред детето лист за рисуване и пастели и то се захвана за работа.

Каин въздъхна, защото се оказа изоставен заради новото занимание на момчето.

Докато чакаха поръчката, Джейн се облегна назад, като че ли се мобилизираше вътрешно.

— По телефона не останах с впечатлението, че имаш добри новини. Изплюй камъчето.

Тъкър погледна Нейтън и повдигна вежди.

Джейн разбра.

— Няма проблем. Когато рисува, забравя всичко.

Тъкър се прокашля и реши да говори направо.

— Санди е мъртва.

Джейн замръзна за момент, вперила поглед в него, после затвори очи. Устните ѝ се разтрепериха, от клепачите ѝ се отрониха две сълзи и се спуснаха по лицето ѝ. Тя поклати глава и избърса очите си със салфетка.

— Разбира се, опасявах се от това... но да го чуя... Не исках да се отказвам от надеждата.

Тъкър не се радваше, че ѝ е отнел точно надеждата.

— Съжалявам.

— Какво се е случило?

Тъкър ѝ разказа какво беше открил в кариерата. Не пропусна нищо.

— Мислиш ли, че си е отишла бързо? — попита Джейн.

Тъкър преглътна, спомни си раната от куршум на слепоочието ѝ.

— Надявам се.

— Каза ли на майка ѝ?

— Не... можах.

Джейн го потупа по ръката.

— Ще ѝ се обадя утре. След като отида някъде на безопасно място. Ще ѝ обясня всичко и ще я помоля засега да запази мълчание.

— Добре. — Тъкър погледна ръцете си. — Джейн, време е да сложим всички карти на масата. Ще ти кажа всичко, което знам, после ти ще кажеш всичко на мен. Съгласна?

Джейн кимна.

След като се огледа, за да се увери, че никой от останалите клиенти не може да ги чуе, Тъкър започна да говори — за престрелката до къщата на Санди, за складовата клетка с нещата ѝ, за срещата си с Франк Болинджър и засадата в блатото.

— И си сигурен, че са стреляли по теб с дрона? — попита Джейн.

— Вероятно и по Санди.

Джейн въздъхна.

— Знаем, че Санди не е първата изчезнала или умряла внезапно. Единствената връзка е, че всички сме част от Проект 623. Това е програма под патронажа на военното разузнаване.

— С какво точно се занимавахте?

— Математика, компютърни програми, криптиране, статистика. Никой никога не ни е давал цялостната картина, крайната цел. Всеки познаваше парченцето от пъзела, по което му беше дадено да работи. Обаче, Тък, знам, че бяхме в черния сектор. Много черния сектор. Дотолкова, че дори не съм сто процента сигурна дали наистина сме работили за военното разузнаване.

— Къде работехте?

— В една невзрачна постройка в Силвър Спринг, Мериленд. Имаше много сериозна охрана и контрол на достъп, редовно ни претърсваха и обискираха. Дори компютърните защити имаха защита.

— Колко време продължи работата по Проект 623?

— Разпуснаха ни осем месеца след началото.

— И в края на краищата така и не си научила крайната цел на проекта?

Джейн поклати глава.

— А името? Проект 623. Означава ли нещо?

— Да. Какво знаеш за Алан Тюринг?

Тъкър наостри слух.

— Видях името написано на една от белите дъски в склада на Санди. Това е английският математик, разбил секретния германски шифър на военните.

— Шифърът Енигма. Обаче това постижение е само върхът на истинския гений на Алан Тюринг. Работата му поставя основите на днешните компютри. Всъщност всяка изчислителна техника, която виждаш днес, съществува благодарение на него. В Блечли Парк, край

Лондон, където е работел, прави първата електромеханична изчислителна машина, нещо като рудиментарен компютър. Използван е за разчитане на нацисткия шифър. След това Съюзниците успяват да предвидят движенията на германските войски, да подават на нацистите фалшива информация и да променят маршрутите на снабдителните конвои, така че да заобикалят германските подводници. Разбиването на Енигма скъсява войната и спасява живота на стотици хиляди.

Тъкър кимна. Беше прочел за това, докато търсеше в Гугъл думите от склада на Санди.

— Както разбирам, Тюринг е бил арестуван от британците няколко години след войната.

Джейн кимна.

— Станало ясно, че е гей, и бил обвинен в грубо нарушаване на нормите за приличие. Дали му възможност да избира между затвор и химическа кастрация и той избрал второто. Отнели достъпа му до секретна информация и бил изолиран. Две години след това се самоубива.

— Невероятно — каза Тъкър. — Какво общо има тази история с името на проекта обаче? Проект 623?

— Алан Тюринг е роден на трети юни.

Нещо хрумна на Тъкър и той спомена какво бе открил Франк:

— След края на Проект 623 Санди се включва в нова секретна група, в Редстоун. Много напомня онова в Силвър Спрингс. Затворен кампус, тежка охрана и така нататък. Нарича се група „Одиша“. Името означава ли нещо?

Джейн първо поклати глава, но после си спомни нещо.

— Не, чакай... — Извади таблета си и потърси нещо. — Точно така. Бащата на Тюринг е бил на служба в Индия. Бил е в Одиша, когато се ражда Алан.

— Значи имаме още една програма, свързана с Алан Тюринг. — Тъкър се вгледа в Джейн. — Доста голямо съвпадение. Мисля, че който е прекратил Проект 623, е стартирал нещо подобно в Редстоун.

— Но защо да го мести там?

— По-важно е защо са започнали да убиват участниците в Проект 623 толкова дълго след приключването на проекта? И защо са оставили Санди досега?

Джейн се замисли.

— Предполагам — каза тя след малко, — защото Санди беше най-умната от всички. Вместо да започват работата по новия проект от нула, са предпочели да запазят Санди, за да не губят инерцията. Получила е предложението от Редстоун само месец след закриването на Проект 623. Обаче, ако е била толкова важна за тях, защо са я убили?

Тъкър сви юмрук.

— Какъвто и да е отговорът, ще го търся, докато го открия.

Джейн протегна ръка през масата и леко стисна юмука му.

— Знам, че ще го направиш.

— Всичко е свързано с работата на Алан Тюринг, но по какъв начин?

Джейн сви рамене.

— Макар че никой от Проект 623 нямаше представа каква е крайната цел, не сме преставали да правим догадки по въпроса.

— Обясни.

— Винаги е имало слухове, че Тюринг е работил по друг секретен проект както по време на войната, така и след това.

— Какъв проект?

— Първо, трябва да знаеш, че в началото на кариерата си Тюринг си е давал сметка за ограниченията на изчислителните машини. Мислел е за хипотетичен суперкомпютър, който би преодолял съществуващите бариери. Нарекъл го е Оракул и е вярвал, че ключът към създаването на такава машина е в нея да се вгради случайността. Дори е предлагал в една от машините му да бъде добавен радиий, с надеждата непредсказуемият радиоактивен разпад на този елемент да генерира хаотичната случайност, която е търсел. Разбира се, това не е било осъществено и повечето хора смятат, че Тюринг не е стигнал подалеч от това по пътя към създаването на Оракул.

— Но ти мислиш, че може и да не е така.

Джейн повдигна вежди.

— Защо? — попита Тъкър.

Тя се наведе към него.

— Един ден, няколко седмици преди да закрийт Проект 623, ни събраха в една стая и ни показаха поредица увеличени снимки. На тях имаше уравнения и алгоритми от стар лабораторен дневник или

тетрадка. Бяха някак рудиментарни, но в същото време и революционни.

— За какво се отнасяха?

— Иновативен начин за анализиране на огромни количества данни, по-конкретно това, което се нарича *големи данни*.

Тъкър поклати глава. Нищо не разбираше.

Джейн въздъхна.

— Всеки ден интернет произвежда три квинтилиона байта данни. Един квинтилион е единица с *осемнайсет* нули.

— Наистина *голямо* число.

— И нараства всяка година.

— За какви данни говориш?

— Всякакви. Бизнестенденции, проследяване на болести, световни статистики за престъпността, пътни условия, метеорология. Събирането на всичките тези данни е лесната част. Трудното е да се реши какво да се прави с целия този информационен шум. Как да се съпостави, анализира, споделя, визуализира.

— Някой изобщо опитвал ли е?

— Опитват непрекъснато. Да вземем полицията на Лос Анджелис. Там започнаха пилотна програма, която използваше такива данни за нещо, което наричат „проактивна полицейска работа“. Постигнаха 36 процента спад на кражбите. Но методите им бяха груби, едва докосваха повърхността на възможностите. В Проект 623 получихме задание да проучим онези писани на ръка алгоритми и да търсим начини по-добре да извличаме информация и да използваме резултатите.

— С каква цел?

— Мисля, че идеята беше да опитаме да създадем абсолютната електронна шпионираща система, версия на Оракула на Тюринг. Уравненията, които ни показаха, са предназначени за проникване във *всякакви* кодирани данни. Никаква информация няма да е в безопасност, нито в частния сектор, нито правителствена — на което и да било правителство. Става дума за жив, способен да се адаптира автономно декодер.

Тъкър се почувства отвратително.

— Това означава начало на съвсем нов вид война. Без куршуми и щикове. Само информация.

— Именно. Нищо няма да може да бъде скрито. Заради това усъвършенстваният дрон, който те е преследвал, ме безпокои толкова.

— Защо?

— Една от най-сериозните тенденции в големите данни са ДСУ — дистанционните сензорни устройства. Това е евфемизъм за дрон. Макар в интернет да се появява необятен обем данни, те са само част от всичко, което съществува в реалния свят. Има също така радиовълни, микровълни, комуникации по наземни кабели и така нататък. Целта е да се създаде ДСУ, способно наистина да обикаля и активно да събира данни. Нещо малко, трудно забележимо и много умно.

„Като дрон, способен да се обучава.“

— И смяташ, че групата на Санди е работела върху нещо от този род? — попита Тъкър.

— Редстоун е седалище на центъра за космически полети „Маршал“ на НАСА, както и на други подразделения, занимаващи се с височинни летателни апарати с голям обseg. Някое от тях може да е решило да експериментира с ново поколение умни дроне и това е добро начало на разследването.

— Мислиш ли, че Санди би участвала в подобна програма?

— Не мога да си представя, че в началото е била наясно. Дори и преди, в Силвър Спрингс, се безпокоеше много сериозно за посоката, в която се насочва работата. Всички се тревожихме, разбира се, но за нея беше особено болезнено. Може би заради това е наела онзи склад — да опита или да спре, или да изобличи публично тези, които са се занимавали с това.

„Заради което са я убили.“

Джейн протегна ръка и го хвана за китката.

— Някой трябва да проникне в Редстоун. Само така можем да научим нещо повече.

— Вече работя по въпроса. Обаче ще имам нужда от помощта ти.

Бръкна в джоба си и плъзна към Джейн флашката, която му бе дала Беа.

— Санди е скрила това в дома си. Опитах да отворя файловете, но са кодирани. Освен това е предупредила майка си, че колегите ѝ от „Одиша“ са в опасност.

Джейн го изгледа стреснато.

— Смяташ, че тези убийци мислят да разчистят терена, както с екипа на Проект 623?

— Може би вече са започнали.

„Със Санди.“

При вида на флашката Джейн се намръщи, сякаш бе сложил на масата гърмяща змия. Въпреки всичко я взе и я сложи в скута си.

— Ще видя какво мога да направя.

— Бъди внимателна — предупреди Тъкър.

— Само ако и ти си внимателен.

„Значи и двамата сме загазили.“

23:48 централно лятно време

Хънтсвил, Алабама

Когато сви в паркинга на мотела, Тъкър видя Франк Болинджър — седеше на пейката до вратата на стаята му.

— Много работиш — подхвърли Франк, когато стана, за да го посрещне. Потупа Каин по гърба, но дори кучето беше твърде уморено, за да реагира с обичайната си енергичност.

Тъкър разбираше реакцията на Каин. След возенето до Кингспорт и обратно мускулите му копнееха за сън.

— Какви са тези куфари? Да не си решил да се местиш в мотела?

Франк погледна трите черни водонепроницаеми куфара и сви рамене.

— Взех си малко отпуска.

— Моля?

— Месец. Имам право.

— Значи, вместо да заминеш за Хаваи, идваш при мен и Каин?

— Тъкър мушна ключа в ключалката, превъртя го, отвори вратата и пусна Франк да мине. — Какво има в куфарите?

— Инструментите на моя занаят. Надявам се да разполагам с всичко необходимо за справяне с дроневи убийци.

— Франк, каза, че ще бъдеш зад кулисите. Това сега повече ми прилича на боец от предната линия.

Франк сви рамене.

— Тъкър, знам, че никога не сме били първи приятели, но все още сме братя по оръжие. Някой от моето подразделение се опитва да

ви убие. Ти дойде при мен за помощ и аз ще ти помогна.

Тъкър не беше сигурен, че Франк си дава сметка за последствията. Може би беше крайно време да си даде.

— Виж, Франк... Открих Санди Конлън.

— Какво?

— Застреляли са я, разрязали са ѝ корема и са я натикали в багажника на колата ѝ, която са потопили в една наводнена мина. С такива хора си имаме работа, Франк. Ако се доберат до нас, можем да очакваме същото или дори по-лошо.

Думите на Тъкър оказаха търсения ефект. Франк отиде до бюрото в стаята, дръпна стола и седна. Известно време остана загледан в стената, мълчалив. Накрая се обърна към Тъкър.

— Добре. Да. Признавам, че ме изплаши повече от сериозно. Обаче това не променя нищо. Или участвам изцяло, или никак.

Тъкър въздъхна. Не искаше да отстъпи по този въпрос.

— Ще имаш нужда от знанията ми — настоя Франк. — Особено след като чуеш какво научих, докато ти обикаляше страната.

Тъкър се намръщи.

— Какво?

Франк вдигна единия куфар на коленете си и го отвори. Извади познат предмет от бял полимер. Беше насочващото устройство, което Тъкър бе извадил от блатото.

— Поиграх си с това нещо. Управлението е по-малко от микро, а платките са направени от някакъв рядък химически елемент. Още не знам какъв е, но несъмнено е нещо рядко. И виждаш ли тези изпъкнали тръбички по повърхността? Пълни са с киселина.

— Киселина?

— Идеята е след изстрелването куршумът да бъде разяден, така че да не остане нищо годно за идентификация. Явно е дало дефект обаче, което показва, че си имаме работа с прототип — като самия дрон, — нещо, което е на етап бета-тестове.

„Страхотно... и аз съм морското свинче?“

— Но много скоро ще го усъвършенстват — предупреди Франк. — Много скоро.

Тъкър асимилира чутото.

— А номерът на колата, който ти дадох? Онази, която беше пред къщата на Санди?

Франк прибра насочващото устройство в куфара.

— Тук предположението ти се оказва вярно. Номерът е на една от осемте такива коли, използвани в района, в който е изолирана групата „Одиша“. Има обаче изненада. Колите са регистрирани на името на един-единствен частен подизпълнител, свързан с отбраната.

— Кой?

— „Танджънт Аероспейс“.

„Име, най-накрая...“

— Централата им е в Лас Кручес, Ню Мексико — обясни Франк.

— За съжаление не знам повече. Поне засега. В списъка ми със задачи е.

— Успя ли да свържеш колата с конкретни имена на хора?

— Не. Колите са служебни. Всеки служител на „Танджънт“ би могъл да ги ползва. Обаче имам списък на всички служители на „Танджънт“, базирани в Редстоун.

— Покажи ми го.

Франк извади разпечатка от куфара и му я подаде.

Тъкър я прегледа. Търсеше едно име — и го откри.

— *Уебстър...* Карл Уебстър — прочете на глас. — Шеф на сигурността на „Танджънт“.

— Познаваш ли го?

Тъкър кимна и си спомни проснатото тяло в бетоновия възел.

„Пипнах те!“

Върна разпечатката на Франк и каза:

— Време е да се хващаме за работа.

— С какво ще започнем?

— Излизаме на лов. Ще разберем какво всъщност правят в Редстоун.

Франк стана.

— Ако ще ходим на лов, ще ми трябва пистолет.

— Сигурен ли си, че искаш да участваш?

Франк прехапа устна, видимо замислен над въпроса, после каза:

— Да. Участвам.

Тъкър го тупна по рамото.

— Добре дошъл на борда. Надявам се да не съжالياваш.

— Ако нямаш нищо против, просто ще се надявам да продължа да живея. Точка.

Тъкър кимна.
„Ето това е то умен човек...“

13.

18 октомври,

23:34 централно лятно време

Лейсис Спринг, Алабама

Наближаваше полунощ. Тъкър беше залегнал във високата трева. Наоколо свиреха щурци, жабите крякаха в реката зад него. Каин, оборудван с тактическото си снаряжение, лежеше до бедрото му.

Двамата чакаха, наблюдаваха, слушаха.

На петдесетина метра напред през гората минаваше ограда. Зад нея беше отдалеченият ъгъл от територията на Редстоун Арсенал, в който беше настанена групата „Одиша“, изолирана от военната база. Приличаше на частен затвор, скрит дълбоко в боровата гора. Отвъд оградата имаше добре осветен черен път, който заобикаляше малката гора, в която се криеха бараките на „Одиша“. По пътя редовно минаваха патрули с черни шевролети. Прожекторите осветяваха оградата, в горния край на която имаше бодлива тел.

Радиостанцията на Тъкър изведнъж заработи.

— Джими, чуваш ли ме?

Беше Франк: пускаше в ход южняшкия си акцент от Алабама.

Тъкър положи всички усилия да го имитира, но резултатът му беше слаб — надяваше се шумовете по радиото да прикрият неумелия му опит.

— Да. Какво има?

— Видях светещи очи, така че Бъстър се задейства. Някакъв късмет при теб?

Тъкър стисна зъби. Не знаеше кой може да слуша разговора им по радиото. Като предпазна мярка с Франк се бяха уговорили да говорят кодирано — той познаваше лова на еноти в района на река Тенеси и щяха да се възползват от този факт. Беше любимо занимание на местните ловци, които си бяха създали свой собствен жаргон за спорта.

Съобщението на Франк означаваше, че е видял друг патрул да минава по периметъра. Франк се криеше малко по-далеч в южна

посока, облечен в камуфлажно ловно облекло като Тъкър.

Тъкър си погледна часовника.

Нощните патрули, изглежда, минаваха на всеки четиринайсет минути.

Предаде на Франк да доближи позицията му.

— Ако Бъстър изпусне следата, нека си опитаме късмета по-надолу по реката.

— Става, Джими.

За да установят прикритието си, с Франк бяха излезли от Хънтсвил призори предния ден и бяха отишли в Лейсис Спринг — малко градче от другата страна на река Тенеси, срещу военния пост. Наеха ловна хижа, в която прекараха по-голямата част от последните четирийсет и осем часа — излежаваха се на шезлонги, ловяха риба, пиеха бира.

Като двама стари приятели, дошли да отпуснат.

Тъкър не смяташе, че присъствието им в ловната хижа е останало незабелязано от персонала на базата, така че, като предпазна мярка, държеше Каин вътре, за да не го видят, защото се опасяваше, че някой може да го разпознае. За да прикрие собствената си външност, през деня винаги излизаше от хижата с шапка с увиснала периферия и огледални слънчеви очила.

Задейства плана едва когато се убеди, че присъствието им не се възприема като заплаха. Минаха през реката с надувна лодка, като избраха място извън пряката видимост на базата. На брега се разделиха, за да проучат ситуацията.

След като бяха установили интервалите, през които минава патрулът, беше време да действат.

Франк се появи след десет минути. Изчакаха следващата обиколка на патрула и след като колата с прожекторите отмина, Тъкър поведе Франк през гората към оградата. Огледа я внимателно, за да се увери, че не е електрифицирана и няма датчици за алармена система.

През цялото време Франк дишаше тежко зад гърба му и се озърташе.

— Спокойно, Франк — прошепна Тъкър.

— Спокоен съм. — Думите му прозвучаха като хриптене.

Тъкър се обърна и го погледна. През последните два дни припомняше на Франк по-тънките моменти на войнишкия занаят, но

да ти говорят нещо е едно, а да го преживееш лично — съвсем друго.

— Добре съм — увери го Франк и намести раницата по-високо на раменете си. — Ето, вземи. — Подаде му резачки за тел.

Тъкър ги стисна и започна да реже дупка в оградата.

— Светлини! — изсъска Франк, сграбчи го за рамото и измъкна резачките от ръката му.

Тъкър проследи с поглед ръката на Франк и видя светлината, която приближаваше по пътя от юг. За да прикрие започнатото, Тъкър извади ролка лепенка и закрепил вече отрязаното парче на мястото му. След това се отдръпна в гъсталака и направи знак на Франк и Каин да залегнат и да не мърдат.

Когато фаровете приближиха, Тъкър видя, че е забравил клещите до оградата. Не можеше да рискува да ги видят.

Доближи се до Каин, посочи ги и прошепна:

— Донеси!

Кучето веднага изтича напред снишено през тревата. Захапа клещите, обърна се и хукна назад като тъмна сянка. Застана до Тъкър точно когато патрулът мина по черния път пред скривалището им.

Прожекторът на колата освети оградата, изпрати светли лъчи в тревата около тях.

— Не дишай! — прошепна Тъкър.

Патрулът отмина и прожекторът му продължи да осветява околността по-нататък.

Тъкър успя да надзърне във вътрешността на купето през прозореца. На светлината от таблото видя само шофьора. Изчака, докато колата се скри зад следващия завой и стоповете ѝ изчезнаха сред дърветата.

Франк въздъхна облекчено.

— Ние ли активирахме нещо, като срязяхме оградата? Четох някъде, че напоследък военните вплитали в оградните мрежи специални фиброоптични нишки, които сигнализират при разкъсване или разрязване.

— Ако беше това, нямаше да мине само един патрул, а щяха да ни подгонят доста повече хора. Не, обяснението е доста по-просто. Приехме, че патрулите минават през равни интервали, по часовник, но по-умната охрана сменя рутината от време на време. Така евентуалните нарушители ще бъдат изненадани.

- Както изненадаха нас.
- По-добре да сме нащрек.
- Щом казваш...

Тъкър се върна при оградата и бързо изряза в мрежата квадрат шейсет на шейсет сантиметра. Щом свърши, направи знак на Каин да се промуши първи. Кучето се спусна през отвора и изчезна в гората от другата страна на черния път.

След това мина Франк и накрая Тъкър, който остана за момент, колкото да залепи изрязаното парче на мястото му с лепенката. После настигна Франк в края на гората.

— Къде е Каин? — попита Франк.

Тъкър посочи встрани.

— Ей там.

Каин лежеше в тревата и почти не се виждаше заради тъмната си козина и камуфлажната екипировка.

Франк поклати глава.

— Правил го е доста пъти, нали?

— Повече от доста.

— Кара ме да се чувствам като зелен новобранец. — Франк се вгледа в тъмната гора. — На какво разстояние са сградите според теб?

— На половин километър. Но няма да минем през гората.

— Как така?

Тъкър си погледна часовника, остави раницата и започна да се подготвя.

— Защо да ходим пеша, като можем да отидем с кола?

23:58

— Светлини — каза Франк. — Приближават.

„Точно навреме.“

Тъкър клекна до Каин, провери още веднъж оборудването му, увери се, че слушалката е поставена както трябва, после насочи по-добре камерата за нощно виждане на нашийника му. Каин вече долавяше, че е време за работа, и го гледаше нетърпеливо.

Преди това обаче оставаше един последен ритуал от подготовката.

Тъкър приближи лице до муцуната му.

— Кой е моят приятел?

Топъл език близна носа му.

— Точно така. Ти. — Тъкър посочи гората и изреди няколко команди. „Крадешком. Спри пред сграда. Крий се“.

Каин се изправи, тръгна безшумно по боровите иглички и изчезна между дърветата.

Франк застана до Тъкър.

— И разбра всичко това?

— Разбира и повече.

Беше пратил Каин напред, за да бъде негови очи и уши в кампуса на „Одиша“. Междувременно трябваше да свърши своята собствена работа.

Щом фаровете на патрула се появиха иззад завоя, отиде до пътя.

Изчака джипа да отmine, после изскочи и удари задния калник с един дебел клон. Тъпият удар отекна в ръката му. Тъкър се скри зад задницата на колата. Стоповете светнаха и джипът спря.

Тъкър клечеше зад колата и чакаше вратата да се отвори. Две високи обувки стъпиха на пътя, чу се тиха ругатня. Шофьорът, изглежда, смяташе, че е ударил нещо. В тези гори имаше сърни.

Когато мъжът стигна задницата, Тъкър вдигна новото си оръжие. Предния ден беше купил уникален пистолет — „Пиексон JRX Джет Протектор“, който изстрелваше капсули концентриран лют спрей. Самият Тъкър бе изпитвал действието на това оръжие — тогава падна и остана неспособен на каквото и да било цели двайсет минути.

Изчака гардът да свие към резервната гума на задната врата, изправи се и вдигна оръжието. Намести светкавично червената точка на лазерния мерник върху носа на мъжа и натисна спусъка. Зарядът излетя с тихо свистене. Червено петно се разля по очите на нещастника и той падна на колене и започна да стене.

„Да, съчувствам ти...“

Тъкър пристъпи напред, вдигна пистолета и стовари дръжката върху главата му. Мъжът се свлече и замря.

Франк дойде при Тъкър, беше се ококорил. Замъкнаха гарда в гората, завързаха ръцете му за едно дърво и му запушиха устата. Тъкър го претърси и взе портативна радиостанция и пистолет — „Берета М9“. В портфейла му откри шофьорска книжка на името на Чарлз Уокър.

Франк поклати глава.

— Мисля, че това е първото ми незаконно нападение над човек.

— Всяко нещо си има първи път.

Отидоха до колата. Тъкър взе шапката на гарда, която бе паднала от главата му при удара, изтупа я, сложи я на главата на Франк и каза:

— Ти ще караш.

— Къде?

— Ще посетим съседите.

Франк мушна беретата в колана си и се засмя.

— Прав си. Въпрос на добро възпитание.

00:12

Докато Франк шофираше, Тъкър се зае да проучи кадрите, които пристигаха от камерата на Каин. Продължиха по черния път, който опасваше периметъра. Движеха се бавно, за да не пропуснат разклона, който щеше да ги отведе до постройките на „Одиша“.

Преди да стигнат обаче Тъкър искаше да знае какво ще намерят там.

На дисплея на телефона си проследи как Каин минава през гората. След малко дърветата оредяха и отпред се появи разчистено място, ярко осветено от халогенни лампи, монтирани на стълбове.

Каин забави ход и продължи много предпазливо.

„Добро момче!“

Накрая кучето спря и се прикри под нисък бор.

Тъкър огледа мястото — шест дървени бараки и две солидни тухлени постройките. Сградите бяха разделени от застлан с чакъл път. В средата имаше затревен кръг с пилон за знаме. В този късен час прозорците на бараките бяха тъмни. Не долови никакво движение.

„Има ли изобщо жива душа там? Закъснели ли сме?“

Това опасение тормозеше Тъкър през последните два дни, след срещата с майката на Санди. Планът за тази вечер беше да спаси групата, като я изведе от това място. Ако другите обаче вече бяха мъртви, убити като Санди и останалите от Проект 623?

„Има само един начин да разберем.“

— Наближаваме разклона, който води към лагера — предупреди Франк. — Какво да направя? Да свия или да завъртим още една

обиколка?

Тъкър нямаше представа какъв е графикът за смяна на патрулите. Ако се приберяха прекалено рано, можеше да предизвикат подозрения.

Погледна камерата на Каин. Вляво от бараките имаше чакълени паркинги, където бяха спрени останалите служебни шевролети.

— Колко коли каза, че са регистрирали в Редстоун „Танджънт“?

— Осем.

— В лагера в момента има шест. Коеето значи, че освен нас някъде има още една. — Това го обезпокои, както и другото превозно средство на паркинга. — Плюс онзи голям закрит камион за пренасяне на обзавеждане.

— Като че ли някой се кани да се чупи оттук.

Тъкър си спомни разказа на Джейн за приключването на Проект 623 преди той да се появи на друго място и под друго име.

„Членовете на стария екип са елиминирани.“

— Трябва да влезем — каза Тъкър. — Не можем да рискуваме да чакаме.

— Прав си. Какъв е планът?

— Вземаме хората от „Одиша“, натъпкваме ги в джипа и излизаме през главния портал.

Франк го погледа изненадано.

— Наистина ли мислиш, че ще е толкова лесно?

Тъкър сви рамене.

— Няма време за мислене.

14.

*19 октомври,
00:34 централно лятно време
Редстоун Арсенал, Алабама
Дотук добре.*

Джипът приближи бараките. Тъкър седеше снишен на седалката, за да не бие на очи, пистолетът JРХ беше готов, в случай че се наложи безшумно да неутрализират някого.

— Сега накъде? — попита Франк и намали, когато приближиха застлания с чакъл паркинг.

— Трябва да стигнем възможно най-близо до бараките. — Тъкър посочи. — По средата има кръг. Спри пред втората вдясно.

— Там ли ни праща Каин?

— Така изглежда. И съм се научил да не се съмнявам в него.

Докато приближаваха, Тъкър бе накарал четирикракия си партньор да обиколи набързо и крадешком лагера, за да може да се ориентира за разположението на обектите. Четирите бараки вляво имаха табели с лого на вратите — „Танджънт Аероспейс“, частният подизпълнител, който управляваше екипа тук.

Табелите вероятно отбелязваха бараките на охраната. До вратата на последната пишеше СТОЛОВА.

Срещу тях, от другата страна на кръга, имаше две масивни тухлени постройки с малък проход помежду им. На покривите им стърчеше гора от антени и сателитни чинии. Входелите бяха защитени с ключалки със светещи клавиатури, каквито се виждаха и на няколко врати за хангари. Тези сгради несъмнено подслоняваха работните

пространства на „Одиша“. В този час всички прозорци бяха тъмни. Очевидно никой не работеше до толкова късно.

„Още по-добре за нас.“

От обиколката на Каин в лагера Тъкър бе отбелязал надписите на вратите на останалите бараки: МЪЖКО СПАЛНО ПОМЕЩЕНИЕ, ДАМСКО СПАЛНО ПОМЕЩЕНИЕ.

Надяваше се цивилният персонал да е настанен там.

Франк спря джипа пред дамското спално помещение. Най-вероятно Санди бе живяла тук и пак тук Тъкър имаше шанс да срещне Нора Фрейкс — жената, която Санди бе завела в дома си, за да я запознае с майка си.

Вратата на Франк беше по-близо до стъпалата към бараката. Той слезе веднага. Тъкър грабна карабината МР-5, последва го от другата страна и приклепна до колата. По този начин случаен човек би видял само главата на Франк — лицето и чертите му бяха закрити от козирката на шапката.

Затаил дъх, Тъкър се подготви да чуе алармена система или вик.

Обаче нощта остана смълчана.

— Провери прозореца — каза Тъкър. Тревогата не го оставяше.

Хората от екипа на „Одиша“ още ли бяха там?

Франк се качи по стъпалата, а Тъкър натисна един бутон на радиостанцията си, с който изпрати сигнал на Каин да се върне. От видеосигнала знаеше, че кучето е в гората зад тях. Беше сигурен, че четириногият му приятел вече е уловил миризмата му, а вероятно дори е и чул думите му преди малко.

Франк се качи на верандата и надникна през най-близкия прозорец. След това бързо се върна при Тъкър и прошепна:

— Не видях почти нищо. Има щори. Видях легла, но не и дали в тях има някой.

Зад рамото на Франк сенките се раздвижиха и след миг се появи Каин и застана в сянката на джипа. Тъкър го потупа по врата, за да го поздрави.

Каин остана нащрек, съсредоточен, вероятно защото долавяше напрежението на водача си.

Тъкър посочи под стъпалата към верандата и стисна юмрук. „Скрий се! Пази без шум!“

Каин го бутна с муцуна по коляното, сякаш за да потвърди командата, после се мушна под верандата и отново се превърна в сянка.

— Сега какво? — попита Франк.

— Да видим дали има някой.

Тъкър изкачи стъпалата, Франк го последва. Тъкър натисна дръжката на вратата. Заключено. С ядосана въздишка — нищо ли не можеше да стане по лесния начин? — почука на вратата, но дори този тих звук го накара да трепне.

Затаи дъх. Отвътре се чу ругатня, после стъпки по дървен под. Дъските проскърцаха, някой доближи вратата.

— Кой е? — попита уморен женски глас.

Тъкър мислеше бързо.

— Проверка на хората — изръмжа троснато, убеден, че охраната периодично проверява за отсъстващи без причина.

Още една ругатня, после ключалката щракна.

Щом вратата се откряна, Тъкър я избута навътре, като едва не събори жената. Франк влезе веднага след него. Затвори вратата.

Жената — брюнетка на трийсет и няколко, по долнище на пижама и червена тениска — отстъпи назад, вдигнала длани към устата си.

— Кои... кои сте вие?

— Приятели на Санди Конлън.

За да избегне паника в помещението, Тъкър намери ключа за осветлението и запали лампите. Флуоресцентната светлина трепна и оживя и разкри тесни легла от двете страни на стаята и няколко бюра, отрупани с книги и списания. Тясно коридорче в дъното вероятно водеше към баня.

— Санди? — попита брюнетката и на лицето ѝ се изписа объркване. — Какви ги дрънкаш?

Друга жена се размърда под завивките — останалите легла бяха празни и без завивки. Отметна одеялото ядосано.

— Даян, какво става, по дяволите?

Брюнетката заотстъпва, докато не се изравни с другата жена.

— Нора, чакай... тези хора казват, че са приятели на Санди.

Чутото накара жената на леглото да се намръщи.

„Нора... това трябва да е Нора Фрейкс.“

Нора протегна ръка към нощното си шкафче и взе очила. Бяха с модно дебели рамки и ѝ придаваха вид на ученичка. Беше чернокожа, към трийсетгодишна, с късо подстригана черна коса. В говора ѝ се долавяше лек британски акцент.

— Кои сте вие? — попита тя и спусна босите си крака от леглото. Беше по тънка пижама.

— Аз съм Тъкър Уейн. Със Санди служихме за кратко заедно във Форт Бенинг. — Посочи Франк. — Това е старши сержант Болинджър. Работи в Редстоун, основната база тук.

Франк кимна.

— Дами...

Нора ги изгледа навъсено.

— Защо сте с маскировъчни дрехи? Какво става?!

Тъкър беше наясно, че не разполагат с много време, така че трябваше веднага да стигне до същността.

— Санди е мъртва.

Забеляза сянката, която пробяга по лицето на Нора. За част от секундата се появи и усмивка, сякаш тя беше сигурна, че чутото е някаква шега. После сбърчи чело и го изгледа с широко отворени, изпълнени със страх очи.

Даян не се владееше така добре. Гласът ѝ затрептя, наситен с презрение.

— Лъжеш! Тя напусна. Отиде в друг екип. В Северна Каролина.

— Шефовете ви искат да вярвате това. Само че са я застреляли. Натикали са трупа ѝ в багажника на форда ѝ и са го потопили в една наводнена кариера. Всички вие сте в опасност.

Нора пристъпи напред и помръдна предизвикателно рамене.

— Докажи го.

— Познаваш Беа Конлън.

— Майката на Санди?

— Знам, че си била в къщата ѝ няколко пъти. — Тъкър извади сателитния си телефон и го подаде на Нора. — Номерът ѝ е набран. Очаква да ѝ позвъниш.

Беше подготвил този момент предния ден, защото беше наясно, че ще се наложи да спечели доверието на тези хора бързо — реши, че Беа ще е най-добрият начин да го постигне. Джейн вече ѝ беше

съобщила за смъртта на дъщеря ѝ и я бе подготвила за това среднощно обаждане.

Тъкър натисна бутона за набиране и подаде апарата на Нора.

Тя го взе смръщено и го долепи до ухото си. Изчака малко и кодираната линия се свърза.

— Беа? Аз съм, Нора.

Докато Нора слушаше, дишането ѝ се учести, раменете ѝ увиснаха. Когато най-накрая заговори, гласът ѝ беше едва чут шепот:

— Ужасно съжалявам, Беа... — Погледна Тъкър с блеснали от сълзи очи. — И можем да му се доверим?

След миг затвори очи и каза:

— Ще се чуем скоро.

Извърна лице и подаде телефона на Тъкър. Раменете ѝ се разтресоха. Той пристъпи напред и я прегърна. Тя се сепна, но се облегна на него и изстена:

— О, боже!

Даян мълчеше, гледаше ги с очакване.

— Истина ли е?

— Санди е мъртва, Ди!

Даян отстъпи, сякаш искаше да се дистанцира от новината.

— Какво ще правим?

— Всички трябва да се махаме оттук — отговори Тъкър и посочи вратата.

Сякаш предизвикано от жеста, на вратата се чу настойчиво почукване и след него строг глас:

— Всичко наред ли е при вас?

Замръзнаха.

Тъкър бе говорил тихо, но това не означаваше, че не са го чули.

Нора реагира първа и с жест отпрати двамата мъже в дъното на помещението.

— Всичко е наред, Карл!

Тъкър едва не се спъна, когато си спомни разпечатката с имената, която му бе осигурил Франк.

„Трябва да е Карл Уебстър... шефът по сигурността на «Танджънт».“

Тъкър се долепи до стената до вратата. Телефонът още беше в ръката му, така че го вдигна и провери какво показва камерата на Каин.

Ракурсът беше нисък, изпод верандата, което показваше, че кучето още се крие там тихо, както му бе наредено. Не видя никой друг около шевролета.

Най-вероятно Уебстър беше сам.

Дръжката на вратата започна да се движи, но Нора вече бе там. Хвана дръжката и откряна вратата, като закри пролуката с тялото си.

— Видях, че лампата ви свети — каза Уебстър.

— Не ми е добре — обясни Нора. — От чилито снощи, ако разбираш какво ти казвам.

Уебстър се засмя — при което на Тъкър му се прииска да отвори вратата и да го застреля в главата. Не можеше да забрави подпухналото лице на Санди в багажника на потопената кола.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита Уебстър. — Някакво лекарство за стомах?

— Мисля, че най-лошото мина. Ще го преживея. — Сложи длан на корема си. — Поне се надявам.

— Е, няма да се налага да търпиш храната на Джонсън още дълго. Следващата седмица вдигаме багажа.

Тъкър си помисли за закрития камион, паркиран вън.

— Много скоро ще спите по собствените си легла — добави Уебстър.

„По-скоро ще спят вечния си сън.“

На верандата проскърца дъска.

— Виждала ли си Чък? — попита Уебстър. — Това е неговата кола. Помислих, че може да е тук.

— О, не — отговори Нора. — Чух го да спира и да затваря вратата. Провери ли в кухнята? Знаеш, че си пада по среднощните закуски. — Тя притисна корема си и изпъшка. — Или... може би ще имаш повече късмет в тоалетната... или някъде в гората.

— Може и да си права. Тази вечер изяде двойна порция от чилито на Джонсън.

— Бог да му е на помощ.

Уебстър се засмя пак и се отдалечи.

— Дано се справиш по-бързо, Нора.

— Благодаря.

Тя затвори вратата и се облегна на нея за момент.

Тъкър вдигна показалец към устните си. Провери камерата на Каин и изчака, докато Уебстър изчезне. Кимна одобрително на Нора. Изобретателността ѝ вероятно им бе спечелила няколко минути, но само толкова, особено ако шевролетът продължеше да стои отпред.

— Трябва да се махаме. — Тъкър пристъпи и загаси осветлението. — Колко души всичко сте тук?

— Остават само Стан и Такаши — отговори Нора. — В другото спално. Имаше още двама мъже, но миналата седмица Карл каза, че и двамата са се прибрали у дома.

Нора придоби наистина болен вид: вероятно си представяше как ги е сполетяла съдбата на Санди.

— Да се надяваме, че са се измъкнали. — Тъкър се обърна към Франк. — Трябва да ни спечелиш малко време.

— Как?

— Ще се наложи да се преструваш на Чък още малко. Вземи джипа и направи още една обиколка на терена, после се върни. Така ще изглежда, че си се отбил само за малко и пак си тръгнал. — Тъкър си погледна часовника, за да си припомни графика на патрула. — Така ще ни осигуриш четиринайсет минути, за да подготвим всички за тръгване.

Очите на Франк бяха широко отворени.

— Ще се справиш ли? — Франк кимна и нахлупи шапката пониско над лицето си. — Хайде, на работа вместо Чък.

Тъкър го тупна по рамото, после отиде до прозореца и надникна навън, за да се увери, че всичко е наред. Не видя Уебстър никъде, но лампите в столовата светеха.

Тъкър посочи вратата и каза:

— Върви!

Франк изскочи навън, спусна се по стъпалата и се качи в колата. Стартерът завъртя и моторът забоботи. Гумите изхрущяха в чакъла и шевролетът потегли по алеята.

Когато приближи столовата, отпред се появи фигура.

Уебстър.

Сърцето на Тъкър се сви, но Франк светна няколко пъти с дългите фарове, за да покаже, че всичко е наред. Ярката светлина заслепи Уебстър за миг, така че се наложи да закрие очи с длан. Когато

джипът мина покрай него, Уебстър вдигна ръка, за да даде знак на шофьора да продължава.

Франк стигна до изхода, сви по прашния път и изчезна.

Тъкър въздъхна и се отдалечи от прозореца.

— Трябва да доведем двамата мъже тук веднага.

Нора се обърна към Даян, която се бе дръпнала на леглото си. Двете жени се спогледаха мълчаливо.

Даян кимна и стана.

— Ще ги доведе.

Брюнетката се обърна и тръгна към банята.

Тъкър погледна Нора въпросително, а тя невъзмутимо съблече пижамата си и облече джинси и черна тениска.

— На сприятеляванията не се гледа с добро око тук — обясни Нора, — но човешката природа не може да бъде победена. Формират се връзки, особено в изолацията като нашата. Държим задните прозорци на бараките си отворени. Между двете има само няколко крачки. Няма да е трудно да се справим със задачата.

Тъкър предполагаше, че в „Ганджънт“ са наясно с тези отклонения, но са се научили да се преструват, че не виждат. Надяваше се и тази вечер да не видят нищо.

Докато чакаше, реши да получи някои отговори.

— Затварят обекта тук. Знаете ли къде ще се преместят? Кога? Други подробности?

— Не, но чух Карл да споменава нещо, наречено Белия град. Предполагам, че е кодово име. Във всеки случай ще им е нужно доста време, докато преместят всички дроне и поддържащата техника.

— Каза дроне... В множествено число.

— Варианти на един умен модел, който се самообучава. Наричаме ги ЦЕВД — целеви електронни военни дроне. Някои са предназначени да събират данни и да шпионират, други заглушават радиовълни, трети са ловци убийци. Тези последните са доста гадни.

„Ха! Все едно не знам.“

— Двамата мъже, които си заминаха по-рано, следяха този конкретен проект — но никой от нас нямаше да постигне нищо в работата си без Санди.

— Защо?

— Защото тя направи пробива в разработването на централната операционна система, създаде мозъка на всички ЦЕВД. Беше удивително умна. Нарече пробива си Обща унифицираща теория на криптологията. Или ОУТК.

Тъкър се замисли. Представи си какво е правела Санди тайно в складовата клетка. Не само е била умна, но и невероятно смела.

Нора седна на леглото си и се обу. Обувките ѝ бяха червени. Полагаше усилия да прикрие скръбта си.

— Имаш ли някаква представа какви са плановете за тези дроне от следващо поколение? — попита Тъкър.

Нора поклати глава.

— Ние само ги произвеждаме. Любопитството не се цени особено тук.

— Как стоят нещата с работното ти място в тухлените сгради? Ако успеем да съберем доказателства...

Нора се намръщи и стана.

— Само Карл и хората му имат кодовете за достъп в сградите. Тук ни държат изкъсо. Макар че можем свободно да влизаме и излизаме, когато не работим, следят мобилните ни телефони, вероятно и разговорите ни. В нашия бранш обаче това до голяма степен може да се очаква.

Драскане на подметка в дърво привлече вниманието на Тъкър към задния коридор.

Даян въведе двама млади мъже. Единият беше нисък и рус, а другият — азиатец. И двамата носеха сакове и изглеждаха угрижени.

— Стан и Такаши — представи ги Даян. Все още изглеждаше объркана, на ръба на паниката.

— Това истина ли е? — попита Такаши и присви подозрително очи.

Стан улови ръката на Даян.

— Нора, сигурна ли си за Санди?

Нора кимна утвърдително и на двата въпроса и скръсти ръце на гърдите си.

Тъкър посочи вратата.

— Трябва да...

Отвън се чу пронизителен вик, после тежко падане.

Каин впива зъбите си дълбоко в глезена. Вкусът на кръв се разлива по езика му. Под верандата е, тегли глезена на мъжа през пролуката между стъпалата, спъва го.

Преди малко същият мъж се е качил по стълбите и е почукал на вратата. Дошъл е нормално, без оръжие — но този път е приведен, дебне, държи карабина.

Каин е доловил познатата миризма на заплахата в тялото на мъжа, чул е тежкото му дишане.

Сетивата му предупреждават за опасност.

Последната команда все още е в главата му.

Да се крие. Да пази. Без шум.

Но заплахата взема превес над командата.

Решава да действа на своя глава и захвапва глезена на мъжа, когато той опитва да изтича нагоре по стъпалата. Препъва го, тялото му се строполява на дъските горе с пронизителен вик.

Ръмженето идва неканено, кръвта залива сетивата, премрежва погледа. Мъжът обръща карабината и я насочва между стъпалата, към Каин.

Каин впива зъби още по-дълбоко, в костта, не се отказва.

Двамата се гледат в очите.

Каин не пуска — знае, че може да умре, но вярва на партньора си безрезервно.

Чува как се отваря вратата на бараката, после чува приглушено пукване.

Тъмно петно се излива по лицето на падналия. Остра миризма достига до ноздрите на Каин, изгаря носа и очите му. Падналият се гърчи, кашля и плюе.

Каин чува нова команда отгоре. Думите проникват в кръвта му, успокояват сърцето с познатото си звучене, укротяват го.

Пусни.

След като нареди на Каин да освободи Уебстър, Тъкър се спусна по стъпалата с изстрелващия лют спрей пистолет в ръка. Уебстър — макар и заслепен и разкъсван от болка от жестокото ухапване и спрея — опита да вдигне карабината и да стреля към верандата.

Тъкър скочи долу и го изрита в слепоочието с металното бомбе на ботуша си — и тялото му се свлече.

„Вън от играта за втори път, задник...“

Каин изскочи изпод верандата и застана до него. Тъкър клекна, прибра пистолета в кобура и метна карабината през рамо. Положи усилие да не застреля Уебстър, защото наистина му беше много трудно. От друга страна, не искаше да рискува с повече шум, особено след като не беше наясно дали някой не е чул вика на Уебстър отпреди малко.

Ослуша се и чу познат звук — хрущене на автомобилни гуми в чакъл. На паркинга светнаха фарове. Франк се връщаше.

Уебстър вероятно бе заподозрял нещо, може би бе опитал да се свърже с Чък по радиото. След като не беше успял, явно бе решил, че нещо не е наред. Но дали беше предупредил другите?

На паркинга започна стрелба.

По дяволите!

От една от сградите отсреща се виждаха пламъци. Куршумите удряха верандата и чакъла около нея, но попадаха далече, защото стрелецът вероятно се опасяваше да не улучи шефа си.

Тъкър се възползва от ситуацията — даде знак на Каин и полетя нагоре по стълбите и през вратата. Нора я затръшна зад гърба му.

— Залегнете! — предупреди Тъкър.

В следващия миг куршумите започнаха да чупят стъклата и да разкъсват щорите. Тъкър посочи коридора в дъното.

— Натам!

Те затичаха и Тъкър ги последва.

Извади радиостанцията си и потърси Франк.

— Остави предния вход! Чакай ни зад бараката!

Не получи отговор, но си даваше сметка, че Франк вероятно е зает. Откъм паркинга още се чуваше стрелба. Отиде при другите в банята, която се състоеше от няколко тоалетни кабинки, дълъг умивалник покрай едната стена и няколко душа със завеси — от другата. Точно напред имаше прозорец, който беше останал отворен отпреди малко.

Приклекнал, Такаши гледаше с безумен поглед и трепваше при всеки изстрел. Стан бе прегърнал Даян и я предпазваше с тялото си.

Нора отиде при Тъкър и огледа Каин.

— Сега какво?

Отговорът дойде отвън със свирене на спирачки.

— След мен — каза Тъкър. — През прозореца. Не разсъждавайте, просто се качете на задната седалка на шевролета.

Отиде бързо до прозореца и видя чакащата кола. Двигателят пушеше, прозорците бяха напукани като паяжини и надупчени от куршуми. Франк беше дошъл с изгасени фарове.

Добре.

— Хайде! Бързо! — извика Франк.

Тъкър вдигна Каин и го спусна през прозореца, после се промуши след него. Застана на коляно, вдигна карабината и се огледа. Махна на другите да идват.

Докато се измъкваха, Тъкър посочи джипа и ги подкани:

— Качвайте се. Бързо!

Нора се спусна първа, отвори задната врата и приклезна, докато се качат останалите. В това време куршуми надупчиха задната броня и счупиха стъклото над главата ѝ.

По дяволите!

Тъкър се обърна и видя един мъж да се скрива зад ъгъла на бараката. Изчака го да се покаже отново и пусна три куршума в гърдите му. Хората на Уебстър приближаваха, чуваха се виковете им.

Разнесе се друг вик, по-близо. Даян.

— Стан!

Тъкър погледна натам и видя как русият мъж пада на земята, улучен отзад, и от рамото му бликва кръв.

Даян го сграбчи за якето, опита да го вдигне. Такаши ѝ се притече на помощ и заедно качиха Стан на задната седалка. Нора скочи след тях.

Тъкър затръшна вратата и извика на Франк:

— Карай! Заобиколи зад бараките.

Франк го изгледа учудено.

— Какво...?

— С Каин ще ви чакаме от другата страна. Търсете ни зад столовата.

Франк понечи да възрази, но Тъкър удари вратата с длан.

— Действай!

Франк даде газ и потегли.

Тъкър започна да тича с колата, но само до задната част на следващата барака, спалното помещение на мъжете. Там приклепна до Каин, а шевролетът продължи напред.

Улови муцуната на кучето. За да има групата някакъв шанс да се измъкне, те двамата трябваше да предизвикат възможно най-голямо объркване. Вгледа се в кафявите очи на Каин. Не искаше да го излага на всичко това, но нямаше друг изход.

Посочи между двете бараки.

„Крий се. Търси. Нападай и бягай.“

Каин трябваше да обикаля лагера, да напада целите светкавично и да бяга. Целта на тази тактика беше да предизвика страх — и малко неща го правят по-добре от трийсет килограма ръмжащи мускули, които изскачат от сенките.

Обаче беше и опасно.

Тъкър се поколеба за момент, после изкомандва: „Върви!“.

Каин хукна и сви зад ъгъла.

Тъкър се изправи, улови се за перваза на отворения прозорец и се качи в банята на мъжкото спално помещение. Пребяга приведен до предната част на бараката. Отключи вратата и я откряхна няколко сантиметра, после залегна и насочи карабината през процепа.

Ръмженето на колата отзад, вляво, беше привлякло вниманието на хората на Уебстър.

Шестима се спуснаха на бегом през кръга в средата.

Тъкър насочи карабината и пушна откос по групата, при което двама паднаха, а останалите се разбягаха. В суматохата той се изправи, отвори вратата и се втурна навън. Хукна право към столовата.

Стреляха по него, но куршумите свистяха далече.

Вдясно Каин излая няколко пъти, чуха се болезнени крясъци. От същата посока се чуха и два изстрела. Гърлото на Тъкър се сви от страх — но той продължи напред.

Отеква стрелба. Каин се прикрива в сенките, промъква се през тях с лекота. Сетивата му проникват в тъмнината. Ушите отбелязват всеки вик, всяка стъпка, всяко забързано вдишване. Носът улавя миризми на пот, полъх на барут. Доближава миризмите, напада целите си отзад.

Зъбите прехапват сухожилия...

Тежестта му събаря мъжете по очи в калта...

Ноктите разкъсват плът...

После той изчезва отново в тъмнината, където надава гневен, заплашителен вой, който отеква навсякъде.

И продължава нататък.

Със свито сърце Тъкър стигна до столовата, качи се по стъпалата, нахълта през вратата. Мина покрай два реда маси и продължи към двойната люлееща се врата към кухнята — там някъде би трябвало да има изход. Влезе в кухнята с насочено оръжие и видя врата точно отпред.

Идеално.

Забърза натам — обаче тя се отвори, преди да стигне до нея.

Ръмженето на шевролета се приближаваше.

Един от стрелците влезе в кухнята заднишком, явно с намерението да го причака, когато се появи пред столовата.

Вниманието му беше насочено изцяло навън и Тъкър взе един чугунен тиган от печката, приближи се безшумно отзад и го стовари върху главата му. Черепът изхрущя и мъжът се свлече с изненадано пъшкане.

Тъкър взе карабината му и я метна на рамо.

Повече оръжия — по-добре.

Отвори задната врата на кухнята и се огледа. Шевролетът се приближаваше. Тъкър извади телефона си и повика Каин:

— Остави! При джипа!

Разбира се, шевролетът не беше точно джип, но Каин щеше да се ориентира по шума от двигателя и не би се затруднил да го открие.

Франк намали, но Тъкър му махна да не спира и продължи да крачи успоредно с колата. Още двама опитаха да ги причакат, но Тъкър ги разкара с бясна стрелба.

Озърташе се за Каин. Накрая сенките между две бараки се раздвижиха. Каин. Преди да стигне до него обаче, един залегнал в далечината започна да стреля.

— Ляво! — изрева Тъкър.

Каин се подчини, както винаги, и се дръпна рязко встрани, когато оръжието на мъжа просветна. Каин пролая. Тъкър се застави да не гледа натам и вместо това се прицели внимателно и стреля. Гардът се сгърчи.

Тъкър коленичи. Каин се спусна при него и го бутна здравата отстрани, задъхан.

Предната врата на събърбана се отвори зад тях и Нора извика:

— Хайде!

Тъкър вдигна Каин на ръце, обърна се и скочи на предната седалка до Франк.

— Карай! — извика му и пусна кучето само колкото да затръшне вратата.

После го притисна към себе си.

„Искам да си добре, приятелю...“

15.

19 октомври,

01:17 централно лятно време

Редстоун Арсенал, Алабама

Франк настъпи педала и полетяха напред, а Тъкър се зае да провери дали Каин не е ранен. Докато опипваше дясната му страна, кучето трепна. Тъкър усети мокрота в гъстата козина. Кръв. Но беше малко, вероятно само драскотина.

— Всичко е наред, приятел.

Каин го близна по лицето и изскимтя.

— Да, и аз съм добре.

Тъкър намести Каин в краката си и се обърна, за да види как стоят нещата. Каин не беше единственият прострелян. Даян, на задната седалка, беше обляна в сълзи. Придържаше главата на Стан в скута си. Нора беше обкрачила ранения и притискаше парче сгънат плат към гърдите му. Такаши се бе прехвърлил отзад, за да освободи място за двете жени, наблюдаваше ги угрижено над облегалката.

— Как е той? — попита Тъкър.

Нора вдигна поглед към него.

— Много кръв. В безсъзнание е. На ключицата има изходна рана, доколкото мога да преценя.

Изражението на Тъкър остана непроменено. Охраната стреляше с куршуми с кух връх, които разкъсваха на парчета всичко по пътя си. Дори и да получеше медицинска помощ веднага, Стан нямаше почти никакви шансове да оцелее.

Нора вероятно подозираше същото.

— Не напипвам пулс и...

Задното стъкло се пръсна. Куршуми надупчиха задницата на джипа.

— Залегни! — извика Тъкър.

Джипът вече бе отминал и последната барака. Франк сви рязко преди разклона и мина през ниските клони на един бор. Стигна до

изходния път, който пресичаше гората около кампуса. Наоколо нямаше никого и Франк ускори към обходния път.

Тъкър очакваше преследвачи, но засега зад тях беше тъмно. Това обаче нямаше да продължи дълго.

— Почти стигнахме обходния път — каза Франк. — Наляво или надясно да карам?

Въпросът беше добър. *Наляво* беше пътят към главния портал, който делеше кампуса от военната база. *Наляво* щяха да обиколят по обходния път и пак да излязат на същия портал.

И двата пътя не бяха кой знае колко добър вариант. В момента Тъкър нямаше как да узнае дали от „Танджънт“ са уведомили военната полиция в базата Редстоун. Не беше изключено вече да има заповед по тях да стрелят където и да ги видят.

Франк го гледаше в очакване на отговор.

Тъкър се обърна назад и попита.

— Всички ли можете да плувате?

Нора се намръщи.

— Да. Защо?

Тъкър се обърна към Франк.

— Свий надясно. Отиваме при срязаната ограда. Ще опитаме да се доберем до лодката и да минем през реката с нея.

— Във водата ще сме пушечно месо — предупреди Франк.

— Точно затова трябва да можем да плуваме.

Франк не се зарадва на перспективата. Все пак, когато стигна обходния път, сви вдясно. Почти не намали скоростта и задницата на джипа поднесе в прахоляка.

Зад тях, през дърветата, Тъкър видя фарове да се движат по пътя, на който бяха самите те допреди малко. След първоначалното объркване вече ги преследваха.

— Имаме компания — каза Тъкър.

— Видях ги. — Франк натисна педала още повече и ускори.

Тъкър отново се обърна назад и вдигна карабината, която бе взел от гарда в кухнята.

— Някой знае ли как се стреля с това?

— Аз. — Такаши вдигна ръка. — Гардовете ми даваха да стрелям по мишени с тях.

Тъкър му подаде оръжието.

— Стреляй през счупеното стъкло, ако ни приближат — каза му.
— Обаче стой ниско.

Такаши кимна. Лицето му беше преbledняло.

Тъкър се обърна и натисна бутона за люка на тавана. Когато той се отвори, стъпи на седалката и се промуши през него. Намести карабината и огледа пътя зад тях. Веднага щом първият преследвач се появи, пусна три куршума и надупчи предното стъкло. Колата сви рязко и се заби в оградата, обаче още четири я заобиколиха и продължиха преследването.

Тъкър ги изгуби от поглед, защото завиха — само фаровете продължаваха да се мяркат между дърветата. Прецени, че остава по-малко от километър до мястото, и извика на Франк:

— Когато стигнем, спираш и бързо отвеждаш всички до лодката.

— Ами ти?

— Аз ще продължа с колата преди тези копелета да ви видят, ще опитам да ги разкарам от вас, после ще оставя джипа и с Каин ще продължим пеша. — „Ако имаме късмет, ще останем в гората достатъчно време, за да срежем оградата на друго място.“ — Обаче не ни чакайте. Ще преплуваме реката и ще се срещнем на другия бряг.

— Тъкър!

Викът на Франк не беше несъгласие. Той наби рязко спирачки, при което Тъкър се блъсна в ръба на люка. Шевролетът поднесе в прахоляка. Тъкър се обърна напред. На следващия завой, напърно на пътя, беше спрял друг събърбан, с изгасени светлини.

В кампуса Тъкър беше преброил само *седем* коли. Тази тук трябваше да е липсващата *осма*.

От мястото си над покрива Тъкър зърна познатото белязано лице, полускрито зад джипа, зад насочена карабина, опряна на предния капак.

Французинът от засадата в блатото.

Тъкър нямаше време да се прицелва и затова започна да стреля бясно към шевролета отпред. Французинът отвърна на огъня. Куршумите счупиха стъклото и засвистяха наоколо.

— Блъсни го! — извика Тъкър преди колата им да е спряла напълно.

Франк се подчини и настъпи педала. Двигателят изрева, понесоха се напред, след тях се вдигна облак прахоляк. Тъкър се

смъкна на седалката и погали Каин.

Удариха спрелия джип странично и се разнесе свиреп трясък на ламарини. Двете предпазни възглавници се издуха и притиснаха Тъкър и Франк. Франк нададе приглушен вик, както и другите отзад. След миг възглавниците спаднаха и изпълниха купето с талк.

Тъкър се разкашля и размаха ръка, за да прогони праха пред лицето си, после видя, че Франк е ударил задницата на спрелия джип и го е изместил настрани, така че имаше достатъчно място да минат — ако побързат.

— Давай! Давай! — извика Тъкър.

Франк разбра и настъпи педала, така че се промушиха покрай спрялата кола. Докато минаваха, французинът отскочи настрани и се скри в храсталаците наблизо. Стреля по тях, но Тъкър насочи карабината си пред носа на Франк и през неговия прозорец отвърна на стрелбата, при което онзи потъна още по-дълбоко в гората.

Обаче французинът вече не беше единствената заплаха. Макар че не бе успял да ги спре, ги бе забавил достатъчно, за да ги настигнат другите преследвачи.

Куршумите отново зачаткаха по задницата на колата.

Такаши откри огън през задното стъкло. Първият джип изгуби посоката, сви рязко и за момент препречи пътя на останалите.

Такаши вдигна глава и се обърна назад с горда усмивка.

Тъкър извика:

— Лягай до...

Челото на Такаши се пръсна от излизащ куршум. Покрай свличащото се тяло Тъкър видя тъмна фигура, застанала на ръба на гората, със снайпер в ръце.

Французинът.

Франк извъртя волана на следващия завой и преследвачите изчезнаха от очите им.

01:24

Карл Уебстър, сгърчен от болка, застана пред едно огледало в банята на бараката. През подутите си клепачи едва различи отражението си. Приличаше на отворителен елот, обаче с подпухнала червена маска. Ноздрите му пареха не само от капсаицина в лютивия

спрей, но и от амониевите соли, които хората му бяха използвали, за да го свестят и приберат на по-безопасно място в бараката по време на престрелката.

Когато дойде на себе си, нападателите бяха избягали с един от неговите джипове. Тогава, преди минути, Рафаел Лион се беше обадил по радиото, че е пристигнал на главния портал, и очевидно беше наясно със случващото се. Закани се да устрои блокада на обходния път и да се справи с групата веднъж завинаги.

Карл долови упрека в думите му.

Бесен, натопи лицето си в умивалника за трети път. Беше пълен със смес от препарат за миене, вода и мляко. Премигна и разтри кожата си, изчака хладината да му помогне да се съсредоточи.

Когато се изправи, един от хората му влезе в банята.

— Готови сме, сър.

Уебстър кимна и закуцука на превързания си глезен.

Лион нямаше представа с кого си има работа. „Няма представа какви са тези нападатели, няма представа кой съм аз.“

Карл Уебстър криеше в ръкава си коз — резервен вариант, в случай че Лион се провали.

— Вдигнете дроновете — нареди на хората си. — Време е да сложим край на това.

01:26

Тъкър се обърна и погледна зад джипа. Гледаше пътя и се опитваше да не гледа отпуснатото тяло на Такаши отзад. Стискаше зъби и дъхът му свистеше от гняв при мисълта за убиеца французин. Емоциите заплашваха опасно да стеснят кръгозора му.

И тогава един мокър език лизна китката му. Каин бе доловил гнева и отчаянието му и му предлагаше подкрепа. На свой ред Тъкър напипа врата му и зарови пръсти дълбоко в козината, за да го успокои.

Всички бяха стресирани.

Даян ридаеше на задната седалка. Нора се беше отпуснала върху тялото на Стан. Изцъкленият поглед на русолявия младеж показваше, че кръвта му вече е изтекла. Франк погледна към Тъкър. Не беше трудно да се разчете какво изпитва — вина, отчаяние, неведение какво следва.

Светлините на преследващите ги коли приближаваха. Първоначалният план на Тъкър да остане и да заблуди врага вече не вършеше работа. Вместо това той посочи напред и леко вдясно, в тъмнината, където гората зад оградата оредяваше.

— Свий вдясно. Не натискай спирачки, освен в краен случай.

Франк кимна. Разбираше.

Трябваше да стигнат реката възможно най-бързо.

Франк набра още скорост, после завъртя рязко волана. Колата излезе от пътя и удари оградата. Тритонният таран мина през мрежата с лекота. Франк продължи ловко да избягва дърветата и повалените стволове и да напредва към реката.

Тъкър остави навигирането на Франк и се обърна назад. Гледаше пътя. Фаровете стигнаха до мястото, където те се бяха измъкнали, и спряха.

„Защо не ни преследват?“

Обезпокоен, Тъкър се обърна напред. И видя осветената от луната река.

— Не забавяй — каза. — Давай право в реката.

— Брегът е висок. Ще глътнем въздух.

Тъкър кимна и се обърна към Нора и Даян. Очите им блестяха, изпълнени със страх.

— Реката тук не е много широка. Най-много стотина метра.

— Боже! — изпъшка Даян.

— Всичко ще е наред. На отсрещния бряг ще сме в безопасност.

Беше лъжа, но необходима.

Надеждата помага да оцелееш.

Даян продължаваше да притиска раната на Стан. Нора протегна ръка и я принуди да я пусне.

— Той свърши, Ди. Трябва да го оставим. Той не би искал да умреш заради него.

Придърпа Даян до себе си, без да сваля очи от Тъкър — те мълчаливо питаха какво да правят.

— Когато сме във водата — каза Тъкър, — купето ще се напълни бързо. Излезте през прозорците. Опитайте да се държите заедно, но не се борете с течението. Доберете се до отсрещния бряг и чакайте. Ако се разделим, ще ви открием.

— Виждам нещо — каза Франк и посочи напред. Реката беше само на трийсетина метра пред тях. — Над водата, вляво.

Тъкър веднага видя тъмния обект, увиснал ниско над брега.

— Това е Оса — каза Нора притеснено. — Разузнавателен дрон.

— Може ли да стреля? — попита Тъкър.

— Не. — Тя погледна през отворения люк. — Целта е да оцвети мишената. После идва Палач, за да я неутрализира.

Тъкър си спомни дрона с фиксирани крила, който го бе преследвал в блатото.

„Значи така го наричате.“

— За момента може би нямаме проблеми — добави Нора. — На Палачите им трябва повече време, за да се подготвят за полет и да излетят. С Осите е по-лесно. Те могат да излетят във всеки момент. Ако обаче ни оцвети и проследи...

„Палач ще ни подгони много скоро.“

Сега му стана ясно защо охраната на „Ганджънт“ не бе продължила преследването. След като наблюдаваха реката, биха могли да изчакат, преди да изпратят хора на място, така че целите им да бъдат хванати в капан.

— Какво ще правим? — попита Франк и понечи да натисне спирачката.

Тъкър посочи напред.

— Придържай се към плана. Не намалявай скоростта.

Франк ускори, а Тъкър взе карабината и отново се подаде през люка. Като внимаваше да не го удари някой нисък клон, омота ремъка на оръжието около ръката си, за да го стабилизира, и го насочи.

— Чакай! — извика Франк.

Джипът изскочи от дърветата, задруса се по каменистия бряг, после излетя високо над водата. Тъкър започна да стреля по дрона. Не спря, докато не изпразни целия пълнител, защото беше наясно, че няма да има втори шанс.

Няколко куршума улучиха. Осата се заклати във въздуха и падна във водата.

„Сега е наш ред...“

Шевролетът — по-тежък отпред заради двигателя — полетя напред. Тъкър седна на седалката и прикри Каин с тялото си. Удариха

се в дъното силно. Водата заля предното стъкло и започна да се излива през прозорците отзад.

Тъкър извика:

— Всички вълн!

Франк коленичи на седалката и се измъкна през страничния прозорец. Тъкър се увери, че Нора и Даян се измъкват невредими, после вдигна Каин и го промуши през прозореца до себе си.

Когато кучето излезе, водата бе стигнала до носа на Тъкър. Пред стъклото фаровете осветяваха зелена мътилка. Тъкър пое въздух и се оттласна, за да последва другите — но изведнъж спря.

Кракът му се бе заплел в предпазния колан. Дръпна. Нищо. Обзе го паника. Джипът, вече напълно потопен, потъваше бързо с носа напред. Тялото на Такаши се издигна и се блъсна в Тъкър, сякаш настояваше да не го изоставя.

Тъкър напрегна сили, задърпа крака си по-енергично, завъртя коляното. Най-накрая се освободи, измъкна се през прозореца и загреба към лунната светлина. След секунди изплува на повърхността.

Каин доплува до него. Водата ги повлече. Тъкър се огледа. Навсякъде наоколо виждаше само плискаща се вода, осветена от луната. Обърна се, заоглежда се...

На няколко метра вдясно видя размахана ръка. След миг се появи Франк — кашляше и плюеше.

— Добре ли си? — извика му Тъкър.

— Да! Къде са момичетата?

— Тук! — чу се гласът на Нора в тъмнината.

Тъкър я видя да маха. Течението я бе отнесло по-надолу, поне на двайсет метра от тях.

— Държа Даян! Тя е ранена!

Франк заплува натам, но Тъкър го спря.

— По-близо съм. Плувай към отсрещния бряг. — Бутна Каин да го следва и добави категорична команда: — Към брега.

Щом двамата се отдалечиха, Тъкър заплува по течението. То му помогна да стигне до Нора много бързо. Тя придържаше Даян с една ръка, така че главата ѝ да е над водата. Косата на Даян бе подгизнала от кръв. Брюнетката изглеждаше замаяна, но по-скоро беше в шок, а не тежко ранена.

Заплуваха заедно към брега. Нора току поглеждаше към нощното небе. Тъкър също вдигаше глава нагоре, защото знаеше какви са опасенията ѝ.

Дали не бяха изпратили повече от една Оса? Палач беше ли вече във въздуха?

Тъкър заплува по-бързо.

Когато наближиха брега, видя Франк и Каин да тичат към тях. Франк помогна да извадят Даян от водата. Тя се олюляваше. Тъкър видя дълга цепнатина на джинсите ѝ, напоена с прясна кръв. Вероятно се бе порязала при измъкването си от джипа.

— Трябва да се скрием — каза Тъкър и поведе всички към гората.

Беше сигурен, че ловът за тази нощ не е приключил.

16.

19 октомври,

02:08 централно лятно време

Лейсис Спринг, Алабама

Щом навлязоха в гората, Тъкър нареди да спрат. Беше време да се ориентират, да престанат да действат сяпко.

Помогна на Даян да седне и огледа кърпата, с която бе стегнал набързо бедрото ѝ. Кръвта се процеждаше през плата. Беше належащо да ѝ се окаже медицинска помощ и най-близкият град беше Лейсис Спринг. „Танджънт“ обаче несъмнено имаха хора там.

Каин подуши раната на Даян, после клекна и изпуктя, сякаш разбираше какво ги очаква.

Макар че нощта беше топла, Нора трепереше, мокра до кости.

Франк я прегърна бащински и я придърпа към себе си.

Нора се облегна на рамото му, но не откъсваше очи от небето.

— Няма да се откажат, бъдете сигурни — каза тя. — Просто се координират. Вероятно са ни изпуснали във водата.

Заедно оглеждаха пролуките между листата на дърветата. Тъкър беше наострил слух в очакване на специфичното свистене на двигателите на дрона. При тежкото им положение, прикрити само под дърветата, един Палач щеше да се справи много бързо.

„Първо обаче трябва да ни открие.“

Засега не бе забелязал други разузнавателни дронове във въздуха, но Нора беше права. Беше сигурен, че съвсем скоро още Оси ще летят над гората, а след тях ще има Палач. Според Нора групата „Одиша“ беше направила десет Оси и два Палача. Имаха и нещо, наречено Мохок — по-голям стреловиден дрон, въоръжен с 20-милиметрово оръдие, изстрелващо снаряди с обеднен уран.

Не беше ясно какво ще изпатят за тях.

— Трябва да се върнем в хижата — каза Франк. — При куфарите ми.

— Защо? — попита Тъкър.

През времето, което бяха прекарвали в наетата хижа, Франк проучваше пулта за управление на дрона, който бе преследвал Тъкър и Каин в блатото, с помощта на оборудването. Оставиха го в хижата, без захранване, и се питаха дали честотата на защитния сигнал, който излъчва, не е била променена, след като в „Ганджънт“ са установили липсата. Ако го включеха сега, вероятно само би издал местоположението им.

— Рисковано е — каза Тъкър. — Много скоро ще се сетят и ще отидат да претърсят хижата.

— Значи трябва да действаме бързо — каза Франк. — Ще грабна каквото ми трябва, ще се качим на дурангото и ще се пръждосаме.

— Ще наблюдават пътищата.

— Може обаче да ослепим тези очи.

Нора се обърна към него.

— Как?

— Анализирах сигнализиращата система в пулта и установих, че е затворена, двупосочна. Пултът не само предава информация на дрона, но и получава обратна информация.

Нора кимна.

— Тоест системата дава възможност да следим функционирането на прототипа от земята.

— Направих устройство, което може да проследява този сигнал, така че ще знаем, ако наблизо има дрон и предава уникалната си сигнатура.

— Възможно ли е това? — попита Тъкър.

Нора заразпитва Франк за технически подробности, които бяха извън познанията на Тъкър. Накрая се обърна към него и каза:

— Възможно е.

Франк кимна.

— И мисля, че ще мога да накарам устройството да предава на дрона заглушаващ сигнал.

„С други думи, да го ослепи.“

— Но нямах възможност да направя тези промени — предупреди Франк. — И да ги тествам, разбира се.

— Мога да помогна — каза Нора. Очите ѝ изглеждаха стъклени в мрака, умът ѝ вече решаваше ребуса.

— Трябва да действаме бързо — каза Тъкър.

Помогна на Даян да се изправи, но се налагаше буквално да я носи, защото тя не беше никак добре и дробовете ѝ свиреха при всяко вдишване. Всеки момент можеше да изгуби съзнание.

За щастие хижата беше на по-малко от километър и стигнаха там бързо, мотивирани от нова цел. Все пак Тъкър накара всички да останат скрити в гората зад хижата. Къщата изглеждаше тъмна, но той нареди на Каин да я обиколи, за да се уверят, че няма неканени посетители. Едва тогава Франк рискува да влезе през прозореца отзад.

Подаде на Тъкър първо комплект за оказване на първа помощ, после два от куфарите. Измъкна се през прозореца и ги занесоха в гората. Доджът беше паркиран на петдесетина метра по-нататък.

Преди да приближи колата, Франк приклепна и отвори единия куфар. Извади пулта за дистанционно управление на дроне и спираловидна метална антена. Подаде я на Тъкър и каза:

— Дръж я възможно най-високо.

Тъкър я вдигна, а Франк включи антената в устройството си. Свърза устройството и с малък лаптоп.

Нора се наведе над рамото му, за да го наблюдава, докато работи. Когато подадоха захранване на пулта, на екрана се появи нещо, което напомняше карта на честотния спектър. Франк почна да въвежда цифри, а Нора от време на време даваше идеи.

— Ето! — каза тя и посочи екрана. — Виждаш ли този импулс в обхват М? Това е от Оса, която ни търси.

Тъкър се вгледа в небето, вдигнал антената като мистичен меч пред невидима заплаха.

— Открила ли ни е?

Нора поклати глава.

— Ако засече мишена, в обхват Х ще се появи друг импулс. Това е сигналът за Палач или Мохок да започнат атаката. След това дроните убийци продължават лова, докато не елиминират мишената или не бъдат повикани в базата. Това ще проличи от пулсиращ сигнал в обхват S.

„Определено не искаме да се стигне дотам.“

Тъкър продължи да се взира в небето.

— Можете ли да проследите сигнала от тази Оса?

— Завърти се в кръг — каза Франк. — Бавно.

Тъкър започна да се върти, като гледаше да не се заплете в кабела на антената, докато Франк и Нора едновременно не му наредиха да спре.

Нора се наведе към екрана на лаптопа и светлината му освети лицето ѝ.

— Виждаш ли това тук? Тази точка е инфрачервеният радар на дрона. Поради ограничения в захванването обхватът не е особено добър.

— Колко е добър? — попита Тъкър.

— Максимум петстотин метра. Вероятно търси около брега на реката и опитва да ни открие. Изглежда обаче се насочва право към нас.

„Може би има задание да огледа хижата.“

— Имаме деветдесет секунди — каза Нора, грабна лаптопа от коленете на Франк и започна трескаво да вкарва команди.

— Какво правиш? — попита Франк.

— Опитвам нещо. Пригответи пулта за излъчване.

Тъкър погледна към реката и попита.

— Можеш ли да го ослепиш, преди да стигне тук?

— Ще опитам нещо по-добро. — Тя се усмихна и продължи да работи още по-бързо, докато гледаше екрана пред себе си. — Познавам софтуера за проследяване, който е използван в Оса. Лично съм написала всеки ред от кода. Мисля, че ще успея да проникна в системата и да поема управлението.

Тъкър се намръщи.

— И какво ще направиш с дрона?

— Ти кажи. — Не преставаше да въвежда команди. — С него ще можем да спрем нападение на Палач, да засипем копелетата от „Танджънт“ с адски огън и да ги пратим по дяволите.

Планът на Нора допадна на Тъкър, но погледът му се спря върху Даян, която седеше отпусната, с опрян на едно дърво гръб и клюмнала глава. Каин беше до нея, като че ли пазеше ранен другар. Тъкър почувства силна обич към кучето, защото познаваше голямото му сърце, безграничното състрадание, на което беше способно това животно.

Изведнъж се почувства много уморен. Даваше си сметка, че е загубил половината от екипа на Нора. Разочарованието обаче бързо

беше заменено от желязната решимост, присъща на всички рейнджъри.

— Колкото и да е изкушаващо — каза Тъкър, — трябва да гледаме напред. Да подготвим бойното поле за следващото сражение.

„Което, знам, непременно ще се състои.“

Беше наясно, че всичко това изобщо не е свършило и че ще се наложи да мобилизират всички възможни активи.

— Какво имаш предвид? — попита Нора.

— Да го откраднем. — Обърна се към Нора и Франк, които го гледаха недоумяващо. — Смятате ли, че ще можете да поемете управлението на Осата и да я привлечете на наша страна?

— Поне можем да опитаме — каза Франк. — Нямаме какво да губим.

Нора кимна.

— Тогава да го направим.

Заловиха се за работа. За съжаление проникването в Оса се оказва по-трудно, отколкото очакваше Нора. Дронът се приближаваше. Тя продължаваше да опитва трескаво, Франк ѝ предлагаше да опита едно или друго, тя ругаеше или кимаше с разбиране, но без успех.

— Почти при нас е — каза Франк.

Тъкър погледна нагоре. Вече беше невъзможно да се измъкнат — не само с джипа, но дори и пеша.

— Не ме пуска в системата — изпъшка Нора.

Франк сложи длан на рамото ѝ.

— Можеш да го направиш — каза ѝ уверено и спокойно. — Просто се съсредоточи. Остави всичко друго настрана.

Нора си пое дъх, издиша нервно и се наведе към екрана, по който минаваха кодове.

Франк изведнъж посочи и каза:

— Стоп! Какво е това? — Прочете ред от екрана: — Събщи автономна работа при придобиване...

— Може би — отвърна Нора. — Аз не...

Ниско жужене се разнесе над гората и я накара да замълчи.

Нямаха време.

— По дяволите! — каза Франк, протегна ръка и натисна бутона return.

Всички стаиха дъх — и тогава на екрана се появиха два мигащи реда:

Прекрати всички комуникации
Предай контрола на пулт 12958

— Пулт 12958? — попита Тъкър. — Това ние ли сме?

Франк се засмя доволно.

— И още как.

Нора се върна към клавиатурата.

— Остави ме да видя какво мога да направя.

Миг след това докара Оса над главите им и я задържа на място.

Дронът беше разперен като хикс, широк около метър, матовочерен. Увисна на два метра над земята и зажува приглушено с четирите си пропелера, по един в края на всяко рамо.

— Ще изпратя сигнал до наземния контролен център на „Танджънт“ — каза Нора. — Ще съобщя, че Оса е претърпяла повреда на двигателите. Ще решат, че дронът е паднал в реката.

„Ще сметнат, че са го загубили.“

Умно.

Нора майсторски приземи дрона на пътя, съвсем безшумно. Всички загледаха неподвижната машина.

— Сега какво? — попита Франк.

Тъкър отиде до дрона и каза:

— Сега ще накараме тези копелета да си платят.

07:17

Когато слънцето се издигна, всичко изглеждаше по-приятливо — не че по-хубаво. Тъкър караше по шосе 20. Току-що бяха отминали Тъскалуса. Бе спрял на една голяма бензиностанция, за да зареди и да разходи Каин. Остави Франк да се занимава с горивото и взе сателитния телефон, за да проведе разговор с Джейн.

— Може да си загуби крака — каза Джейн. Разказваше му за ситуацията с Даян. — Поне засега обаче...

Огромен камион край помпите за дизел изръмжа и заглуши думите ѝ. Тъкър се отдалечи, притиснал апарата към ухото си.

— Повтори! Не чух!

— Казах, че поне прикритието ѝ издържа.

Тъкър въздъхна.

„Значи лоша новина и добра новина.“

Преди няколко часа, след като излязоха от Лейсис Спринг, Тъкър се свърза с Джейн. Беше натоварил всички — плюс придобитата Оса — в дурангото. Първоначалният план беше да откара евакуираните членове на групата „Одиша“ в Атланта, където Джейн бе мобилизирала доверен медицински екип, който да им помогне. Поради състоянието на Даян обаче решиха да променят мястото на операцията и сега тя беше в Бирмингам. Джейн съчини за Даян легенда, която трябваше да обясни раните ѝ като битов побой.

— Кога лекарите ще могат да кажат повече? — попита той.

— До двайсет и четири часа. Ако не овладеят сепсиса, ще се наложи да ѝ ампутират крака.

— Тя как го приема?

— Според моя човек, който се представя за неин брат, е изплашена, но продължава да играе ролята. — Гласът на Джейн стана угрижен. — Ами вие? Как сте?

— Добре, доколкото може да се очаква.

Погледна към Франк, който окачи маркуча на бензиновата помпа. На задната седалка Нора не отделяше очи от лаптопа. С Франк се бяха опитали да я убедят да остане в Бирмингам, но тя бе отказала. Настоя, че още се нуждаят от помощта ѝ, особено ако решат да използват дрона. Франк нямаше как да не се съгласи.

Въпреки всичко Тъкър подозираше, че Нора държи да е с тях не толкова за да е полезна, колкото от желание да отмъсти на хората, които бяха убили приятелите ѝ, и най-вече Санди. Докато шофираше през нощта, видя в огледалото сълзите ѝ — тя не можеше да спи и гледаше през прозореца. А после, когато адреналинът изчезна, тежестта на загубата я връхлетя с нова сила. Тъкър познаваше тази реакция твърде добре. В разгара на битката, когато около теб загиват приятели или ги раняват, не осъзнаваш какво точно се е случило и продължаваш напред. Едва по-късно, обикновено посред нощ, осъзнаваш загубите и се опитваш да проумееш, започваш истински да скърбиш, търсиш начин да живееш със скръбта и чувството за вина.

— Накъде се движите сега? — попита Джейн.

— Лас Кручес, Ню Мексико.

Това беше единствената следа, която изникваше отново, благодарение на Нора. Беше им казала, че „Ганджънт“ затварят операцията в Редстоун и ще се местят на ново място за следващия етап.

„Каква обаче е тази операция? Кое е толкова секретно, че да налага да оставят трупове след себе си?“

— Знаем, че централата на „Ганджънт Аероспейс“ е в Лас Кручес — обясни Тъкър. — Само заради това си струваше да проверим мястото, но Нора спомена и още нещо — име, което е дочула във връзка с новата база. Място, наречено Белия град. Мисля, че е кодово име на ракетния полигон „Бели пясъци“.

— Точно до Лас Кручес — промърмори Джейн. — Звучи логично.

— Да се надяваме, че ще научим повече, когато стигнем там.

— Само се пази.

— Ако не успея, има някой, който ще ме пази. — Погледна надолу към Каин, който долови вниманието и размаха опашка. На рамото му, където го бе одраскал куршумът, имаше превръзка, но кучето като че ли не обръщаше особено внимание.

След като приключиха разговора, Тъкър прекъсна линията и се върна до дурангото. Франк миеше прозореца с прекалено усърдие, твърде съсредоточен за такава проста работа.

— Какво има? — попита Тъкър.

Франк го изгледа с недоумение.

— Какво има? И трябва да питаш?

— Трябва. Почти не говориш, откакто тръгнахме от Бирмингам.

Франк отиде до синята кофа с препарат, пусна вътре чистачката и въздъхна тежко. Прокара пръсти през косата си и сниши глас, след като погледна Нора и се увери, че не слуша.

— Трябваше да спасим тези младежи, но допуснахме да избият половината.

Тъкър не се изненада от този разговор — очакваше го.

— Ако не бяхме направили нищо, всички щяха да са мъртви. Сега поне Нора и Даян имат шанс.

— Ако обаче бяхме внимавали повече, нещата можеше да...

Тъкър познаваше този вид угризения, беше ги чувал твърде често — от други войници, но и от собствената си уста.

— Франк, престрелките са гадна работа. Случват се ужасни неща. Дори най-добрите войници правят грешки и понякога умират хора. Можеш да се оставиш това да те смаже или да се поучиш и да продължиш напред.

Франк погледна върховете на обувките си.

— Аз... не знам дали мога да го направя.

Тъкър реши, че е време да постави въпроса ребром.

— В такъв случай ще е по-добре да се разделим. Франк вдигна рязко глава.

— Какво?!

— Чу ме. Ако не можеш да се овладееш, ставаш тежест. И е вероятно да допускаш грешки. Може да убият всички ни.

— Не бих...

— Разбира се, не преднамерено, но умът ти не е където трябва. Нужно е да си изцяло *тук* — или изобщо да те няма. Ще заведе Каин да се разходи. Имаш десет минути да решиш.

Остави го и заведе кучето на тревисто място. Не му се искаше да е рязък с Франк, но понякога е по-добре да разкъсаш превръзката и да оставиш раната да завехне открита.

Каин използва времето, за да подуши няколко безценни миризми и да вдигне крак. След уреченото време Тъкър се върна при Франк.

Завари го на предната седалка. Отвори отзад, за да може кучето да се качи до Нора.

— Готови ли сме? — попита.

Нора промърмори нещо утвърдително, Каин размаха опашка. Франк остана мълчалив един дълъг момент, после кимна.

Тъкър седна зад волана и каза:

— Тогава напред.

10:22 източно лятно време

Смит Айланд, Мериленд

— Значи ги изпуснахте? — повтори Пруит Келерман.

Стоеше пред бюрото си с гръб към великолепната гледка към залива Чесапийк и силуета на Вашингтон. Опря свитите си юмуци на бюрото и доближи лице до вградената камера на компютъра.

На екрана бяха Карл Уебстър и Рафаел Лион, гледаха го мълчаливо. Зад раменете им различаваше контролния център на „Танджънт“, който се състоеше от редици компютърни работни места, осветени с халогенни лампи.

— Правилно ли чух? — попита Пруит.

Отговори Уебстър, с подпухнали и присвити очи.

— Сър, най-вероятно са мъртви.

— Безпокои ме думата „вероятно“.

— Джипът, с който опитаха да се измъкнат, е на дъното на река Тенеси. Вътре не открихме никого, но течението там е много силно. Всеки труп вече ще е стигнал Кентъки.

Лион го прекъсна:

— Следим полицейските честоти в градовете покрай реката за съобщения за жертви от удавяне.

— Какво друго научихте?

Уебстър отговори:

— Знаем, че са били в хижа от другата страна на реката. Мениджърът там си спомни кучето. Имаме описания на двамата мъже, но не и данни от кредитни карти. Платили са в брой.

На челото на Лион се появиха дълбоки гневни бръчки. Не беше от хората, които търпят грешки, особено собствените си.

— Засякохме две обаждания към телефона на Сабатело.

При споменаването на Джейн Сабатело Уебстър се размърда притеснено и по лицето му пробяга сянка на вина, вероятно заради припомнянето на предишен негов провал, когато бе допуснал тази жена да се промуши през мрежата му и да се измъкне.

— Знаем, че повикванията са от сателитен телефон — продължи Лион. — Нестандартен модел, с подобрения.

— Подобрения?

— Криптиране, прокси сървъри, такива неща. Определено мирише на черните операции на ЦРУ.

— Мислите ли, че този тип е човек на нашето правителство? — попита Пруит. — Или е външен играч?

— Рано е да се каже. След още един-два разговора ще можем да идентифицираме обажданията се.

Пруит запази лицето си безизразно. Нямаше да допусне един неуспех да го ядоса.

— Ако приемем, че един или повече хора от „Одиша“ са се измъкнали, какви щети биха могли да нанесат?

— Никакви — отговори Уебстър, някак прекалено бързо. — Никой поотделно нямаше представа каква е идеята на целия проект, сигурен съм в това.

— Ами вторият етап? Знаеше ли някой от тях къде местите операцията тази седмица?

Уебстър поклати глава.

— Не виждам как. Хората ми имат строга заповед да мълчат.

Пруит се намръщи.

„Това едва ли е желязна гаранция.“

От личен опит знаеше, че винаги има изтичане на информация.

— Ще забавим ли темпото засега? — попита Уебстър. — Да изчакаме, за да се убедим, че сме на чисто, преди да продължим?

Пруит опря брадичка на гърдите си. Пресмяташе шансовете, преценяваше рисковете. Ако се стряскаше от всяка сянка, нямаше да е тук, където беше днес. Човек не може да се издигне, ако непрекъснато прикляка. Трябва да си смел.

— Не — реши накрая. — Ще се придържаме към графика.

Устните на Лион се свиха в тънка усмивка на задоволство.

— Да, сър.

Когато нещата опираха до проливане на кръв, той бе винаги готов.

— Обаче — добави Пруит, — когато отидете в Белия град, вземете допълнителни мерки за прикриване.

„Може да съм смел, но не съм глупав“.

— Ако този тип и кучето му са се измъкнали и пак дойдат пред вратата ни, искам да сме сигурни, че ще ги посрещнем както подобава.

**ТРЕТО
БЕЛИЯТ ГРАД**

17.

22 октомври,

13:08 планинско лятно време

Лас Кручес, Ню Мексико

Тъкър влезе в хотелската стая и завари Франк и Нора заети с плячката от Редстоун. Дронът беше на пода. Вътрешностите му бяха оголени, наоколо бяха разхвърляни прибори и инструменти.

— Нарекохме го Рекс — каза Франк с усмивка.

— Рекс?

Франк посочи Каин, който влезе веднага след Тъкър, както душеше двата плика с китайска храна в ръцете му.

— Ти имаш Каин. Ние имаме Рекс.

Нора просто извъртя очи към тавана и пак се наведе над мозъка на дрона с малка отвертка в ръка.

— Решението не беше единодушно.

Тъкър остави храната на малката маса до кухненския бокс.

Късно предната вечер стигнаха до Лас Кручес, като по време на пътуването два пъти смениха наетите коли. Когато стигнаха, Тъкър избра хотел в покрайнините на града. Беше курорт с голф игрище, със стаи, обзаведени като малки къщи, на около километър от щатски горски парк Месила Вали. Апартаментът им, с две спални, имаше излъскани циментови подове, малка камина и — най-хубавото — огромна вана в банята. Тъкър беше почти доволен да прекара нощта тук.

Още със зазоряването, след бърза закуска — яйца по мексикански и овесени ядки — Франк и Нора се заеха да проучат Оса по-задълбочено. Тъкър видя как свалят капака и се залавят за работа, но започнаха да говорят на някакъв технически жаргон, който не приличаше на нормален човешки език, така че той взе Каин и го изведе да обиколят съседния парк — триста акра покрай Рио Гранде. Паркът беше почти пуст, така че спокойно прекараха сутринта в изучаване на храсталаци, ливади и крайречни гори.

Вече беше време да се залавя за работа.

— Името настрана, какво друго научихте?

— Рекс е повече от впечатляващ — отвърна Франк с ентузиазма на дете в коледна сутрин. — Черепът му съдържа всичко необходимо. Акумулатор. Насочваща система, радар, дори десеттерабайтов харддиск.

Посочи черепа — сферичната централна кутия на дрона. Беше два пъти по-голяма от баскетболна топка и я поддържаха три крака, подпори за приземяване, които напомняха крака на паяк. Имаше две крила, които се кръстосваха в средата като голямо Х, и четири капковидни издатъка, в които бяха поместени моторите и пропелерите, с променливи обороти. Цялото нещо не тежеше повече от десет килограма.

Франк махна с ръка над сферата.

— Външната обвивка е от някакви въглеродни фибри.

— Покрит е с микропори, за да поглъща лъчения и да не отразява светлината — добави Нора. — Някакво стелт покритие.

Франк кимна.

— Страховито.

— А ще можете ли да го опитомите? — попита Тъкър.

Франк се засмя.

— Сигурен съм. Предвид умерената ми гениалност и знанията на Нора...

„Добре.“

Тъкър започна да отваря кутиите с китайска храна.

— А основното предназначение на Оса? Има ли нещо, по което да съдим какво ни чака напред?

Нора кимна.

— Мисля, че тук имаме войник от следващото поколение, който ще участва в нов вид война.

— Нов вид война?

— Все повече навлиза *информационната* война.

Тъкър се намръщи.

— Какво имаш предвид? Хакване на компютрите?

— Доста по-зловещо и опасно е от това. Става дума за комбинация от брутална електронна война, кибератаки и психологически операции.

Франк кимна.

— Слушай какво ти казва Нора.

— Продължавай — подкани я Тъкър. — Обясни.

— Всичко в наши дни е взаимосвързано, преплетено, смесено — започна Нора. — Това е нестабилна дигитална къщичка от карти. Не е трудно да я срутиш и да предизвикаш хаос. И всичко това е известно на съществуващите световни сили. Държавите, включително Съединените щати, инвестират милиарди, за да създадат военни подразделения, способни да водят този вид война, да научат как да срутят чуждите къщички от карти и как да заздравят своите.

Франк кимна.

— За съжаление и Русия, и Китай вече са ни изпреварили.

— Не разбирам. Как точно изглежда една такава атака?

— Както споменах — отговори Нора, — те са от три компонента.

Електронната война цели да се намеси в радиокомуникациите, включително системите за насочване на оръжията или контрола на въздушния трафик. *Кибератаките* включват не само кражби на данни, но и разрушаване на цялата инфраструктура на една държава — електроцентрали, водоснабдяване и газопроводи, железопътни системи и т.н. Последният компонент е най-отвратителен. Целта е да се срине моралът на населението чрез разпространяване на дезинформация през социалните медии и новинарските канали с цел да се насажда страх и да се предизвиква паника.

Франк въздъхна.

— Точно заради тази заплаха е създадена позицията ми в Редстоун — на криптолог в областта на сраженията в Мрежата. Това се превръща в съвсем ново бойно поле.

Тъкър погледна дрона с тревога.

— И това е такъв войник?

Нора кимна.

— Да. Въоръжен е с криптиращия алгоритъм на Санди, чрез който може да разшифрова всичко, каквото и да е, и да се учи при това. Рекс е нещо повече от обикновен разузнавателен дрон. Той може да подслушва и записва всякакви радиовълни. Дори подпорите му за кацане са антени, през които събира данни. Ако го приземиш над всеки комуникационен кабел, широколентов DSL или телефонна линия, започва да смуче данни като вампир.

— А нападателни възможности?

— Никакви, в традиционния смисъл — каза Франк. — Обаче има предаватели с насочено импулсно излъчване. Ако се доближи достатъчно, примерно на километър, може да заглуши всякакви комуникации, включително и на изпитани военни системи.

— С две думи — каза Тъкър, — този летящ електронен войник може да събира данни и информация за врага и да оставя разруха след себе си.

Франк и Нора кимнаха.

— Как тогава може да го използваме *ние*?

Франк погледна Нора, изречението му стана особено.

— Може би ще подготвим голяма изненада за „Танджънт“.

14:22

Тъкър наблюдаваше централата на „Танджънт Аероспейс“ от отсрещната страна на улицата. Сградата беше на четирийсет етажа, забита като клин в небето над Лас Кручес. Повърхността ѝ блестеше на следобедното слънце.

Тъкър седеше на пейка под сянката на надвиснали дървета. Беше с бейзболна шапка и слънчеви очила, за да прикриват чертите му, докато оглеждаше главния портал на четирийсетакровия кампус на „Танджънт“. Зад оградата от ковано желязо теренът на корпорацията беше оформен с лъкатушещи потоци, английски морави, бълбукащи фонтани — зелен оазис сред пустошта на бизнесрайона в града.

Наблюдаваше няколко души от персонала на „Танджънт“, седнали на късен обяд под чадърите на голям открит ресторант. Едни бърбеха и се смееха, други разговаряха съсредоточено, доближили глави. Питаше се дали някой от тях знае за пролятата напоследък кръв. Безгрижното им поведение го изпълваше с гняв. Виновни или не, всички те бяха зъбни колела в голямата машина.

Все пак потисна гнева си, защото си даваше сметка, че отчасти той се дължи на посттравматичния стрес. След сражение параноята му винаги достигаше нови висоти. Навсякъде му се привиждаха врагове. Дори и сега ръката му се бе свила в юмрук върху коляното и се наложи да отпусна пръстите си един по един. Знаеше, че усещането ще отmine, но имаше и терапия, която винаги бе от полза.

Протегна ръка надолу и прокара пръсти през козината на Каин. Кучето клечеше до пейката и наблюдаваше птиците в клоните на дърветата. За Каин случилото се в Редстоун бе минало. Той живееше тук и сега, наслаждаваше се на сянката, на птиците, на компанията на Тъкър. Това отношение на Каин винаги го окуражаваше. За четириногия му приятел утре или денят след това просто не съществуваха.

Тъкър остави дланта си върху козината му. Имаше чувството, че поема покой. След малко дишането му се успокои, кръвното му налягане спадна. След още малко стана, готов да се върне в хотела, където Франк и Нора продължаваха да работят върху дрона.

Задачата му за следобедна беше да проучи централата на „Танджънт Аероспейс“. Отбеляза броя на гардовете, пропускателния режим на портала, местата на камерите. По-същественото, бе направил няколко дискретни снимки на гората от антени над небостъргача на „Танджънт“.

Някой определено получаваше и предаваше голям обем данни.

След като приключи със задачата си, Тъкър се качи в новата кола под наем — „Хонда Пилот“. Когато се върна в хотела, разказа на Франк и Нора какво е видял и им показа снимките.

— Няма начин да се промъкнем там — заключи Тъкър, докато Франк разглеждаше кадрите от портала.

Нора гледаше гората от антени на покрива.

— Може би има и друг начин. Доколкото мога да кажа, разполагат с почти всички възможни предаватели, от свръхнискокочестотни до микровълнови.

— И всичко между тях — добави Франк и се усмихна на Нора. — Мислиш ли, че Рекс е готов за разузнаване?

Нора погледна сглобения отново дрон.

— Има само един начин да разберем.

Франк се обърна към Тъкър.

— Докато те нямаше, успяхме да влезем в операционната система и да активираме модула за електронна война, вграден в нея. Сега дронът би трябвало да прави това, за което е създаден.

— Да смуче данни тайно? — попита Тъкър.

Нора кимна.

— След като се вдигне във въздуха и стигне на петстотин метра от кулата, Рекс би трябвало да започне диалог с предавателите и да проникне в системите на „Ганджънт“, без никой да забележи.

— Все пак трябва да внимаваме — предупреди Франк. — Да не забравяме, че Рекс е прототип. Със сигурност има бългове, които още не са отстранени.

— Освен това трябва да използваме Рекс само през нощта — добави Нора. — Оборудван е с всевъзможни заглушаващи и прикриващи системи, но все пак е съвсем видим за невъоръжено око.

Тъкър се замисли за времето.

— Тогава ще действваме тази вечер. Трябва да приемем, че Уебстър и конвойт му са на път от Редстоун, а може вече и да са тук. Какъвто и да е следващият етап на операцията, трябва да разберем къде ще се проведе.

Нора се намръщи.

— Нали смяташе, че целта на Карл е ракетният полигон „Бели пясъци“?

— Все още смятам така — отговори Тъкър. — Но „Бели пясъци“ се простира на повече от седем хиляди квадратни километра. Трябва да научим *точно* къде в базата ще се установи операцията на Уебстър.

Франк приклепна до дрона.

— В такъв случай по-добре да...

На вратата се почука и всички замръзнаха.

Тъкър направи знак на двамата да се снишат и извади от кобура на рамото си пистолета JRX. Промъкна се до вратата, но настрани от правата линия, в случай че някой опита да стреля през дървото. Отиде до съседния прозорец и надникна през пердето.

Видя позната женска фигура, с прибрана на опашка руса коса, с почти напълно скрито от слънчева шапка лице.

След като се увери, че няма други, Тъкър отиде до вратата и отвори.

Жената се усмихна.

— Здравей, красавецо!

Погледът ѝ обаче беше прикован към Каин, защото кучето дойде да я посрещне, щастливо размахало опашка. Когато вдигна очи към лицето на Тъкър, видя не толкова щастливо изражение.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Джейн?

18.

22 октомври,

16:17 планинско лятно време

Лас Кручес, Ню Мексико

Тъкър дръпна Джейн вътре и я отведе в едната от спалните. Не обърна внимание на въпросителните погледи на Франк и Нора. Каин се мушна в стаята преди Тъкър да успее да затвори вратата — държеше да участва в срещата.

— Не би трябвало да си тук — започна Тъкър и усети как лицето му се зачервява. — Знаеш го. Излагаш се на опасност... да не говорим за нас.

— Успокой се. За каква ме смяташ? Взех всички необходими предпазни мерки.

— Сред които и идеята да не ми се обадиш, че идваш?

— Точно така. Това е една от предпазните мерки. Ако се бях свързала с теб по телефона, щяхме да се компрометираме.

Тъкър си даде сметка, че е права. Уговорката беше винаги да ѝ се обажда той, не обратното.

— Освен това — каза тя, — ако се бях обадила, щеше да опиташ да ме разубедиш, та да не дойда. Или, още по-зле, щеше да се вдигнеш и да отидеш другаде.

Така си беше.

— Ами синът ти? — попита Тъкър и си спомни невинното лице на Нейтън.

— В момента е на сигурно място. Никой няма да го намери. И на този етап на играта вероятно е по-добре да не съм край него.

„Свършено вярно.“

— И за да отговоря на въпроса ти *какво по дяволите правя тук* — добави Джейн. — Присъединявам се към екипа ти.

— Ако, ако те убият? Тогава какво ще стане с Нейтън?

— Тък, те няма да спрат да ме преследват, докато това не свърши, а ми писна тези копелета да ме дебнат. Аз също бях в армията

като теб, забрави ли? Ние не чакаме битката да дойде при нас, нали? Предоставяме им я сами.

Тъкър познаваше изражението на Джейн — бе го виждал много пъти в миналото: стиснати зъби, съсредоточен поглед, блясък в очите, който издава упорство.

Не можеше да я разубеди.

Тъкър въздъхна.

— Добре... Засега.

Джейн сви рамене.

— Чудесно.

Пристъпи напред и прегърна Тъкър, притисна лице в гърдите му. Без да мисли, той също я прегърна. Почувства се добре. Познато усещане.

След твърде кратко време тя се отдръпна и се вгледа в очите му. Помежду им оставаха много недоизказани неща, но никой от двамата не беше в състояние с думи да преодолее пропастта, която ги делеше.

Изведнъж ужасно му се прииска да се наведе и да я целуне.

Преди обаче да го направи Джейн се отдръпна и леко извърна лице.

— Може би ще е по-добре да ме запознаеш със ситуацията.

Той кимна разочарован... но също и с облекчение.

— Първо, нека ти представя новия приятел на Каин. — Заведе я в другата стая и посочи дрона. — Джейн, запознай се с Рекс.

След това представи Франк и Нора.

Нора я прегърна.

— Санди ми говореше много за теб, Джейн. Съжалявам, че се срещаме при тези обстоятелства.

Докато двете жени си спомняха истории със Санди — някои предизвикваха сълзи, други — тъжни усмивки — Франк дръпна Тъкър настрана и го попита тихо:

— Умно ли е това? Не е ли достатъчно, че Нора е изложена на опасност...?

Франк имаше предвид случилото се с другите от групата на Нора. Тъкър погледна двете жени, свързани от призрак. Една и съща тъмна сянка бе надвиснала и над двете. Бяха единствените оцелели от колегите си — от Проект 623 и от „Одиша“.

Тъкър разбираше страха на Франк.

„Ще допуснем ли и двете да бъдат убити?“

— Може да не е умно, но е необходимо. Засега това е достатъчно.

Отговорът му не успокои Франк.

„Да не мислиш, че аз съм спокоен?“

Джейн им махна да се приближат и кимна към Нора.

— Тя е другата причина да съм тук.

— Защо? — попита Тъкър.

Джейн бръкна в джоба си и извади компютърна флашпамет, която Тъкър позна веднага. Беше онази, която му бе дала майката на Санди.

— Успя ли да я декодираш?

— С чужда помощ. Съдържанието обаче е отвъд способностите ми. — Обърна се към Нора. — Има нещо, което трябва да видиш.

Джейн кимна на Франк и той взе лаптопа от пода до дрона и го сложи на бюрото. Тя мушна флашката в USB порта. На екрана се появи списък на папките.

Първата беше наречена „Нора“.

Джейн отстъпи назад.

— Нора, това е предназначено за твоите очи. Санди го е оставила за теб.

Нора се премести пред екрана и остана неподвижна за миг — после протегна ръка към клавиатурата и отвори папката, която носеше нейното име. Вътре имаше само един голям видеофайл. Тя погледна Тъкър. Очите ѝ бяха пълни със страх.

Той също можеше да си представи какво има вътре. Премести стола зад Нора, а тя седна, пое си дъх и пусна записа.

Появи се прозорец, в който видяха усмихнатото лице на призрак.

Беше Санди Конлън, седнала, както изглеждаше, в складовата си клетка. Изглеждаше нервна, нащрек, докато проверяваше и оглеждаше, за да се увери, че устройствата записват както трябва.

При вида ѝ краката на Тъкър също се подкосиха, докато опитваше да помири в главата си това изображение с разложената пихтия, която се бе надигнала от багажника на потопената кола. Санди заговори и върна спомените му от Форт Бенинг. Отново чу познатия южняшки глас, видя леко кривата усмивка, нервното побутване на очилата по-високо на носа.

Джейн застана до него и го прегърна през кръста.

— Всичко е наред... — прошепна.

Не беше.

Заслушаха се. Призракът на Санди разказваше историята си.

„Нора, ако гледаш това, съжалявам. Може би трябваше да ти кажа какво правя, но не исках да те излагам на опасност... не и теб. — Гласът на Санди трепна, емоции заляха лицето ѝ — обич, но най-вече страх и срам. Опита да омекоти всичко това с лек смях, който изпълни Тъкър с тъга. — Обвинявам майка ми. Параноята и тайните са част от живота в планините, където отраснах, колкото огъня и лунната светлина.“

Нора седеше вдървено, с изправен гръб. Тъкър изпитваше желание да я утеши, но усещаше, че ако я докосне, тя ще рухне.

„Карл ми показа още няколко страници от онзи дневник — продължи Санди. — Още, като онези, които видях в Силвър Спрингс. Проект 623. Дори призна, че са дело на Алан Тюринг, точно както предполагам. Успях да зърна и датата на последния запис, доколкото мога да преценя: 4 април 1940 година. Показа ми тези страници, след като направих пробива с ОУТК — Общата унифицираща теория на криптологията.“

Санди говореше за набора алгоритми и код, които бяха в основата на всички умни дроне на „Танджънт“.

Джейн погледна Тъкър, за да види дали разбира онова, което чува от екрана, но той махна с ръка и промърмори:

— По-късно.

„Както знаеш — продължи записът, — все още имаше проблеми с ОУТК. Празноти, които не успях да попълня. Карл се надяваше новите страници да ми помогнат да доведе работата докрай. Което и стана — само че това стана тайно, далеч от очите на «Танджънт». — И тя махна с ръка, сякаш искаше да обхване складовата клетка. — Всъщност не беше никак трудно. Алан Тюринг вече бе изнесъл по-голямата тежест. Би могъл да довърши работата и сам, ако е разполагал с време и ресурси. В края на краищата ключът се оказа хаос, точно както той е предполагал с митичния Оракул... което ще видиш в кода, който написах и ти оставям, Нора.“

Тъкър забеляза колоните други файлове, записани на флашката. Може би те бяха същинската причина Джейн да дойде тук. Само човек,

който отблизо е познавал работата на Санди, би могъл да проумее за какво става дума.

Санди продължаваше: „Тюринг е нарекъл този нов набор алгоритми ARES, вероятно на името на гръцкия бог на войната. Инициалите обаче означават Artificial Reasoning Engine Structure^[1] — рудиментарна схема на първия компютър с изкуствен интелект. Струва ми се, самият той си е давал сметка, че създаването на подобна система може да доведе единствено до кръвопролития и разруха. И сега, предвид работата ни по дроновете, изглежда, ще се окаже прав. Опасявах се, че простите ми системи могат да бъдат усъвършенствани и да доведат до кошмарни събития, така че довърших работата си по тях тайно. Не можех да допусна «Танджънт» да се добере до тези неща“.

— Виж обаче каква цена плати — промърмори Нора и избърса една сълза.

Санди обаче не беше приключила. „Докато работех с алгоритмите на Тюринг, също така опитах да разбера къде са открити тези страници първоначално, защото, щом съществуват, и други биха могли да направят това, което направих аз. — Въздъхна и поклати глава. — За съжаление не успях да разкрия тази загадка, но открих други неща. Повече слухове, отколкото конкретни факти, но все пак интригуващи. Като датата на последния запис, 4 април 1940 година. Проучих историята на Блечли Парк, където е работел Тюринг по това време. Според наличната информация два дни след този последен запис там е избухнал мистериозен пожар, който едва не унищожава имението. Зарових се по-дълбоко обаче и открих намеци и предположения, че всъщност е било саботаж... или може би дори германско нападение на британска територия. Така или иначе, това ме накара да се запитам дали дневникът не е попаднал и в други ръце. И така да се е оказал в Съединените щати“.

„Няма съмнение в това“, помисли Тъкър.

„Ако е така, кой би могло да е това? — натърти Санди. — Знам, че Проект 623 и «Одиша» са финансирани от правителствени източници, но също така и че са управлявани частно, което подсказва, че и зад двете операции може би стои една и съща ръка, неизвестен кукловод, който иска да използва тези стари дневници, за да съживи

проекта на Тюринг за собствените си цели. Не успях обаче да открия кой може да е това. Все едно преследваш призрак.“

Тъкър се обърна към Джейн:

— Мисля, че познавам човек, който може да ни помогне, който може да дръпне някои конци във Вашингтон, за да разбере кой всъщност стои зад вашия проект и проекта от Редстоун.

Джейн сбърчи нос.

— Кого имаш пред...?

Гласът на Санди я прекъсна: „Както ще видиш, Нора, успях да усъвършенствам системата на Тюринг. Направих го по две причини. Първо, за да видя дали е възможно, и второ, като предпазна мярка. Тъй като не успях да науча кой стои зад всичко това, исках да разработя начин да го спра, в случай че някой друг измине моя път. Реших, че трябва да го направя, за да съм наясно как да обезвредя системата“.

— Умно — отбеляза Нора, сякаш говореше на призрака от екрана.

„Когато направих програмния код, успях да напиша и огледален образ на същите алгоритми. По този начин мога да срина всяка функционираща версия на моите системи, дори и кода, базиран на ОУТК, който разработих за «Ганджънт». Така фактически правя лоботомия на всяка система с изкуствен интелект, създадена въз основа на моите разработки.“

Тъкър забеляза файл с името „Лоботомия“. Вероятно той съдържаше програмния код за неутрализиране на системите ѝ.

Санди се наведе към камерата. „Нора, трябва да ги спреш на всяка цена. Алан Тюринг е бил преследван и унищожен заради това, което е бил. Не допускай да направят същото с последния му труд. — Санди се облегна на стола, вгледа се в ръцете си, после пак вдигна очи към екрана. — Нора, обичам те. Никога досега не съм го казвала, а трябваше. Надявам се да не е твърде късно“.

На екрана се появи тъжна усмивка и замръзна завинаги, защото записът свърши.

Нора вдигна ръка и докосна екрана, проследи с показалец брадичката на Санди. После отпусна ръка и въздъхна.

Когато накрая заговори, беше тихо и мрачно:

— Толкова дяволски умна... и красива... Джейн отиде при нея и я прегърна.

— Нора, ужасно съжалявам.
Нора се разрида, раменете ѝ се разтресоха.

22:12

На паркинга на голф игрището Тъкър потрепери. Чакаше в тъмнината. След спускането на нощта пустинната температура се срина от около двайсет и пет на пет градуса.

Стоеше с Каин зад джипа. Час преди това с Франк бяха изнесли Рекс на откритата морава на терена и го бяха пуснали да изпълни тайната си мисия над антените на покрива на „Танджънт“.

Чуваше Нора и Франк да разговарят в купето на хондата. Управляваха полета на дрона. Джейн също беше с тях и помагаше с технически съвети, когато можеше.

Тъкър потупа Каин.

— Днес май пазим само ние.

Каин размаха опашка.

— Да, и на мен така ми харесва.

След половин час задната врата се отвори и Джейн подаде глава навън.

— Ела да видиш нещо.

Тъкър се наведе към Каин и направи знак с ръка: „Пази близо“.

Не искаше никакви изненади тази вечер.

Кучето се плъзна в мрака и изчезна.

Едва тогава Тъкър надникна в тъмното купе на джипа. Като допълнителна мярка за сигурност бе свалил крушката от плафона на колата, за да не свети при отваряне на вратите. Единственият източник на светлина сега бяха екранът на лаптопа и дисплеят на модифицирания пулт за управление на дрона. На екрана се виждаше осветен ъгъл от покрива на „Танджънт“. Изображението се получаваше от камерата на Рекс.

— Трябва ли да летите толкова близо до сградата? — попита Тъкър.

Франк го успокои.

— Това е таванът на полета на дрона и е в пълен стелт режим. Не само Каин знае как да се крие.

Нора добави:

— Трябва да сме близо, за да можем да проникнем в комуникациите на „Танджънт“, без да разберат, че го правим.

— И как върви?

Франк се усмихна гордо.

— Чудесно.

Нора не беше толкова ентузиасирана.

— Само частично сме проникнали през защитната стена. Не смеем да бъркаме по-навътре. Както спомена Санди, операционната система има слабости, така че теглим какво можем, но става бавно.

— Гигабайт на секунда не е бавно. — В гласа на Франк прозвуча обида, сякаш Нора бе нагрубила най-добрия му приятел.

А може би беше?

Тя махна с ръка.

— Ако Рекс имаше последните алгоритми на Санди, би могъл да прави всичко, без ограничения.

Когато Нора се бе съсредоточила върху конкретната задача, настроението ѝ се беше подобрило значително. Беше прекарала вечерта в стаята си. През вратата се чуваше тихият глас на Санди, защото Нора бе пуснала записа още няколко пъти. Тъкър не смяташе, че го прави, за да извлече повече информация. Все пак, когато най-накрая излезе, изглеждаше по-овладяна, гневът в очите ѝ като че ли поддържаше решимостта ѝ.

Франк не беше готов да ги остави да злословят по адрес на проекта му.

— Рекс не само събира данни при такива скорости, но и обработва информацията. Няма да мине много време и ще попаднем на нещо полезно.

Джейн кимна и каза:

— Наистина е впечатляващо. Беше достатъчно Франк и Нора да му зададат параметри за търсене и той пое цялата работа. Не само събира информация, но търси аномалии, проследява тенденции, прави някакъв базов анализ.

Франк обясни:

— Накарах Рекс да надуши комуникациите между централата и „Бели пясъци“. Рекс би трябвало да може да...

Нора го прекъсна и посочи екрана. Започнаха технически разговор, който за Тъкър беше абсолютно непонятен.

Джейн му се усмихна и повдигна вежди. Приятелството между Франк и Нора явно я забавляваше и тя сякаш му казваше мълчаливо: „Помниш ли когато бяхме като тях?“.

Помнеше.

— Мисля, че имаме нещо — каза Франк. — Вижте.

В ъгъла на екрана се виждаше карта. На нея се виждаше територията на „Бели пясъци“, с грозд сини точки в северния край.

— Рекс успя да засече поредица комуникации от миналата седмица, насочени към конкретни джипиес координати.

— И нещо повече — добави Нора. — През последните двайсет и четири часа имаме интензификация на тези комуникации.

— Нещо се случва там — отбеляза Франк.

Тъкър можеше да се досети каква е причината за това.

Конвойт на Уебстър трябваше да е пристигнал от Редстоун.

— Май някой трябва да отиде на място, за да провери какво точно става — каза Тъкър.

— Е, какъв е планът? — попита Франк. — Още една ловна експедиция?

— Не мисля, че ще се получи за втори път.

— Все едно. Каквото и да е планът ти, там не бива да се остава прекалено дълго. — Франк посочи едно място на картата. — Тази част от „Бели пясъци“ е Тринити — мястото на детониране на първата атомна бомба.

— Кое те притеснява?

— *Притеснява* ме, че в определен момент бих искал да имам деца. Ако останем на онова място прекалено дълго, ще започнем да светим и малките ми плувци ще измрат.

Джейн отговори със закачливо пламъче в очите:

— Не мисля, че трябва да се безпокоиш за това, Франк. Няма да обикаляме пустинята на сляпо.

Тъкър я погледна. Вечерта доста време бе говорила по телефона му. Сама. Вероятно се бе подготвяла за това, което предстоеше да се случи. Изражението ѝ в момента не му харесваше, защото го бе виждал твърде често.

— Джейн, когато гледаш така, започвам да се тревожа.

Тя се усмихна.

— Има защо.

[1] Структура на изкуствена разсъждаваща машина. — Б.пр. ↑

19.

23 октомври,

15:48 планинско лятно време

Бингам, Ню Мексико

На следващия ден Тъкър подкара през огнената пустиня. Право двулентово шосе разсичаше сухия пейзаж, осеян с камъни и ниски храсти. Небето сияеше удивително синьо, ненарушено никъде, освен едно-две подобни на памук облачета.

Движеха се на запад по шосе 360, което заобикаляше северната граница на ракетния полигон „Бели пясъци“. Околната скалиста територия и планините в далечината деляха историята си с Били Хлапето, дивата шайка на Бъч Касиди и апахите със зловеща слава Кочис и Джеронимо.

Стъписан от невероятната пустош наоколо, Тъкър се чувстваше потиснат. Ако координатите, засечени от Рекс, бяха точни, групата им трябваше да проникне на десетки километри в недостъпна и сериозно охранявана зона.

Спътниците му обаче като че ли не обръщаха внимание на подобни тревоги.

През тричасовото пътуване Джейн заспа на задната седалка, а Каин лежеше свит на кълбо до корема ѝ. Видимо беше изтощена, но Тъкър си даваше сметка, че това се дължи на тежкото бреме на раменете ѝ. Въпреки храбрите думи, с които бе цъфнала на прага му, тя се страхуваше — не за себе си, а за сина си. Предната нощ я бе заварил да гледа снимки на Нейтън на телефона си — сменяше ги бавно, с пълни с болка и любов очи, когато си мислеше, че никой не ѝ обръща внимание.

Беше добре, че бе успяла да си почине — както и всички останали, разбира се.

Франк седеше до Тъкър и дремеше, отпуснал брадичка на гърдите си. Все пак вдигна глава, когато минаха покрай зелената табела на миниатюрното градче Бингам. Тъкър намали, когато видя

малък универсален магазин, а по-нататък — голяма табела на магазин за сувенири.

Целта им беше още трийсет километра нататък по шосето.

Скоро щеше да дойде време да се задействат.

Оставиха Нора в Лас Кручес, за да проучи програмния код на Санди и да видят дали няма да могат да го приложат в своя полза. Сутринта Тъкър беше говорил с нея след маратон от кафета. Изглеждаше като че ли не е спала цялата нощ. Беше решена да довърши започнатото от Санди, докъдето и да доведе то. Освен умората в очите ѝ Тъкър видя и трескаво желание. Долови нуждата ѝ да говори и седна при нея.

— Трябва да разбереш — заговори Нора накрая, като посочи кода, който се нижеше на екрана пред нея, — че това е било страстта на Санди. Винаги е чувствала силна свързаност с Алан Тюринг, афинитет, който се превръщаше в боготворене на герой. Може би защото се е чувствала сродна душа с този човек — не само заради общата им любов към математиката и шифрите, но и защото през целия си живот двамата са се сблъскали с предразсъдъци и прикрито преследване.

Тъкър разбираше.

„На Санди не ѝ е било лесно да израсне лесбийка в Апалачите.“

— Не допускаше да се говори лошо за него, пазеше паметта му — добави Нора с лека усмивка. — Дразнех я, като ѝ казвах, че ме харесва само защото съм родена в Англия и същевременно съм обратна, като нейния герой.

От начина, по който Нора говореше за Санди, Тъкър си даваше сметка, че отношенията им са стигали доста дълбоко. Остави я да говори, защото си даваше сметка, че така тя ще преглътне загубата полесно. След това Нора се върна към работата си и вече изглеждаше по-спокойна и уверена.

Джейн се раздвижи на задната седалка — протегна ръка, потисна прозявка.

— Още колко път имаме до фургона на Сироко?

— Петнайсет-двайсет минути.

Джейн се надигна изненадано. Движението ѝ разбуди Каин и той изпухтя недоволно. Тя си погледна часовника.

— Значи трябва да се готвим.

Планът оттук нататък беше в най-добрия случай несигурен. „Бели пясъци“ действаше от седемдесет години и в продължение на десетилетия там бяха осъществявани свръхсекретни военни проекти. Охраната на базата беше сериозна. Дали планът на Джейн да се доберат до координатите, получени тайно от Рекс, щеше да се окаже добър, можеше да покаже само времето.

Джейн извади телефона си, защото с него проследяваше движението им.

— След седем километра трябва да има отклонение наляво. Преди това обаче трябва да спрем, за да добием зрителна представа за целта.

Тъкър смяташе да направи точно това. Когато приближиха достатъчно, намали скоростта, спря на банкета и предупреди:

— По-добре стойте вътре.

Слезе в горещината, вдигна капака и няколко минути се преструваше, че преглежда двигателя. Отвинти капачката на радиатора и изпусна парата. После избърса челото си и се качи в колата. Остави капака отворен, сякаш чака прегрелият двигател да изстине.

Когато се качи, Джейн му подаде бинокъл.

— Гледай черния път отпред, на няколкостотин метра вдясно от шосето.

Той погледна през бинокъла накъдето му каза Джейн и видя бял строителен фургон с небоядисани дървени стъпала. На табела над вратата пишеше:

СИРОКО ПАУЪР

ЕЛ ПАСО, ТЕКСАС

Франк, изглежда, също видя табелата през своя бинокъл.

— Тези симпатяги доста са се отдалечили от къщи.

Тъкър огледа околността, но не видя нищо освен пустиня. Нямаше и следа от някакви военни обекти, високи огради или злокобни предупредителни табели. Виждаше единствено път с

изровени колотовози напред към скалистия хоризонт. Знаеше, че само на двайсетина километра южно оттам е Тринити — мястото, където Робърт Опенхаймер и екипът по неговия проект „Манхатън“ са детонирали осемнайсеткилотонова атомна бомба, която е оставила радиоактивен кратер от светлозелено стъкло, дълбок три и широк триста метра.

Настръхна.

Тук свършваше Втората световна война и започваше Студената.

Отново насочи вниманието си към фургона и видя пращен бял „Форд Експедишън“, нов модел, паркиран до него, с логото на „Сироко Пауър“ на вратите: планински връх в червено и жълто под стилизирана мълния.

— Какво мислиш? — попита Джейн.

— Ще трябва да свърши работа — отвърна той.

Джейн го тупна по рамото.

— Ето това е отношението, което помня и обичам.

С помощта на сигурния сателитен телефон на Тъкър целия предишен ден Джейн дискретно бе проучвала слабите места в охраната на „Бели пясъци“, за да открие най-добрия начин за проникване в базата. Чрез многобройните си контакти най-накрая го откри.

Електрическата компания „Сироко Пауър“ беше наета от щата Ню Мексико, за да построи хиляда и двеста километра далекопроводи за вятърни и слънчеви електроцентрали. Конфликтът с Департамента по отбраната произлизаше от факта, че седемдесет километра от кабелите трябваше да минат през северния ъгъл на „Бели пясъци“. Все пак проектът се поддържаше както от местните власти, така и от федералното Бюро за управление на земята, така че Пентагонът в края на краищата бе отстъпил, но не и преди да наложи някои условия, сред които и строгия контрол на служителите на „Сироко“ на работното им място.

На този ранен етап на проекта служителите бяха само двама — инженери, които проучваха терена в този отдалечен район. Според Джейн двамата се сменяли доста често — което, предвид изолираността на мястото, изглеждаше съвсем логично.

— Идва кола — предупреди Франк.

От запад приближаваше сив джип с жълт прожектор на покрива.

Определено военен.

О-хоо!

Вероятно идваше от портала на петнайсетина километра по-нататък по пътя, който беше и най-северният вход към полигона. Тъкър предположи, че това е рутинен патрул, слезе отново от колата и се престори, че гледа двигателя. Зави капачката на радиатора и изчака джипът да се изравни с него.

Когато джипът намали скоростта, Тъкър вдигна палец, за да покаже, че всичко е наред. Слънцето се отразяваше в стъклата, така че не видя хората в купето, но усещаше погледите, вперени в него.

„Продължавайте“, подкани ги наум.

Джипът не спря. Моторът му изръмжа и той продължи по пътя и се скри зад завоя. Тъкър беше наясно, че са проверили номера. Надяваше се фалшивата самоличност, с която бе наел колата, да издържи проверката.

Не държеше обаче да насилва късмета си и след още няколко минути взирание в двигателя затвори капака и се качи при другите. Обърна и се върнаха в близкото градче, Гаризозо, където вечеряха и уточниха плана си.

Когато слънцето най-накрая залезе, Тъкър вдигна поглед над останките от вечерята и попита:

— Е, готови ли сме?

Щеше да е сега или никога.

Всички кимнаха. Каин, клекнал в краката му под масата, махна с опашка.

За добро или лошо, поне бяха единодушни.

20:09

Точно след час и половина Тъкър намали скоростта, защото наближи черния път, който водеше до фургона на „Сироко Пауър“. Загаси фаровете, отби, спря. На стотина метра нататък по тъмния път се виждаха светли правоъгълници, които бележеха мястото на фургона — самотен преден пост в пустинята.

С Франк слязоха, Джейн седна зад волана, а Каин се премести до нея. Двамата мъже си сложиха маски и продължиха приведени през храсталациите, а Джейн запали фаровете и продължи по черния път.

През това време Тъкър и Франк тръгнаха към едната страна на фургона. Планът беше прост — да нападнат двамата инженери преди те да разберат какво им се случва.

Джейн спря пред стъпалата и свали прозореца. Вратата се отвори и излезе висок мъж.

Джейн го заговори.

— Съжалявам, че те безпокоя. Видях светлините. Мисля, че се изгубих.

Тъкър — вече беше доближил фургона в тъмнината — разпозна сладкия чар в гласа ѝ, представи си милата усмивка, която изискваше ролята ѝ.

— Къде искаш да отидеш? — попита мъжът, нахлупи фирмената си шапка още по ниско на челото си и тръгна към нея. Носеше бутилка бира.

През близкия прозорец се виждаше още един мъж, по джинси и тениска: седеше на канапе и гледаше футбол на голям плосък телевизор.

„Съжалявам, че ти прекъсвам мача, приятел.“

По сигнал на Тъкър Франк изтича от тъмното, блъсна мъжа с бирата и го натресе в джипа. В същото време Тъкър нахълта във фургона с един скок. Мъжът на канапето успя само да свали краката си на пода. Тъкър насочи пистолета с лютивите заряди към лицето му и каза:

— Ще съжаляваш, ако стрелям с това нещо.

Каин отвън изръмжа: Джейн го бе пуснала да слезе от колата.

— И ще съжаляваш, ако повикам кучето си.

Само след минута китките и глезените на двамата инженери бяха вързани.

След като им запушиха устите и им завързаха очите, Тъкър свали маската си и изръмжа:

— Добре, слушайте ме. Не искаме никакви проблеми и не искаме да нараняваме никого. Къде са ви парите? Скъпоценностите?

Идеята беше да прилича на грабеж.

Франк претърси джобовете на двамата мъже и извади портфейлите им. Взе парите.

— Ами кредитните карти? — попита, като наблегна на южняшкия си акцент.

— Проследяват ги, тъпако! — изръмжа Тъкър. — Остави ги. Вземи им телефоните обаче. И радиостанциите. Да видим какво още имат.

Франк претърси фургона и намери шкафче, в което бяха окачени сини работни дрехи с логото на „Сироко Пауър“ на джобовете. Хвърли ги на Джейн, която веднага извади макетно ножче и се залови да смени снимките на баджовете със своя и на Тъкър и да напише нови имена.

За да затвърди версията за грабеж, Франк претършува фургона и разхвърля вещите по пода.

През това време Тъкър проучи окачените на стената карти на района, като отбеляза мислено обектите на „Сироко“, означени като точки и осеяли този край на военната база. Дръпна една от картите, сгъна я и я прибра в джоба си.

— Намерих някакви ключове — заяви Франк гръмогласно.

— Вземи ги! — отсече Тъкър. — Сигурно са на колата отзад. Спайдър ще я разглоби и ще я продаде на части.

Джейн показа вдигнат палец на Тъкър и размаха двата баджа със снимките им, за да изсъхнат.

— Добре, изчезваме. — Тъкър подритна единия инженер. — За да ви покажа, че не сме, толкова лоши, утре ще пратя някой да дойде при вас. Да ви развърже и да ви освободи.

След като приключиха, Тъкър изгаси лампата и излязоха от фургона. Тъкър съжаляваше, че оставя двамата мъже така, но нямаше избор — животът на твърде много хора беше изложен на опасност.

Джейн скри хондата отзад, за да не се вижда от шосето. Щяха да я вземат по-късно, ако имаше как. Ако не — Тъкър щеше да загуби още един депозит.

Е, какво да се прави...

Прехвърлиха бързо багажа си, включително и Рекс, във форда на „Сироко“, после се върнаха на шосето. Свиха на запад, към портала.

— Мамка му, направихме го! — изпъшка Франк от задната седалка.

В огледалото Тъкър видя, че косата му е залепнала за главата от пот и че лицето му е зачервено.

— Май си намери втора професия, за всеки случай, ако тази в армията нещо се обърка.

Джейн му се усмихна.

— Справи се чудесно, Франк. Много убедително. Далеч напред се появиха светлините на военния портал — бледо сияние в мрака.

Тъкър стисна кормилото.

Сега започваше трудната част.

20.

22 октомври,

20:45 планинско лятно време

Ракетен полигон „Бели пясъци“, Ню Мексико

— Започваме — предупреди Тъкър.

Излезе от шосе 380 и тръгна по тесен път към сърцето на ракетен полигон „Бели пясъци“. Минаха покрай голяма табела:

ПОРТАЛ СТАЛИЪН

6 КМ

Джейн се обърна назад към Франк и Каин.

— Време е да се скриете.

В огледалото Франк изглеждаше разтревожен — и с право. Въпреки всичко се мушна в пространството за краката между седалките и метна на главата си одеяло. Каин последва примера му и се скри зад облегалката на Джейн. Тя се обърна, метна върху него друго одеяло и после струпа на седалката два спални чувала, малка сгъната палатка, газов котлон за къмпинг, пликове с покупки и най-отгоре две раници.

— Как сте? — попита, след като свърши.

Франк изпъшка от скривалището си:

— Ще ни хванат.

— Ако продължаваш да мърдаш така, несъмнено ще ни хванат — отвърна Джейн.

Тъкър погледна назад и видя, че Каин е напълно неподвижен под багажа, сякаш е наясно с целта.

— Добро момче — насърчи го и засили настройката му с категорична команда: „Крий се!“.

Продължиха към светлините, които огряваха портала. От двете страни на пътя се простираше тъмен пейзаж от пясъци и бодливи храсталаци, посипани в сребро от луната. На изток и запад се издигаха планинските вериги, които ограничаваха района, в който бяха „Бели пясъци“. Пустинята беше безлюдна и по нищо не личеше, че някъде тук има модерна военна база.

— Прочетох брошурата — каза Джейн и се намести на седалката. — През деня на този път може да се струпат километри коли с туристи, искащи да видят кратера от бомбата.

— Е, това е едно от предимствата на нощните набези — отбеляза Тъкър. — Няма трафик.

След няколко минути стигнаха портала. Въпреки секретната същност на съоръжението входът не изглеждаше впечатляващо: малка будка за охраната край пътя, голям знак „стоп“ край нея, осветен от висока улична лампа. Пътят беше затворен само от два оранжеви конуса.

Когато Тъкър спря, малка камера, монтирана под стряхата на будката, се насочи към колата им. Мъж в сива униформа излезе от будката. В едната си ръка държеше клипборд, другата вдигна лениво за поздрав — явно познаваше колата на „Сироко Пауър“. Пристъпи напред, когато Тъкър свали стъклото.

— Добър вечер, момчета — поздрави гардът, после се стъписа, защото видя, че в купето седят непознати.

— Този път не сме само момчета — поправи го Тъкър с усмивка и посочи с палец Джейн. Двамата бяха с работните дрехи, които бяха намерили във фургона. — Това е Пам. Аз съм Пит. Ние сме новият екип.

Джейн махна на мъжа и му се усмихна приветливо.

Преди гардът да има възможност да види както трябва, Тъкър вдигна пред очите му баджовете за идентификация. Гардът ги погледна бегло, после провери клипборда си. Челото му се сбърчи, защото не откри имената им в списъка на служителите на „Сироко Пауър“, работещи в базата.

Тъкър очакваше това. Въздъхна.

— Крис и Адам приключиха смяната си вчера. — Това бяха имената на двамата инженери от фургона. — Сега е наш ред, с Пам, да

се пържим в тигана. Месец и половина. Чух, че утре щяло да е адска жега.

Гардът кимна и върна баджовете.

— А сега можеш да замръзнеш.

Джейн сбута Тъкър с лакът.

— Не се ли радваш, че те накарах да вземеш по-дебелите спални чували?

— Все пак не ни трябва цялото оборудване за къмпинг за едната нощ. — Тъкър се обърна към гарда и поклати глава. — Ако питаш жена ми, трябваше да дойдем с караваната.

Тъкър бе забелязал брачната халка на пръста на гарда и реши, че малко съчувствие между съпрузи може да изглади нещата. На физиономията на човека за миг се появи разбираща усмивка, после тя отново стана непроницаема.

Тъкър се прокашля.

— Планът ни е да спим в палатката в най-далечния край на обекта и да се местим насам. Трябва да се справим с голямата жега утре.

— И ще видим звездите — добави Джейн замечтано. — Чувала съм, че тук са прекрасни нощем.

Гардът кимна, после каза:

— Добре, но трябва да проверя колата ви. Свалете задното стъкло и отворете задната врата.

Тъкър кимна и натисна съответните бутони. Вратата отзад се отвори и се вдигна. Гардът освети с фенерче задната седалка и купчината багаж върху нея. Тъкър сдържа дъха си, молеше се Франк и Каин да не се размърдат. Накрая гардът се изправи и отиде отзад. Фенерчето му освети багажното отделение.

Там беше Рекс.

Тъкър не си бе дал труд да го крие. Надяваше се дронът да отвлече вниманието от криещите се в купето.

— Какво е това? — попита гардът.

Джейн се обърна назад и се усмихна.

— Мой е. Има радар, който прониква под земята. Така проучваме терена в дълбочина. Заради това ни изпратиха с Пит. Генераторът изпраща сферични вълни, които дифузират в базалта и ми дават представа за...

Гардът вдигна ръка, за да прекъсне задаващата се лекция.

— Ясно.

Тъкър подкрепи версията им с още технически подробности:

— От Управление на земята се безпокоят да не би местните карстови залежи от гипс да пострадат от работите ни. Знаеш какви са бюрократите.

Гардът се засмя.

— На мен ли го казваш?! — Вдигна ръка и затвори задната врата. Върна се отпред и се наведе към прозореца.

— Добре, можете да продължавате.

— Благодаря — отвърна Тъкър, доволен, че всичко бе минало гладко.

Обаче това не беше всичко.

— След малко ще активирам джипиес устройството ви. — Гардът посочи жабката. — Не излизайте от четирийсеткилометровия периметър, разрешен на „Сироко“. Ако излезете, ще си навлечете сериозни неприятности.

Тъкър кимна, сякаш имаше намерение да се съобрази.

— И се пазете от змиите — предупреди гардът.

Джейн мушна ръка в ръката на Тъкър и каза закачливо:

— Май тогава ще е по-добре да спим в *един* спален чувал...

Гардът се засмя.

— Хитра жена имаш.

„Не знаеш и половината.“

Махна на гарда и подкара по пътя към тъмната пустиня. Джейн задържа ръката му по-дълго, отколкото налагаше ситуацията, но той не възрази. Не можеше да пренебрегне чувствата си, когато се преструваше на неин съпруг, да не мисли за докосването ѝ, за блясъка в очите, за усмивката. Всичко това можеше да е реалност — при други обстоятелства.

След малко Франк най-после се обади, с глас заглушен от купчината багаж:

— За какво джипиес устройство спомена онзи?

Тъкър чу шумоленето на багажа, когато Франк се измъкна от скривалището си. Каин го последва. Джейн отвори жабката и надникна вътре. Видя мигаща кехлибарена светлинка, която очерта джипиес устройство с логото на Департамента по отбраната.

— Можеш ли да го спреш? — попита Тъкър, като се обърна към Франк отзад.

Франк се надигна и огледа устройството над рамото на Джейн.

— Може би, но не мисля, че трябва да рискуваме. Обзалагам се, че е защитено срещу непозволена намеса.

Джейн извади картата, която Тъкър бе откъснал от стената, и почна да я изучава.

— Това означава, че имаме електронна каишка, дълга четирийсет километра. Ако се отдалечим повече, ще долетят мъже с черни хеликоптери и ще ни подгонят.

Тъкър се обърна към Франк.

— На какво разстояние във вътрешността са комуникационните маркери, които Рекс засече от централата на „Танджънт“?

— Поне *петдесет* километра.

Джейн погледна Тъкър въпросително.

Имаше само едно решение.

— Това означава да оставим форда и да вървим до целта пеша.

Франк не се зарадва на перспективата.

— Ако ни хванат на открито в пустинята, ставаме пушечно месо.

Джейн предложи изход:

— Значи няма да допуснем да ни хванат.

21:01

Карл Уебстър не обръщаше внимание на суматохата в импровизирания команден център. С екипа му бяха в един от бетонните бункери на около три километра източно от тестовия полигон. Бяха пристигнали преди по-малко от двацет и четири часа и сега работеха по ускорен график, за да проведат изпитанията вечерта без проблеми. Пруит Келерман държеше да се спазва графикът, особено след нападението над Редстоун.

Извън бетонния бункер инженери и наземен персонал обслужваха редици дронове, подредени на асфалта наоколо, и ги подготвяха за среднощното нападение.

„Нищо не бива да се обърка.“

Пред различни терминали в бункера седяха оператори и правеха последни настройки на комуникационната апаратура.

Карл, като шеф по сигурността на „Ганджънт“, имаше свое собствено работно място. Вече беше получил разрешение за операцията от шефовете на „Бели пясъци“. Беше стартирало пълно информационно затъмнение за района в непосредствена близост. Докато чакаше да дойде час нула, Карл оглеждаше записите от камерите на различните пропускателни пунктове в близост. По-рано през деня целият военен персонал беше изтеглен от мястото, но той не смяташе да поема никакви рискове.

И педантичността му бе възнаградена.

На монитора му се появи запис от портала „Сталиън“, на четирийсет и пет километра северно. Записът беше отпреди час и показваше пикап на електрическата компания, спрял на пропускателна линия. Карл знаеше за продължаващото изследване на терена в далечния ъгъл на базата и при нормални обстоятелства не би обърнал внимание на пикапа. Контрактът на компанията ограничаваше дейността ѝ до ивица пясъци далеч от ограничения район.

Тази вечер обаче параноята му стигаше до небето.

Прегледа записа по-внимателно. В пикапа видя двама души, но лицата им бяха скрити зад отражението на улична лампа в предното стъкло. После дежурният на портала освети багажното отделение на колата. Карл зърна за миг лицата на служителите. Не разпозна шофьора, но другият — жена — се обърна и каза нещо на дежурния. Карл усети студена тръпка да пробягва по костите му. Познаваше тази жена и усмивката ѝ твърде добре.

Джейн Сабатело. Единствената от Проект 623, успяла да се измъкне.

Стопира кадъра, впери очи в екрана и започна да си задава въпроси. „Какво правиш тук, Джейни, особено в този момент? Как научи за сегашната операция? Защо така глупаво изпълзя от скривалището си?“

Сви юмрук. Макар и все още да нямаше отговори, беше сигурен, че тя е изпратила онзи командос с кучето, за да проучи изчезването на Санди Конлън.

Примижа — очите му още бяха възпалени и подути от лютивия спрей — и проучи тъмната сянка на шофьора.

Същият командос ли беше?

Някой изкрещя заповед и го върна в реалността. Карл скри видеото от екрана, защото питбулът на Келерман нахълта в помещението и дойде с тежки стъпки при него, като пътъом наруга един от операторите, задето се е изпречил на пътя му. Рафаел Лион беше екипиран като командос, на кръста му висеше пистолет. Под едната си мишница носеше каска.

— Тъкмо говорих по телефона с шефа ти — каза Лион с дълбоко презрение, като внимаваше да не споменава името Келерман пред останалите. — В график ли сме?

Карл кимна.

— В полунощ адът ще дойде тук... както е по план.

Лявото око на Лион се присви едва забележимо. Погледът му се насочи за миг към монитора на Карл, после отново към него. Изглежда, не само параноята на Карл се бе изострила.

— Някакви проблеми с охраната? — попита Лион.

— Никакви — отговори Карл, без да трепне. — Ако излезе нещо, ще се справя лично.

21:19

— Не можем да продължим повече — каза Тъкър.

Спря форда и изключи двигателя. Отвори вратата и остави студения вятър, лъхач на някакво нощно пустинно цвете, да нахлуе в купето. Температурата бе спаднала драстично, откакто се бяха качили в откраднатата кола. Промяната му напомни за Афганистан.

„Огнен пек през деня, замръзваш през нощта — и през цялото време стрелят по теб.“

— Да вдигнем Рекс във въздуха — каза на Франк и слезе от колата.

Всички го последваха. Каин се протегна и подуши въздуха, после вдигна крак няколко пъти, преди да отиде при Тъкър.

Франк извади дрона от багажното отделение и се зае да проверява системите му, двигателите и насочващите елементи. По план Рекс трябваше да разузнае преди тях и да огледа координатите, които беше засякъл от комуникациите с централата на „Танджънт“.

— Готов ли е за полет? — попита Джейн.

Франк избърса длани в джинсите си.

— Така изглежда. Но ми се ще Нора да беше тук. Тя знае много повече от мен за тези машинки.

Тъкър сложи ръка на рамото му.

— Ще се справиш чудесно. — Вдигна поглед към безоблачното небе — полумесецът на луната висеше сред огромни звезди, искрящи като лед. — Тук определено няма в какво да разбиеш Рекс.

— Ще видим дали е така.

Франк им махна да се отдръпнат и след миг двигателите на дрона зажужаха тихо, после по-силно, и машината се издигна на три метра и увисна. Поради черния мат, с който беше покрит, дронът беше почти невидим.

— Всичко наред? — попита Франк, загледан в дисплея на пулта за управление.

Тъкър не си даде труд да отговори, защото видя, че приятелят му говори на Рекс.

Франк прокара пръст по чувствителния на натиск интерфейс и дронът полетя напред с шепота на пропелерите. Джейн и Тъкър отидоха при Франк и застанаха от двете му страни. Тримата започнаха да следят изображението, което дронът изпращаше от въздушния си патрул. На по-голямата част от екрана се виждаше изображението от камерата, а редица оцветени в синьо квадратчета отчитаха височина, скорост, посока, заряд на акумулатора и други данни за полета.

Франк насочи Рекс на юг и постепенно го ускори до максималната му скорост — деветдесет километра в час. Държеше го ниско, плътно до терена, доколкото бе възможно. Ниски възвишения и храсталаци — идеално осветени заради камерата за нощно виждане — се мяркаха по пътя на дрона и изчезваха назад.

— Справяш се чудесно — каза Тъкър.

— Не аз. — Франк дръпна ръка от пулта за управление. — Аз само въведох координатите. Рекс лети сам и следва програма, която се нарича „следвай контура“. И мога да се закълна, че се усъвършенства, като че ли започва да предвижда промените във вятъра и терена.

„Като че ли се учи.“

Тъкър забеляза, че дронът сам определя височината на полета си, издига се и се спуска според неравния терен на пустинята. Макар това да бе удивително, в известна степен будеше и страх.

След още трийсет секунди Рекс преодоля поредното възвишение и рязко намали скоростта.

— Наближава целта — обясни Франк, без да отделя очи от пулта.
— Активирам модула за електронна война на Рекс. В случай че възникне нещо.

Рекс продължи да приближава координатите, ниско над земята.

— Остават още сто метра — каза Франк.

— Виждаш ли нещо? — попита Джейн.

— Като че ли има някакви сгради — отвърна Франк. — Но засега Рекс не засича никакви комуникации или движение. Какво предлагаш да направя?

— Приблужи го още петдесет метра — отговори Тъкър. — Но нека видим ситуацията от по-голяма височина.

Франк приближи дрона още малко и го издигна. Появиха се постройките — повече от двајсет, — от дървени семейни къщи до магазини с витрини, като извадени от картина на Рокуел Норман, наредени около централен градски площад.

— Можеш ли да увеличиш? — попита Тъкър.

— Секунда.

Малко след това полезрението се стесни и обхващаше само единия ред къщи. На места отвън висяха парцали белеща се боя, но стените изглеждаха като изчистени с пясъчни струи до напукано сиво дърво.

— Сигурен ли си, че координатите са тези? — попита Джейн.

— Да, но... — Франк се сепна. — Чакайте. Рекс току-що засече някакво електромагнитно излъчване. Слабо е, но определено там долу тече електрически ток. Изглежда, идва от петна, пръснати из целия град.

— Някаква идея какво може да е?

— Никаква. Ще пусна Рекс да кръжи. Да видим какво още ще открие.

Когато кадърът се разшири отново, Тъкър започна да следи заедно с останалите. От другата страна на малкия град се появи нещо, на което определено не му беше мястото там.

— Наистина ли е това, което си мисля? — каза Джейн.

Тъкър сбута Франк.

— Приблужи ни, но бъди внимателен.

Аномалията беше извън градския периметър, в пясъка. Рекс приближи и съмненията изчезнаха.

— Това е танк — каза Франк.

— Но не на *нашата* армия — промърмори Джейн.

Тъкър позна силуета.

— Танк от съветската ера. Т-55, струва ми се.

— И ако се съди по състоянието му, не е тук от много време — добави Джейн. — Виждате ли следите от гъсениците, които са останали при докарването му? Тук е ветровито и не би трябвало да изглеждат толкова скорошни.

Тъкър прецени, че вероятно танкът е паркиран там днес.

И не само той.

Отвъд танка имаше различни бойни машини от съветско време — бронетранспортъри, оръдия, различни по големина камиони. Всички като че ли бяха в безупречно състояние, недокоснати от пясъците и силното слънце.

— Сега какво? — попита Франк.

— Мисля, че Рекс направи каквото можеше — отговори Тъкър.
— Време е да отидем да видим сами.

Франк въздъхна и промърмори:

— Опасявах се, че ще кажеш точно това.

21.

22 октомври,

23:07 планинско лятно време

Ракетен полигон „Бели пясъци“, Ню Мексико

След час и половина пеша по неравния терен приближиха запустелия град. Беше разположен зад следващия хълм, в плитка котловина.

Два чифта очи оглеждаха околността — Рекс във въздуха и Каин на земята. Снаряжено с тактическия си екип, кучето обикаляше пустинята по команда „оглед от средно разстояние“, а дронът висеше на трийсет метра височина, откъдето предаваше изображение на терена.

Досега никой като че ли не беше засякъл присъствието им, а периодичните облитания на Рекс не показваха повишена активност в града — нямаше радиокомуникации, топлинни източници, движение. Дори съветският танк стоеше притихнал в далечината.

Когато стигнаха до подножието на последното възвишение, Тъкър даде знак на Джейн и Франк да останат на място и извика Каин с тихо подсвирване. Кучето се измъкна от сенките и се плъзна до него. Заедно се качиха до билото и залегнаха. Пред очите им се появи пясъчната котловина, приютила в средата си дървените къщи.

Тъкър извади очилата за нощно виждане и огледа внимателно града, за да се увери, че всичко е тихо. След като изчака още десет минути, даде знак на Джейн и Франк да се изкачат. Когато стигнаха при него, в далечината се разнесе вой на койтоот — самотният звук отекна над пустинята.

Франк залегна на пясъка до него.

— Не трябва да се нарича Белия град. По-добре да е Призрачния град.

— Щом казваш — отвърна Джейн, приклепнала до Каин. — Да се надяваме, че сме където трябва.

„Има само един начин да разберем.“

— Следвайте ме — каза Тъкър и стана. — Като предпазна мярка ще влезем в града от противоположната на танка страна.

Франк се вгледа в звездното небе.

— Ще вдигна Рекс на триста метра, за да наблюдава тила ни в случай на проблем.

„А Каин ще ни пази отпред.“

Тъкър посочи края на града и пусна кучето. „Разузнай напред. Стой ниско!“

Каин се спусна по склона на хълма, покрай камъни и под храсталаци. След две секунди се изгуби от очите им, но Тъкър следеше движенията му на дисплея на телефона си. Когато приближиха града, Каин вече беше стигнал първите къщи и се движеше между тъмните им силуети и по пустите им веранди. Тъкър не изпускаше от очи дисплея. Кучето не предупреждаваше за опасност, а спокойната му походка говореше, че няма непосредствени заплахи.

Тъкър се доверяваше на инстинктите на Каин и затова започна да се съмнява в своите.

„Може би не сме където трябва?“

И все пак не успяваше да махне възела от нерви в стомаха си, когато стигнаха самия град. Сякаш по заръка на холивудски режисьор вятърът изгъркаля кълбо тръни през пътя им и го издуха между две постройките.

— Ако се появи призрактът на Уайът Ърп — прошепна Франк нервно, — аз изчезвам.

Продължиха предпазливо между къщите в края на града, някои от които все още бяха зад щърбави, обрулени от времето дъсчени огради, и стигнаха до площада в центъра. Олющените фасади на околните постройките бяха фалшиви витрини на различни магазини — пекарна, шивач, дори универсален магазин. Пред него имаше паянтова веранда, над която висеше избеляла дървена табела:

ПРИ АЛИСА

ДОСТАВКИ ЗА ПАРТИТА

— Някой май е имал чувство за хумор — отбеляза Джейн.

Все още забил нос в пулта за управление, Франк изсумтя:

— Обаче това не е Страната на чудесата.

„Може би, само че определено сме в нещо като заешка дупка.“

— Къде е най-близкият източник на електрически сигнали, които засече Рекс? — попита Тъкър.

Франк въведе нещо в пулта, без да откъсва поглед от екрана. След малко вдигна глава и посочи през площада, към универсалния магазин.

— Ако искаме отговор на мистерията, изглежда, трябва да попитаме Алиса.

Тъкър кимна и каза:

— С Каин ще проверим какво има там. Вие изчакайте тук.

Даде знак на кучето да е до него и тръгна през площада, като се надяваше окото на робота горе или сетивата на Каин да го предупредят за евентуална опасност. Стигна до магазина и изкачи стъпалата до верандата. Дъските проскърцаха под тежестта му и изпънаха нервите му докрай. Спомни си Афганистан, малко село край Фалуджа, където талибани бяха устроили засада на частта му. Пред очите му отново затрещяха изстрелите. Заслепен от спомена, не видя една прогнила дъска и кракът му хлътна. Той се олюля, но Каин беше до него и подпря крака му, подкрепи го, както винаги.

Тъкър възстанови равновесието си, потупа Каин по врата и пристъпи към близкия пращен прозорец. Надникна през него и видя, че мястото е само черупка, празна стая с нисък таван с оголени греди и дъсчен под. От тъмнината в дъното обаче светеха две зелени светлинки, като отровни змийски очи, стаени в мрака.

Отиде до вратата, отвори я бавно и влезе заедно с Каин.

Описа с пръст кръг във въздуха и посочи дъските на пода.

„Търси!“

Каин започна от вратата — старо разглобено скеле, купчина неизползвани дъски. Тъкър извади фенерчето си и освети пода. В прахоляка имаше размазани следи, които водеха до светлинките. Самите те идваха от матовочерна стоманена кутия, голяма колкото стандартно сандъче за инструменти. На горната страна стърчаха две спираловидни антени.

Тъкър приближи предпазливо, защото се опасяваше да не е някакво проследяващо устройство и не искаше неволно да се издаде на този, който слуша. Забеляза редица по-малки сини и червени светодиоди, които премигваха под антените. Имаше и клавиатура. Захранващ кабел беше свързан с два автомобилни акумулатора на пода.

Каин изскимтя от единия ъгъл и Тъкър изтръпна — не беше дал команда Каин да пази тишина. Погледна и видя, че кучето души пода. Разпозна необичайния тембър на предупреждението. Беше го чувал много пъти в Афганистан и знаеше какво означава.

Понеже се опасяваше да не засекат скимтенето, Тъкър се вгледа в светлините на кутията, но нищо не се промени, което означаваше, че устройството — каквото и да беше то — не е предназначено да засича звук.

„Тогава какво, по дяволите, е това?“

Искаше да знае, така че отиде до вратата и махна на Франк и Джейн да дойдат при него.

Докато те пресичаха площада, Каин повтори предупреждението си и започна да драска с нокти по пода. Тъкър сви юмрук и му нареди да мълчи.

„Разбрах посланието ти, приятел. Да се справяме с мистериите една по една.“

Джейн и Франк се качиха на верандата и влязоха.

Тъкър посочи кутията.

— Какво е това според вас? — попита шепнешком.

Франк сви рамене и приближи кутията, за да я огледа по-добре. Джейн и Тъкър го последваха. Без да докосва нищо, Франк застана пред устройството и се замисли, накланяше глава ту на една страна, ту на друга.

— Е? — подкани го Джейн след малко.

Франк се мръщеше на двата акумулатора.

— Определено това е източникът на електромагнитното лъчение, което засече Рекс. И като вземем предвид, че засече и други подобни източници, пръснати из града, мога да се обзаложа, че навсякъде лъчението идва от подобни кутии.

— А за какво служат? — попита Тъкър. — И какво правят тук?

Франк се изправи и огледа стаята. Погледът му определено стигаше отвъд стените.

— Намираме се само на петнайсетина километра от мястото, където е взривена бомбата. Ако се съди по състоянието на сградите, този декор на град е бил построен по време на атомните тестове. Учените от Тринити не са били наясно какво ще се случи, когато детонират бомбата. Някои дори са били на мнение, че ще се възпламени атмосферата.

Тъкър поклати глава, изненадан от дързостта им да рискуват с подобен експеримент.

Франк продължи:

— Правели са подобни макети на градове на различни разстояния около епицентъра на взрива, защото не са знаели каква ще е разрушителната сила на ударната вълна в различни точки.

— Явно не е стигнала дотук — отбеляза Джейн.

Франк кимна.

— Учените тогава са използвали инструменти за мониторинг на различни места, за да измерват силата на взрива и радиацията. — Погледна стоманената кутия.

— Нещо ми подсказва, че сега някой друг се кани да използва този град по подобен начин.

„Ганджънт“.

Тъкър усети леден пръст да минава по гръбнака му.

„Дали не се натъкнахме на кота нула на нов проект «Манхатън»?“

Обезпокоените лица на Франк и Джейн показваха, че се опасяват от същото.

Тъкър посочи вратата.

— Да се махаме оттук!

Франк кимна, но Джейн отиде до задния прозорец на помещението и вдигна бинокъла си.

— Джейн, какво правиш? — попита Тъкър.

Тя му махна да се приближи.

— Оттук се виждат руският танк и другите военни машини. Под танка, между веригите, има зелени светлинки, като тези тук.

— Още едно устройство за мониторинг.

— Преди да си тръгнем може би ще е добре да погледнем отблизо. — Джейн свали бинокъла. — Защо им е на „Ганджънт“ да докарват цялото това военно оборудване от съветската ера?

Въпросът беше добър, но в момента Тъкър си даваше сметка, че времето изтича, а се бе научил да вярва на инстинктите си.

— Тези оръжия са стари, но не са излезли от употреба — настоя Джейн. — Много армии на страните от бившия съветски блок ги използват до ден-днешен. Ами ако това тук е някакво изпитание — не само срещу цивилни мишени, но и военни?

Тъкър прехапа устна. Джейн беше права. Всичко тук говореше за изпитания на оръжие. Но каква бе крайната цел? Кой беше на мерника на „Ганджънт“?

— Ако погледнем отблизо — продължи Джейн, — ще запишем марките и моделите и има шанс да разберем каква е истинската цел на всичко това. Да видим коя страна е...

Франк я прекъсна:

— Твърде късно е за това.

Тъкър го погледна. Франк следеше дисплея на пулта за управление, на който се виждаше изображението от камерата на Рекс.

— Пристига компания — обясни Франк. — Черен джип на около километър, приближава се бързо. Следите в пясъка показват, че идва от старите военни бункери на три километра оттук.

„Сто на сто е от «Ганджънт».“

— Ще е тук след минута — добави Франк.

Тъкър каза очевидното:

— В такъв случай май няма да отидем никъде.

23:33

Карл Уебстър седеше на дясната предна седалка на джипа, който подскачаше през камънаците на пустинята. В далечината виждаше тъмния силует на макета на град, на който тъкмо той бе дал кодовото име Белия град.

Погледна си часовника и изръмжа на шофьора:

— По-бързо, по дяволите! Остават трийсет минути до началото. Нямам намерение заради тази дреболия да провалим графика.

— Да, сър!

Джипът ускори и друсането стана по-силно.

Карл се обърна към задната седалка и погледна двамата техници със сиви комбинезони. Не изглеждаха никак радостни, че се движат

към огневата линия.

— Знаете кои устройства да проверите. Искам да влезем и да излезем за по-малко от петнайсет минути. Ясен ли съм?

Двамата кимнаха.

Карл се обърна напред. Надяваше се това време да му стигне да претърси града. Не знаеше дали Джейн Сабатело и безименният ѝ приятел с кучето някак са се добрали дотук, но искаше да се увери, че няма да присъстват на това, което щеше да се случи.

Разтревожен, стисна карабината на коленете си.

В командния център бе подал фалшив сигнал за проблем с едно от мониторинговите устройства, за да има претекст да отиде до мястото. Рафаел Лион присви очи подозрително, когато Карл настоя да придружи лично техниците по поддръжката. Карл каза, че иска да направи един последен оглед на полигона преди полунощ. Лион обаче не зададе никакви въпроси, защото позвъни Пруит Келерман, за да провери как се развиват събитията.

Французинът почна да обяснява, а през това време Карл успя да се измъкне.

Така или иначе обаче разполагаше с много кратко време, за да се справи.

Най-накрая фаровете осветиха края на града. Джипът мина покрай съветските военни машини и спря до веригите на танка — брониран звяр, тежък повече от четирийсет тона.

Техниците слязоха, а шофьорът остана при колата.

Карл взе карабината и последва двамата техници в града. Куцукаше на превързания си глезен заради ухапването на проклетото куче. Използва болката, за да се съсредоточи, за да не изпуска от фокус целта си... та дори това да означаваше да действа зад гърба на Лион. Карл бе започнал тази каша и възнамеряваше да я разчисти веднъж завинаги. Първо обаче трябваше да разгадае една мистерия.

Помнеше много ясно двете фигури в служебната кола на електрическата компания, снимани от охранителната камера на портала „Сталиън“, особено лицето на жената.

„Къде си, Джейни?“

Тъкър свали визъора на апарата за нощно виждане и застана до задния прозорец на универсалния магазин. Изчака, докато приближаващият джип спря сред облак прахоляк. Искаше да разбере колко души пристигат и преброи четирима — двама техници с кутии с инструменти, шофьор, който остана до отворената врата на колата, и още един.

Карл Уебстър, шеф по сигурността в „Танджънт Аероспейс“.

Какво правеше тук?

Тъкър погледна намръщено устройството със зелените светлилки и се отдръпна от прозореца.

„Дали не сме активирали някаква алармена система, която да ги е накарала да дойдат?“

Изведнъж го обзе тревога, че това помещение не е най-умният избор на скривалище в тази ситуация — а дали имаше по-добър?

„Слава богу, имаме остро обоняние на Каин.“

Преди малко особеното скимтене на Каин го бе насочило към определено място на пода. Не бе чувал този звук от години — след Афганистан. Освен да изпълнява задачи като военно куче Каин беше обучен и да открива трупове. *Надушването на останки*, както го наричаха, беше една от най-неприятните му задачи. Партньорът му ги изпълняваше с неприкрита неохота, което личеше по тъжния тон на скимтенето му.

Тъкър дръпна Франк и Джейн до това място — ако отдолу беше скрит труп, може би щяха да намерят къде да се скрият и те. Вдигнаха капака и видяха тунел, по който бяха прокарани електрически кабели и други инсталации за приборите, с които учените от Тринити следяха процесите.

Тъкър скочи долу последен. Приклезна до Джейн и Франк и затвори капака. Тъмният като в рог тунел беше само метър висок и горе-долу толкова широк.

— Да вървим.

Тъкър запълзя пръв — на четири крака; Джейн и Франк го последваха. Идеята беше да стигнат до другия край на града и да открият изход, за да се измъкнат. Тъкър прати Каин напред, за да разузнае, докато Франк следи какво се случва през „очите“ на Рекс — когато имаше връзка, защото бяха под земята, разбира се.

Тъкър поведе групата напред, като следеше дисплея на сателитния си телефон, на който виждаше сигнала от камерата на Каин. В момента беше на нощен режим и картината на тунела, през който напредваше кучето, не беше особено ясна и се клатеше заради подтичането му. Малка мигаща точка показваше местоположението на Каин — и постепенно се отдалечаваше.

Тъкър видя Каин да спира пред проснатата фигура.

Източникът на миризмата, най-вероятно.

Кучето бутна с нос останките, като че ли искаше да ги съживи. Доколкото Тъкър можеше да прецени, тялото се намираше някъде към средата на площада. Миризмата вероятно бе изпълнила цялото пространство и бе достигнала и до капака на пода в универсалния магазин.

— Продължавай разузнаването — изкомандва той по радиото.

Кучето се подчини и се отдръпна от трупа. Продължи напред, а Тъкър го следваше, като проследяваше пътя му, доколкото можеше, под земята.

Когато стигнаха до трупа, Тъкър спря.

— Ще проверя останките. Може би ще ни дадат някаква представа какво се случва тук.

Джейн тръгна с него, а Франк остана на място, с озарено от дисплея на пулта лице.

Тъкър освети трупа с фенерчето си. Горната част на тялото беше превита напред, а краката бяха затиснати под отдавна срутила се от тавана пръст. Останките изглеждаха мумифицирани — кожата и мускулите бяха изсъхнали върху костите. По късата разпадаща се коса Тъкър прецени, че тялото е на мъж. Късите панталони и червената риза говореха, че вероятно е бил млад. В прахоляка до него бе паднала пещерняшка каска.

— Не мисля, че тук ще получим отговори — каза Джейн. — Този труп е тук поне от десет години.

Тъкър кимна и претърси джобовете на късите панталони. Намери портфейл, джобно ножче, няколко смачкани банкноти и избеляла шофьорска книжка от Аризона, на която се виждаше усмихнатото лице на младеж, вероятно студент.

Името му беше Кайл Уолъс.

— Какво е правил тук? — учуди се Джейн.

Тъкър намери отговора — ламинирана карта, мушната в портфейла. Логото беше нещо като прозрачна къща, с инициалите КИИМ, отпечатани отгоре. Отдолу беше изписано цялото наименование: Клуб на изследователите на изоставени места. Поклати глава. Беше чувал за подобни градски изследователи, които проучват и събират сувенири от запустели обекти, от които никой не се интересува.

— Какво мислиш? — попита Джейн.

Тъкър въздъхна.

— Лошо място, в лош момент.

Войнишкото мото. Афганистан го бе научил колко капризно нещо е съдбата — малка погрешна стъпка и в краката ти се взривява самоделно устройство, случайно обръщане на главата и получаваш куршум в черепа, внезапен порив на вятъра забива хеликоптера ти в планинския склон и... още и още.

Джейн протегна ръка и го докосна, сякаш усещаше мрачните му мисли. Топлите ѝ пръсти уловиха китката му и леко я стиснаха.

— Да продължаваме напред.

Той кимна и прибра портфейла. Смяташе да уведоми близките на Кайл за съдбата му. Заслужаваха да знаят, особено след като смъртта на младежа им показваше от какво трябва да се пазят в тези тунели.

Тъкър не искаше смъртта на Кайл да е била напразна.

Отново тръгнаха напред по тунела, по който преди тях бе минал Каин. Когато стигнаха под друга постройка, чуха отгоре гласове. Тъкър изгаси светлината и накара Франк да изключи светецния дисплей на пулта.

Направи знак на Джейн и Франк да го изчакат и пропълзя поблизо, за да слуша.

Горе кънтеше носов мъжки глас.

— Изглежда ми наред. Навсякъде светят само зелените индикатори.

Дъските на пода проскърцаха под тежки стъпки.

— Сигурен ли си, че индикацията дойде оттук?

— Устройство 417В. Според Уебстър проблемът е тук.

— Може да греши.

— Така или иначе, не искам да му го казвам аз. Дай просто да рестартираме проклетото нещо и да се пръждосваме. Остават по-малко

от петнайсет минути до началото на веселбата. Не искам да съм тук, когато се случи.

— Определено — съгласи се другият с рязък смях.

Тъкър пресметна наум — събитието беше насрочено за полунощ. Докато слушаше приглушените звуци, които идваха отгоре, му се щеше онези двамата да работят по-бързо.

След три или четири много дълги минути онзи с носовия глас изръмжа:

— Да върви по дяволите! Това би трябвало да реши проблема. Да намерим Уебстър и да се махаме.

Стъпките от ботуши звучаха оглушително по дъските на пода.

Тъкър изчака, докато стихнат, после извика на другите:

— Чисто!

Отново продължиха напред.

— Какво чу? — попита Джейн.

Тъкър освети часовника си с фенерчето.

— Чух, че не искаме да сме тук в полунощ.

Джейн се сепна.

— Колко време ни...?

— Девет минути.

Франк предложи още лоши новини.

— Когато бяхме под къщата, Рекс засече два обекта във въздуха в източна посока. Още четири се издигат над бункерите, които видяхме по-рано.

— Дроне? — попита Джейн.

— Големи. — Франк погледна към ниския таван. — Не съм виждал такова нещо преди.

Спомни си, че Нора бе споменала друг клас дроне — нещо, наречено Боен ястреб. Вече можеше да си представи целта на мисията.

Да се изравни макетът на град със земята.

Даваше си сметка и за още един факт.

„Няма начин да се измъкнем оттук навреме.“

22.

22 октомври,

23:58 планинско лятно време

Ракетен полигон „Бели пясъци“, Ню Мексико

Тъкър захапа фенерчето със зъби и запълзя през тунела възможно най-бързо. Франк и Джейн пухтяха зад него, защото им бе трудно да спазват темпото му. В едната си ръка той стискаше телефона и следваше електронната следа, оставена от Каин, докато кучето търсеше подземен път до другия край на града. В горния край на екрана виждаше часовника. Наближаваше полунощ.

„Остава по-малко от минута...“

— Франк? — подвикна назад. Нямаше нужда да обяснява какво иска.

Франк пълзеше напред с пулта в ръка.

— Първите два дрона трябва да са почти над нас. Оръжията вероятно са активирани и изчисляват схемата на атаката.

Тъкър изруга под нос — даваше си сметка, че няма начин да стигне до Каин навреме, ако операцията е в график. Трябваше да намерят добро укритие. Таванът над тях беше от дъски, защото вече се намираха под друга постройка. Лошо. Тези макети несъмнено бяха мишена и след като започнеше бомбардировката, дъсчените конструкции нямаше да са никаква защита. Забърза, за да излезе от очертанятия на сградата, да стигне до мястото *между* постройките, с надеждата подземие то да се окаже по-добра защита от приближаващия удар.

— По-бързо!

Забързаха напред.

Франк извика:

— Пускат касетъчни бом...

Бум!

Земята се разтресе. Тъкър се просна по корем. От пода се надигна облак прах и ги обгърна. Тъкър се разкашля и продължи в тунела. Земята се разтресе отново.

Заотекваха още експлозии, все по-често.

Тъкър погледна назад и видя Франк да прикрива Джейн, която се бе свила на пода. С плувнали в сълзи очи и звънтящи уши, Тъкър приближи дисплея на телефона до лицето си, за да види какво е положението с последния член на екипа.

Камерата на Каин показа, че тича през изпълнен с прах тунел в паника и се мята насам-натам. В следващия миг се появи бяла светлина, която прогори изображението на чувствителните сензори на камерата.

Сърцето на Тъкър се сви.

Изображението се появи малко след това — прахоляк се сипеше върху обектива на камерата като плащеница — после стана тъмно.

„Каин...“

Каин вдишва прах, защото тунелът около него пропада. Бяга, без да знае накъде, защото пръстта го гони и опитва да го погълне.

Всичките му сетива са претоварени. Огненият блясък е превърнал зрението му в червено петно. От взрива ушите му кънтят и не чува нищо. Пясък и дим запушват ноздрите му, отнемат му миризмите, които са го водили досега.

Сега целият му свят е сведен до задъхано дишане и болка в мускулите.

Нещо тежко го блъсва отзад, смазва краката му, събаря го и той пада. От тавана се срива пръст и го затиска. Той драска с лапи, рови в прахоляка. Издърпва тялото си напред, съвсем малко, опитва да се измъкне.

Ала е твърде бавен, твърде изтощен.

Още пръст затрупва бедрата му, гърба, гърдите.

Все пак той продължава да се бори, прогонва страха си.

Пясък и пръст се стоварват върху раменете му. Той вие в тъмнината. После нещо затиска шията и главата му, потапя го в тишина. Той поема въздух, но вдишва само прах. Гърчи се, но не може да се измъкне.

Вие пак — но само вътрешно, последен вик за помощ.

Тъкър стигна до капака на пода в съседната постройка. Беше оставил Джейн и Франк в защитената част, под земята. Каин би трябвало да е доста по-нататък в тунела, обаче върху конструкцията

над Тъкър беше паднала бомба. Половината беше унищожена, а тунелът след нея беше рухнал.

Единственият начин да стигне до Каин беше да излезе и да тича до следващата постройка, докато е под обстрел.

Детонациите като че ли следваха по-бързо една след друга, дяляха ги само секунди. Тресяха понякога над главата му, понякога далече, чуваше се непрекъснат грохот.

Той погледна нагоре.

Колкото и лошо да беше под земята, там горе щеше да е по-зле. Макетите на къщи в Белия град не можеха да са защита от такава бомбардировка.

Въпреки всичко той не се поколеба.

Опря гръб в капака и се напрегна. Затвори очи и натисна. Капакът се отлепи с пукане. Тъкър го отметна и се покатери през дупката.

Приклепна и се огледа. Намираше се в макет на жилище — или каквото бе останало от него. Единият ъгъл на покрива беше рухнал, а от задната страна беше останал само надупчен скелет. През липсващата част на стената видя редица дупки, може би оставени от шрапнели.

Докато гледаше, улучиха съседната къща и във въздуха се разхвърчаха трески и парчета дърво. Басовият тътен на експлозията го блъсна в ушите.

Той забрави за опасността и погледна телефона, за да се ориентира. Последното местоположение на Каин беше приблизително през две къщи.

Тъкър погледна натам и се спусна към входната врата. Отвори я и погледна нагоре. Чуваше жуженето на дроновете — сякаш идваше от всички посоки.

Спомни си преследването в блатото в Алабама и сърцето му се сви. Затвори очи, съсредоточи се, за да прогони страха.

Отвори очи. Над улицата пред него се носеше силует с черни криле, стряскащо безшумен и толкова близо, че раздвижи въздуха като някакъв призрачен мираж. Тъкър настръхна, когато си даде сметка какво е минало толкова близо край него.

Боен ястреб.

Дронът сви вдясно. Миг след това от същата посока долетяха поредица експлозии, които сринаха още една част от града. Дъжд от отломки се изсипа над къщата.

Тъкър се отърси от смразяващия страх, който будеше тази военна машина.

Сега или никога!

Хвърли се през вратата, прелетя над стъпалата на верандата, скочи долу и хукна. Пресече улицата, прескочи оградата на съседната къща, изтича в задния двор, продължи нататък, към следващата къща, под прикритието на останките. Следващата къща беше в още по-окаяно състояние от онази, от която бе излязъл. Беше останало само парче покрив, подпряно на две стени.

Той прескочи останките от верандата и мина през разрушената част от стената. Влезе и заоглежда пода.

„Къде, по дяволите, е капакът?“

На другите места най-често беше в някой ъгъл на пода. Огледа най-близкия, но не откри нищо. Видя капака във втория ъгъл, който погледна — но беше наполовина затиснат от паднала стена. Той счупи нападалите дъски с тока на обувката си, клекна и разчисти парчетата.

„По-бързо... по-бързо... по-бързо...“

Отвори капака, скочи долу и запълзя в тъмнината. Светна фенерчето и плъзна лъча по стените и тавана. Стисна телефона и се насочи към последната светла точка, оставена от Каин.

Стигна до стена от пръст и натрошени дъски.

Почна да разчиства — дърпаше дъските и избутваше пръстта назад.

„Не ме изоставяй, приятелю...“

А след това напипа нещо космато.

Лапа.

Продължи да разчиства с още по-голямо ожесточение, възможно най-бързо. Пръстта падаше върху раменете му. Най-накрая изрови главата на Каин. Очите на кучето бяха полуотворени, зацапани с пръст. Нямаше дъх — нищо не смущаваше прахоляка около носа му.

„Закъснях!“

Гърлото му се сви, мъката започна да го задушават, но той продължи да разчиства. Успя да провери пръсти под кевларената

жилетка и да напипа каишите ѝ. Напрягна се, издърпа Каин от отломките и го прегърна.

Почисти ноздрите на приятеля си, стисна муцуната му и вдиша въздух в студените му ноздри. Усети как гърдният кош се издига и отпуска. С изтръпналите си разранени пръсти не беше в състояние да долови дали има пулс; в тясното пространство нямаше и достатъчно място за сърдечен масаж.

Горе продължаваха да отекват експлозии, от тавана падаше пръст, но на Тъкър му беше все едно. Просто беше прегърнал приятеля си.

Отново напълни дробовете му с въздух — и чу съвсем леко скимтене, почти като оплакване.

— Как си, приятелю? — прошепна Тъкър в ухото му.

Каин се размърда, премигна и бутна с лапи гърдите на Тъкър. Тъкър започна да го разтрива, да му шепне окуражително в ухото — повече звуци, отколкото думи.

Накрая мокър език го близна.

— Кой е доброто ми момче? — попита Тъкър.

Каин се претърколи и опря нос до носа му.

— Да, точно така. Ти.

00:22

Тъкър намести Каин на рамото си и запълзя назад, към първата къща. След като се измъкна от тунела, изчака няколко секунди и видя, че клиноподобните дроне — Бойните ястреби — сега като че ли бяха насочили смъртоносното си внимание към съветското въоръжение в края на града.

Взривовете се чуваха оттам, виждаха се и кълба черен дим и огън. Той хукна през разрушения град към другите от групата. Нямаше представа колко ще продължи това затишие.

Влезе в къщата и извика на Франк и Джейн да излязат от тунела. Докато чакаше, остави Каин да стъпи на лапите си и го прегледа по-обстойно. Нямаше счупени кости, а дебелия козина и защитната броня го бяха предпазили почти изцяло — имаше само няколко драскотини. Сякаш раздразнен от прегледа, Каин разтръска козината си. Въпреки

всичко продължаваше да стои до крака на Тъкър, защото очевидно се нуждаеше от присъствието му.

Тъкър изпитваше същото и опря длан на хълбока му.

Франк и Джейн изпъзяха през капака на пода. Бяха покрити с прахоляк и пръст от главата до петите. Джейн прегърна Тъкър и прошепна в ухото му:

— Слава богу!

Той с радост би останал в прегръдките ѝ, но не бяха в безопасност. Освободи се, остави Джейн да поздравя Каин и се обърна към Франк.

— Справи ли се?

— Така ми се струва, но щях да съм по-спокоен, ако Нора беше тук, за да провери работата ми още веднъж. Тя знае много повече от мен за тези дроне.

— Сигурен съм, че си се справил и без нея.

Преди да тръгне да търси Каин Тъкър бе предложил на Франк да опита да използва Рекс като троянски кон и да въведе тихомълком чужд код в управлението на ескадрилата дроне. Преди, в Алабама, пултът за управление ги бе предпазил от мерника на онзи Палач. Сега Тъкър се надяваше Рекс да постигне подобен резултат — да дефинира празно поле в мрежата за наблюдение на дроните, нещо като пролука, през която да успеят да се измъкнат.

Макар че и при такава защита опитът за измъкване би бил рискован.

Сякаш усетил мислите на Тъкър, Франк се усмихна и каза:

— Освен това направих и още нещо.

— Какво?

— Рекс проникна в управлението на Ястребите и пое дефинирането на мишените на един от тях.

— И това означава?

Франк вдигна пулта.

— Ела да видиш.

Малкият дисплей показваше неясен въздушен изглед на бойното поле долу. Франк промени ъгъла на камерата и даде близък план на бункерите в пустинята около тях.

— Докато се чупим отук, няма да е зле да създадем малко работа на онези момчета.

Тъкър го погледна.

— Работа?

— Предполагам, че това сега е изпитание на ескадрилата дроне. Нещо като проверка дали са готови за бой. — Франк се засмя. — Както обаче знаеш, когато се стигне до сражение, нещо винаги се обърква. Мисля, че мога да отклоня един от тези „бойни ястреби“ от целта му и да го накарам да стреля по бункерите. Ще изглежда като дефект. Ако не друго, най-малкото тези типове ще трябва да гледат в друга посока вместо към нас.

Тъкър също се засмя. Спомни си физиономията на Карл Уебстър.

— Направи го.

00:25

— Дронът не реагира — каза техникът и в гласа му прозвуча страх. — Пренебрегва всички команди за блокиране.

Карл Уебстър дойде при него. На екрана течеше програмен код, а в по-малък прозорец се виждаше картина от камерата на връщания се в базата „ястреб“.

— Какво става, по дяволите? — попита Рафаел Лион и застана от другата страна на техника.

Карл се наведе напред.

— Може би автодиагностиката му е установила проблем и се е насочил към базата за ремонт. Ако си спомням правилно, това е част от протокола за функционирането на дроните.

Техникът поклати глава.

— И все пак би трябвало да реагира на командите ни... Идва с активирани оръжия...

Карл забеляза червената светлина на схемата в горния десен ъгъл на екрана, която изобразяваше подредбата на оръжията на Боен ястреб и двете гнезда за касетъчни бомби. Докато се напругаше да си обясни какво се е случило, погледна друг екран, на който се виждаше огненото унищожение на Белия град и продължаващата бомбардировка на съветската военна техника в покрайнините му.

При все че не бе открил следа от Джейн Сабатело и приятеля ѝ там, ако двамата бяха проявили глупостта да останат в някоя от

постройките, отдавна бяха изпепелени. Ако не, вече беше пушил джипа им за наблюдение.

— Сър! — изпъшка техникът.

Карл се обърна към екрана. Приближаващият „ястреб“ почти бе стигнал до бункерите — обаче на схемата на дрона, точно на носа, блесна синя светлина.

Той знаеше какво означава това.

— Току-що активира бордовата система за ЕВ — каза техникът.

Електронна война!

Карл се обърна и изкрещя на всички в бункера:

— Изключете захранването! Всички комуникации! Веднага!

Преди някой да успее да реагира, светлините в бетонния бункер проблеснаха ярко. Компютърните екрани затрептяха, изображенията се размиха в реки от пиксели. После светлините изгаснаха и всичко потъна в тъмнина. Някои светодиоди и индикатори продължиха да светят още известно време на различни места, после също изгаснаха.

— Какво стана? — попита Лион. Стоманените му пръсти се впиха в лакътя на Карл, настояваха за отговор.

Карл се освободи от хватката. Нямахше време да обяснява сложните системи за водене на електронна война, с които разполагаше Боен ястреб — от електромагнитните импулси, способни да „изпържат“ всяка военна техника, до технологиите за заглушаване, които можеха да ослепят и заглушат системите перманентно.

Разполагаха с броени секунди.

— Залегни! — изкомандва той, защото знаеше какво следва. — Застанете зад прикри...

Кошмарната детонация разтресе пода под краката на Карл и го хвърли навътре, към вътрешността на бункера. Тъпанчетата му изпукаха, налягането изсмука въздуха от гърдите му.

Не помнеше как се е стоварил на пода. Когато дойде на себе си, лежеше и от ноздрите му течеше кръв.

Претърколи се на една страна и се втренчи в предната част на бункера, където тлееха огънове. През облак дим, който миришеше на смазка, видя от отломките да стърчи черно крило. Представи си самоубийствената атака на Боен ястреб, удара в мишената и детонацията на смъртоносния му товар, достатъчна да срине половината команден бункер.

Седна и видя, че Рафаел Лион го гледа гневно. На главата на французина имаше рана, от която се стичаше кръв, боядисала в червено половината му лице.

Карл не извърна поглед.

Въпреки погрешната атака на бункера — нещо, което щяха да диагностицират по-късно — останалите изпитания на ескадрилата Бойни ястреби и способностите им се бяха оказали невероятно успешни. Келерман би трябвало да е достатъчно доволен от резултатите, за да продължи с фаза три.

„Или поне така ще представя нещата.“

00:32

От хълм на около два километра Тъкър оглеждаше тлеещите останки на града през бинокъла си. В покрайнините, на фона на тъмния пясък, грееха купчини разтопен метал — това бе всичко, което бе останало от съветския танк и военните машини.

Изведнъж го поразил сюрреализмът на ситуацията: военна техника отпреди десетилетия бе унищожена с дронове от двайсет и първи век, оборудвани със система с изкуствен интелект, създадена от британски математик от времето на Втората световна война.

Свали бинокъла и поклати глава. Наистина беше трудно за проумяване.

Претърколи се до мястото, където бяха Джейн и Франк, надвесени над пулта за управление, за да следят събитията през очите на Рекс. Франк не само бе успял да ги скрие от „ястребите“ в небето, но и да изпрати един от хищниците назад, към комплекса бункери.

Малък стълб дим показваше гнездото на врага, което беше ударил дронът.

Тъкър се изправи — даваше си сметка, че трябва да действат, да напуснат района, преди в „Танджънт“ да са успели да се съвземат след неочакваната атака.

Каин се надигна с недоволно пъшкане.

Тъкър го потупа по гърба.

— Каза всичко, приятел.

Тръгнаха.

— Франк накара Рекс да измъкне възможно повече данни от превзетия дрон, но без помощта на Нора не можем да дешифрираме и половината — каза Джейн.

Тъкър само кимна. Беше прекалено уморен, за да се занимава с всички възможни усложнения.

Ръката на Джейн се оказа в неговата. Тъкър не знаеше кой чия ръка е уловил и кога, но му беше все едно. Вървяха мълчаливо през пустинята, щастливи, че са оцелели.

„Поне засега.“

23.

23 октомври,

14:08 централно лятно време

Лъбок, Тексас

На следващия ден Тъкър се събуди в хотелско легло. Наблизо с тексаската жега се бореше климатик и шумолеше монотонно. Каин се бе изтегнал до него, а от другата му страна беше Джейн.

„Куче с късмет...“

От друга страна, всички бяха извадили късмет.

Чуваше потракването на лаптопа на Франк и тихото мърморене на Нора. След като тръгнаха от „Бели пясъци“ се върнаха при фургона на „Сироко Пауър“ и взеха хондата. После Тъкър закара джипа на двамата инженери от „Сироко“ в пустинята и го заряза, добре почистен от следи. След това бързо стигнаха до курорта край Лас Кручес и взеха Нора посред нощ. Завариха я будна, с подпухнали и зачервени очи, защото от часове бе работила върху кода, който Санди Конлън бе оставила на флашката. Без да губи никакво време за емоционални излияния, Тъкър качи всички на хондата, включително Рекс, и потеглиха отново.

Пътуваха цялата нощ и малко преди разсъмване стигнаха до Лъбок, Тексас.

По пътя Франк и Нора седяха на задната седалка и разговаряха приглушено. Франк изтегли и качи на лаптопа всички данни, събрани от Рекс, а Нора разказа какво е научила за кода на Санди. Тъкър се съмняваше, че двамата са спали както трябва, дори след като стигнаха до мотела. Докато зареждаха колата с гориво, Нора купи опаковка от шест енергийни напитки „Рокстар“, а Франк пиеше само кафе.

— Какво прекрасно нещо — отбеляза Франк. — Мисля, че съм влюбен.

Тъкър успя да отвори очи и обърна глава настрани. Франк седеше на съседното легло, лаптопът беше на коленете му. Нора лежеше по корем до него, с нос почти докосващ екрана на нейния компютър.

— Пак ли гледаш порносайтове, Франк? — изсумтя Тъкър.
Франк го изгледа стъписано, после погледна Нора, после пак него.

— Не... аз... какви ги дрън...?

Нора му го спести.

— Говори за кода на Санди, който усъвършенства операционната система за изкуствен интелект. Наистина е красив и можеш да се влюбиш в него.

Франк се овладя и кимна ентузиазирано.

— Точно така. Работата ѝ е направо удивителна. Едва ли разбирам и половината, но с помощта на Нора успявам да оценя невероятния мащаб на постижението ѝ.

Нора се надигна и седна на леглото.

— Такава беше Санди... като реши нещо, никой не може да я спре.

„Освен с куршум в черепа“, помисли си Тъкър, но не го каза. Вместо това попита:

— Кое му е толкова удивителното?

Франк разтри очи.

— Начинът, по който екстраполира алгоритмите на Алан Тюринг и открива практически начин за прилагането им. — Нора се усмихна и усмивката като че ли заличи умората от лицето ѝ... Или може би беше споменът за Санди? — Тюринг смята, че основата на неговата машина, Оракул — мислещ компютър, способен да дешифрира всичко и да се учи при това, — е интегрирането на хаоса в системата. Убеден е, че хаосът — или случайността — са ключ към изкуствения интелект.

Тъкър си спомни обясненията на Джейн, че Тюринг искал да използва радий с надеждата непредсказуемият радиоактивен разпад да осигури на машините му абсолютната случайност.

Джейн се раздвижи, привлечена от разговора. Подпря се на лакти и подложи две възглавници зад гърба си.

— Какво е открила Санди?

— Наистина трябва да видиш кода, за да го оцениш изцяло — отвърна Нора. — Но казано най-просто, открила е начин да интегрира *иррационални* числа в организацията на неутралните мрежи, използвани за управление на дроновете.

— Ако това е *най-простото* — обади се Тъкър, — не ми се ще да мисля какво смяташ за *сложно*.

Нора се намръщи — явно търсеше начин да сведе информацията до понятни за него думи.

Франк ѝ помогна:

— Знаеш, че машинният език се състои от *нули* и *единици*. По същество това съответства на „не протича ток“ и „протича ток“. Санди е успяла да вкара цяла група числа между напълно включено и напълно изключено.

— Точно както между нула и единица има безкрайно множество нули и единици — добави Нора. — Смятала е, че ако свържеш една неутрална мрежа по такъв начин, че малки промени в силата на тока да водят до по-големи промени на изхода, във веригата за обратна връзка ще...

Тъкър вдигна ръка и потисна стона си.

— Добре, вярвам ви. Каква полза имаме обаче от всичко това?

Нора погледна Франк.

Той поклати глава.

— Ти му кажи.

— Е? — подкани Тъкър.

Нора смръщи чело.

— За да тествам кода на Санди, го качих в системата на Рекс.

Тъкър погледна дрона на пода. Централното тяло и компютърът на Нора бяха свързани с кабели. Опита да си представи какво би се получило, ако изкуственият интелект на Санди получи криле.

Гласът на Тъкър прозвуча по-рязко, отколкото му се искаше.

— Защо, по дяволите, Нора? Защо трябваше да...?

— Защото аз я накарах — обади се Франк, явно за да защити Нора. — Снощи Рекс събра прекалено много необработени данни. Изсмуква огромен обем информация направо от дроновете, но също и от бункера на „Танджънт“, преди да бъде разрушен. *Прекалено* много, за да я анализираме. Нужни са месеци само за да разровиш повърхността.

Джейн сложи длан на лакътя на Тъкър. Беше на стъпка пред него.

— Искат да използват Рекс... подобрения Рекс... за да пресеят суровите данни и така да изработят смислено предположение за

евентуалния следващ ход на „Танджънт“.

Франк кимна.

— Всъщност е брилянтно — допълни Джейн и получи срамежлива усмивка от Франк. Слезе от леглото и отиде при двамата. — Я да видя кода.

Тъкър си даде сметка, че разговорът е над възможностите му, и взе повода на Каин. Кучето се изправи веднага, без колебание или друг признак, че преди броени часове едва не е умряло от задушаване.

— Като че ли сме само двамата — каза му Тъкър.

Излязоха в обедната жега. Тази част на Тексас страдаше от изпепеляващо късно лято. Тъкър нахлупи бейзболната шапка, която бе грабнал преди да излезе, възможно по-ниско над очите си. Погледът му се плъзна по паркинга на Мотел 6. Наоколо нямаше никого, така че не си даде труд да слага повода на Каин и двамата тръгнаха към близкия парк.

Около час Тъкър подхвърля червената топка, за да забавлява кучето, но и за да възстанови връзката помежду им. Освен това прецени здравословното му състояние след предната нощ. Беше нужно да се вгледа много внимателно, за да забележи, че Каин предпочита да стъпва повече на левия си заден крак — не че куцаше, просто леко забавяше темпото, когато Тъкър хвърляше топката в тази посока. Стъпваше на другия крак по-внимателно, с по-малко напъгане на мускулите.

Когато хвърли топката за последен път, Тъкър приклекна, разпери ръце и подсвирна леко. Каин наостри уши, заряза любимата си играчка и се спусна към Тъкър с пълна сила, блъсна го с лапи и го събори по гръб. Затъркаляха се в хладната трева под сянката на един бряст, чиито листа бяха започнали да жълтеят.

Боричкаха се така няколко минути — Каин се преструваше, че хапе Тъкър за китките, и ближеше лицето му. Накрая Тъкър легна по гръб, а Каин се просна до него, върху дясната му ръка. Тъкър се загледа през клоните, а Каин пъшкеше щастливо. Чувстваше травмите и болките от последните няколко дни, но също така изпитваше и дълбоко удовлетворение — най-добрият му приятел беше до него.

Тъкър затвори очи и почти задряма. Усети обаче, че над него преминава сянка, и тялото му се напъгна, моментално премина в

състояние на готовност. Каин обаче все така лежеше на ръката му и размахваше опашка.

Не беше заплаха.

Той отвори очи и видя Джейн, изправена до тях. Усмиваше им се.

— Има ли място за трети?

Тъкър разпери лявата си ръка на тревата и Джейн легна до него. Сгуши се и сложи глава на рамото му. Тъкър долови уханието на шампоана ѝ.

— Какво правят Франк и Нора?

Джейн въздъхна разочаровано, но явно не защото двамата не успяваха да се справят.

— Опитах да следя работата им, обаче преди двайсетина минути престанах изобщо да разбирам какво говорят. Останах още малко, колкото да не се изложя, после намерих предлог да изляза, преди да са ме хванали в невежество.

Тъкър се усмихна.

— Знам какво имаш предвид. Чувствах се като динозавър, като пращна реликва от друга ера. Всичките тези приказки за нови бойни полета — информационна война, която се води с програмни кодове и умни дроне — чувствам се като рицар с доспехи, изправен пред танк.

Джейн го погледна и му се усмихна.

— Ти винаги ще си моят рицар.

— Знаеш ли, това може да се окаже най-необмисленото нещо, което си казвала някога.

Тя се засмя.

— Може би... но е истина.

Въпреки че омаловажи думите ѝ, Тъкър си даваше сметка, че е искрена. Също така не можеше да пренебрегне топлината, която се надигаше в него. Беше заради тези дяволски очи, сияещи в сянката, в които бе толкова лесно да се изгуби. Спомени за по-щастливи времена заиграха наоколо, изскачаха с лекота от миналото, може би защото така и не успяваше да се отърве изцяло от призраците в това минало. Двамата бяха сплетени в едно, част от мъглата на войната.

И все пак животът им бе тръгнал в различни посоки. Тя имаше семейство, син, цяло съществуване извън общото им минало. Опитва да

си я представи бременна, как отглежда детето си сама, как се справя със скръбта от загубата на съпруга си. Дори сега в очите ѝ се четеше познатият страх за Нейтън.

— Виж, Джейн, като твой рицар мисля, че трябва да преосмислиш участието си във всичко това. След измъкването на косъм в Белия град...

— Не — възрази тя твърдо. Надигна се на лакът и го погледна. — Не само ти познаваш хората. Смяташ, че ако избягам при Нейтън, някак ще помогна да остане в безопасност.

— Ако те убият...

— Тогава аз ще съм мъртва, а той ще е жив. — Отпусна се пак на гръб, върху ръката му. — След като ме няма, „Танджънт“ няма да имат причина да преследват Нейтън. Ще е в безопасност. Освен това не може цял живот да бягам и непрекъснато да се озъртам през рамо. Ако има начин да се сложи край на това, тогава — заради Нейтън — ще направя всичко, за да му дам този шанс.

Тъкър долови яростта зад думите ѝ. В сърцето си тя все още беше войник. Отказваше да наблюдава терена отстрани, когато се налагаше да защити сина си. И все пак той долавяше колебание, съмнение, дори някакво чувство за вина. Долавяше го в трепета на тялото ѝ. Искаше ѝ се да е при Нейтън.

— Разкажи ми за него — каза Тъкър.

Джейн го изгледа косо.

— Какво да ти разкажа?

Той сви рамене.

— Например защо избрахте името Нейтън?

Джейн се намръщи, сякаш опитваше да разбере дали не я занася.

— Какво обича за закуска? — настоя той. — Има ли приказка, която обича да слуша преди заспиване?

Джейн заговори бавно:

— Нейтън... кръстен е на дядо си, бащата на мъжа ми, който умря от рак година преди Нейт да се роди. За закуска обича овесени ядки, но само с топло мляко, което аз смятам за противно. Въпреки това обичам да разбърквам млякото му всяка сутрин на котлона... напомня ми дните, когато беше бебе.

Тъкър долови тъжната усмивка в думите ѝ, докато споделяше за Нейтън с него, докато разказваше за късчетата от живота си.

— Понякога обаче може да е голям досадник и гадняр, особено напоследък... става на възраст, в която иска да открие независимостта си, което едновременно ме кара да се гордея и ме натъжава доста.

Думите ѝ стихнаха. Двамата се замислиха. Накрая Джейн прошепна:

— Благодаря ти.

— За какво?

— За това, че ми припомни защо съм тук.

Ръката ѝ се плъзна по гърдите му. Тя го прегърна и се притисна в него. Той се обърна и се вгледа в лицето ѝ. В очите ѝ грееше нова решимост, но също и нещо топло, представата за живота, какъвто би могъл да бъде... и може би все още можеше да е.

— Тък... — прошепна Джейн и прокара пръсти през косата му.

Той се надигна и я целуна — имаше нужда от топлината на устните ѝ, за да се върне в реалността, тук и сега, знаеше, че тя има нужда от същото. Джейн отвърна на целувката му без колебание. Дишането им се ускори, страстите се разгорещиха. Джейн леко се отдръпна — колкото да говори, макар че устните ѝ все така докосваха неговите.

— Тъкър, трябва да ти кажа за...

— Хей! — чуха вик откъм мотела.

Тъкър се отпусна по гръб. Беше готов да убие Франк, който дотича при тях.

Джейн се надигна и го изгледа — той очевидно не си даваше сметка, че моментът е лош.

— Какво има?

Франк едва си пое дъх.

— Нора... откри нещо!

15:33

Върнаха се в хотелската стая и се скупчиха около лаптопа на Нора.

— Не разбирам — каза Тъкър. — Какво е това на екрана?

Франк обясни:

— В мозъка на „бойните ястреби“ Рекс е открил скрита подчинена програма, еднаква за всички дроне. Това е нещо като...

ами...

Нора се притече на помощ:

— Нещо като *изчакващ* файл, поради липса на по-добър термин. Той е дълбоко криптиран, но за подобрения Рекс не беше проблем да го отвори. Файлът съдържа набор команди, нещо като списък със задачи за дроновете. Повечето от тях са свързани с операциите в „Бели пясъци“, но по-дълбоко във файла открихме списък с насоки, който изглеждаше безсмислен, и се отнася за дата след три дни.

Посочи екрана и списъка.

1868
TSTT
Opus Networx
WOWnet
Interserv
Carib-Link
Cablenett
110859/0604956
103543/0612014
IATA: TAB, ICAO: TTCP
IATA: POS, ICAO: TTPP

Нора премести изображението и показа, че списъкът продължава няколко страници.

Тъкър я погледна.

— И какво значи всичко това?

Нора върна списъка в началото и посочи.

— Това са кодове за комуникации в една държава. Това са нейните провайдъри на интернет, летищни координати, интернет адреси. — Посочи някакви числа. — Това пък са честотите, запазени за спешни ситуации, за военните и на авиодиспечерите на същата държава. А това тук са честотите на няколко местни радиостанции.

— И за какво са им тези данни? — попита Тъкър.

Франк отговори:

— Тук е всичко необходимо, за да започнеш кибератака срещу дадена страна, буквално да я блокираш, да я парализираш.

Тъкър си спомни, че кибератаките са важен компонент на информационната война.

— А това е гвоздеят. — Франк посочи ред, на който пишеше Carib-Link. — Всички тези данни са свързани с конкретна малка точка в Карибско море.

— Коя?

— Остров Тринидад.

Джейн се намръщи.

— Тринидад? Палми, кокосови орехи, калипсо? Защо Тринидад?

— Един от многото — каза Нора.

— Значи мислиш, че „Ганджънт“ се канят да координират някаква атака там? — попита Тъкър.

— Може би поредно изпитание. — Франк погледна Нора и тя кимна. — Смятаме, че „Бели пясъци“ е тест само на една характеристика на новите оръжейни системи.

Тъкър си спомни горящия град и разтопения метал на машините.

Франк продължи:

— Смятаме, че в Тринидад ще бъде тествано нещо *различно*.

Джейн зададе въпроса, който смяташе да зададе и Тъкър:

— Защо в „Бели пясъци“ стреляха по военни машини от съветската ера? Тринидад едва ли има повече от няколко хиляди военни и буквално никакви нападателни оръжия, ако не се броят леките.

— Проверих онлайн — каза Нора. — Тринидад купува оръжията си от Швеция и Англия. Категорично не от Русия, да не говорим за оръжия от съветско време.

— Тогава? — подкани я Тъкър.

Нора се обърна към него.

— Смятам, че „Ганджънт“ възнамеряват да подложат на изпитания другото предназначение на оръжейната си система — да поразява електронната инфраструктура. И ще го направят на острова. Планирано е да се случи след три дни.

Джейн прехапа долната си устна, в очите ѝ се появи решителност.

— Трябва да стигнем там преди това.

Тъкър знаеше, че е права, но преди това трябваше да поемат още един риск — риск, който досега бяха избягвали.

Всички погледи се насочиха към него в очакване.

— Преди да опаковаме плажните кърпи — каза Тъкър, — ще се наложи да си осигурим помощ.

ЧЕТВЪРТО
ДИМ И ОГЛЕДАЛА

24.

25 октомври,

10:17 атлантическо стандартно време

Тринидад и Тобаго, Карибско море

Тъкър бе опрял чело в илюминатора на частния турбореактивен самолет. Пилотът правеше завои над индиговосиния океан. Зеленината на Тринидад се появи отдолу, когато започнаха да се снишават към летището на острова.

— Май ще вземе да ми хареса да пътувам така — подхвърли Франк от другата страна на тапицирания с кожа салон.

Нора, която седеше до него, се съгласи. Държеше кристална чаша кока-кола.

Дори Джейн беше впечатлена.

— Тък, наистина имаш приятели по високи места.

„Бедна ти е фантазията.“

Преди да заминат от Тексас той най-накрая капитулира и се обади по телефонна сигурна линия на Рут Харпър — връзката му с командването на „Сигма“ във Вашингтон. Преди това всячески избягваше комуникациите със секретната група поради прякото участие на „Сигма“ в Агенцията за изследователска и развойна дейност към Департамента по отбраната. Тък като „Танджънт Аероспейс“ се занимаваше с нови технологии за дроневи, Тъкър се опасяваше, че Агенцията също може да е замесена, особено предвид съдействието на военните както в Редстоун Арсенал, така и в „Бели пясъци“.

Докато беше на своя територия, Тъкър бе предпочел да действа сам, но сега, когато следата водеше извън границите на страната, вече се нуждаеше от допълнителна подкрепа. Рут не изглеждаше особено изненадана, че го чува — което го накара да се запита дали не са го следили през цялото време. Така или иначе, Рут го изслуша и обеща да проучи ситуацията дискретно. Уреди да получат и нови паспорти, както и легенда за посещението на групата им в Тринидад.

Предложи да изпрати с тях оперативен агент на „Сигма“, но Тъкър отказа. На Тринидад трябваше да са максимално незабележими, а и не искаше при него да има човек, на когото няма пълно доверие. Освен това целта им на острова беше съвсем проста. След залез възнамеряваха да вдигнат Рекс над Порт ъф Спейн, столицата на Тринидад. Щяха да използват подобрения дрон за задачата, за която бе конструиран — да засича и събира разузнавателна информация. Ако „Танджънт“ планираха нещо за следващия ден, Тъкър се надяваше да разбере какво е то и евентуално да го спре.

Беше готов да поиска и още една услуга от Рут. През последните два дни пътуване бе забелязал в очите на Джейн призрака на безпокойството — чувство за страх и вина. Знаеше, че не престава да мисли за сина си. Тъкър предложи „Сигма“ да поеме Нейтън и да го премести на безопасно място, но Джейн категорично отказа. Имаше доверие на хората, които се грижеха за сина ѝ, а не познаваше тези „едни приятели“ на Тъкър. В края на краищата той престана да настоява, защото в очите ѝ видя отражението на собствената си параноя.

Значи засега щяха да са сами.

Когато самолетът започна снишаването към летището, Каин, който лежеше на пътеката между седалките, реагира на промяната, като вдигна рязко глава и изръмжа тихо, видимо недоволен. Не обичаше полетите с малки самолети и ги възприемаше като необходимост.

Тъкър го почеса под муцуната.

— Няма проблем, приятел. Скоро ще кацнем.

Каин изръмжа пак и отново легна.

Франк продължи да коментира полета от другата страна на кабината:

— Много джунгли има там долу.

Погледна Тъкър и на лицето му ясно се виждаше какво означава това.

Макар островът да не бе много голям, имаше обширни рядко населени и отдалечени райони. За „Танджънт“ нямаше да е никак трудно да скрият ескадрила дроневи някъде там.

— Това, което видяхме преди малко, когато завихме, Тобаго ли беше? — попита Нора.

— Мисля, че да — отговори Тъкър.

Тринидад е част от република, която включва и остров Тобаго на североизток. В морето наоколо има и десетки по-малки острови — някои населени, други не. Заради местоположението и климата си тази малка островна република е важен туристически район, но поради големите залежи от нефт и газ петролната индустрия е основна. Заради това огромно природно богатство страната е третата по богатство в Новия свят след Съединените щати и Канада.

„Дали това не е една от причините «Танджънт» да се прицелват тук?“

Нямаше представа. Отговорите бяха някъде там долу.

След минута колелата на самолета докоснаха пистата на летище „Пиарко Интернешънъл“ край Порт ъф Спейн. Тъкър стаи дъх, докато минаваха през граничните проверки, но документите, предоставени от Рут, се оказаха качествени. Дори пластмасовият контейнер, в който свалиха Рекс от самолета, не бе удостоен с особено внимание, защото по него бяха емблемите на Националната администрация по океанография и атмосферни явления. Според легендата на Рут групата беше от климатолози, свързани с тази организация. Ако се стигнеше до по-задълбочени проучвания, Франк и Нора бяха в състояние да изнесат и сносна лекция за промените в климата, така че да разсеят всякакви съмнения.

Излязоха от летището бързо и наеха бус. Денят вече беше горещ, въздухът — влажен и силно миришеше на сол. На небето имаше ниски пухкави облаци. Прогнозата обещаваще следобедни превалявания, но през нощта щеше да е ясно — идеални условия за полет на Рекс.

Докато товареха багажа в буса, Тъкър забеляза нещо странно: покрай периметъра на летището бяха паркирани няколко британски бронирани машини FV43.

Джейн забеляза погледа му и прошепна:

— Войници охраняват летището на Тринидад?

Той кимна. Войниците носеха автоматите си на гърдите, готови за стрелба.

— Нещо определено се случва — промърмори Тъкър.

— Може би тази вечер Рекс ще разбере какво.

Имаше обаче по-близък източник на информация.

Когато се качиха в буса, Тъкър се обърна към шофьора и попита:

— Защо има толкова военни в района? Случило ли се е нещо?

Младият чернокож мъж отговори:

— Няма нищо. Няма за какво да се безпокоите. Тука е рай.

Все пак Тъкър видя очите му в огледалото.

Младежът беше нервен и очевидно се преструваше на безгрижен заради тях — туристите.

— Виж — продължи Тъкър, — имаме работа в другия край на острова. Аз отговарям за охраната на този екип. Ако има нещо, което трябва да знам... — Извади сгънатата стодоларова банкнота и я подаде на шофьора. — Ще съм ти благодарен за информацията.

Банкнотата изчезна и шофьорът присви очи към Тъкър, в огледалото. След малко най-после изплю камъчето:

— След два дни има избори. Голямо напрежение. Никой не харесва президента Д'Абрео. — Дори само името накара шофьора да направи гримаса. — Правителството... корумпирано е колкото си иска. Някои казват, че може да има бунтове, ако го преизберат, така че по-добре наглеждай хората си по-внимателно.

Тъкър кимна.

— Благодаря за предупреждението.

— Е, това са само приказки, нали така. — Младежът се ухили малко насила. — В Тринидад проблемите идват и си отиват като дъждовете. Всичко ще се оправи.

Тъкър се надяваше да е прав.

Облегна се назад. Джейн се наведе към него и прошепна:

— Като че ли фитилът на бурето барут е готов за палене.

„И не е нужно кой знае какво, за да пламне.“

Минаха покрай още две бронирани машини. Преди да влязат в столицата ги провериха на военен пропускателен пункт.

Нора се премести напред от третия ред седалки на буса и каза:

— Шофьорът е прав за напрежението тук. — Вдигна айпада, на който работеше. — Правителството опитва да омаловажи ситуацията и не допуска медиите да публикуват неодобрена информация.

— Не искат да плашат туристите — отбеляза Франк.

Нора кимна.

— Да. Основният съперник на сегашната администрация е политическата партия на хората. Нарича се НПТ, Народна партия на Тринидад. Тя заплашва с насилие, ако предстоящите президентски

избори не минат според очакванията ѝ. Лидерите ѝ твърдят, че администрацията е корумпирана, заедно с цялото правителство. НПТ говори за революция.

Тъкър видя край пътя още един бетеер.

— Изглежда, Д'Абрео приема заплахата сериозно.

Франк пребледня.

— Трябва да вдигнем Рекс във въздуха, за да разберем какво всъщност се случва тук.

Влязоха в града и Тъкър се заоглежда. Порт ъф Спейн се простираше на трийсетина километра и в него живееха повече от сто хиляди души.

Тъкър се питаше какво ли им готвят „Ганджънт“.

„Какъв е интересът им в тази малка карибска република?“

Свиха по алея с люляци, заобиколиха един фонтан и спряха пред входа на хотел „Хаят Риджънси“. Двама портиери с колосани бели ризи се спуснаха напред, отвориха вратите, посрещнаха ги с топли поздравления. Единствената спънка в добре отработената рутина се появи във вид на белгийска овчарка, която изскочи от задната седалка на буса.

Единият портиер заотстъпва боязливо, но другият — по-възрастен — остана на място и неуверената му усмивка стана уверена.

— О! Какво хубаво куче!

Без да загуби самообладание, портиерът извика пиколата да вземат багажа, после поведе гостите през фоайе с мраморен под. Чуваше се приглушена калипсо музика. Вляво имаше огромни прозорци, през които се виждаха палми, бял пясъчен плаж и сините води на Карибско море.

Джейн тръгна до Тъкър и го хвана за ръката.

— Водиш ме на прекрасни места.

— Да се надяваме, че ще си останат такива.

След няколко минути се настаниха в апартамент с две спални на покрива, на двайсети етаж, с огромна тераса от всички страни, която предлагаше чудесна гледка към града и залива.

— Ау! — възкликна Франк, докато оглеждаше покритото с мокет помещение. — Това определено е по-добре от последния мотел.

Съсредоточена върху задачата за момента, Нора донесе контейнера с Рекс в дневната на апартамента. Бързаше да провери

дрона след дългия полет, за да се увери, че няма нередности. Съсредоточеността ѝ накара Франк да изостави хубавата гледка.

Докато Нора разопаковаше дрона, Каин започна да изпълнява собствените си задачи — което означаваше да подуши всяко ъгълче на стаята.

Джейн трябваше да заобиколи усърдното куче, за да стигне до бара. Някой го бе заредил щедро и бе оставил кошница с плодове и сирена. Джейн прочете бележката на глас:

— Приятни занимания... и не забравяйте противослънчевата защита. Р. Х.

Тъкър поклати изненадано глава. Рут Харпър определено се бе погрижила за всичко.

Джейн хвърли картичката в кошницата и застана до бара.

— Някой друг да иска питие?

Тъкър се изкуши да последва примера ѝ, но трябваше да се увери, че старателната им благодетелка се е погрижила както трябва за още една подробност. Отиде до гардероба. Вътре имаше малък заключен сейф. Той набра шифъра на ключалката, даден му от Рут. Светна зелен индикатор и малката врата се отвори.

Вътре имаше три пистолета „Зигзауер Р5“. Имаше също раменни кобури, резервни пълнители и четири кутии 9-милиметрови патрони.

Джейн — стоеше до бара — видя какво прави Тъкър и каза:

— Тези твои приятели... започват да ме плашат.

„Но определено са от полза.“

Той занесе оръжията до канапето, прегледа ги и почна да зарежда пълнителите. Нора и Франк свързаха Рекс с лаптопа и почнаха да го подготвят за вечерното пътешествие.

Джейн наля две чаши джин с тоник и седна на канапето до Тъкър.

— И двете ли са за теб? — попита той.

Джейн му подаде едната.

— Мисля, че ще ти е нужно.

Разклати чашата и ледът изтрака. Тя отпи, сякаш за да събере кураж да говори — и тогава зазвъня телефонът — отекна от няколко места в апартамента.

Тъкър се сепна и посегна към апарата на масата. Очакваше да се обаждат от рецепцията, за да попитат дали всичко с настаняването им

е наред.

— Сър, обажда се Сантяго от рецепцията — чу глас, когато вдигна слушалката. — При нас е господин, който се интересува дали може да говори с вас, но не знае името ви — показва ми само ваша снимка.

Снимка?!

— Реших, че е по-добре да ви попитам преди да ви свържа.

В главата на Тъкър завиха сирени.

„Дали някой не ни е проследил от летището?“

Преди да отговори, закри слушалката с длан и каза на Джейн:

— Веднага опаковайте всичко и се гответе за заминаване. — На човека от рецепцията каза: — Благодаря, Сантяго. Можеш да ме свържеш с господина, но ще съм ти благодарен, ако не го информираш кой е номерът на стаята ни, докато не разбере кой е.

— Разбира се, сър. Ще говори с вас по един от телефоните във фойето ни. Момент.

Тъкър чу щракване, после глас със силен френски акцент:

— Крайно време е да си поговорим, не мислиш ли, топ аті?

Тъкър веднага позна гласа и акцента, представи си белезите на войника, който бе придружавал Карл Уебстър, когато го преследваха в блатото.

Преди да успее да отговори, онзи добави:

— Да кажем, след петнайсет минути в барчето във фойето. Само ти и аз.

И затвори.

Джейн го гледаше с широко отворени очи.

— Кой се обади?

— Един гаден тип.

25.

25 октомври,

11:45 атлантическо стандартно време

Порт ъф Спейн, Тринидад и Тобаго

Вратата на асансьора се отвори и Тъкър излезе и дръпна краищата на жилетката си. Държеше ръцете си настрана от пистолета, мушнат в раменния кобур. Бе въоръжил Джейн и Франк по същия начин горе в стаята и бе оставил Каин при тях — като допълнителна мярка. Не очакваше французинът да прояви дързостта да го нападне през деня в оживеното фоайе, но все пак нямаше намерение да се срещне с него невъоръжен.

Огледа фоайето. Мъжът бе казал, че ще е сам, но не беше изключено да е довел и свита. Тъкър очакваше да види най-вече едрата фигура на Карл Уебстър.

Не забеляза нищо подозрително и последва стрелката към барчето. Оказа се уютно пространство с червени плюшени столове и малки масички, на някои от които седяха гости на хотела. В дъното, близо до прозорците, видя вдигната ръка.

Пулсът на Тъкър се ускори. Французинът беше сменил бойната униформа с широки ленени панталони и черна копринена риза. Ако беше въоръжен, криеше го много добре. Все пак Тъкър се приближи предпазливо. Мъжът изглеждаше на около трийсет и пет, мускулист, със загоряло от слънцето лице и бръсната глава.

Стана и протегна ръка.

— Добро утро.

Тъкър не стисна ръката му. Не беше забравил как главата на Такаши се пръсна от снайперски куршум. Пред него сега стоеше убиецът на младия човек.

Онзи свали ръката си, без видимо да се обижда, и седна.

— Благодаря, че прие да се срещнем.

Тъкър си отбеляза, че не го назова по име. Предполагаше, че част от целта на тази визита е да го извади от равновесие. Името на Тъкър в устата му щеше да окаже точно такъв ефект.

„Значи този тип не знае кой съм... поне засега.“

Тъкър седна срещу него.

— Та кой сте вие?

— Казвам се Рафаел. Това е достатъчно.

Тъкър нямаше как да е сигурен, че това е истината, но замълча. Винаги проверяваше получената информация допълнително. Засега искаше да разбере защо този човек иска да се срещнат.

— Умееш да следиш незабелязано — отбеляза Тъкър. — След летището изобщо не забелязах да имам опашка.

Рафаел сви рамене.

— Не беше лесно да те намеря. — Бръкна в джоба си, извади снимка и я плъзна по масата към Тъкър. — Нито пък мисис Сабатело.

Тъкър скри изненадата си. Загледа се в снимката. Виждаше се профилът му и лицето на Джейн през предното стъкло на откраднатата от геодезистите на „Сироко“ кола, докато чакаха пред портала в „Бели пясъци“.

Рафаел обясни:

— В деня след операцията ни в „Бели пясъци“ получихме доклад за грабеж от служителите на „Сироко Пауър“, в който се споменаваше кражба на фирмена кола. Същата кола се появява като по чудо с двама нови служители на „Сироко“ на портал на „Бели пясъци“. Изобретателен си, топ апи.

„Но явно не достатъчно.“

Тъкър трепна. Определено не бе прикрил следите си достатъчно добре в Ню Мексико. Успя да запази безразличието в гласа си.

— Изненадан съм, че ви е бил нужен цял ден, докато разберете, че имате пробив в сигурността в „Бели пясъци“. Карл Уебстър май е проспал случилото се.

Устните на Рафаел се свиха. Тъкър бе докоснал оголен нерв.

— Уви, така е — отговори французинът. — С този пропуск ще се занимаем веднага щом Уебстър се появи отново.

„Хм. Интересно“.

Шефът на охраната на „Ганджънт“ вероятно се бе скрил, защото си беше дал сметка, че дните му са преброени. Провалите му се трупаха — първо Джейн се бе спасила от разчистването му след Проект 623, след това Тъкър бе влязъл в Редстоун, накрая Тъкър и Джейн се бяха промушили през охраната на „Бели пясъци“.

„Не е чудно, че е изчезнал.“

Рафаел взе снимката от масата.

— Нямаше как да знам какво сте научили вие двамата за операцията ни тук, в Тринидад, а за разлика от Карл Уебстър, не обичам да оставям нерешени проблеми. Като предпазна мярка сложих хора на летището, които да следят за посетители с вашето описание.

— Умно. Е, добре. Открихте ни. Сега какво?

— Идвам с предложение. Възможност да уредим въпроса.

— Ако е нещо от рода на „разкарайте се от острова, или ще ви убием“, можеш да си го спестиш.

Рафаел се усмихна. Белите му зъби контрастираха на фона на загорялото му лице.

— Знам, че не се плашиш лесно. Освен това защо да прибегваме до насилие, след като разумът може също да свърши работа?

— Тогава имате късмет. Аз съм *много* разумен човек.

Рафаел видимо долови сарказма, но предпочете да не му обърне внимание.

— Нямаме истински конфликти с теб. Да, наистина създаде много проблеми на „Танджънт“, но работодателят ми е склонен да остави всичко в миналото.

— Много щедро от негова страна. А кой е работодателят ти?

Рафаел повдигна вежди.

Тъкър сви рамене.

— Е, просто питам.

От думите на Рафаел стигаше до заключението, че работодателят му е човек *извън* „Танджънт“. Може би точно той бе кукловодът, който стоеше зад всичко случващо се.

— Както казах — продължи Рафаел, — той е склонен да остави всичко в миналото, *ако* се оттеглите и се върнете към собствения си живот.

— Искаш много. Освен че ще продължим да дишаме и да ходим по земята, какво друго съдържа предложението ви за нас?

— Назови цифра и ще я представя на работодателя си.

— Пет милиона долара.

Рафаел дори не трепна.

— Сигурен съм, че ще се уреди.

— И ще ни оставите да си отидем тихо и мирно?

— Работодателят ми държи на думата си.

Макар че изражението на Рафаел остана непроменено, Тъкър бе сигурен, че лъже. От разговора бе научил и още нещо. Не бе станало дума за дрона, който бяха пленили, което означаваше, че тези хора все още смятат Рекс за погребан някъде в тинята на река Тенеси. Рафаел също така не бе дал никакви индикации, че знае за работата на Санди и за флашката, която Тъкър бе получил от майка й.

„Ако тези копелета знаят с какво разполагаме, нямаше как въпросът да не бъде засегнат в тези преговори.“

— Значи се договаряме? — попита Рафаел и протегна отново ръка.

Този път Тъкър я стисна.

— Да.

И това беше лъжа, но Тъкър подозираше, че Рафаел е наясно. Този човек не беше глупак. Целият този разговор не беше нищо повече от ловна експедиция с цел придобиване на информация за Тъкър и останалите, която същевременно постигаше и целта да ги сплаши.

И като че ли тази ловна експедиция не бе съвсем приключила.

— Не ми каза *твое* име — подхвърли Рафаел, все още стиснал ръката на Тъкър с железни пръсти.

Тъкър стисна по-силно.

— Утре сутринта ще пия кафе в „Старбъкс“. Винаги можеш да ме проследиш и да видиш какво име ще напишат на чашата ми.

Рафаел се засмя и пусна ръката му.

— Харесваш ми, сериозно.

— Значи ще е жалко, ако се наложи да ме убиеш.

— Наистина.

— Но това няма да те спре.

— Нито за миг. А теб?

— Не и за *половин* миг. — Тъкър се ухили. — А за шефа ти не бих се колебал и половината на половината миг.

Рафаел прие думите му елегантно.

— В такъв случай е добре, че вече сме приятели.

— Най-добри приятели.

Рафаел му кимна и си тръгна. Тъкър го изчака да излезе и чак след това се качи в асансьора. Когато влезе в кабината, продължи да държи ръцете си настрана от скрития пистолет, но с пръсти намести

миниатюрната камера, скрита до копчето на жилетката му. Беше я свалил от тактическото оборудване на Каин и я бе сложил на себе си преди срещата.

Не само Рафаел беше излязъл на лов.

„Да видим дали Рут и ресурсите ѝ в «Сигма» ще помогнат да идентифицираме този тип.“

13:23

Джейн продължаваше да крачи нервно из апартамента. Изпълнен с любопитство, Каин седеше на канапето и следеше движенията ѝ, както се следи тенисмач. Джейн приличаше на лъвица в клетка — пълна с енергия, която няма как да изразходва.

След като се върна от разговора си с Рафаел, Тъкър нареди всички да останат в апартамента и да не излизат никъде. Дръпна завесите на терасата и огледа околността. Наблизо нямаше сгради, повисоки от „Хаят“, така че нямаше как да разположат снайперист, но от „Танджънт“ биха могли във всеки момент да пуснат дрон, който да кръжи около сградата.

Освен това Тъкър нямаше доверие на политиката на хотела по отношение на личната неприкосновеност на гостите. Един приличен подкуп би накарал всеки служител да разкрие номера на стаята им. Тъкър беше сигурен само в едно.

„Тук сме в капан.“

Нора се размърда на мястото си пред компютъра и се протегна. С Франк работеха по Рекс — проверяваха всичко и чакаха залеза. Опитваха — с помощта на Джейн — да добият и представа за релефа в околността.

Нора кимна на Тъкър и Джейн да се приближат.

— С Франк си поблъскахме главите. Това, което „Танджънт“ се канят да направят тук, трябва да е свързано със списъка кодове, които измъкнахме при предишната им операция. Този списък обхваща цялата цифрова инфраструктура на островите.

Тъкър помнеше страниците с телефонни кодове, радиостанции, интернет протоколи и честоти на авиодиспечерите — както военни, така и цивилни. Помнеше и думите на Франк, че това е всичко, което е нужно за започване на кибератака срещу тази малка държава.

Нора продължи:

— Започнахме да се питаме какво ще спечели „Ганджънт“ от една кибератака. Би трябвало да има сериозна полза, нещо, заради което си струва да се насърчи война между сегашните власти и революционерите от народната партия, за които спомена шофьорът на таксито.

— И какво открихте? — попита Тъкър.

Нора му подаде айпада си. На екрана се появи брой на „Уолстрийт Джърнъл“ отпреди четири месеца.

— Виж.

Тъкър прегледа статията.

— Става дума за откриване на ново находище на нефт — промърмори след малко и вдигна очи.

Франк кимна.

— Дълбоководно находище, много близо до североизточния край на острова, в залива Силабия. От геологическа гледна точка това е основен нефтоносен пласт. В правителството още се водят спорове как да се действа. Засега това е топка, която още лети във въздуха.

— Много ценна топка — добави Нора.

Тъкър опита да проследи предположението им.

— Значи смятате, че „Ганджънт“ или който стои зад всичко това, планира да дестабилизира страната и да хвърли Тринидад в хаос, за да получи достъп до това нефтено поле?

— Който подкрепи победителя в този политически конфликт ще получи за благодарност цяло състояние — каза Джейн. — Ще сключва договори за изграждане на инфраструктурни обекти, ще насочва суми към когото трябва, а не е изключено и да се сдобие с процент от добития нефт.

Стомахът на Тъкър се бе свил странно.

— Това, което казваш, е равносилно на организиране на преврат. Прилича на класическа шпионска операция, като онези, които ЦРУ реализира в Гватемала и Чили.

Джейн се обърна към него.

— Само че вместо държавна разузнавателна агенция сега имаме частна корпорация.

Тъкър преглътна.

„Може ли изобщо да си мислим, че има начин да предотвратим това?“

Телефонът извън рязко — но сега не беше хотелският телефон. Тъкър отиде до апарата си, оставен на бара, и прие разговора.

— Рут, кажи ми, че имаш нещо за мен!

— Разочаровала ли съм те някога, скъпи? — Южняшкият ѝ говор винаги се засилваше, когато се шегуваше.

— Какво откри?

— Първо, джентълменът, с когото си се срещнал преди известно време, не е джентълмен. — Гласът на Рут стана рязък, сериозен. — Казва се Рафаел Лион и е гаден тип. Бил е във френските специални части, така наречените BFST — Brigade des Forces Spéciales Terre.

Тъкър затвори очи. В Афганистан бе виждал с очите си какво могат хората от BFST. Разполагаха с невероятни снайперисти и войници.

— Преди шест години е имал проблеми в Чад — продължи Рут. — Убил някакви селяни и бил обвинен във военни престъпления, но тези обвинения изведнъж се изпарили. След това изчезва от картата. Дори финансите му минават през поредица данъчни убежища и швейцарски сметки. Определено е потаен. Трябваше ми повече от час, докато разбере кой е в действителност и за кого работи.

— Мислиш, че е наемник?

— Може би. Не мисля обаче, че мегакорпорация като „Танджънт“ би наела бивш военнопредстъпник, независимо дали е осъден, или не. Мисля, че си прав и има друг играч, неизвестен кукловод, който е наел Лион, за да върши мръсната работа. — Рут въздъхна, явно недоволна. — Както и да е. Това е всичко, което успях да изровя за един час, но съм пуснала и други пипала. Да се надяваме, че скоро ще знаем повече.

Тъкър поклати глава.

— Има и още нещо — добави Рут. Тъкър си представи хитрата ѝ усмивка. — Лион е използвал кредитна карта на свое име преди три дни, за да наеме кола. Успях да се свържа с агенцията и да се сдобия с регистрационния номер на колата, което ми осигури достъп до джипиеса ѝ.

— Знаеш къде е колата?

— Паркирана е край пристана в Уест Бей. Наел е моторница преди двацет минути. Обадох се в офиса на фирмата и със сладки приказки успях да разбера какво е записал като крайна цел на пътуването си.

— И то е?

— Остров Патос. Това е малка купчина камъни на петнайсет километра от западния връх на Тринидад. Точно през него минава морската граница с териториалните води на Венесуела.

— Колко малка е тази купчина?

— Островче, дълго два километра и широко към един. Покрито с джунгла, никой не живее там.

Което би осигурило чудесна възможност на него да се скрие флотилия дронове.

— Разбира се, може да не е дал истинското място — предупреди Рут. — Това може да не е истинската му цел.

Това беше така, но имаше само един начин да се разбере.

Тъкър каза „дочуване“ на Рут и тя го увери, че продължава да търси истинския работодател на Рафаел Лион.

Тъкър прекъсна линията и каза на Каин:

— Ей, приятел, искаш ли да си поиграем на пирати?

14:34 източно лятно време

Смит Айланд, Мериленд

Пруит Келерман седеше зад бюрото си и притискаше телефонната слушалка към ухото си. От другата страна се чуваше шум на двигател, който почти изцяло заглушаваше гласа на обаждания се.

Погледна си часовника. Трябваше да се срещне с дъщеря си, Лора, за да обсъдят спор по един договор, възникнал след конференцията по телекомуникации в Атина, но се беше обадил Рафаел Лион, от Тринидад. Пруит искаше всичко там да приключи възможно най-бързо преди Лора да е заподозряла нещо. Дъщеря му не беше глупава и съвсем скоро щеше да започне да задава въпроси, на които щеше да му е трудно да отговори, ако не замесеше и нея — което не биваше да се случва.

— Повтори! — каза Пруит ядосано. — Срещнал си онзи мистериозен тип. Кой е той?

— Не знам — отговори Лион. — Определено е американец. Служил е в специалните части, поне така мисля. По време на разговора ни обаче не издаде нищо. Дори не трепна, когато споменах Джейн Сабатело.

— Но спомена, че има цена. Пет милиона.

Лион изсумтя.

— Той няма намерение да спази договорката. Проля се много кръв. От друга страна, наясно е, че и ние не бихме спазили нашата част.

— Тогава го притисни. Всеки си има слаби места... някой негов близък, някой, до когото можем да се доберем. Ако открием нещо такова, ще го държим изкъсо.

— Първо обаче трябва да разберем кой е той — напомни му Лион. — Групата му пътува с фалшиви паспорти. Много добри. За такива документи или плащаш много пари, или имаш силни приятели, които да ти ги издадат полуофициално.

Ако Лион беше прав, случващото се можеше да се окаже проблем. Пруит вече имаше предостатъчно врагове, както сред политиците, така и в частния сектор.

Кой тогава дърпаше конците на онзи тип?

— Няма да е лесно да открием каквото и да било за този човек — каза Лион. — Нека се справя с него по моя начин.

Пруит потисна желанието си да го укори. Както човек не учи лекаря как да оперира апандисит, така не би трябвало да казва на експерт с опита на Лион как да си върши работата.

„Поне засега.“

— Добре — каза Пруит. — Какъв е планът ти?

Лион трябваше да вика, защото извънбордовият двигател забоботи още по-силно.

— Оставих следа, която обектът да надуши. Ако е добър, колкото си мисля, ще тръгне по нея, а ние ще го чакаме.

— Добре, направи го. Но няма да търпя повече грешки, особено след глупостите на онова некомпетентно копеле Уебстър.

— Не се безпокойте — каза Лион. — До довечера ще сме приключили с всички тях.

26.

25 октомври,

19:18 атлантическо стандартно време

Порт ъф Спейн, Тринидад и Тобаго

— Как върви? — попита Тъкър.

Франк — обикаляше дрона, поставен на малката масичка в дневната, и го оглеждаше за последно — каза:

— Рекс не улавя нищо обезпокоително. Би трябвало да можем да тръгваме.

Погледна Нора, която седеше пред лаптопа си, все още свързан с дрона с кабели, и тя кимна утвърдително.

Бяха минали два часа след залез. Сензорите на Рекс бяха активирани на прием, за да засекат електронните сигнатури на дроновете на „Танджънт“ в района. Нямаше никакъв сигнал обаче.

— Не ми харесва, че се разделяме — каза Франк.

— Ще е достатъчно трудно да се измъкна от хотела незабелязано с Каин. Ако сме всички заедно, става направо невъзможно да се измъкнем, защото не се съмнявам, че наблюдават хотела.

Франк не изглеждаше убеден.

— Ако обаче използваме Рекс...

— Рекс си има предостатъчно работа тази вечер. Вие с Нора трябва да го вдигнете във въздуха. Докато аз проучвам острова, вие ще се закачите за дигиталната инфраструктура на града и ще опитате да откриете какво планира „Танджънт“. Може да се окаже, че Рекс е единственото, което стои между тях и унищожаването на този град. От друга страна, пътуването до остров Патос може да се окаже търсене на зелен хайвер.

„А ако не е, ще е твърде опасно, за да идват всички.“

Тъкър продължи:

— Когато Рекс е във въздуха, за вас ще е много по-безопасно да се спотайвате тук. Ако все пак се случи най-лошото, оставям ви два от пистолетите.

Джейн вече си слагаше раменния кобур.

Нора изключи кабелите от дрона.

— Тъкър е прав. Рекс ни е нужен тук и може да ми трябва помощта ти, Франк. Особено за страничния проект, по който работим.

Тъкър се намръщи.

— Какъв страничен проект?

Франк също се намръщи.

— Ти имаш своята секретна мисия. Ние имаме нашата.

Нора поклати глава.

— Истината е, че е твърде сложно, за да се обясни набързо.

Джейн се усмихна.

— Тък, май току-що ти казаха, че си тъп.

„И сто на сто са прави.“

Не му се искаше да настоява повече.

— Добре. Вдигайте Рекс.

Франк взе пулта, подаде команда за старт и пропелерите се завъртяха. Дронът се издигна плавно от масичката и увисна в средата на стаята.

Военната машина, почти напълно неподвижна, беше странна гледка. Под матовата черна повърхност се криеше сърцето на следващото поколение оръжия. Бодежите по кожата на Тъкър се засилиха, защото усети очите на дрона върху себе си — електронният вой от бъдещето се взираше надменно в безнадеждно неактуалния и излизащ от употреба предшественик от плът и кръв.

Джейн и Нора отидоха до плъзгащата се врата към терасата, дръпнаха завесите и я отвориха. Франк насочи дрона навън. Щом Рекс излетя, двете жени затвориха вратата и пуснаха завесата. Нора се върна при Франк, който следеше издигането на Рекс в нощното небе над града.

Тъкър клекна до Каин и го почеса между ушите.

— Готов ли си за лов, момче?

Каин размаха опашка. Възбудата му изпълни стаята.

Тъкър го потупа по гърба, после взе раницата си, в която беше тактичното снаряжение на Каин. Пистолетът беше в кобура, резервните пълнители тежаха в джобовете му.

Провери си часовника и попита Франк:

— Нали знаеш какво да правиш?

Франк му махна пренебрежително, без да отделя поглед от полета на Рекс.

— Знам. Тръгвай!

Тъкър тръгна към вратата. По-рано с помощта на Рекс бяха успели да проникнат в компютърната мрежа на „Хаят“, да извадят чертежи на помещенията и да получат достъп до охранителните камери.

Тъкър излезе и поведе Каин по стълбището. Забързаха надолу, двайсет етажа до фойето, а след това и до сутерена, достъпът до който беше ограничен. Вратата към това ниво беше с електронна ключалка, но Рекс вече бе осигурил кода за отключване.

Тъкър го въведе и вратата се отвори. Продължиха забързано през огромния подземен паркинг. Покрай стената бяха паркирани черни лимузини с логото на „Хаят“. Имаше и бус за превозване на гости от и до летището. Тъкър спря за момент до вратата, за да се убеди, че няма хора. Не забеляза никого и се спусна към заключен и свързан с охранителната система шкаф до първата лимузина. Въведе съответния код — знаеше го благодарение на Рекс — и го отвори. Вътре бяха ключовете за автомобилите. Взе ключа от буса.

Отвори го с дистанционното и качи кучето.

В този момент вратата към хотела се отвори.

По дяволите!

Той скочи в буса. Приведе се с надеждата да не са го видели. Осветлението в кабината обаче не изгасна веднага и в тъмния паркинг биеше на очи като коледно дръвче.

Чу забързани стъпки. Приближаваха.

Разкопча кобура. През ума му започнаха да минават различни сценарии. Ако беше някой от хората на Лион, смяташе да се справи с него бързо. Ако беше някой от охраната на хотела, щеше да е по-сложно. Вероятно щеше да се наложи да го неутрализира преди той да сигнализира, но при всички случаи забавянето щеше сериозно да наруши плановете му. Всичко отук нататък зависеше от идеалното разпределение на времето.

На вратата на буса се почука.

— Има ли място за още един пътник?

Въпреки цялото планиране не бе предвидил *това*. Отвори вратата.

Джейн се усмихна и се качи при него.

— Нали не смяташе, че ще те оставя да тръгнеш без мен? — Седна зад волана и протегна ръка. — Ключовете, ако обичаш.

— Джейни!

— Нора и Франк се занимават с Рекс. Франк е въоръжен и обучен да се сражава. Нямам намерение да стоя там и да скучая, докато през това време ти си търсиш белята.

Явно нямаше да се откаже. Тъкър си даваше сметка, че тревожността ѝ до голяма степен се дължи на мислите за русолявото ѝ момче. Не беше в състояние да бездейства. Той капитулира, прие неизбежното, макар и да не му харесваше. Каин, от друга страна, като че ли се радваше, че тримата пак са заедно. Подуши Джейн и доволно размаха опашка.

— Очевидно съм малцинство — отбеляза Тъкър.

— Хайде, времето тече — каза тя.

Тъкър въздъхна и ѝ подаде ключа.

— Гледай да не блъснеш нещо.

Джейн направи физиономия, запали двигателя, обърна буса и бавно подкара по рампата към изхода. Не бързаше. Когато наближи затворената врата, електронен ключ на таблото замига и вратата започна да се вдига.

— Наведи се — предупреди Тъкър и клекна до Каин. Погледна си часовника. — Имаме още дващсет секунди.

Джейн кимна и наведе глава.

Чакаха вратата на паркинга да се отвори.

— Пет секунди.

Тъкър бе предвидил, че Лион не би оставил този изход без наблюдение, и макар че едва ли някой би се вгледал сериозно в бус на хотела, искаше допълнителна сигурност.

Изчака да мине и последната секунда и каза:

— Давай!

Джейн настъпи педала и подкара към отворената врата. В този момент невидимият им партньор в мисията направи каквото се очакваше — и точно навреме. Лампите в подземния паркинг премигнаха и изгаснаха. Както и целият хотел. Уличните вън също изгаснаха.

„Чудесна работа, Рекс.“

Дронът бе успял да се включи в системата на градското електрозахранване и бе спрял тока в тази част на Порт ъф Спейн. На острова това се случваше често, така че какво толкова, ако стане един път повече? След минута отново щеше да има ток, а това щеше да осигури на Тъкър и Джейн допълнително прикритие, докато успеят да изчезнат.

За съжаление спирането на тока имаше и един неочакван резултат.

Вратата на паркинга веднага започна да се затваря, вероятно като предпазна мярка срещу мародери. Джейн забеляза това и форсира двигателя, при което бусът полетя рязко напред. Тъкър се улови за облегалката на Джейн, за да запази равновесие.

Бусът се плъзна под спускащата се врата.

Нямаше да...

Тъкър чу свирепо стържене на метал и стисна зъби. Джейн не намали скоростта. Приведе се над кормилото и промуши буса въпреки пронизителното недоволство на вратата. Продължи по улицата с бясна скорост.

Тъкър вдигна глава и погледна към тавана.

— Нали ти казах да не блъскаш нищо?

Тя махна пренебрежително с ръка.

— Престани да даваш съвети от задната седалка. Не караш ти.

21:03

Тъкър бутна лоста на старата моторна лодка и тя постепенно спря. Вълните се плискаха в дървения корпус и клатеха лодката върху тъмната водна повърхност. Високо горе лунният полумесец светеше ярко на безоблачното небе. Моторът боботеше тихо, успокояващ вечерен бриз носеше солената миризма на Карибско море.

Тъкър провери джипиес картата на телефона си.

— Трябва да сме стигнали.

Погледна напред, но не видя нищо освен черна вода, посребрена от лунната светлина.

Каин скочи от седалката, на която беше, и отиде на кърмата. Вдигна глава и започна да души въздуха. Отново беше със

снаряжението си — тежестта му винаги го вкарваше в режим на бдителност. Кучето знаеше, че е време за работа.

Джейн седна на мястото, освободено от Каин, отчопли парче люпеща се боя от борда край себе си и поклати глава.

— Трябваше ли да наемеш най-лошата лодка на пристанището?

Тъкър сви рамене.

Лодката, шестметрова моторница, беше поне на петдесет години. Дървеният ѝ корпус беше покрит с много пластове белеща се боя. Виниловите седалки и пластмасовото табло като че ли се държаха на тел и лепенки. В плексигласовото защитно стъкло отпред имаше дупка от куршум, точно срещу мястото на капитана.

Наеха лодката в малко село до Порт ъф Спейн. Собственикът, казваше се Петри, само сви рамене, когато Тъкър попита за състоянието на лодката.

— Човек — отговори, — вземаш — не вземаш. На мен все едно.

Тъй като нямаше кой знае какъв избор, Тъкър предпочете *вземаш*.

Джейн извади бинокъла си и го насочи към тъмнината.

— Е, поне ни докара където трябва — каза след малко.

Бе им отнело половин час с умерена скорост, за да прекосят двайсетината километра море, които отделяха Тринидад от малкия остров до брега на Венесуела. Водите се наричаха *Vocas del Dragón* — Устата на дракона. Също като дупката от куршум в плексигласа, името не вещаеше нищо добро.

Джейн подаде бинокъла на Тъкър. Той огледа морето и видя тъмен силует, малко късче земя, на около километър пред носа. Крива бяла линия бележеше мястото, където вълните се разбиваха в сушата, която като че ли представляваше непрекъсната стена от петметрови скали.

— Не е кой знае какво — отбеляза Джейн.

— Може да е малък, но е достатъчен да скрие малка ескадрила дронове.

Джейн въздъхна. Определено беше съгласна с него.

— Ако „Танджънт“ търсят място, от което да започне преврат, остров Патос е идеален за целта. Това пусто късче земя е извън териториалните води на Тринидад, но е само на минути полет от Порт ъф Спейн.

Тъкър извади от раницата си карта, която бе взел от Петри.

— Според картата от другата страна на острова има няколко малки заливчета. Предполагам, че „Танджънт“ са устроили базата си някъде там. Ще трябва да действаме на тъмно и да се надяваме...

Каин изръмжа и Тъкър се обърна към него. Кучето беше на кърмата, тялото му беше напрегнато. Въртеше глава наляво и надясно, като че ли опитваше да определи местоположението на нещо. Изведнъж се вторачи право в посоката, от която бяха дошли.

Тъкър не видя нищо освен тъмната вода. И някъде в далечината сиянието на Порт ъф Спейн.

— Какво му става? — попита Джейн, когато Каин изръмжа предупредително за втори път.

Тъкър взе сателитния си телефон и изведе на дисплея сигнала от камерата на Каин. Беше в режим за нощно виждане и морето изглеждаше доста по-светло. На екрана се появи някакъв обект — сферична форма, която се плъзгаше на около три метра над водата.

Сърцето на Тъкър се сви, защото позна силуета, който бе виждал в Алабама.

— Палач. Приближава.

27.

25 октомври,

21:19 атлантическо стандартно време

Проток Бокас дел Драгон, Венесуела

— Залегни! — викна Тъкър.

Джейн се залепи за дъното на лодката, а Каин се прикри зад облегалката на задната седалка. Тъкър клекна и дръпна лоста на двигателя. Той изръмжа и лодката се понесе напред.

— Хвани се за нещо! — извика Тъкър.

Зави рязко наляво, после надясно, зигзаг, за да затрудни прицелването на дрона. Даваше си сметка обаче, че след като прихване лодката им, Палач ще я направи на трески — заедно с тях на борда.

Единствената им надежда беше да се доберат до най-близкия залив.

Потисна импулса да погледне през рамо.

Напред, напред, напред...

Продължи на зигзаг. Островът пред тях бързо се уголемяваше, вдясно се появи пролука в бялата линия на прибоя.

Един от тесните заливи.

Беше на поне двеста метра.

Нямаше начин да стигнат навреме.

— Джейн! Вземи раницата! Скачаме!

Лодката беше твърде голяма мишена. В тъмната вода щеше да е по-трудно дронът да ги забележи.

Преди да скочат във водата съвсем близо до десния борд изригна гейзер и ги изпръска. Тъкър си представи как дронът ги фиксира, как прави фини настройки за следващия изстрел, който, ако беше прав, щеше да попадне от лявата страна — така че сви рязко *надясно*.

Нов гейзер изригна от водата вляво от тях. Тъкър изправи посоката, насочи носа към залива и извика:

— Готова ли си, Джейн?

— Да.

Когато Тъкър се надигна от капитанското място, лодката се разтърси. Той залитна и удари главата си в руля. Причерня му. Погледна назад и видя редица дупки по пода на лодката близо до кърмата. През тях нахлуваше вода.

— Скачай!

Джейн се надигна, прехвърли се през борда и изчезна от другата страна. Тъкър улови Каин за нашийника и го вдигна. След това прекрачи борда и скочи във водата.

Морето ги обгърна. Тъкър потъна, без да пуска Каин. След секунди изплува на повърхността и пое въздух. Пусна кучето от прегръдката си, но не и нашийника.

Моторницата продължи към залива. Палачът я следваше и стреляше по нея. След това рязко се издигна нагоре и се приготви за нова атака.

— Джейн? — извика Тъкър.

— Тук съм.

Той я видя и заплува към нея. Лодката стигна до залива и след миг отекна трясък от експлозия.

Дронът обаче продължаваше да стреля, като че ли направеното до този момент не му беше достатъчно.

„Колко време ще мине, преди да насочи вниманието си насам?“

Тъкър прогони тази мисъл от главата си и се съсредоточи върху плуването към един пясъчен нанос на петдесетина метра вляво. Джейн и Каин го следваха. С всяко следващо загребване Тъкър очакваше дронът да се върне в бръснещ полет.

Лодката обаче отвлече вниманието на машината за достатъчно дълго, та да стигнат плитчината. Тъкър се изправи и помогна на Джейн да стъпи на крака. Зашляпаха през дълбоката до коляно вода. На пет метра вдясно се издигаше гора от палми и ниски храсталаци.

Тъкър я посочи на Каин и изкомандва:

— Скрый се!

Мокротото куче се спусна към дърветата, Тъкър и Джейн забързаха след него.

След като навлязоха на безопасно разстояние в джунглата, Тъкър даде знак да залегнат. Припълзя до Каин и му посочи края на дърветата. Искеше да използва камерата за нощно виждане в екипировката на кучето, за да огледа залива.

Щом четирикракият му партньор зае позиция, Тъкър се обърна към Джейн, която дишаше тежко до него. Струйка кръв се стичаше по дясната страна на лицето ѝ. Досега не беше забелязал, заради морската вода.

— Ранена си — отбеляза той.

Джейн докосна раната.

— Щипе. Ударих си главата в ръба на лодката, когато скачах.

Все пак имаше късмет, че не бе попаднала на витлото.

Тъкър рискува да извади фенерчето си. Засенчи лъча и огледа раната, после зениците на Джейн. Едната като че ли реагираше по-бавно.

Изгаси фенерчето.

— Вие ли ти се свят?

— Не мога да кажа, че се чувствам великолепно — отговори тя. Опитваше да го превърне в шега.

— Може би имаш сътресение.

— По-добре това — каза Джейн, — отколкото да се нося по корем в Карибско море.

„Да се надяваме, че няма да се стигне до подобен изход.“

Наведе се над сателитния телефон и изведе на дисплея камерата на Каин. Джейн се приближи, за да вижда. Рамо до рамо двамата проследиха как кучето се снишава в края на дърветата. Появи се извивката на пясъка. На няколко метра навътре във водата се мярнаха останките на лодката. При сблъсък с пясъка почти се бе разпаднала. Наоколо се поклащаха останки.

— Няма да си получиш депозита за лодката — каза Джейн.

Поне опитваше да се шегува.

— Сега какво? — попита го след малко.

Тъкър изчака цяла минута, но не видя и следа от Палач. Напрягаше слух, за да долови характерния звук, но чуваше само плисъка на вълните.

— Отишъл ли си е? — попита Джейн.

— Може да обикаля и да оглежда. — Обаче имаше и друга, по-тревожна възможност. — А може да е завършил мисията си.

Джейн го погледна и сбърчи чело.

Тъкър обясни:

— Първата му цел е била вероятно да ни убие, а ако не успее, да ни принуди да слезем на брега и да потопи лодката, за да няма с какво да се приберем.

Дронът бе продължил да стреля по лодката, вероятно за да е напълно сигурно, че няма да може да плава повече.

— Ако си прав — каза Джейн, — значи хората на Лион са наблизко и ни подготвят дружеско посрещане.

— Което пък значи, че трябва да действаме. Може и да не знаят точно в кой залив сме, но при всички случаи вече приближават.

В слушалката му прозвуча ръмжене. Острите сетива на Каин явно бяха доловили нещо. Тъкър се досещаше какво може да означава това.

— Ще имаме компания — предупреди той Джейн, после подаде тиха команда на Каин по микрофона да се върне при тях.

Помогна на Джейн да стане, но когато се изправи, тя се олюля и се наложи да я улови за ръката, за да не падне.

— О, боже... — изпъшка тя, после се наведе и повърна. — Извинявай.

— Поне не повърна върху краката ми — подхвърли той, но не му беше до шеги и си пролича.

Безпокойството му се задълбочи. Джейн несъмнено имаше мозъчно сътресение. При положение че нямаше как да определи точно колко зле е, тя не би трябвало да се движи изобщо, но и нямаше как да останат тук. Той я хвана през кръста и я подкрепи. Тя не отказа помощта му, което само по себе си показваше колко зле се чувства.

От далечината долетя друг звук — първо слаб, после по-силен. Чаткане на хеликоптерен ротор. Тъкър погледна към океана. През листата видя, че приближават червени и зелени светлинки.

— Прекалено е да се надявам да са спасители, нали? — попита Джейн отпаднало.

Каин дойде при тях леко задъхан, със светещи в тъмното очи. Тъкър го потупа, за да го поздрави. Каин не размаха опашка — все още беше нащрек. С дланта си Тъкър усети напрежението в мускулите му. След задушаването в срутения тунел се боеше, че може би натоварва Каин прекалено много, прекалено рано.

— Следвай! — прошепна на Каин по-скоро молба, отколкото команда.

Кучето като че ли долови промяната в тона и леко махна с опашка, сякаш за да каже, че всичко е наред.

„Добро момче.“

Влязоха по-навътре в джунглата. Като заобикаляха паднали стволове и едва се провираха през гъстата растителност, успяха да изминат стотина метра.

— Да спрем тук — каза Тъкър. Вече почти носеше Джейн.

Сложи я да легне и клекна до нея. Половината ѝ лице беше изцапано с кръвта, която се стичаше от раната ѝ. Сърцето му биеше лудо. Каин се притисна в крака му — едновременно за да окуражи и да получи същото в замяна.

Тъкър го погали по главата. Ослуша се.

Роторите сега звучаха малко по-тихо. Макар и да не виждаше хеликоптера, Тъкър познаваше тези машини достатъчно добре, за да прецени по звука, че хеликоптерът вече е някъде над залива. Обърна се натам. В същия момент прожекторът на хеликоптера освети брега. Екипажът вероятно оглеждаше останките на моторницата и търсеше оцелели. Съвсем скоро щяха да забележат следите, водещи от водата към джунглата.

Сякаш прочел мисълта му, лъчът на прожектора се плъзна настрана, към мястото, на което бяха влезли в храсталаците.

Хеликоптерът намали обороти — канеше се да кацне. След малко от него щяха да слязат хора, за да ги търсят. Тъкър не се съмняваше, че Лион ще е с тях. При срещата в хотела му бе направил впечатление на човек, който обича сам да контролира всичко.

Погледна Джейн. Самата тя беше участвала в достатъчно сражения, за да си даде сметка какво се случва.

— Не бива да оставаме тук — каза тя.

Той кимна.

Къде да отидат обаче?

Помогна ѝ да стане. Опита да си припомни релефа на острова. Най-високите и най-обрасли с гъста джунгла места бяха в североизточната част на острова, така че се отправиха натам.

Тръгнаха, а хеликоптерът кацна, двигателят спря и съвсем ясно се чу глас. Френският акцент не можеше да се сгреша.

— Три екипа... натам... тръгнете на север...

Дори и екипите да бяха от по двама всеки, това означаваше поне шестима. При такова лошо съотношение Тъкър и Джейн имаха нужда от някакво предимство — и имаше само един начин да получат такова.

Ужасът го накара да изтръпне. Той спря и помогна на Джейн да се облегне на едно дърво. После клекна пред Каин и се вгледа в доверчивите му очи. Беше нужно усилие на волята, за да посочи на запад, настрани от пътя им.

Последва низ от команди: „Крий се и търси. Вдигай шум. Измъквай се и бягай. Нападай тихо. Браво“.

Макар че една по една тези команди не бяха особено сложни, много малко кучета можеха да ги изпълняват в съвкупност, като план за действие. Тъкър нареждаше на Каин да си играе на котка и мишка с врага, както край постройките в Редстоун. Сега обаче искаше и умишлено да вдига шум, за да примами хората на Лион далеч от тях, да рискува живота си заради тях двамата.

Наведе се, опря лице в муцуната на кучето, целуна го. С огромно чувство за вина, което разяждаше сърцето му, прошепна:

— Върви!

Каин следва лютивата миризма на изгоряла смазка, просмукала се в нощния въздух в гората. И други миризми изпълват неговия свят на това странно ново място — на гнило от листата под лапите му, докато тича, на плесен от падналия ствол, който прескача, киселата миризма на курешки под ей онова гнездо.

И всичко е пропито със солената миризма на морето.

Дори собствената му козина се е втвърдила след краткото плуване.

Но остава съсредоточен.

Наближава брега и долавя позната миризма, която също се носи на талази откъм морето — на пот, на цигари, на непрани дрехи, пропити с телесни миризми. Подчинява се на първата от командите — „крий се и търси“, — обикаля около хаоса от миризми. Забелязва позициите на обектите, чува пукащите клонки, смачканите храсти, скъсаните от тръните дрехи. След това се насочва в посоката, която му е посочил партньорът му, далеч от посоката, в която той води жената.

Едва тогава ще се появи в изпълнение на следващата инструкция.

Вдигай шум!

Каин пълни дробовете си с въздух и вие в тъмната джунгла. Чува виковете. Чупят се клони, тежки обувки мачкат хрусталаците, той долавя дори тежкото дишане. Врагът го преследва, но той вече не е там, влязъл е още по-навътре в гората, все така се отдалечава от партньора си.

Лае, за да е сигурен, че онези са по петите му.

Измъквай се и бягай!

Миризмите и звуците багрят света около него — същото е все едно ги гледа с очи. Долавя, че врагът го следва.

Вие отново, докато бяга, този път не за да привлече другите, а за да даде знак на партньора си, че всичко е наред. И да сподели една несъмнена истина.

Аз съм добро момче.

— Ще се справи ли? — попита Джейн.

Тъкър продължаваше да я поддържа през кръста. Собственото му дишане вече беше неравно, отчасти от умора, но и от безпокойство, докато се вслушваше в лаенето на Каин.

— Разбира се, че ще се справи — отговори, но думите му сякаш окуражиха повече самия него.

От време на време в гората се чуваха виковете — хората на Лион гонеха Каин. Задачата, която му бе дал, би затруднила много сериозно дори опитно куче като него. Макар че с годините партньорът му бе доказал, че владее до съвършенство играта на котка и мишка, тази нощ на терена имаше прекалено много котки, твърдо решени да ги убият.

Въпреки всичко Тъкър продължаваше напред, защото трябваше да използва пълноценно всяка секунда, която Каин печелеше за тях, за да заведе Джейн на безопасно място. Продължаваше на североизток, докато Каин водеше хората на Лион на запад. Тук джунглата беше по-гъста, теренът ставаше по-стръмен — приближаваха възвишението с назъбени скали, което се издигаше в този край на острова.

През цялото време, докато напредваше мъчително с Джейн, Тъкър слушаше звуците, които издаваше Каин, и опитваше да разбере дали не преследват и тях. Не беше лесно да заблудиш Лион. След време той щеше да си даде сметка — ако вече не го беше направил, — че обучено куче като Каин не би издало толкова лесно местоположението на стопанина си.

Тъкър беше наясно с това и полагаше всички усилия да прикрива следите им — подбираше къде стъпват, внимаваше да не чупят клони. Каин лаеше и виеше от време на време, все по-далече, променяше височината и посоката, водеше преследвачите насам, после нататък. Тъкър отчаяно искаше да извади телефона си, за да провери партньора си, но единствено успяваше да се задържи на крака.

— Там! — изпъшка Джейн в ухото му.

Тъкър погледна напред, където сочеше Джейн.

— Пещера ли е това? — попита тя.

През пролука в листака преминаваше лунна светлина и осветяваше скала вдясно. В подножието имаше куп покрити с мъх камъни, но в сянката им се виждаше по-тъмно петно.

— Може би — отговори Тъкър и тръгнаха натам.

Той извади фенерчето си, светна за момент и видя отвор. Мястото беше по-скоро ниша, не пещера, и едва би побрало един човек.

Джейн също го видя.

— Мога да се напъхам там.

— Джейни...

Тя го погледна.

— Ще прикриеш входа и ще отидеш да намериш Каин. Той няма да се справи сам. Тук няма да имам проблеми.

И сякаш за да го докаже, се мушна в тясната дупка и обгърна коленете си с ръце.

— Виждаш ли? Като мишка в дупка.

Трясък на карабина в далечината се оказа много по-убедителен от думите ѝ.

Затрещяха още изстрели.

„Каин...“

Изстрелите отекват в ушите на Каин и го лишават от едно от сетивата му. Светът му сега е по-малък, пропит със страх.

Тича снишен, с наведена глава, за да усеща миризмите.

Преди миг не е видял едрият набит мъж, чакащ в засада зад няколко паднали дървета. Миризмата на гнило и гъби от стволите и клоните е скрила миризмата на ловеца — и вече е твърде късно. След като е достатъчно близо, Каин долавя лек полъх от миризма, която познава отпреди няколко дни.

От блатото, от сградата с ръждивите жезела и прашен бетон.

Същият ловец е!

При това кратко предупреждение Каин отскача встрани в последния момент. Въпреки това куршумът се плъзва по дебелия защитна жилетка и му причинява болка.

Той не ѝ обръща внимание, продължава да тича.

Стрелбата го следва навътре в гората.

Едва след като стрелбата спира Каин забавя крачка. Обикаля, връща се назад. Слухът му постепенно се възстановява, запълва празните полета от действителността. Той обаче разчита на друго сетиво. Търси миризмата на скрития ловец — след като я улови, той ще е негов.

Проследява я и заобикаля падналите дървета изотзад.

Би могъл да продължи да бяга — и иска ловецът да си мисли точно това, — но последната команда пламти в главата му.

„Нападай тихо!“

Стига до скривалището на ловеца точно когато той се изправя. Пращенето на радиостанцията издава местоположението му. Гласът му е твърд, командва. Каин се прикрива, но го вижда да сочи в посоката, в която са изчезнали партньорът му и жената.

Каин не разбира думите на мъжа, но заплахата в гласа му е осезаема. Гняв припламва в гърдите на Каин. Мъжът се обръща и Каин вижда намръщената му гримаса, ожесточение, което не отстъпва на неговото.

Каин вече е наясно, че ловецът е разбрал истинската цел на играта в момента.

Плъзва се от сенките зад мъжа. Движи се безшумно, не ръмжи заплашително. Впива зъби в меката плът под коляното. Те се забиват дълбоко. Каин тръсва глава, за да откъсне месо, и мъжът пада.

Но това не е обикновена плячка.

Падналият не издава изненада или болка. Проблясва нож, просвистява край ушите на Каин. Каин се претърколва, за да избегне острието, скача на крака, втурва се отново в гората.

Отново тича и отново куршуми късат листа и клони над главата му.

Той продължава напред, защото знае, че ловецът, ранен и ядосан, ще изпрати други след него. Може би не всички, но достатъчно.

Тъкър чу новите изстрели в далечината. Джейн разбираше тревогата му.

— Върви — каза му и се намести по-навътре в малката вдлъбнатина. — Това е заповед, войнико.

Тъкър кимна. Знаеше, че е права. В нейното състояние не можеше да стигне далече. Мястото тук беше може би най-доброто скривалище на целия остров, ако с Каин успееш да държат враговете настрана от нея.

Започна да събира палмови листа, за да прикрие Джейн.

— Опитай да не заспиваш — каза ѝ. Състоянието ѝ можеше да се влоши.

— Да заспя? — Тя му се усмихна измъчено. — Няма никакъв шанс.

Когато Тъкър се наведе, за да намести последното листо, Джейн протегна ръка, улови брадичката му и го придърпа към себе си.

— И още нещо, войнико. — Целуна го по устните, замълча за миг, после се отпусна в сянката. — Искам да се върнеш.

— Да те зарежа в тази пустош? Никакъв шанс.

Някъде зад него отново затрещяха изстрели.

Джейн му махна да тръгва.

— Върви. Партньорът ти има нужда от теб.

Тъкър се подчини. Извади пистолета и започна да се спуска по гористия склон. Отначало тръгна бързо на запад, където Каин бе ангажирал врага. Сърцето му биеше в гърлото. След последния изстрел Каин бе притихнал. С всяка крачка ужасът на Тъкър растеше.

„Застреляли ли са го?“

Трябваше да потисне чувството и да продължи напред, което скоро стана по-трудно. Когато стигна до западния край на острова, влезе в полето, което претърсваха преследвачите. Сега беше негов ред да играе на криеница. Продължи в най-тъмните сенки, стъпваше много внимателно. Започна да чува звуците на преследвачите — шум от радиостанции, тихи гласове, счупени съчки.

— Насам — прошепна глас вдясно, само на няколко метра.

Тъкър залегна под ниските клони на един трънлив храст и замря.

На сантиметри от лицето му минаха войнишки ботуши.

После още едни.

Той спря да диша.

Първият войник наклони глава към микрофона на яката си.

— Сектор Делта, чисто.

Двамата продължиха нататък и Тъкър бавно изпусна въздуха от дробовете си.

Наложи се да се крие бързо още два пъти, но след малко звуците, които издаваха хората на Лион, останаха зад гърба му и отслабнаха.

Все още нямаше следа от Каин — не се чуваше лай или ръмжене.

„Добре ли си, приятелю?“

Изтърпя още десет минути. Движеше се бавно, за да не вдига шум, а му се искаше да се втурне да открие партньора си. След като няколко минути не чу хората на Лион, рискува и наруши радиомълчанието. Чукна малкия микрофон, закрепен с лепенка за гърлото му, и произнесе беззвучно само една дума.

„Каин!“

Кучето беше обучено да отговаря само ако няма опасност да издаде местоположението си. Тъкър намести слушалката в ухото си по-добре, но не чу нищо.

„Каин!“ — опита отново.

И тогава леко ръмжене погъделичка ухото му.

Тъкър затвори очи с облекчение, но все още изпълнен със страх. Щом кучето бе отговорило, значи за момента се криеше на безопасно място. Трябваше да остане така.

„Крий се!“

Тъкър извика картата на дисплея на сателитния си телефон и намери пулсиращата зелена точка от джипиеса в екипировката на Каин. Тръгна натам. Местеше поглед между дисплея и околността и колкото повече приближаваше, толкова по-силно ставаше нетърпението му да види Каин.

„Почти стигнах, приятел“.

Заобиколи една палма и внезапно се озова лице в лице с един от войниците. Той се изненада не по-малко от Тъкър, излязъл от сенките съвсем неочаквано. Насочи карабината си към гърдите му и стреля, но Тъкър светкавично се обърна странично. Три куршума просвистяха покрай ребрата му Тъкър вдигна пистолета — но преди да успее да

стреля, войникът изведнъж залитна към него, изпъшка изненадано и се просна по очи.

Каин бе скочил върху мъжа и бе забил челюсти в ръката му. Карабината падна. Войникът обаче се обърна, прехвърли крак върху тялото на кучето и го събори.

Тъкър се спусна напред с насочен пистолет, но не стреля, защото се опасяваше да не улучи Каин. Войникът вдигна другата си ръка и в нея проблесна нож. За миг като че ли увисна във въздуха — после се заби в кучето.

Каин изскимтя, но не пусна ръката на войника.

Сърцето на Тъкър се качи в гърлото. Мъжът отново вдигна ножа и Тъкър се хвърли напред. Сграбчи китката му с две ръце, изви я нагоре и я подпря с коляно. Натисна рязко и лакътят се счупи.

Мъжът изрева от болка.

Тъкър измъкна ножа и го заби в гърлото му. Викът се превърна в мъчително хъркане. Тъкър завъртя острието и кръвта заля пръстите му. Мъжът потрепери конвулсивно и замря.

Тъкър се дръпна от безжизненото тяло и направи знак на Каин да дойде при него. Нямахме време за размекване или за проверка на раната. Лион и хората му несъмнено бяха чули изстрелите и виковете.

Тръгнаха на запад, по-далеч от Джейн.

След малко джунглата се разреди. Отпред се чуваше прибойт. Островът свършваше.

Отзад долетяха тревожни виковете:

— Насам!

— Глийсън е убит!

— Оставете го. Пръснете се!

Последната команда беше изкрещяна с френски акцент.

„Лион...“

Тъкър хукна. Прецени възможността да се върне назад, на север, където джунглата беше по-гъста, но Каин едва го следваше и дишаше мъчително. Нямахме начин да се движи с достатъчна преднина пред преследвачите, а Тъкър никога не би го оставил.

След минута стигнаха до скала, надвиснала над морето. Тъкър спря на ръба и погледна тъмната вода, която се блъскаше долу в скалите. Не можеше да скочи в бушуващата стихия. Вдясно обаче видя

спокойна вода — колкото детски басейн, — зад голяма канара, която поемаше ударите на вълните.

„Ще трябва да свърши работа.“

Погледна приятеля си.

— Готов ли си?

Каин размаха опашка.

Добър знак!

Тъкър прибра пистолета в кобура, наведе се и вдигна кучето. Каин трепна от болка. Топла кръв намокри дланите на Тъкър. Ножът бе проникнал дълбоко — колко дълбоко обаче щеше да стане ясно покъсно.

— Съжалявам, приятел — прошепна той в ухото на Каин. — Скачаме!

Прегърна го и скочи.

28.

25 октомври,

22:04 атлантическо стандартно време

Остров Патос, Венесуела

Потънаха и изплуваха заедно.

Тъкър придърпа Каин към себе си.

— Спокойно, приятел... всичко е наред.

Каин се отпусна, обърна глава и го близна по бузата.

„И аз те обичам, момче.“

От скалите горе се чу глас:

— Тук има следи! Водят към скалите!

Тъкър бързо заплува към скалите. Когато приближиха достатъчно, вдигна Каин и го остави на малко по-полегато място, после изпълзя след него. Огледа се за прикритие. Най-доброто беше малка козирка, не повече от трийсетина сантиметра, малко по-нагоре по ската. Тъкър застана под нея, като едва се удържаше на хлъзгавата повърхност, и придърпа Каин до себе си.

Отгоре се посипаха камъни и пръст.

— Внимавай къде стъпваш! — извика някой. — Ръбът се рони!

— Виждаш ли нещо?

Два лъча на фенерчета пронизаха тъмнината на сантиметри пред гърдите на Тъкър и той се прилепи още по-плътно до скалата.

— Нищо. По-добре да кажем на Лион. Това копеле и кучето му май са се удавили.

— Да се уверим. Ти огледай наляво, аз ще огледам надясно. Ще се срещнем пак тук.

Лъчите на фенерите се разделиха — мъжете започнаха да оглеждат брега и скалите.

Тъкър трепереше — но не от студ.

Отново го преследваха, а той се криеше. Спомни си Афганистан, където това беше ежедневие, изпъстрено с часове отегчение, които само изостряха моментите на напрежение и стрес. Подобни пикове и спадове променят мозъка, може би необратимо. Макар че симптомите

на посттравматичния синдром на Тъкър вече бяха по-леки, той съвсем не беше излекуван. Все още не успяваше да овладее изгарящите стомаха приливи и отливи на тревожност.

Стисна клепачи и сви юмруци.

„Не опитвай да го контролираш — припомни си. — Управлявай го... справяй се с него.“

Прегърна Каин. Представи си лицето на Джейн, целувката ѝ, устните ѝ. Топлотата на този спомен — преплетен със спомените от щастливите времена с нея и Каин, някога — му помогна да укроти треперенето.

— Нещо? — чу се глас отгоре, когато двата лъча пак се събраха.

— Няма го.

— Лион няма да се зарадва, ако няма труп.

— Ще трябва да се примири. Наближава час нула.

Горе изпращя радиостанция. След няколко секунди единият от двамата каза:

— Разбрано. Тръгваме. — След това се обърна към другия: — Какво ти казах? Шефът ни иска при хеликоптера. Време е.

— Ами обектите?

— Ако оня тип и кучето му са някъде наоколо, ще съжаляват, че не сме ги застреляли бързо.

В отговор се чу дрезгав смях.

— Да се махаме от този камък, преди да е гръмнал.

Отдалечиха се.

Тъкър изчака няколко мъчителни минути. В далечината чу свистенето на хеликоптерния двигател, който набираше обороти. Грабна Каин, намери място, където брегът се бе сринал в морето, качи кучето на раменете си и се изкачи горе.

„Държа те, приятел.“

Стигна горе и продължи да го носи. Хеликоптерът се издигна и чаткането на витлата му стана по-силно. Тъкър побърза да се скрие под дърветата и най-накрая остави Каин на земята. Бърз преглед установи десетсантиметрова рана на лявата плешка. Той спря кървенето и я превърза с марля от комплекта за първа помощ в един от непромокаемите джобове на жилетката на Каин. Въпреки всичко кучето не беше в състояние да използва крака си.

Върна Каин до ръба на скалите и от края на джунглата видя как хеликоптерът прелита над Бокас дел Драгон към Тринидад. Даваше си сметка, че не остава време, затова даде команда на Каин да се скрие край брега и след това хукна през джунглата. Светна фенерчето, за да се добере по-лесно до Джейн, без да мисли, че Лион може да е оставил хора на острова. Особено след като последните думи на войниците бяха запалили огън под краката му.

„Да се махаме от този камънак, преди да е гръмнал.“
Тъкър смяташе да се възползва от този мъдър съвет.

22:34

Още преди да стигне до скривалището на Джейн тя изрита палмовите листа, изскочи вълн и се хвърли в обятията му.

— Слава богу! Видях хеликоптера да отлита. Не знаех... — Прегърна го още по-силно, после се отдръпна. Огледа джунглата и очите ѝ се разшириха.

— К-к-къде е Каин?

— В безопасност, но е ранен. Оставих го на брега. — Той стисна ръката ѝ и се вгледа в лицето ѝ. — Ти как си?

— Още ми се вие свят, но съм по-добре.

— Добре. Защото трябва да си замъкнем задниците до брега.

Тръгнаха. Той опита да я подкрепи, но Джейн се освободи от ръката му и продължи сама. Определено беше по-добре. Облекчението сякаш прогони изтощението и от крайниците на Тъкър. Той ѝ обясни какво се очаква, докато бързаха към брега.

— Смяташ, че ще бомбардират острова? — попита тя невярващо.

— Така прозвуча. — Тъкър си спомни касетъчните бомби върху макета на град в Ню Мексико. — Във всички случаи трябва да се махаме бързо.

Каин ги посрещна с размахана опашка. Вече стъпваше предпазливо на ранения си крак.

— О, боже! — изпъшка Джейн.

Отвъд тъмните води на протока над Порт ъф Спейн изригнаха оранжеви пламъци. Близо до центъра на града се издигна малка гъба и освети нощното небе. Няколко секунди след това до тях достигна тътен от взривове, като далечни фойерверки.

Джейн сниши глас от ужас.

— Закъснели сме! Вече е започнало!

„Час нула“, спомни си Тъкър разговора, който бе чул.

В нощното небе над града се издигаха огнени кълба. Той си представи връхлитащите през облаците дим Бойни ястреби и Палачи.

— Горките хора — възкликна Джейн. — А какво ще стане с Франк и Нора?

Тъкър вече опитваше да се свърже с „Хаят“ по сателитния телефон, но в отговор получаваше само предварително записано съобщение за непредвидени обстоятелства.

Обърна се рязко към Джейн и се отърси от опасенията за приятелите им.

— Оттук не можем да направим нищо, за да им помогнем. Да се надяваме, че Рекс ги е предупредил да се скрият на сигурно място.

Тръгна към останките на моторницата в залива.

— Помогни ми да намерим всичко, което се държи над водата. Спасителни жилетки, дървени скари, празни туби за гориво. Ще трябва да направим някакъв сал, за да се махнем от този камънак.

Хвана една извита част от носа и я повлече към водата. Не биха могли да преминат с плуване силните течения около острова. За да оцелеят, трябваше да разполагат с нещо, което да ги държи над водата. Брегът на Венесуела беше само на шест-седем километра западно от острова. Имаха някакъв минимален шанс да се доберат дотам, ако побързат.

Джейн започна да тършува из отломките. Измъкна каквото беше останало от една оранжева спасителна жилетка и го хвърли към него.

— Лион ни е подмамил на това зарязано от бога място — каза Тъкър. — Трябваше да го предвидя. Прекалено лесно го проследихме дотук. Човек като него не би направил подобна грешка.

Спомни си дрона, който бе потопил лодката им. Беше долетял откъм Тринидад.

— Патос никога не е бил база за операцията им.

Джейн огледа една червена туба за гориво. Беше пробита от куршуми и тя я захвърли ядосано настрана.

— Очевидно е искал да ни държи настрана и затова ни е пратил тук.

„Където може да ни види сметката, когато поиска.“

Тъкър провери дали парчето от носа ще се задържи на повърхността, но то потъна веднага. Уморен и ядосан, той погледна към горящия град и се заслуша в далечния тътен.

— Нямаме никакво време. — Казваше го интуицията му на войник.

Джейн се вгледа в него.

— Единствената причина Лион да не бомбардира този остров досега е, че не е искал да издаде намеренията си прекалено рано — обясни Тъкър. — Ако го беше направил, щеше да предупреди военните на Тринидад.

— Значи сега сме лесна плячка.

Каин вдигна нос към небето и изръмжа предупредително.

Между експлозиите доловиха нов звук — познатото жужене на дрон, приближаващ над водата. Звукът се усилваше. Тъкър изруга — знаеше какво означава това. Лион нямаше да рискува. Беше изпратил дронове, за да се справят с тях веднъж и завинаги.

„Не можем да се измъкнем от този остров.“

— В джунглата! — отсече той и посочи.

Едва успяха да се скрият под короните на дърветата и първият дрон — боен ястреб — се плъзна над залива. Стигна до брега, издигна се над гората и листата прошумоляха при преминаването му.

След него се появиха още два.

Миг по-късно силен гръм разтърси малкия остров и огнена експлозия освети гората на запад. Това не беше касетъчна бомба. Вятърът донесе миризмата на изгоряло и някаква химическа миризма, донякъде подобна на бензин, но не и нещо, с което да искаш да заредиш колата си.

— Какво е това? — извика Джейн.

И тогава се чуха втора и трета експлозия.

— Дроновете пускат напалм. Лион възнамерява да изгори острова до гола скала.

„Заедно с нас.“

23:04 източно лятно време

Смит Айланд, Мерленд

Пруит Келерман се разхождаше покрай редиците монитори, монтирани на стената в кабинета му. Екраните показваха предаванията на различните медии, собственост на „Хорайзън“. Коментатори говореха оживено, но Пруит бе намалил звука. Понякога четеше последните съобщения от Тринидад, които се редяха на ленти под основното изображение. Или, ако на някой екран се появеше репортаж на живо от Порт ъф Спейн, пускаше звука с дистанционното.

Най-добрият му източник на информация обаче седеше зад бюрото му. Дъщеря му се взираше в лаптопа си, в един айпад и в настолния компютър на баща си и се справяше с трите устройства с виртуозността на майстор пианист. Лора беше единственият човек, който можеше да седи на стола му, и това беше уместно.

Един ден всичко щеше да е нейно.

Надяваше се наследството му скоро да стане легитимно.

Нов репортаж привлече вниманието му към един от мониторите. Показваха църква, обхваната от пламъци. Готическата ѝ камбанария беше срутена и овъглена. През стъклописите на розетата над вратата се виждаха пламъци, които хвърляха пъклена светлина.

Стиснал гневно зъби, Пруит увеличи звука. Беше инструктирал техниците, които провеждат атаката, да пазят историческите сгради.

Коментарът от екрана беше не по-малко гневен: „... последно от Порт ъф Спейн: Получихме кадри от разрушената катедрала «Света Троица», един от най-старите паметници в града, завършена през 1818 г. Хаос и паника царят навсякъде. Обявено е военно положение. Военните опитват да се справят с тази терористична атака, за която се смята, че носи отговорност революционна група, фракция на Народната партия на Тринидад. Веднага щом...“

Пруит намали звука. Поне в едно кампанията се развиваше според плана. Бомбардировката трябваше да предизвика хаос, който да скрие истинската война, която се водеше зад дима и пламъците. Флотилията дроне вече беше пробила комуникационната инфраструктура на острова и сега психологическите операции, включени в кампанията, можеха да сеят дезинформация по всички овладени канали.

Разпространяваха слухове и инсинуации, като в същото време медиите пускаха фалшиви репортажи. Както е добре известно, хората са склонни да вярват на всичко, което прочетат или чуят в новините. И

още по-добре, когато е поднесена достатъчно добре, дезинформацията се подема и се преповтаря от медия на медия, разпространява се като цифров горски пожар, опустошава истината и вместо нея остава само изфабрикуваната история.

Той се обърна към дъщеря си за потвърждение. Като директор по комуникациите на „Хорайзън“, тя следеше социалните медии от региона и пулса на събитията много по-прецизно от всеки новинарски канал. През последните часове Пруит трябваше да внимава — Лора не биваше да открие истинската му роля в случващото се. Присъствието ѝ тук обаче откриваше и една възможност.

Ако Лора не бе в състояние да види реалността зад измислиците, значи едва ли и някоя друга медия би успяла.

— Какво чуваш за тази революционна група? — попита той.

Лора поклати глава.

— Всички като че ли мислят, че зад взривовете стои някаква фракция на НПТ. Туитовете от региона са пълни със спекулации дали шефовете на партията са знаели, или отговорността е само на отцепническата групировка.

— А нещо по въпроса как тези терористи са успели да организират и координират такава атака?

— Заради това всички са в паника. — Лора махна няколко кестеняви къдрици от челото си и вдигна очи. Изглеждаше уморена, но отдадена на работата си. — Според някои съобщения били видени военни бронирани машини, които изстрелвали гранати по различни цели. Други са видели хеликоптери да пускат бомби от небето.

Пруит кимна. Много добре знаеше *откъде* са се появили тези съобщения — от нищото. Те бяха първата фаза на пакета от психологически операции. Скоро щяха да се появят изфабрикувани кадри — лошокачествени видеозаписи, заснети с нестабилни камери, неясни фотографии, — които щяха да залеем медиите от анонимни източници, за да потвърдят допълнително историята, която Пруит искаше да се разказва — за терористична атака, организирана от група, която иска да свали сегашната администрация в Тринидад.

Дали щеше да се получи обаче?

Това беше целта на тази проба — да докаже концепцията за следващата генерация война. Цената на всичко това беше изненадващо малка. За цялата операция беше нужна малка ескадрила дроне — три

тип „Боен ястреб“ за тежки боеприпаси, два тип „Палач“, които да подсилват хаоса, и няколко малки тип „Оса“, които да проникнат в цифровата инфраструктура на града.

При наличието на стелт технология и под прикритието на нощта до никоя от основните медии не бе достигало съобщение за странни летящи обекти в небето. Той подозираше, че някои хора може и да са видели подобни неща, но протоколът за психологическите операции налагаше всякакви подобни споменавания да бъдат заличавани и заменяни с още фалшиви разкази и изфабрикувани видеозаписи.

— О, боже! — изпъшка Лора.

Пруит се обърна към дъщеря си.

— Какво има?

— Току-що са бомбардирани някакво средно училище. Спасителните екипи опитват да проникнат в развалините.

Пруит погледна часовника на стената.

— Там приближава полунощ. Едва ли е имало деца в сградата.

Лора го изгледа втренчено. Лицето ѝ бе преbledняло, поради което луничките ѝ се открояваха още повече.

— Според доста постове във Фейсбук в училището е имало предварително парти за Хелюин. Когато атаката е започнала, задържали децата вътре, за да ги предпазят.

Пруит трепна — не толкова заради потенциалните жертви, а защото трябваше да измисли как да представи всичко това в своя полза. Искаше да се обади по телефона, но не го направи — отиде при Лора и я прегърна.

Тя опря лице на гърдите му.

— Защо? — изхлипа. — Що за човек трябва да си, за да извършиш такава жестокост?

Той я прегърна по-силно, сякаш искаше да я предпази от реалностите на живота, както бе правил винаги. Молеше се дъщеря му да открие начин да балансира чувството си за справедливост с фактите в този свят. Точно това искаше да ѝ даде, на нея и децата ѝ — властта и богатството, нужни, за да направиш света по-добър.

„Дори ако се налага да окървавя собствените си ръце, за да го постигна.“

Това беше частта от наследството му, която не искаше да завещае на нея. В историята на Съединените щати е имало много индустриалци

— Рокфелер, Дж. П. Морган, Андрю Карнеги, — които в началото са били безмилостни и амбициозни, а после са станали филантропи, борци за подобряване положението на човешкия род. Смяташе да следва примера им.

„Нека аз съм безмилостен, за да може тя да е добра.“

— Защо не си починеш? — попита я. — Аз ще удържа крепостта за момента.

Лора се отдръпна и го погледна.

— Татко, мога да...

— Знам, че *можеш*. Защо не угодиш на стареца си обаче?

Тя се усмихна, въпреки че сълзите още блестяха в очите ѝ.

— Добре. Само двацет минути. Ще донеса кафе, защото се очертава дълга нощ.

Определено беше така.

— Върви — подкани я той.

Лора го прегърна.

— Обичам те, татко.

— И аз, скъпа.

Лора излезе, а Пруит остана загледан във вратата. Чакаше чувството за вина да си отиде и се мобилизираше за това, което щеше да последва. Овладея се и се изпълни с решимост.

„Тя никога не бива да научи за ролята ми във всичко това.“

Извади телефона си и набра номера на Рафаел Лион. Когато се свърза, поиска последната информация за операцията, както и за заплахата, която още не беше отстранена.

— Какво стана с приятелите ни, които пристигнаха в Порт ъф Спейн?

Лион въздъхна.

— Сега разбирам защо Уебстър не успя да се справи с този човек и кучето му. Гадното животно едва не отхапа парче от крака ми.

— Аз ще те лиша от нещо повече от крак, ако не се справиш.

— Няма проблем, сър. Намират се на необитаем остров, от който не могат да се измъкнат. Изпратих трите Ястреба от Тринидад да превърнат мястото в пепелище. Ако решат да бягат с плуване, един Палач патрулира водите.

Пруит се усмихна. Ето заради това имаше такова доверие във френския войник.

— Значи ми казваш, че са изпечени?

Лион се засмя.

— С хрупкава коричка.

29.

25 октомври,

23:28 атлантическо стандартно време

Остров Патос, Венесуела

Изплашен и задъхан, Тъкър пребяга приведен през пясъчната ивица.

Лютив дим закриваше небето, десетки огньовете горяха по целия остров и се събираха в жестоко пожарище, което озаряваше мрака между дърветата. Докато се връщаше при Джейн и Каин, от небето падаше огнена пепел и се стелеше по пясъка и във водата на залива.

— Нещо? — попита Джейн неясно, заради парчето мокър плат, което държеше пред устата и носа си. Каин лежеше до нея с мокра носна кърпа върху муцуната.

Тъкър поклати глава.

— Няма пещери и от тази страна. — Беше претърсил и в двете посоки. Трябваше да се скрият някъде, да се предпазят от огнената буря. — Ще се наложи да влезем в морето и да се оставим течението да ни отнесе покрай скалите. Все някъде ще има достатъчно дълбока пещера, която да ни защити.

„Тоест ако течението не ни завлече в морски гроб.“

Прочете същия страх и в очите на Джейн. Бяха твърде слаби, за да се борят с непредсказуемите течения в протока Бокас дел Драгон. Това име, Устата на дракона, не беше дадено случайно. Мнозина бяха погълнати от тъмния звяр.

Въпреки това Джейн кимна, защото си даваше сметка, че няма друг избор, ако иска да види сина си отново.

Зад тях продължаваха да падат напалмови бомби, след които оставаха кълба огън и дим. Ушите на Тъкър кънтяха от експлозиите. Понякога преминаващ призрачен Боен ястреб раздвижваше пелената от дим, когато за момент излизаше над морето, преди да се върне за нова атака. Беше само въпрос на време да изсипят смъртоносния си товар и върху това късче пясък или джунглата на брега да пламне.

— Да вървим — каза Тъкър.

Потупа Каин и той се изправи. Поне вече стъпваше на ранения си крак, макар и предпазливо — обаче колко време щеше да издържи, ако трябваше да се бори с теченията в Карибско море?

Джейн изглеждаше още по-зле — ударът по главата видимо си казваше думата.

Нямаше по-добри варианти, така че тръгнаха към водата. Зад тях избухна поредната експлозия, достатъчно близо, за да почувстват взривната вълна — блъсна ги доста силно. Миризмата на изгорял бензин се сгъсти и Джейн се разкашля.

— Не спирай! — каза Тъкър. — Трябва да се махнем от залива!

Каин тръгна до него, вдигнал високо глава, за да усеща миризмите. Тъкър нагази във водата, потоци се изцяло... и чу шум — нов, който звънеше в ушите му под водата.

Изправи се и погледна Джейн. Тя също се заслушваше. Явно го бе чула. Беше рев на мотор, който се носеше над водата. След малко Тъкър определи посоката. Иззад скалите вляво се появи сребриста моторница, направи остър завой и пое към тях — явно ги бяха забелязали.

Двигателят рязко снижи обороти и лодката остана почти на място, като леко се поклащаше.

За момент Тъкър си помисли, че някой идва да търси оцелели на горящия остров и ще ги измъкне.

От лодката се надигна един-единствен човек.

Тъкър веднага го позна.

Беше Карл Уебстър.

Уебстър вдигна черната тръба на гранатомет на рамото си и го насочи към тях. Тъкър нямаше време да разкопчае кобура и да извади пистолета от мокрите си дрехи. Погледна димящия ад зад тях, после пак към Уебстър.

„От трън, та на глог.“

Уебстър натисна спусъка.

Тъкър приклезна. Фигурата на Уебстър се скри зад кълбо дим. Гранатата излетя високо над главите им и остави димна следа.

Тъкър я проследи с поглед и видя как поразява целта си над брега. Експлозията разкри клинообразната заплаха, скрита в дима. Боен ястреб. Дронът се пръсна на парчета, които се посипаха върху пясъка и във водата.

— Бързо! — изкрещя Уебстър. — Домъкнете си задниците тук!

Джейн тръгна към него през водата. Тъкър също тръгна към лодката, като почти влачеше Каин. Нямаше представа какво се случва — само че се е появил изход от огнения ад.

Уебстър се наведе през борда и улови ръката на Джейн. Изтегли я вътре, после се наведе, улови жилетка на Каин с две ръце и също го качи. Тъкър отскочи от дъното, улови се за борда и се изкатери сам.

Когато всички седнаха, Уебстър форсира двигателя, завъртя руля, обърна лодката в обратна посока и след като излязоха от залива, попита:

— Джейни, добре ли си?

Джейн погледна Тъкър, после пак шефа по сигурността на „Танджънт“.

— Вече съм по-добре, Карл.

— Какво става тук, по дяволите? — изръмжа Тъкър. Рядко ругаеше, но ситуацията определено си заслужаваше.

Джейн докосна ръката му.

— Ще ти обясня по-късно.

Тъкър извади пистолета си и го насочи към Уебстър.

— Зарежи „по-късно“. Кажи ми какво става, по дяволите!

— На какво ти прилича? — изкрещя в отговор Уебстър, без да обръща внимание на заплахата. — Вадя ви задниците от огъня, това става!

— Но... *защо*?

Джейн натисна пистолета, за да го свали.

— Карл ми помогна да оцелея при чистката след Проект 623.

Тъкър се замисли. Гледаше Джейн втренчено. Заливаха го противоречиви емоции: предателство, облекчение, стъписване, гняв, някакви чувства, които човешкият език не може да опише с думи.

Уебстър използва момента на объркване и попита:

— А Нора? Знам, че се измъкна от Редстоун. Какво стана с колегите й? Стан, Такаши, Даян?

При споменаването на тези имена вихрушката от емоции на Тъкър най-накрая се укроти и остана само една.

Бяс.

— На теб какво ти пука? — викна той и пак вдигна пистолета.

— Направих каквото можах — каза Уебстър; двигателят почти заглуши думите му. Погледна Джейн. — Нямах избор, Джейни, ти би трябвало да го знаеш. Там, в Силвър Спрингс, малко преди да закрият Проект 623, Лион ми показа снимка на бившата ми жена и дъщеря ми, Аманда. Беше директен. Или си мълча, или свършвам в гроб до тях двете.

Тъкър видя болката в очите му.

— Не съм убил никой от останалите — каза Уебстър. — Би трябвало да знаеш и това. Съгласих се и реших, че така бих могъл да ви помогна. Ти беше умна и имаше контакти. Не се оказа трудно да убедя Лион, че си се измъкнала сама. Освен това, Джейни, знаеш какви са чувствата ми към теб.

Джейн се отпусна на една от седалките.

— Карл...

— Знам, че няма взаимност от твоя страна, но от това чувствата ми не стават по-малко истински.

Тъкър гледаше втренчено тила на Уебстър. Спомняше си думите на Нора как в тесните помещения често се появявали странни връзки.

— Когато ме изпратиха да наблюдавам „Одиша“ в Редстоун — продължи Уебстър, — вече бях сериозно загънал. Убедих сам себе си, че бих могъл да защитя тази нова група заради позицията, която заемам.

— Ами Санди Конлън? — попита Джейн.

— Лион и хората му разчистваха, след като Санди успя да направи системата за дроновете. Тя и екипът ѝ не им бяха нужни повече. Аз обаче знаех, че Санди прави още нещо. Беше адски умна. Опитах да я защитя... макар че тя не знаеше.

— А ние? — попита Тъкър.

Уебстър го погледна, после погледна Каин.

— Отначало нямах представа кой си. Мислех, че може да работиш за Лион или за някой друг. После научих, че Джейн те е изпратила да душиш около Редстоун. — Кимна към нея. — Когато ви видях на охранителната камера в „Бели пясъци“, опитах да ви намеря, преди да изригне адът, обаче това насочи вниманието на Лион към мен.

Тъкър си спомняше разговора с французина. Лион в крайна сметка беше научил за влизането им във военната база. Изглежда, това

бе капката, преляла чашата — прекалено много грешки.

— Трябваше да бягам. Отведох Аманда и Хелън на безопасно място и се свързах с двама души от „Ганджънт“, които още бяха лоялни към мен. От тях научих какво планира Лион да направи с вас, така че дойдох тук. Едва се добрах. Лион е изтеглил всичко с ден напред. Когато видях острова да гори, реших, че сте мъртви, но все пак трябваше да проверя.

Тъкър се вгледа в пламъците, които проблясваха през пелената от дим над Порт ъф Спейн.

— Какво е намислил да прави тук, в Тринидад?

Карл поклати глава.

— Не съм сигурен. Тринидад обаче е реална проба за нещо доста по-голямо, което трябва да се случи след три дни. Всъщност една от целите на Тринидад е да отвлече вниманието на света, да накара всички да се взират насам, докато истинската атака ще се осъществи другаде.

— Къде? — попита Джейн.

— Не знам... Наистина не знам.

Тъкър имаше по-належащ въпрос:

— Кой стои зад всичко това? За кого работи Лион?

Уебстър го погледна намръщено.

— Не знаеш ли?

— Откъде бих могъл да знам?

— Лион работи за Пруит Келер...

Гърдите на Уебстър изригнаха и посипаха Тъкър с кръв и парченца плът. Смъртоносният снаряд проби празната седалка до Джейн. Уебстър се свлече от седалката и на фона на звездното небе Тъкър видя отдалечаващ се дрон.

Беше „палач“, вероятно същият, който бе унищожил моторницата им.

Дронът направи кръг и се подготви за ново нападение.

— Залегни! — извика Тъкър.

Хвърли се напред, избута тялото на Уебстър настрана и измъкна гранатомета. Още с качването на лодката беше забелязал отворено сандъче с гранати на пода до седалката. Грабна граната, мушна я в цевта и се обърна. Вдигна оръжието и го насочи към небето.

Изчака дронът да приближи.

„Време е за разплата!“

Прицели се и стреля. Трясъкът беше оглушителен и го обви в облак дим. Въпреки това видя проблясъка в небето. Гранатата улучи едно от крилата на дрона, завъртя го в спирала и го запрати в морето.

Когато падна, Тъкър седна зад руля.

— Дръж се!

Лодката се понесе по спокойното море. Тъкър не знаеше дали във въздуха няма още „палачи“ и дали останалите „бойни ястреби“, бомбардирани остров Патос, няма да получат нови инструкции да тръгнат след тях.

В огледалото виждаше обвития в дим остров. На места изригваха нови огньове — унищожението продължаваше.

Тъкър се обърна напред, към огнения силует на Порт ъф Спейн.

Бяха оцелели и това беше добре, но...

Какво беше станало с Франк и Нора?

23:58

Тъкър спря на стотина метра от кейовете на Порт ъф Спейн. Въздухът беше наситен с лютивата миризма на огън. Над водата се носеше какофония от полицейски сирени, автомобилни аларми и гласове, усилены с мегафони.

Няколко склада край морето все още горяха, но кейовете бяха оцелели. За съжаление същото не можеше да се каже за „Хаят“.

Основната сграда на хотела гореше като факла и бе обвита в дим.

— Нора и Франк... — простена Джейн.

— Може да са се измъкнали — каза Тъкър. — Рекс ги пазеше.

Обаче не беше лесно да го каже достатъчно убедително.

Насочи лодката към най-близкия кей. Крайбрежната магистрала беше задръстена от евакуиращи се, имаше множество зарязани спрели коли. По банкетите към и от града се движеха военни джипове. Централните райони като че ли бяха ударени най-тежко и приличаха на огнена пустиня от разрушени небостъргачи.

— Защо са направили това? — попита Джейн, докато Тъкър завързваше лодката за кея. — Защо?

Той помнеше предишното предположение, че всичко е заради овладяването на ново нефтено находище. Ако обаче Уебстър беше

прав, това бе само второстепенна полза. Същинската цел на нападението беше да отклони вниманието от нещо по-лошо.

Помогна на Джейн и Каин да слязат от лодката. Покриха тялото на Уебстър с платнище. Макар че Тъкър все още беше ядосан, този човек ги бе спасил. Когато му дойдеше времето, близките му щяха да получат останките му.

„Както и останките на Санди.“

Тъкър погледна към опустошения град. Зачуди се колко ли са жертвите, за колко хора още ще скърбят в тази кошмарна нощ. Обзе го гняв.

— Ако Франк и Нора са оцелели — каза Джейн, — как изобщо бихме могли да ги открием в този хаос?

— Трябва да има някакъв кризисен щаб или център, място, където ранените и останалите без дом да потърсят подслон и помощ. Ако Франк мисли разумно, би отвел Нора на такова място.

— Защо не опиташ пак телефона?

Докато приближаваха, той бе опитвал да се свърже много пъти — както с хотела, така и да събуди някой в Щатите.

— Няма смисъл. Мисля, че заглушават комуникациите. Островите са изолирани. Ще трябва да обикаляме пеша.

Тръгнаха — Джейн от едната му страна, Каин от другата. Имаха късмет, че все още са живи; надяваха се Нора и Франк също да са.

Скоро екип спасители ги упъти към Куийнс Парк Савана, където беше организиран импровизиран лагер за оцелелите. Обикновено паркът от двеста акра беше място за развлечения — имаше игрища за крикет и ръгби и ботаническа градина. Сега хиляди хора изпълваха поляните, обикаляха наоколо или стояха на групи по тревата или около пейките.

В центъра на парка бяха издигнати десетина бели палатки. Повечето бяха за оказване на първа помощ, но имаше и няколко за раздаване на храна и бутилирана вода. Между пострадалите се движеха хора от спасителните екипи с оранжеви костюми и клипбордове и записваха лични данни или данни за разрушенията в различни квартали.

Джейн изглеждаше отчаяна. Да открият приятелите си в този ужас изглеждаше почти невъзможно. Каин изведнъж клекна, сякаш и

той си даваше сметка за безполезността на търсенето. Или пък просто беше уморен? Гледаше Тъкър особено.

— Какво има, момче? — попита Тъкър.

Каин вдигна глава, почеса се по ухото и изскимтя недоволено. Тъкър клекна до него. Не беше свалил екипировката на кучето. С нея Каин приличаше на служебно куче на някой от спасителните екипи и никой не му обръщаше внимание.

— Какво му е? — попита Джейн.

— Мисля, че е слушалката.

Тъкър извади слушалката от ухото на Каин. Огледа ухото за наранявания, но всичко изглеждаше нормално. Когато улови слушалката в дланта си, усети лека вибрация. Долепи я до ухото си и чу музика.

— Какво? — попита Джейн.

— „Бийтълс“.

Джейн сбърчи нос.

— Какво!?

— „Help!“^[1] на Бийтълс.

Тъкър мушна своята слушалка в ухото си и намести микрофона. Чу мелодията по-чисто. Някой излъчваше на същата честота. Не можеше да е съвпадение. Той чукна микрофона.

— Ало?

Чу шум, после познат глас:

— Тъкър, ти ли си?

Беше Франк.

— Къде сте? Нора добре ли е?

— И двамата сме добре, но имаме да разказваме невероятна история. В Куийнс Парк сме, на маса за пикник зад палатките.

— Идваме веднага.

Джейн го гледаше нетърпеливо.

— Живи са. Добре са. Хайде.

Забързаха към белите палатки и след известно озъртане видяха Франк да им маха. Нора седеше пред тарелка с наполовина изяден сандвич.

Тъкър прегърна Франк, а Джейн се спусна към Нора. Каин заподскача около тях, щастливо размахал опашка. Когато най-накрая се пуснаха, Тъкър сложи ръка на рамото на Франк и попита:

— Как направи тази магия с музиката по радиостанцията ми?

Франк вдигна очи към небето.

— С помощ от приятел. След като си дадохме сметка, че не можеш да се свържеш с нас по нормалните начини, оставихме Рекс да излъчва най-доброто от „Бийтълс“, с надеждата Каин да чуе.

— Умно — отбеляза Джейн.

Тъкър се намръщи.

— Обаче откъде взехте честотата? — Не я беше казвал нито на Франк, нито на никой друг.

Франк сви рамене.

— С помощ от друг приятел.

Нора посочи зад Тъкър. Той се обърна и видя позната фигура да крачи към тях с две тарелки с храна.

— Ето го моя голям мъжкар — каза жената, когато дойде при тях. Имаше предвид Каин обаче.

Беше Рут Харпър.

Наведе се и сложи едната тарелка пред кучето, после се изправи, махна от лицето си кичур руса коса и откри загоряло от слънцето лице с удивително високи скули. Беше по джинси и зелена блуза, а на носа ѝ бяха кацнали правоъгълни очила с дебели рамки, които ѝ придаваха някакъв странен сексапил.

— С Джейн ще си разделите останалите сандвичи — каза Рут и остави другата тарелка на масата.

— Ка... какво правиш тук? — попита Тъкър. Вече беше разбрал как Франк се е добрал до радиочестотата му. Рут Харпър знаеше всичко.

Тя сви рамене.

— Отказа човек на „Сигма“ да участва в тази мисия, така че реших да прекарам една отпусका на карибски остров, за да подобря тена си.

— Шефът ти знае ли, че си дошла?

Тя вдигна шеговито вежда заради глупавия въпрос. Разбира се, че знаеше. Нищо не убягваше от вниманието на директора на „Сигма“ Пейнтър Кроу.

— За съжаление дойдох прекалено късно — каза Рут. — Определено обичаш да оставяш след себе си тежки разрушения,

капитан Уейн. — Погледна го в очите. — И определено се надявам да си е струвало.

Тъкър въздъхна.

„Само времето ще покаже.“

[1] Помощ! (англ.). — Б.пр. ↑

30.

26 октомври,

23:58 атлантическо стандартно време

Сан Фернандо, Тринидад и Тобаго

Тъкър стоеше на хотелска тераса с изглед към крайбрежния град Сан Фернандо, на около петдесет километра от Порт ъф Спейн. Тъмна пелена, подобна на надигаща се буря, все още замъгляваше хоризонта на север.

„Наистина буря.“

След като напуснаха града се установиха на това място, за да се погрижат за раните си и да се наспят. Цяла сутрин следяха репортажи и опитваха да си създадат представа за размера на пораженията. Повечето огньове бяха потушени, но дори и на това разстояние ветровете все още носеха миризма на дим, изгорели гуми и бензин.

Изтощен от усилията предния ден, Каин се бе свил на един шезлонг и спеше дълбоко. Предната вечер Тъкър бе обръснал козината около раната, беше я дезинфекцирал и я бе превързал отново.

— Колко са жертвите до този момент? — попита Джейн от вътрешността на хотелския апартамент. Беше застанала зад Франк и Нора, които търсеха местни източници на новини на лаптопите си. В дъното на стаята работеше телевизор.

— Повечето оценки са между осемстотин и деветстотин — каза Нора. — Спасителните екипи обаче продължават да търсят в развалините.

Тъкър затвори очи. Мислите му се въртяха в кръг — „какво би станало, ако“ — в предположения за случилото се въпреки безполезността на подобно занимание. Капанът, устроен им от Лион на остров Патос, не ги бе убил, обаче ги бе отстранил от мястото на действието. И все пак Тъкър не беше сигурен дали би могъл да предприеме нещо смислено, ако беше в града.

Франк му разказа за нощната атака и как Рекс ги е предупредил за предстоящото въздушно нападение малко преди да пристигне Рут Харпър. Тримата напуснали хотела, преди да бъде бомбардиран, като

при това активирали противопожарната сигнализация, което вероятно бе спасило живота на много хора.

— Всички медии обвиняват Народната партия на Тринидад — каза Нора. — Това обаче са глупости. Заблуда.

— Как го правят? — попита Тъкър.

— Комбинация от електронна война и психологически операции — отговори Франк. — Рекс се свърза с ескадрилата дронове и измъкна огромна информация. Репортажите са предварително написани и пуснати към всички новинарски източници и социални медии. Дори и в този момент ми е трудно да отделя фактите от плявата, а бях на мястото на събитието.

— И като капак на всичко — добави Нора, — самата НПТ е подведена и вярва наивно на съобщенията, защото се говори за малки групи, нападнали полицейски участъци и правителствени сгради. Убитите нападатели са с отличителните знаци на НПТ, но са по-малко от двайсет.

Тъкър поклати глава.

— Което дава на властите достатъчно доказателства от кръв и плът, за да обвинят тези революционери за всички разрушения.

Джейн усили звука на телевизора и каза:

— Май президентът Д'Абрео ще направи изявление.

Всички се събраха около телевизора.

Президентът — беше облякъл военна униформа — вече говореше:

— ... поради тази причина и с общата подкрепа на министър-председателя Магарей, министъра на националната сигурност и началник-щаба на отбраната обявявам извънредно положение. Ще се прилагат военновременни закони, докато извършителите на това кърваво и подло нападение не бъдат изправени пред съда. По моя заповед всички активисти на Народната партия на Тринидад са извикани за разпит или са арестувани. Искам да уверя народа на Тринидад — и хората по света, — че това нападение няма да ни прекърши и след него ще сме само по-силни.

Джейн намали звука.

— Е, какво ще кажете?

Тъкър се замисли за момент, после отговори:

— Да видим. Радикална фракция използва насилие и пролива кръв, за да свали съществуващото правителство брое дни преди изборите. Любимият на народа президент и неговият министър-председател се притичат на помощ, обещават да смажат бунтовниците, да предоставят помощ и да възстановят комфорта на хиляди други.

Джейн скръсти ръце.

— С други думи, избори, които беше много вероятно да бъдат загубени, сега са гарантирано спечелени.

Тъкър кимна и каза:

— Тази атака не е била преврат. Била е *анти*-преврат, целящ да укрепи сегашната администрация.

— И президентът Д'Абрео ще е длъжник на мистериозен благодетел — добави Нора. — Не само че някой ще спечели стотици милиони долари от възстановителните работи и ремонт на инфраструктурата, но и вече няма да има съмнение *на кого* Д'Абрео ще повери контрола на новите нефтени полета.

— Пруит Келерман — каза Рут, която току-що бе влязла от стаята си, в която цяла сутрин беше говорила по телефона.

Тъкър ѝ бе предал последните думи на Уебстър преди той да умре.

„Пруит Келер...“

Не бе нужен гений, за да довършиш името. Всеки американец, който дори бегло познаваше медийния бизнес в страната, знаеше кой е Келерман. „Хорайзън Медия Корпорейшън“ беше най-големият собственик на вестници, телевизионни и радиостанции, социални медии и интернет сайтове и според някои хора дори на някои щатски и федерални политици. Наред с това Пруит Келерман разширяваше влиянието си в Европа и Азия.

Не че нямаше противници.

Понастоящем Келерман се бореше срещу буря от обвинения, че е използвал възможностите на „Хорайзън“, за да подслушва телефони и да чете електронни писма — не само на конкуренти в бизнеса и лични врагове, но и на законодатели, занимаващи се с регулирането на телекомуникациите.

— Какво се чува във Вашингтон? — попита Джейн.

Рут въздъхна.

— Нападението тук като че ли е сварило всички неподготвени, включително разузнавателната общност на Съединените щати. Сега полагат усилия да се информират.

Тъкър си спомни думите на Уебстър, че една от целите на операцията е да отвлече вниманието, да накара всички да се взират в Тринидад.

„Цел постигната.“

— Трябва да го спрем — каза Нора. — Да го изобличим.

— Това ще е трудно, особено ако се позоваваме на предсмъртните думи на един предател — отвърна Рут. — „Танджънт Аероспейс“ наистина е притежание на „Хорайзън Медия“, но това е само черупка, в която са включени стотици фирми и подразделения, които изолират човека на върха от всякакви възможни обвинения, защото му осигуряват много възможности да отрича. Истината е, че „Сигма“ го наблюдава от години, но досега не се е появило нищо съществено.

— Както би казала майка ми — обади се Франк, — по-невидим от свински сопол върху дръжка на врата.

Рут се усмихна.

— Той е точно това. Знаем, че е мажоритарен собственик в „Танджънт“, но „Танджънт“ не е оставила следи тук, в Тринидад. — Кимна на Нора. — Обаче благодарение на вашата работа и на Рекс знаем от кое място в Тринидад е излетяла ескадрилата дронове и така разполагаме с още едно име. „Суичплейт Инженеринг“. Фирмата — пак подразделение на „Хорайзън“ — е отдала под наем парчето земя и пистата, които са използвани като база за операцията тук. Сега е изровена от бомби дупка в джунглата.

— За да прикрият още по-добре всякакви следи — отбеляза Тъкър.

— Така или иначе, това е още едно парченце от пъзела — добави Рут. — Макар че очевидно не е достатъчно, за да обвиним Келерман директно. Ще са ни нужни още късчета от този корпоративен пъзел, преди да имаме основания да го подгоним официално.

Нора вдигна глава от лаптопа си.

— Ако не друго, открих *некорпоративно* парченце от пъзела. — Погледна Джейн и Тъкър. — Благодарение на Санди.

— Какво имаш предвид?

— Помните ли датата от последния запис в дневника на Алан Тюринг, в който се описват алгоритмите му? Който ни показва Санди?

— Е?

— 24 април 1940 година. Само два дни преди мистериозен огън да разруши Блечли Парк почти изцяло. Някои смятат, че този пожар е трябвало да прикрие тайно нападение над обекта.

Тъкър присви очи.

— Със Санди смятахте, че тогава дневникът може да е бил откраднат. Може би дори че така е попаднал в Америка.

Нора бързо въведе нещо на клавиатурата.

— Порових малко в миналото на Пруит Келерман, за да видя дали няма да открия нещо интересно. Баща му, Трафорд Келерман, загинал с майка му при катастрофа, защото шофирал пиан. Пруит е бил само на четири. Отгледан е от баба си и дядо си, Брайсън и Гейл, при които е от 1969 година. Дядо му умира, когато Пруит е на двайсет и една. Баба му умира няколко години по-късно.

Франк се наведе над рамото ѝ и попита.

— И какво от това?

Нора се облегна назад.

— Погледнете тук. Влязох във военните архиви и открих това.

Тъкър отиде при Франк. На екрана се виждаше избледнял формуляр на американската армия:

ВОЕНЕН ДЕПАРТАМЕНТ

Почетно уволнение от Армията на Съединените

ЩАТИ.

ИМЕ: Келерман, Брайсън Гейл

НАЧАЛО НА АКТИВНА СЛУЖБА: 29 септември 1927 г.

ДАТА НА ОСВОБОЖДАВАНЕ: 8 август 1940 г.

ДАТА НА РАЖДАНЕ: 11 ноември 1906 г.

Нора премести формуляра надолу, за да прочетат подробности, свързани с освобождаването на дядото на Пруит от военна служба.

— Брайсън Келерман е освободен от военна служба на възраст трийсет и три, само два месеца след мистериозния пожар в Блечли Парк.

— Смяташ, че някак се е сдобил с дневника на Тюринг?

— Може би. Вижте какво още открих. — Извади силно цензурирано копие от служебното досие на Брайсън Келерман. — Бил е полковник във военното разузнаване, макар че длъжността му е заличена. Преди уволнението си обаче е служил в почти всички театри на войната, като последно е командирован в Британия.

— Какво мислиш? — попита Рут.

— Мисля, че някак се е сдобил с дневника на Тюринг, може дори да го е откраднал. Така или иначе, смятал е, че е нещо достатъчно важно, за да бъде пазен в тайна. Не изключвам да се е надявал от работата на Тюринг да спечели пари. Не бива да забравяме, че след войната Америка е индустриален гигант, лидер в научните иновации — наследство от работата по атомната бомба. Всички са очаквали следващата голяма иновация. По време на войната Брайсън е бил достатъчно далновиден, за да прозре потенциала, скрит в книгата на Тюринг, и е напълно възможно да ги е отмъкнал за себе си.

— А с какво се е занимавал Брайсън след войната? — попита Тъкър.

Нора сви рамене.

— Продавал е застраховки. — Тъкър се намръщи и тя продължи: — Може и да се е досещал какво е значението на откраднатото, но тогава никой на света не е бил в състояние да приложи алгоритмите на Тюринг в практиката. Не е трудно обаче да си представим как гордият дядо предава трофеите си от войната на своя внук и му показва тези откраднати страници.

Тъкър потърка брадичката си.

— Пруит е помнел тези страници и е изчаквал светът да настигне гения на Тюринг, а след това е потърсил начин да се възползва от тях.

— А крайната му цел? — попита Джейн.

— Власт — отговори Тъкър. — Ако се вгледаш в пътя на „Хорайзън Медия“, ще видиш, че трупането на пари остава на второ място — основното е възможността да се контролират събитията.

Джейн кимна.

— На прага сме на появата на нов вид война, когато атомната епоха от времето на дядо Пруит ще бъде изоставена и ще навлезем в цифровите бойни полета. Тези войни ще се финансират от корпорации

и ще се водят от частни подизпълнители в областта на отбраната, при което размерът на печалбите ще е не по-малко важен от победата.

Тъкър въздъхна.

— И Келерман е решен да стане господар на този нов свят.

Франк се намръщи.

— Ако Тринидад е бил някакъв експеримент за доказване на концепция, значи живеем в лош свят. От данните, които успя да събере Рекс преди да напуснем „Хаят“, с Нора съдим, че атаката е била осъществена от дроне. В момента „Сигма“ търси отговор на същия въпрос. Да се надяваме, че ще има какво да ни каже.

Тъкър погледна отворената врата на терасата към пелената дим, надвиснала над земята на север.

„И по-добре да побърза.“

13:18

След кратък обяд Тъкър отново излезе на терасата. Каин се бе върнал на шезлонга и се наслаждаваше на топлото слънце. Джейн отиде при тях и застана пред парапета до Тъкър. Прегърна го през кръста и той се напрегна.

Джейн усети това и дръпна ръката си.

— Тък...

Не бяха имали нормална възможност да обсъдят ситуацията с Уебстър.

— Трябваше да ми кажеш — каза той.

— Опитях...

— Недостатъчно.

— Да, знам. Карл обаче ми помогна да оцелея, защити сина ми, при което рискува живота на собствената си дъщеря. — Джейн стисна парапета така, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. — С Карл работихме заедно много време, може би прекалено много време, достатъчно, за да се привърже към мен, дори към Нейт. Но отношенията ни не са преминавали отвъд колегиалните.

„Може би от твоя гледна точка...“

Джейн поклати глава.

— Най-малкото, дължах му мълчание. Реших, че колкото по-малко знаеш за всичко това, толкова по-безопасно ще е за Нейтън, а и

за семейството на Карл.

— А на каква цена? — Представи си как главата на Такаши експлодира от снайперския куршум, видя полуразложеното лице на Санди в тъмния багажник на колата. — Ако знаех...

Джейн се обърна към него и го изгледа твърдо.

— Ти какво друго би направил? След като напуснах, не съм имала контакти с Карл. Нямах представа какво се случва в Редстоун. Знаех само, че Санди е в опасност и че смъртните случаи, последвали Проект 623, като че ли се случват пак. Нямах как да знам до каква степен е замесен Карл.

Ядосан, Тъкър отказа да приеме обяснението.

— Обаче ме изпрати с Каин на сляпо.

Джейн замълча за момент, после въздъхна.

— Може да съм била глупава или късогледа, за да го направя, но Нейтън е всичко за мен. Няма да се извинявам, че съм направила всичко възможно да го защитя. — Поклати глава. — Можех да не предприема нищо, но рискувах и се добрах до теб. Тогава това беше най-добрият компромис, който можех да измисля.

Тъкър видя ръцете ѝ да треперят върху парапета. Даваше си сметка, че вижда кръвта върху тях, заради решението ѝ. Познаваше това треперене, защото сам го беше преживявал многократно. Помнеше термина, който един от психолозите беше използвал, за да прецизира диагнозата му: *Посттравматичен стрес: морална травма*. Получаваше се в случаите, когато разбиранията на човек за добро и зло са тежко нарушени. Джейн явно се бореше със същото в момента.

Искаше да я прегърне, да я притегли към себе си, но не го направи — обърна се и влезе вътре. Тупна се по бедрото, за да накара Каин да го последва, и остави Джейн на демоните ѝ. Нямах избор.

„Имам твърде много мои собствени демони.“

14:02

На екрана на лаптопа се виждаше чернокос мъж, седнал зад бюро с монтиран на стената зад гърба му монитор. На монитора се редяха кадри от нападението над Порт ъф Спейн, без звук. Мъжът имаше снежнобял кичур, мушнат зад едното ухо, който рязко

контрастираше с черната му коса, като че ли носеше бяло перо. Сините му очи като че ли гледаха право Тъкър от загорялото му лице.

Директорът на „Сигма“ Пейнтър Кроу се облегна назад.

— Финансовата мрежа на Келерман се оказа костелив орех дори за „Сигма“. Макар да имаме известен напредък, помощта ви ще ни е нужна.

Рут Харпър бе извикала всички за видеоконференцията с директор Кроу. Тъкър беше бесен, че ги бяха събрали по този начин. Лично той харесваше Пейнтър Кроу, но не и системата, към която принадлежеше той — правителството. Освен това се опасяваше, че могат да му вземат операцията.

Преди малко бе казал на Рут: „Ако директорът опита да дръпне килима изпод краката ми, чака го война“. Не се шегуваше. Твърде много кръв се бе проляла, за да може да се оттегли просто ей така.

— Сблъскваме се с няколко препятствия — продължи Пейнтър. — Най-сериозното е самият Пруит Келерман. Той е титан не само в света на бизнеса. Влиянието и властта му стигат далече, дори в правителствените среди. Келерман не може да бъде подценяван. За да тръгнем срещу него директно, ще са ни нужни всички възможни доказателства.

— Да не споменаваме, че трябва да предотвратим това, което е планирал — добави Тъкър.

Пейнтър погледна Рут, която седеше пред бюрото. Тъкър разчиташе изражението на директора и езика на тялото на Рут.

— Знаете нещо, което аз не знам — обвини ги.

Пейнтър кимна.

— И ти би стигнал до същото, ако разполагаше с достатъчно време и ресурси. Ти обаче ни даде всички части, за да сглобим цялото.

— За какво говорите? — попита Джейн.

— Например руските военни машини, които сте видели да унищожават в „Бели пясъци“ — каза Рут.

Тъкър помнеше руския танк много добре. Бе предположил пред Рут, че тази техника е подбрана специално, за да се изпитат възможностите на дроновете срещу военни цели.

— Тази стара съветска военна техника — обясни Пейнтър — все още е на въоръжение в някои от страните от бившия Съветски блок. Смятаме, че Келерман планира атака срещу някоя от тях.

— Коя? — попита Тъкър.

— Имаме подозрения — отвърна директорът. — Важното беше да определим коя страна би представлявала най-голям интерес за него... страна с най-тесни финансови връзки с огромния му конгломерат.

— Нека позная — каза Тъкър. — Ако Тринидад е бил тест, втората мишена е много вероятно да се окаже страна с политическо напрежение, барутен погреб, който може да бъде използван.

— Именно — потвърди Пейнтър. — Проучихме точно тази версия и стигнахме до друга фирма, в която Келерман е мажоритарен собственик, а именно „Скаксис Майнинг“.

Тъкър поклати глава.

— Не съм чувал за нея.

— Фирмата се занимава с добив на редки минерали. Редки елементи като скандий, който се използва в космическата индустрия, лантан, за складиране на водород, гадолиний, за екраниране на ядрени реактори. И така нататък.

— С други думи, всички необходими суровини за разработването на нови поколения дроне.

Пейнтър кимна.

— Също така индустрия за много милиарди, която се разраства.

— Къде е базата на „Скаксис“? — попита Джейн.

Пейнтър се усмихна мрачно.

— В страна от бившия Съветски блок.

— Сърбия — добави Рут.

Франк подсвирна.

— Някой спомена ли политическо напрежение?

Тъкър мислеше същото. След разпадането на Югославия на няколко малки независими държави регионът кипеше от бунтове, войни, убийства, престрелки и дори етнически прочиствания от десетилетия. И макар че напоследък този ъгъл от Европа се бе успокоил, мястото си оставаше размирно.

— Ако Келерман възпламени това буре барут — каза Тъкър, — Адът ще се изсипе върху цяла Европа.

Пейнтър се изправи и се подпря с две ръце на бюрото си.

— И разполагаме с двацет и четири часа да погречим.

— Това е невъзможно — промърмори Франк.

— Знам как можем да го направим — каза Нора.

Всички се обърнаха към нея.

Тя не трепна.

— Санди ни е дала отговора, но за да се справим, трябва да участваме всички.

ПЕТО
ЩУРМУВАНЕ НА ЗАМЪКА

31.

*27 октомври,
08:07 централно европейско време
Кралево, Сърбия*

След дванайсет часа, на половин свят разстояние от Тринидад, Тъкър и групата се друсаха в друг нает джип. Температурата в този ранен час в южните планини на Сърбия беше под нулата, тъй като през Балканите бе минал студен фронт. Пътищата бяха заледени и от ниските облаци, настанили се над зелените върхове на Динарските планини, се сипеше ситна суграшица.

— Не е точно като на Карибите, нали? — обади се Франк от задната седалка.

„Да, не е“.

Тъкър караше снежнобяла шкода „Йети“ — автомобил с двойно предаване, който често се среща в планинските райони на Сърбия. Рут Харпър бе уредила този транспорт, за да се слива с местните, не че беше подходящ като големина за групата им.

Джейн беше получила разрешение от лекарите и сега седеше на дясната предна седалка, увита в дебело пухено яке, а Франк и Нора бяха отзад с Каин. Последният член на групата, Рекс, беше в багажника, увит в брезент.

Стигнаха до малкото градче Кралево в Южна Сърбия, след като през нощта летяха с частен самолет, който взе разстоянието от Тринидад до Сърбия, без да зарежда никъде по пътя. Рут бе избрала този малък планински град и незначителното му регионално летище по две причини.

Най-напред, за да не допусне една и съща грешка два пъти. След като два от дроновете на „Ганджънт“ бяха свалени, трябваше да приемат, че Лион подозира, че Тъкър и компания са останали живи след изпепеляването на остров Патос, и че ще наблюдава летището в Белград. Преди час бяха кацнали на малкото летище в Кралево, с европейски опознавателни знаци и гръцки паспорти, благодарение на добрите хора в „Сигма“.

Джейн, която проучваше картата на коленете си, спомена втората причина да кацнат в Кралево.

— Комплексът на „Скаксис Майнинг“ се намира само на деветдесет километра в планините. За да стигнем там, трябва да се движим по шосе, обозначено като Е-761, което води към границата на Сърбия с Черна гора.

Тъкър кимна.

Миналата нощ Пейнтър бе съобщил за повишена активност на товарни хеликоптери в района, както и за пристигането на колона тежки камиони. Всички бяха готови да се обзаложат, че каквото и да е намислил Келерман за региона, базата за операциите ще бъде на територията на „Скаксис Майнинг“.

На задната седалка Каин се прозина така, че чак челюстите му изпукаха.

„Разбирам те, приятел.“

Времето не чакаше и групата се бе задоволила само с дрямката на борда на самолета, макар че Франк и Нора прекараха повечето време навели глави пред лаптопите. Дори и сега двамата мърмореха зад Тъкър за кодиране и алгоритми — на практика чужд език.

До голяма степен всичко, което предстоеше да се случи, зависеше от тях двамата, най-вече от Нора. Тя познаваше най-добре работата на Санди, докато Франк по-скоро помагаше на младата жена да тества идеите си. Тъкър и Каин просто трябваше да отведат Нора там, където трябваше да стигне.

Джейн избърса запотеното стъкло до себе си. Тъкър искаше да не я взема — за да е в безопасност, но и защото все още ѝ беше ядосан. По време на полета почти не разговаряха. Дори Каин усещаше напрежението и често отиваше ту при единия, ту при другия, като че ли за да ги сдобри със силата на волята си.

В края на краищата Тъкър бе признал, че помощта на Джейн ще му е нужна. На нея имаше по-голямо доверие, независимо от случилото се, отколкото на всеки друг, включително на агентите на „Сигма“, които Рут бе предложила да ги придружават. Джейн имаше кръвен залог в играта — собствен и на приятелите ѝ. Освен това той виждаше решителния ѝ до вманиаченост поглед, когато тя си мислеше, че никой не я гледа. Познаваше това изражение, защото го бе виждал твърде често в огледалото, когато го връхлитаха тревожността и

отчаянието. През годините се бе справял с тази болка — беше се опитвал да се бори със злото около себе си и се надяваше един ден отново да открие равновесието си.

Не можеше да лиши Джейн от възможността да направи същото.

Тя трябваше да доведе нещата докрай.

В края на краищата, след като разполагаха с толкова малко време, Рут се бе съгласила — след кратък спор — да позволи групата на Тъкър да се насочи към територията на врага като преден отряд за прецизни удари. Самата тя се бе върнала във Вашингтон, за да организира подкрепата, която трябваше да осигури на Тъкър на място. Освен това съгласуваше действията си с Пейнтър, за да се справят с Пруит Келерман.

Засега групата разчиташе само на себе си.

Тъкър погледна Нора в огледалото. Виждаше тежестта върху раменете ѝ, от сенките под очите до превития гръб. Но на лицето ѝ виждаше и твърда решимост да поиска възмездие за жената, която обичаше и която ѝ бе оставила оръжието да го направи.

Дори и в момента Нора стискаше флашката на Санди в юмрука си.

Санди бе подобрила алгоритмите на Тюринг и бе записала резултатите на малкия електронен носител, което бе дало възможност на Нора и Франк да препрограмират Рекс с новите, по-добри алгоритми. Това вече им бе дало възможност да са крачка напред, но за да спрат операцията, беше нужно да прибегнат до последния файл на флашката — шедьовъра в реверсивното инженерство на Санди.

Тъкър помнеше файла, който бе видял на екрана няколко дни преди това, както и името му.

Лоботомия.

В този файл беше ключът за разбиване на всичко, което съдържаше копие от оригиналната работа на Санди, преди всичко системата изкуствен интелект на дроновете. Програмният код беше в състояние да лиши от „мозък“ летящите военни машини, да ги превърне в метал за скрап. Бяха преценили възможността да използват Рекс като система за пренасяне на кода, но възможностите му бяха ограничени. В най-добрия случай би могъл да плени *един* дрон, както в „Бели пясъци“. За да се извади от строя цялата ескадрила, трябваше да проникнат в контролния център на операцията и да заразят с кода на

Санди главния управляващ компютър, който да го разпространи до всички машини. Но за да стане това, най-напред трябваше да открият командния център на Келерман.

С тази цел наум Тъкър караше нагоре в планината, без да забравя и за момент историята на региона. Беше слушал възрастни рейнджъри, служили — открито и под прикритие — в Косовската война, да разказват истории за масови гробове, за сринати до земята цели села, за изнасилени и обезобразени жени, за концентрационни лагери, които могат да съперничат на лагерите в нацистка Германия. И макар че войната беше приключила преди почти две десетилетия, напреженията в региона си оставаха.

Как на Келерман би могло и през ум да му мине да хвърли запалена клечка в това буре барут?

05:02 източно лятно време

Смит Айланд, Мериленд

— Пак ли се колебаем, господин президент?

Пруит потисна прозявката си. Това беше сутрешен видеоразговор със сръбския президент Марко Давидович. Слънцето още не беше изгряло на Източното крайбрежие, но Пруит беше буден от час. Залозите днес бяха твърде големи, за да се обърка нещо.

Давидович се наведе към екрана и пролича лъскавината на бледата му кожа, която подчертаваше тъмните кръгове около очите. От камината зад него личеше, че президентът се обажда от частния си кабинет в президентския дворец в Белград.

— Ни най-малко — отговори Давидович неуверено. — Просто искам да се уверя, че всичко е наред. Ще изиграя ролята си по сценария, но рискувам твърде много.

— Аз също — възрази Пруит с равен глас, за да потисне раздражението си. Не искаше сръбският президент да се съмнява в него, особено на толкова късен етап. Просто искаше копелето да си седи в двореца и да продължава да пие любимата си гадна сливовица.

Толкова ли много искаше от него?

— Напълно в график сме на границата — увери Пруит президента. — По залез операцията ще започне... и призори ще

отмъстиш на Черна гора и ще си спечелиш трайно любовта на твоите хора.

„А аз ще притежавам правата за добив на редки земни елементи от стотици квадратни километри.“

— Няма за какво да се безпокоиш, Марко — добави Пруит с плътен, уверен глас.

Давидович кимна и се облегна назад.

— Добре. Значи няма да има нужда да говорим за това пак... поне известно време.

„Не би трябвало да говорим и сега.“

Въпреки всичко Пруит остана усмихнат до края на разговора, след това се намръщи и взе телефона си. Набра Рафаел Лион и каза настойчиво:

— Дай ми актуална информация.

— На терен всичко е в ред — отговори Лион. — Провеждаме последни тестове на системите на ескадрилата. Засега всичко е зелена светлина и може да започва.

Лион даде още няколко подробности и отговори на още няколко въпроса, след което в гласа му се появи раздразнение, подобно на раздразнението на Пруит преди малко — той също не обичаше да се съмняват в думата му.

— А какво става с другия въпрос? — попита Пруит.

— Не е проблем — отговори Пруит и раздразнението се превърна в гняв. — След Тринидад онези не са забелязвани. Имам очи и уши на летището в Белград, дори в Сараево. Нищо.

Лион като че ли смяташе, че тези уверения ще успокоят Пруит.

Нищо подобно!

Пруит започна да крачи из кабинета си. През годините беше научил, че *неизвестното* е много по-опасно от *известното*.

— Вероятно всички са мъртви — каза Лион. — А и след няколко часа няма да има никакво значение.

Пруит не беше доволен от отговора.

Първо Давидович и съмненията му... сега тази заплаха, която продължаваше да виси над главите им.

Виждаше само един начин да се справи с двете ситуации наведнъж.

— Променяме разписанието — реши Пруит. — Няма да е по залез.

Лион замълча за момент, но прие промяната в плановете в крачка, както всеки добър войник.

— А кога?

Пруит изчисли разликата във времето наум. В Сърбия минаваше десет сутринта.

— Дванайсет... да бъде дванайсет твое време.

— Разбрано.

Когато разговорът приключи, Пруит остана с телефона в ръка. Чувстваше се по-спокоен и уверен.

„Вече никой не може да ме спре...“

10:18 централно европейско време

Бродарево, Сърбия

Тъкър изтъркаля шкодата по един мост. Бяха им нужни повече от два часа, за да изминат деветдесетте километра по виещи се планински пътища, които подлагаха чешката машина на сериозни изпитания в дъжд и лед. Поне облаците бяха започнали да се разчистват и в сивата пелена се появиха сини пролуки.

— Къде сме? — попита Франк, когато слязоха от моста.

— Според картата това е река Лим — отвърна Джейн, — което означава, че село Бродарево е на право.

Посочи пътна табела, сякаш за да докаже правотата си, но тя беше написана на неразбираемата за тях сръбска кирилица и би могла да означава всичко.

„Да се надяваме, че навигацията на Джейн е коректна.“

Като предпазна мярка, бяха изключили джипиеса на шкодата, за да не могат да ги проследят. Сега Тъкър се питаше дали това е бил най-разумният избор. По пътя насама бяха минали през безброй градчета и села, чиито имена като че ли бяха съставени от хаотично струпани накуп съгласни. Не би било трудно да се заблудиш и след един погрешен завой.

И въпреки това пътят нагоре през планината беше странно идиличен, със зидани мостчета от камъни над бълбукащи потоци и къщи с покриви от слама и с дъсчени огради. Минаваха и покрай

обекти от историята на Сърбия, например манастир, сгушен в тучна долина, или средновековна джамия, кацнала на височина, с очертани на буреносния хоризонт минарета.

Дори чудатото село Бродарево, както много други планински села, се състоеше от хаотично пръснати живописни къщи с керемидени покриви и варосани стени. Местните жители не им обръщаха внимание, когато минаваха, ако не се брояха усмивките и махането с ръка.

— „Скаксис Майнинг“ трябва да е на още шест километра на северозапад — каза Джейн, — в планините над място, наречено Камена Гора, което е покрай границата с Черна гора.

Когато излязоха от селото, тя ги насочи по виещ се път, от който се виждаха покрити с мъх скали и задръстени от морени клисури. След три километра пътят от асфалтов стана чакълест. След още един скат се спуснаха по серпентина в долина, разделена от тесен пролом с разпенена буйна река.

— Сигурна ли си, че това е пътят? — попита Нора.

Джейн мълчеше обезпокоително, взираше се в картата и от време на време вдигаше очи. Когато излязоха от пролома, Тъкър забеляза в далечината червени керемидени покриви с комини, от които се стелеше дим. Селото напред беше скрито в гора, къщите бяха разположени на редове по планинския склон.

— Може ли това да е Камена Гора? — попита той.

— Така мисля. — Тя посочи долината от другата страна. — Ако съм права, онова там трябва да е границата с Черна гора.

— А къде е „Скаксис Майнинг“? — попита той.

Тя посочи отново към селото и вдигна ръка към планината над него.

— В тази посока. — Взе бинокъл и заоглежда мястото. — Май виждам следи от кариера. „Скаксис Майнинг“ заема повече от петдесет квадратни километра в тези планини.

Тъкър намали скоростта, спря край пътя и се обърна към Франк:

— Какво ще кажеш да пуснем Рекс да огледа набързо местността?

Франк кимна и бързо извадиха дрона и го скриха в гората, за да не се вижда от пътя. Събраха се около него, докато Франк тестваше системите и моторите му преди полета.

През това време Каин подуши дърветата наоколо и се погрижи всички да бъдат маркирани както подобава. Отново използваше крака си добре. Преди да напуснат Тринидад, раната му беше обработена по правилата и защита, но Тъкър беше готов да се обзаложи, че последните четирийсет и осем часа почивка са от по-голяма полза.

— Готово — каза Франк.

— Дръж го ниско — предупреди Тъкър. — Не искаме да го видят, нали?

— Ясно. Активирах всички електронни защиты, за да не могат да го засекат, а сензорите му са в режим на пасивно приемане. В крайна сметка нали искаме само да хвърли един поглед?

Тъкър тупна Франк по рамото. След миг дронът се издигна от тревата и с жужене полетя в студения въздух. След като стигна върховете на дърветата, изчезна от погледите им с пълна скорост. Тъкър се зае да следи полета му на екрана на пулта. Дронът като че ли се управляваше сам, почти без намесата на Франк.

— Засичаш ли изобщо нещо в ЧС? — попита Нора.

Франк отвори друг прозорец. Тъкър помнеше това отпреди. Честотен спектър.

— Хммм... — Франк мърмореше сам на себе си, после промени някои настройки по настояване на Нора.

Изведнъж се появи синя ивица с пик.

— Обхват М — отбеляза Нора и сниши глас.

Франк се обърна към Тъкър.

— Във въздуха има още една Оса.

— Вероятно патрул — добави Нора.

— Внимателно — прошепна Джейн.

Когато Рекс стигна по-навътре в планината, се появиха още пикове, в същата честотна лента.

— Повече от една — отбеляза Франк.

— Върни Рекс, преди да са го засекли — нареди Тъкър. — Засега имаме каквото ни е нужно.

Джейн го погледна.

Тъкър изведнъж съжали, че се бе усъмнил в способностите ѝ на навигатор.

— Това доказва, че сме където трябва — добави той.

— Сега трябва да открием начин да влезем вътре — и да останем живи.

32.

*27 октомври,
11:15 централно европейско време
Динарски планини, Сърбия*

След като отново подкараха по пътя, Тъкър се зае да огледа района около комплекса на „Скаксис Майнинг“. Движеха се по междуселски пътища, фермерски просеки и кални коловози, обикаляха мястото от разстояние, като от време на време пускаха Рекс на кратки обиколки, за да опитат да засекаат координатите на командния център, с който комуникираха дроновете във въздуха.

Опитваха да открият центъра на трите К — командване, комуникации, контрол. Единствената надежда да спрат Келерман и Лион беше да открият местоположението на този център. Джейн разполагаше със сателитна карта на минното предприятие като част от пакета, подготвен от Рут предварително. Да се определи точно местоположението на командния център, скрит сред петдесет квадратни километра кариери, забои и минни постройки обаче се оказваше трудна задача.

— Какво ще кажете за това? — Франк посочи път, който като че ли водеше към минния комплекс откъм западната му страна.

Тъкър намали, но се оказа, че пътят е затворен със заграждение, боядисано на бели и черни ивици, на което беше завинтена табела с надпис на кирилица и сръбския герб — двуглав орел със златна корона.

Джейн извади айпада си и преведе надписа с програма за преводи: „Достъпът ограничен по заповед на Министерство на земеделието и горите. Нарушителите ще бъдат арестувани и съдени“.

Тъкър си спомни един подобен надпис пред наводнената кариера, в която бе открил тялото на Санди.

Джейн посочи пътя.

— Трябва да продължим нататък. Изглежда оправдано.

Ядосан, Тъкър дръпна ръчната спирачка и скочи.

— Да видим какво има.

Кимна на Франк, който не беше във възторг от идеята, и заедно преместиха заграждението настрани достатъчно, колкото Джейн да прокара джипа. Бялата машина вече беше покрита с пръски кал и мръсотия от покрива до гумите.

Тъкър и Франк върнаха заграждението на мястото му и продължиха нагоре по планинския път. Скоро той стана стръмен, така че се включи и задното предаване на шkodата. Пътят се заизкачва на зигзаг по склона на планината. За съжаление, като че ли се отдалечаваха от терена на „Скаксис Майнинг“.

— Губим си времето — каза Джейн, когато взеха поредния завой.
— По-добре да се връщаме.

— Още малко — настоя Тъкър. — Ако се качим на билото, може би ще успеем да видим комплекса от високо.

— Рекс би го направил много по-лесно — предложи Нора.

— Обаче може да го видят.

След още мъчителни десет минути стигнаха билото на хребета. Тъкър паркира колата под някакви борове и слезе. Пред очите му се разкри панорама, която показваше същинската големина на предизвикателството, което ги чакаше.

„Скаксис Майнинг“ се оказа огромна рана върху обраслата с растителност планина. Цели върхове бяха изядени, а падините бяха запълнени с отломки и отпадъци от копаенето. На много места сред неравния пейзаж се виждаха токсични зелени езера, около дървообработващи машини и бетонни постройки, които бълваха черен дим от високи фабрични комини.

— Виждал съм подобно опустошение в Апалачите — каза Франк. — Изкопават и изнасят цели планински върхове.

— В момента не се вижда нищо необичайно — обикновен работен ден. — Тъкър видя да се издига хеликоптер с окачен отдолу контейнер отломки, които щеше да пренесе до мястото за отпадъци.

— Обаче знаем, че наоколо патрулират „оси“ — напомни Нора.
— Тоест, мястото, изглежда, е това.

Тъкър кимна към рудниците долу.

— Ако мините работят така, Лион и компания трябва да пазят работата си в тайна от работниците.

— Къде се крият обаче? — попита Джейн.

Франк сви рамене.

— Още няколко полета на Рекс и ще можем да засечем къде е командният център.

Джейн го изгледа неуверено.

— Територията е огромна.

Тъкър погледна към другата страна на минния комплекс, към селото Камена Гора. От тази височина в далечината се виждаха и други села. Бяха сгушени в съседните долини, които бяха разперени като петте пръста на човешка ръка. Дланта се простираше на юг и след поредица по-ниски възвишения и гори достигаше границата между Сърбия и Черна гора.

Тъкър огледа границата внимателно.

„Какво планира Келерман? И защо тук?“

Знаеше за проблемите между тези две страни и подозираше, че те са ключът към това, което щеше да се случи. В Тринидад Келерман се бе възползвал от вътрешнополитическото напрежение на островната република. Вероятно планираше да се възползва от подобни конфликти и тук, на Балканите.

„Но как смята да изиграе играта си?“

Тъкър се обърна към Франк.

— Рекс има ли достатъчно заряд, за да огледа част от границата с Черна гора?

— Ако се приближим още малко. Примерно, ако го пуснем от покрайнините на онова село. — Франк посочи Камена Гора. — Може би дори ще ударя два заека с един куршум.

— В смисъл?

Франк обясни:

— Ако пусна Рекс южно от онова село, мога да се обзаложа, че ще успее да засека точното място на командния център на операцията.

— Няма да приема такъв облог. Знам какво можеш да направиш с Рекс.

Франк се намръщи.

— Аз пък си мислех, че ще спечеля една бира.

— Ти ми кажи откъде се управлява операцията тук и ще ти купя цяла каса.

Франк се ухили.

— Дадено.

11:40

Върнаха се в шкодата, спуснаха се по виещия се път, излязоха от територията на горското стопанство и се върнаха назад през долината. Когато приближиха Камена Гора, покрай пътя започнаха да се появяват селски къщи, заобиколени от кошари с кози и овце. Добре поддържани дъсчени огради, боядисани в бяло, очертаваха линии през зелени ливади.

— Имам чувството, че съм у дома, в планините около Хънтсвил — промърмори Франк.

Нора се усмихна.

— И Санди би харесала това място.

Когато влязоха в самото село, една от разликите пролича веднага. Местните хора тук изобщо не страдаха от параноята на планинците от Апалачите. Възрастните мъже им махаха, малки деца подвикваха и весело гонеха колата. Тъкър спря на централния площад на селото до чешма, на която имаше покрита с лишей статуя на войник в атака, с насочен към невидим враг щик.

— Защо спираме? — попита Джейн.

— Ще проверя дали някой знае английски. Може и да науча нещо от местните. — Обърна се към Джейн. — Вие отидете до южния край на селото и вдигнете Рекс във въздуха, после се върнете да ме вземете.

Тъкър се обърна към Каин на задната седалка.

— Стой при тях, приятел.

Беше достатъчно рисковано да показва физиономията си толкова близо до „Скаксис“, а с Каин щеше наистина да е прекалено. Хората щяха да говорят за американец с куче. Остави групата в джипа, вдигна качулката на якето си и омота шала около брадичката си. Преди да излезе си сложи слънчеви очила — не че имаше нужда в такъв облачен ден.

Колата се отдалечи и той отиде при жена на средна възраст със синя забрадка. Държеше в ръце самун хляб, голям колкото бебе. Забеляза го и му се усмихна, а когато застана пред нея, леко наклони глава.

— Мога ли да хапна нещо някъде тук? — Направи жест с ръка, изобразяващ хранене. Даваше си сметка, че най-доброто място да

научиш клюките е местното заведение.

— Говори английски — каза жената и усмивката ѝ стана поширока заради неумелия му опит да комуникира с езика на знаците. — Ела. Покаже. Хубаво храна.

Прекоси площада към варосана тухлена къща с надпис на кирилица над вратата.

— Американец? — попита жената.

— Канадец — поправи я той. Правеше всичко възможно да прикрива присъствието си възможно най-дълго.

„Всички обичат канадците.“

— Аз Божена. — Тя сложи длан на гърдите си и го погледна.

Той смяташе, че Лион още не знае истинското му име, затова го каза на жената.

— Тъкър.

— Тъкър — повтори тя, като че ли пробваше името, после кимна, като че ли го намери за приемливо.

— Дошъл хубаво време. Днес обяд агнешка чорба. Супа от агне. Много хубаво в студен ден.

— Звучи чудесно.

Тя го въведе през вратата, отново с усмивка. Топлината от каменната камина прогони студа от костите му почти мигновено. Мястото за хранене се състоеше от две дъсчени маси с пейки пред бумтящия огън и малък бар с рафтове прашни бутилки отзад. Стълби водеха нагоре, вероятно към стаи под наем.

Очевидно беше някакъв сръбски вариант на хостел.

Божена поговори със собственика, прегърбен старец, застанал пред голяма тенджерата с черпак, и посочи Тъкър. Единствените други клиенти бяха двама груби на вид младежи с работни дрехи, оставили бежови шапки до лактите си на масата. Силните им мазолести ръце бяха чисти, но под ноктите имаха пластове мръсотия и смазка.

„Миньори“, помисли си Тъкър.

Свали якето и шала си, като държеше под око двамата клиенти, но след като го огледаха веднъж с пренебрежение, те престанаха да му обръщат внимание и продължиха да ядат супата си.

Божена пристъпи напред и представи собственика.

— Това Йосиф. Той грижи за тебе хубаво.

— Благодаря — отвърна Тъкър, когато жената тръгна към изхода.

— Ти яде? — попита Йосиф и вдигна черпака, който, изглежда, изпълняваше ролята на меню.

— Яде — отвърна Тъкър и седна на свободната маса.

Старецът се върна с голяма купа, пълна почти до ръба.

Тъкър се обърна леко настрани и го попита:

— Миньори, да? — Наклони глава към другите двама клиенти.

— Сигурно е добре за бизнеса, щом „Скаксис“ са наблизко.

Старецът може и да не разбра, но определено разпозна името на мината.

— „Скаксис“ — повтори и направи гримаса, все едно плюе в ъгъла. Дватама млади мъже не му обърнаха внимание, приведени на купите си, прекалено гладни и уморени, за да ги интересува.

— „Скаксис“ иска да махне нас — обясни Йосиф и направи жест с ръка. — Искат всичка земя, и отдолу. Ние казва не. — Тропна с крак за по-голям ефект. — Купуват всичко. Дори синовете ми.

Обърна се и се намръщи към двамата млади миньори — изглежда, те бяха синовете му — и им каза нещо, което ги накара да се свият още повече над купите си. Явно бяха свикнали с подобни укори.

Тъкър започна да се досеща какво цели да получи Келерман от конфликта в региона.

„Още територии, за да разшири операциите си и да експлоатира подземните богатства.“

Преди да продължи разговора, на площада спря изпръсканата с кал шкода. Франк изскочи от нея, мушна бързо пулта под якето си и се огледа тревожно.

Това не беше добре.

— Извини ме — каза Тъкър, излезе и махна на Франк да дойде.

Франк влезе забързано и седна до него на масата.

— Трябва да видиш нещо.

Остави пулта на масата и го прикри с лакът.

— Рекс засне района почти на самата граница, на три километра южно оттук.

Франк изведе на дисплея снимка от височина, поглед към площ с фронт четиристотин метра и петдесет метра в дълбочина. От разстояние всичко изглеждаше нормално, но при внимателно вглеждане се виждаше, че по върховете на дърветата има нещо абсолютно *ненормално*.

— Камуфлажна мрежа — обясни Франк. — Рискувах и пуснах Рекс да сканира района с радар.

Изображението се промени. Под дърветата се появиха четвъртити форми, строени в прави редици. Там, долу, бяха паркирани машини, включително няколко танка. Тъкър веднага си спомни съветската бойна техника в бутафорния град — бронетранспортъори и танкове Т55. След тях имаше още силуети. Досещаше се какви са.

Оръдия... същите като в „Бели пясъци“.

Пулсът на Тъкър се ускори.

Скритите оръжия бяха насочени към Сърбия.

— На колко си готов да се обзаложиш, че тази техника е нашарена с емблемите на черногорската армия? — попита Франк.

Тъкър не искаше да се обзалага.

— Планират инвазия под чуждо знаме. Като инцидента при Глайвиц.

— Какво? — попита Франк учудено.

— В началото на Втората световна война немски командоси обличат полски униформи и нападат германския град Глайвиц. Хитлер използва фалшивата агресия като повод за нахлуването в Полша.

— Мислиш, че същото ще се случи тук?

— Може би.

Спомни си малките селца по склоновете на планината. Ако Келерман унищожеше тези селца, ако го представеше като агресия на Черна гора срещу Сърбия, сръбското правителство би имало повод да нахлуе в съседната държава.

Погледна през прозореца към Черна гора. Вече почти не се съмняваше. Келерман не искаше само земята под това село. Имаше много по-големи амбиции.

— Въпросът е кога ще започне — каза Тъкър.

Отговорът дойде почти веднага, с далечен тътен.

На километри в южна посока, до дърветата, се издигна кълбо дим. После, миг по-късно, на двеста метра от селото изригна склонът на един хълм. Дървета и пръст изригнаха като гейзер. Земята потрепери.

Тъкър скочи.

„Вече започна...“

33.

*27 октомври,
12:01 централно европейско време
Камена Гора, Сърбия*

Тъкър изскочи на улицата. Още един трясък разтърси земята. Миг по-късно артилерийски снаряд изпищя над главите им и се взриви в планинския склон. Полетяха камъни и пръст, изсипаха се върху покривите и изпочупиха керемидите в горния край на селото.

От малкото училище от едната страна на площада се изсипаха деца заедно с учителката си, с писъци и плач.

Моторът на шкодата изръмжа и Джейн я подкара.

Франк изтича навън след Тъкър заедно с Йосиф и двамата му синове, които викаха ядосано.

— Какво да правим? — извика Франк.

Джейн спря рязко пред тях. Нора отвори вратата и извика:

— Скачайте вътре!

Каин изляя, сякаш и той настояваше да се качат, присвил уши назад. В този момент избухна още един снаряд, на запад от тях, удари една къща и в небето се издигнаха отломки и дим.

Франк заобиколи колата, за да се качи, но Тъкър остана на място, загледан в площада, който вече беше изпълнен със старци, жени и деца. Повечето мъже вероятно бяха на работа в околните мини.

Тъкър стисна Франк за рамото.

— Не можем... не можем просто да оставим тези хора да бъдат избити.

Очите на Франк бяха разширени от страх, но той кимна в знак на съгласие. Все пак попита:

— А какво можем да направим?

Тъкър си спомни разрушенията в пустинния град и как се бяха измъкнали. Обърна се към Йосиф и посочи земята.

— Имате ли изби, пещери, нещо под земята?

Старецът вероятно бе видял доста страдания през живота си и вместо да изпадне в паника, се ядоса и се изпълни с решителност.

— Да. Много изби. И пещери.
Посочи западния край на селото.
Тъкър погледна стареца в очите.

— Покажи ми тези пещери. Накарай момчетата ти да насочват всички към пещерите или избите.

Йосиф кимна и заговори бързо на момчетата си.

— Тък! — извика Джейн.

Той пристъпи към отворената врата и хвърли поглед към хаоса на площада. Повечето деца стояха при учителката си, скупчени около нея, стиснали полата ѝ, разплакани. Други деца бягаха по улици и пътеки наоколо.

— Джейн, ще помогна на тези деца да се доберат до пещерите западно от селото. Прибери в колата колкото можеш повече хо...

Поредният снаряд изсвистя във въздуха и се взриви в другия край на площада. Керемиди и парчета дърво се разхвърчаха във всички посоки и се посипаха върху чешмата. Статуята на войника се наклони и падна в коритото отпред. Вдясно момче на десет-единайсет, което бягаше през дима, изведнъж се просна на земята, разкъсано от осколки.

Франк тръгна инстинктивно натам, но Тъкър го хвана за ръката и го спря.

Момчето беше мъртво.

Йосиф махна на Тъкър да го следва. Синовете му хукнаха, грабнаха по едно-две деца в силните си ръце и подкараха другите пред себе си.

— Обиколете селото! Приберете колкото хора можете да натоварите и ме чакайте в западния край!

Джейн изглеждаше изплашена, но кимна.

— Каин, при мен! — изкомандва Тъкър.

Кучето скочи до крака му.

Шкодата тръгна през площада, а Тъкър и Франк последваха Йосиф и синовете му. Тъкър грабна едно малко момиче, скрило се зад една пейка.

По сигнал на Тъкър Каин тичаше наоколо и лаеше, за да накара изостаналите да побързат. Тъкър извади сателитния си телефон, за да опита да се свърже с Рут, но не намери сигнал.

Франк забеляза усилията му.

— Копелетата сигурно заглушават комуникациите в района, както в Тринидад. Няма сателитни, клетъчни и стационарни телефони.

— Ами Рекс?

Франк погледна пулта.

— Имаме връзка. Всъщност да де. Би трябвало да запазят тези честоти свободни, за да има как да управляват дроновете си.

На югозапад отекна още една страховита експлозия. В небето над съседната планина се издигна оранжево кълбо.

Франк пребледня.

— Започват да обстрелват и други села.

Докато бягаше през селото, Тъкър погледна към границата на юг. Димна пелена се издигаше на мястото, където бяха оръдията и танковете.

Можеше да предположи каква ще е стратегията на врага.

„Обработват тези места, след което ще пуснат танковете.“

След това щеше да има оцелели и щяха да се появят кадри с разрушени домове и черногорски танкове по улиците на селата, и трупове, много от които на деца.

— Как могат да правят това?! — изпъшка Франк.

Тъкър смяташе, че е все едно. Една-единствена цел започваше да блести пред *неговите* очи.

Танковете трябваше да бъдат спрени преди да стигнат дотук!

Франк се втурна по една странична уличка, за да помогне на бременна жена, която придържаше корема си с ръце и се опитваше да се добере до тях. Върна се при Тъкър, като подкрепяше жената.

След безкрайни усилия най-накрая приближиха покрайнините на селото. Далеч напред единият от братята махаше на Тъкър и сочеше пряката, за да отклони колоната по нея.

Нямаше нужда от допълнително окуражаване, за да бързат.

Още един снаряд удари площада зад тях и изпрати в небето огън и дим. Взривната вълна ги тласна напред. Артилерийските залпове следваха един след друг, снарядите сееха разрушения. Дим изпълваше въздуха, миризмата беше лютива. Викове и писъци на изплашени деца отекваха в набързо опразнените улици. Десетки хора вече следваха Тъкър, други бързаха да стигнат до заветната цел.

Клаксон привлече вниманието му надясно. Шкодата се спускаше по стръмна улица от горните редове къщи на селото и едва се

провираше в тясното пространство. През предното стъкло, сега набраздено от пукнатини, се виждаше непоколебимото и нетрепващо лице на Джейн. Тъкър го помнеше от Афганистан — Джейн в боен режим.

Изпита облекчение, когато я видя, и изпусна дъх, който не знаеше, че е стаил.

Колата стигна до потока местни хора и продължи заедно с Тъкър. Беше пълна с хора, насядали един върху друг. Дори на коляното на Джейн седеше момченце на две или три годинки и тя го придържаше с една ръка, докато шофираше, сякаш беше собственият ѝ син.

Свали прозореца и заговори, докато се движеше успоредно с него.

— Взех колкото успех, но нагоре е ад. Видя ли взривовете в далечината?

Той кимна. Тревогата ѝ ясно показваше, че си дава сметка какво означава всичко това.

Стигнаха края на селото и поеха на север — там един от синовете на Йосиф ги чакаше пред двойна врата, през която се влизаше в подземие, изкопано в хълма. Приканваше ги да влизат и ги побутваше да бързат.

Джейн обясни:

— Научих от местен човек, че пещерите от тази страна на селото се използват като общи изби за съхраняване на продукти. Вкопани са дълбоко в земята и би трябвало да им осигурят някаква защита.

Тъкър се надяваше да е така.

Когато стигнаха входа, Джейн свали хората от колата и подаде детето на една възрастна жена, която като че ли го познаваше. Джейн продължи да гледа след детето, докато жената го внасяше през вратата на избата, с угрижено лице, явно замислена за собственото си дете.

Франк, Нора и Тъкър свалиха останалите хора в избата, след това слязоха по стъпалата след тях.

Затвори вратите.

12:19

Долу бяха запалили фенери. Трепкащите пламъчета осветяваха тревожни лица и сгущени тела. От дълбочината на избата се чуваха

приглушени гласове.

Навън продължаваха да избухват снаряди и да тресат земята. От тавана се ронеше пръст. Тъкър чувстваше тътена с корема си.

— Трябва да направим нещо — каза Франк.

Тъкър пое въздух, за да се съсредоточи. Дълбоко в ума му обаче се бяха събудили старите тревоги и му пречеха да мисли. Видя, че всички погледи са насочени към него.

Появи се Каин и се облегна на крака му — сякаш усещаше, че Тъкър се нуждае от подкрепа. Тъмните очи го гледаха и топло отразяваха светлината на фенерите. Тялото на кучето леко трепереше. Не му харесваше, че е под земята, след като преди време едва не беше погребан.

Въпреки това беше лоялен както винаги и оставаше при Тъкър.

Той пое кураж от партньора си и попита Франк:

— Рекс още ли е във въздуха?

Франк извади пулта от джоба си.

— Оставих го в пасивен режим, когато забелязах военната техника. Батериите му обаче падат.

Франк показа екрана на Нора, която все още изглеждаше стъписана от случилото се, но като че ли изпита облекчение, че ангажират вниманието ѝ.

— Мисля, че ще издържи още петдесет-шейсет минути.

— Успяхте ли да засечете къде е командният център?

Франк се сепна — явно беше пропуснал да го направи в суматохата.

— Да видим. — Изведе на екрана някакви данни. Нора наблюдаваше. — Мисля... мисля, че да.

— Мислиш или сте го засекли?

Нора обясни колебанието:

— Не сме дали изрична инструкция на Рекс да засече излъчването от третата посока, така че да засечем данните и да пресметнем координатите, но май го е направил сам.

„Направил го е сам?“

— Санди ме удивлява все повече... — каза Нора тихо и се усмихна.

Франк кимна.

— Мисля, че Рекс *се учи*. Изпълнил е задачата по своя преценка, може би е разбрал каква е била целта на предишните кратки полети и е записал информацията, в случай че ни е нужна.

— И тя ни е нужна. — Тъкър погледна Джейн. — У теб ли са картите на „Скаксис“?

Джейн кимна и извади сгъната топографска карта.

— Какви са координатите на командния център?

Докато тримата се взираха в картата, която разпънаха на стената на избата, някой докосна ръката на Тъкър. Той се обърна и видя Божена и Йосиф.

Старецът кимна вдървено, но учтиво.

— *Хвала вам*.

— Благодаря — преведе Божена, като добави и собствената си благодарност за усилията им.

„Рано е да ни благодариш.“

Божена явно си даваше сметка за опасността, защото страхът беше изписан на лицето ѝ. Трепна, когато още една експлозия разтърси земята. Все още никой не беше в безопасност — особено ако онези танкове потеглеха.

Тъкър погледна Божена и Йосиф.

— Нужна ни е помощта ви. — Кимна към двамата синове на стареца. — Трябва ни човек, който познава мините на „Скаксис“ добре.

При споменаването на името Йосиф се намръщи и попита нещо на сръбски.

— Защо ви е? — преведе Божена.

Тъкър нямаше време да обяснява, а и се опасяваше, че при превода нещо може да се загуби.

— Ако има кой да ни помогне, имаме шанс да спрем всичко това.

Видимо недоверчив, Йосиф поговори с Божена, която, изглежда, го успокояваше — сочеше хората на Тъкър, после останалите в избата.

Най-накрая Йосиф въздъхна и повика едното от момчетата си.

— Синът ми Прави. Знае мините.

Тъкър заведе Прави до картата.

— Покажи му къде според Рекс е командният център.

Франк посочи място на картата, в далечния край на комплекса, далече от основната дейност на мините.

— Знаеш ли къде е това? — попита Тъкър.

Младият мъж се наведе към картата, огледа внимателно мястото, после се изправи.

— Да. Манастир. — Вдигна глава и попита — Защо?

— Можеш ли да ни заведеш там?

Прави се намръщи.

— Там е високо и е така. — Показа с ръката си наклон. „Стръмно“, предположи Тъкър, което се виждаше и от топографията на картата. Започваше да се отчайва, защото си даваше сметка, че няма много време.

Прави предложи лъч на надежда, като се усмихна хитро.

— Но аз може би знае път.

34.

*27 октомври,
12:33 централно европейско време
Камена Гора, Сърбия*

Тъкър пришпорваше шкодата нагоре по планинския път. Прави седеше до него и му показваше пътя, а Джейн и Нора бяха отзад с Каин. Кучето отново беше в пълен боен екип.

Последният член на групата шепнеше в ухото на Тъкър по криптиран от Рекс канал, защитен от подслушване:

— Тъкър, танковете тръгват... насочват се към нас.

Тъкър бе оставил Франк при селяните в избата. Не искаше да се лишава от него, но Франк бе настоял. Искаше да изцеди батериите на Рекс до последна капка, за да следи случващото се по границата и да защити местните хора със системата за електронна война на дрона, доколкото успее. За да го направи, трябваше да остане в селото.

— Ще са при нас след двацет минути — предупреди Франк и внесе допълнително напрежение в и без това сложната ситуация.

Дори и без обаждането на Франк Тъкър би могъл да се досети, че танковете са на път. Артилерийският обстрел от няколко минути беше прекратен. Явно градушката от снаряди беше обработила достатъчно селата наоколо. Сега щеше да започне истинският терор.

Тъкър докосна микрофона на гърлото си.

— Почти стигнахме до границата на „Скаксис Майнинг“. Направи всичко възможно да удържиш крепостта!

Прави ги водеше по път с коловози. Беше много стар каруцарски път, за който знаеха само местните, и толкова тесен и обрасъл, че огледалата на шкодата непрекъснато закачаха ниските клони на боровете. Някои от мъжете от Камена Гора използваха този път, за да ходят на работа в мините. Водеше до изоставен сектор от комплекса, в който залежите бяха изчерпани и сега беше оставен като незараснала рана.

Командният център се намиреше в другия край на това място, на около петнайсет километра от тях.

Прави предложи решение как бързо да изминат разстоянието.

Франк се обади отново:

— Тъкър! Току-що пуснах Рекс да мине високо над танковете. Нещо не е наред.

— Какво? — попита той, докато се бореше да задържи колата върху калния път.

— Рекс улавя електромагнитни сигнатури от танковете, като тези на дроновете. На всички честоти едно и също.

— Какво значи това?

— Мисля, че и танковете са дронове. Изглежда, са без екипажи.

„Възможно ли е?“

Тъкър се обърна към Нора и ѝ каза какво е чул.

Тя се наведе напред.

— Може и да е прав. „Одиша“ беше само една от многото лаборатории, пръснати из цялата страна. Носеха се слухове, че на други места разработват наземни версии на нашия въздушен флот.

Тъкър си даде сметка, че Келерман би имал полза от машини без екипажи. В „Бели пясъци“, след бомбардировката на „ястребите“, от съветската техника беше останала димяща шлака. Ако не откриеха вътре следи от трупове, Келерман би могъл да прикрие участието си още по-лесно.

Обаче това даде на Тъкър друга идея.

— Франк — обади се той по радиото, — мислиш ли, че можеш да накараш Рекс да хакне танковете и да ги изпрати в отбрана на селото, както успя да плениш онзи дрон в Ню Мексико?

Тъкър си спомни как крилатата машина се беше забила в бункера.

— Може би — отговори Франк. — Но Рекс е на последни издихания, така да се каже. И да успее, няма да трае дълго.

Все пак биха спечелили няколко минути.

— Направи всичко възможно — каза Тъкър.

Прави посочи едно голо място край пътя, където започваше лунен пейзаж с откъртени канари и купчини камъни и пръст. Сред тях беше спрял камион с открита каросерия, вероятно използван от минните работници.

Тъкър паркира изпоцапаната шкода „Йети“ до него.

— Ние отива — каза Прави и скочи от колата.

Тъкър слезе с останалите. Младият мъж ги поведе през останалите в края дървета, после по виеща се през голото място пътека. Тъкър се чувстваше оголен, но нямаха избор. Преди да тръгнат, бяха взели от местните връхни дрехи, за да не бият на очи. Все пак Тъкър се надяваше всички погледи да са вперени в бойните действия, а не в този отдалечен ъгъл на комплекса.

Поне за момента изглеждаше, че е точно така. Няколко групи работници стояха на билото и гледаха разрушенията долу. Тъкър само можеше да си представя какво минава през главите им. Колко от тях имаха семейства в тези села? Колко бяха зарязали мината, за да се притекат на помощ на близките си? Гневът им сякаш се лееше по склоновете.

При толкова много стаен гняв нямаше да е никак трудно да се подпали огънят на масова атака срещу Черна гора.

Без да се отклонява от пътя, Прави ги отведе на бетонна площадка, на която чакаха два товарни хеликоптера. Накара ги да почакаят с вдигната длан. Отиде бързо в близката барака до два големи резервоара за гориво.

Джейн застана до Тъкър, скръстила ръце на гърдите си. И двамата имаха оръжие — пистолетите от Тринидад — под връхните дрехи. Тъй като летяха с европейски опознавателни знаци и паспорти, на границата никой не ги беше проверил, така че не беше проблем да вземат оръжията. Джейн гледаше бараката навъсено и като че ли се питаше дали няма да се наложи да извади пистолета всеки момент.

Прави се появи и им махна да се приближат. Тръгна към единия от хеликоптерите с още двама души. Тъкър не знаеше какво им е казал, за да ги привлече на тяхна страна, но ако бяха местни, не би било трудно.

Единият от двамата се качи в хеликоптера, а другият изтегли дебело стоманено въже и го закачи отдолу. Другият край беше вързан за голям празен метален контейнер за руда.

Прави им го посочи и им направи знак да бързат.

Беше им предложил да използват хеликоптера, за да стигнат бързо до другата страна на комплекса, но именно Тъкър бе променил идеята с тази последна подробност. Беше си спомнил, че бе видял хеликоптери да носят контейнери с материал, и бе преценил, че ако се качат в контейнера, ще привлекат по-малко внимание.

Беше опасно — но нямаше по-добър вариант.

Докато хеликоптерът загряваше, Тъкър помогна на Нора да се качи в контейнера, после прехвърли Каин. След това пусна раницата си вътре и двамата с Джейн се прекачиха през ръба.

Прави хвърли в контейнера сгънато платнище и каза на сръбски нещо, което вероятно беше препоръка да се скрият. Тъкър разгъна платнището и го метна върху всички. Преди да се скрие и той, видя Прави да се качва в хеликоптера.

След миг роторите се завъртяха по-бързо, набраха обороти и машината се издигна с рев. В контейнера усетиха как въздушната струя притиска платнището върху тях. Миг след това контейнерът се откъсна от земята.

— Дръжте се! — извика Тъкър.

Контейнерът се залюля опасно, после се успокои и се понесе във въздуха.

„Е, почва се.“

12:49

Докато летяха, Тъкър притисна слушалката в ухото си, за да чуе какво има да казва Франк. Гласът му обаче прекъсваше, защото излизаха и отново влизаха в обхвата на предавателя.

— Танковете... по два се насочват към всяко село... ще са там след четири-пет минути.

— Някакъв шанс да ги отклониш? — извика Тъкър.

— Продължавам да опитвам... Рекс... има разлики между тези земни дронове и въздушните...

— Продължавай да опитваш.

Франк отговори нещо, но връзката се разпадна.

Тъкър се отказа. Засега защитата на селото беше в ръцете на Франк. Обърна се към Нора.

— Готова ли си с кода на Санди?

Тя опипа джоба на якето си.

— Дано да съм.

Каин клекна до Джейн. Тя го погали разсеяно по главата, после погледът ѝ отново стана стъклен. Тъкър се премести до нея и улови ръката ѝ. Джейн трепна, но той стисна по-здраво.

Накрая тя го погледна.

— Добре съм.

„Не, не си.“

Твърде често го бе чувал — „Добре съм“ — от колегите си войници. Това казват всички, това се очаква от тях. Да потърсиш помощ се смята за недостойно, особено в специалните части.

„Преглътни“ е техен девиз, колкото и *semper fidelis*^[1].

Притегли я по-близо.

— Съжалявам, Джейн. Не трябваше да се държа така с теб. Знам, че изискваш повече от себе си, отколкото от всеки друг.

„Особено когато трябва да защитиш Нейтън.“

Джейн преглътна и кимна. Нямаше сълзи, но Тъкър подозираше, че с времето ще се появят.

— Ще се оправя.

Това беше склонен да повярва.

Щастлив заради калпавия опит да оправи отношенията си с Джейн, Тъкър вдигна платницето и надникна навън. Леденият вятър напълни очите му със сълзи и той примига. Назъбеният пейзаж на рудниците завършваше с отвесни скали, над които имаше зелена гора. Този ъгъл на комплекса беше оставен недокоснат от изкопните машини.

Защо?

Тъкър извади бинокъл.

Огледа мястото, опита да се досети къде сред пущинаците може да е скрит командният център. И тогава забеляза сянка, към средата на отвесната стена, четири етажа над земята.

Там беше кацнала постройка, чиято фасада се очертаваше на отвесната повърхност. Отгоре имаше две кули, свързани с крепостна стена с високи до кръста бойници, някои от които се бяха срутили и придаваха на стената вид на редица изпочупени зъби. Под бойниците имаше няколко тесни прозореца, заострени в горния край. Под тях имаше голяма дървена врата.

Тъкър си спомни какво бе казал Прави, когато му посочиха това място на картата.

Манастир...

Да, това беше манастир. Докато пътуваха от летището, бяха забелязали и други подобни обекти, църкви и манастири, строени

преди столетия, сгушени на труднодостъпни места.

„Ясно защо тази част от мината е пощадена“.

Освен историческата стойност на манастира вероятно и религиозните чувства на местните хора го бяха спасили — не че в момента не се използваше за нещо съвсем различно.

Тъкър видя кабели да се спускат по тесните стъпала, които водеха към голямата дървена врата. В подножието на скалата имаше камуфлажни мрежи, които прикриваха заграден двор, в който работеха генератори и бяха паркирани камиони. Когато вдигна поглед нагоре, видя редици параболични антени, монтирани покрай бойниците, до една обърнати на юг.

„Това определено трябва да е командният център на операцията.

Как обаче да щурмуваме?“

Първоначално планът беше хеликоптерът да се спусне ниско над гората, все едно ще евакуира работници, бягащи от граничния конфликт. След като доближаха достатъчно, машината щеше да се спусне ниско, така че Тъкър и групата му да могат да слязат в гъстата гора — после щеше да продължи на север.

След като слезе на земята, Тъкър се надяваше да се промъкнат до сградата и сървърите, през които се управлява операцията, така че Нора да може да ги зарази с кода за самоунищожение.

Тъкър изведнъж се отказа от всички тези планове — защото видя нещо да излита от един овраг и да се понася по небето.

Палач.

Групата на Лион вероятно ползваше близките долини и низини, за да крие ескадрилата си, докато стане време за фаза две на операцията, която почти сигурно трябваше да довърши унищожението и да ликвидира танковете и другата военна техника.

Но не това беше целта на този дрон. Този описа кръг и стреля по хеликоптера. Тъкър вдигна глава и видя как снарядите пробиват корпуса на машината. От двигателя блъвна дим. Хеликоптерът се залюля и контейнерът бясно се разтърси.

Тъкър падна на пода.

Дронът изпълни задачата си и отмина.

Хеликоптерът се наклони и полетя към земята.

07:50 източно лятно време

Смит Айланд, Мериленд

Заклучен в кабинета си, Пруит Келерман отново стоеше пред редицата монитори. На няколко екрана вече се виждаха съобщения за престрелки на сръбската граница. Бяха предварителни, пълни със спекулации поради отдалечеността на планинския регион. Но дори и на този ранен етап той пускаше фалшива информация чрез различни медии благодарение на алгоритъма от старите дневници на Алан Тюринг.

„Благодарение на далновидността на дядо ми.“

Останалите монитори получаваха сигурен сигнал от оперативния център на „Скаксис Майнинг“. На един се виждаше опожарено и димящо село. На друг — бомбардирана бронирана техника край черногорския град Бело поле, благодарение на въздушен удар, нанесен от Бойните ястреби в късната сутрин, оставили след себе си само кратери. Пристигаха и други фалшиви репортажи, на които се виждаше зърнистото изображение на колона черногорски танкове и военна техника, напускащи поделението си преди два дни, за да се насочат към сръбската граница. Келерман имаше нужда от някакво обяснение за източника на военната техника, която щеше да бъде открита унищожена край границата.

— Сър! — долетя глас от най-големия стенен монитор.

Беше връзка в реално време със сръбския команден център и Пруит се приближи до монитора.

Рафаел Лион се наведе към камерата и лицето му изпълни екрана. Все пак зад гърба му се виждаха различните контролни пултове, около които се суетяха техници и персонал, които подготвяха следващата фаза на операцията.

— Току-що получихме съобщение, че шестима депутати от сръбския парламент са били убити в Белград. Новинарските канали полудяват.

Пруит се намръщи.

— Но нали идеята беше да са осем? Нали така беше по план?

— Преместихме началния час и заради това загубихме възможност за двама.

Пруит кимна. Преди седмици Марко Давидович беше посочил смесица от няколко умерени християни и мюсюлмани, за чиято смърт

би могъл да бъде обвинен Балканският ислямски фронт. И след още ден щеше да стане ясно, че тази терористична група има връзки с Агенцията за национална сигурност на Черна гора, което още повече щеше да дискредитира съседката на Сърбия, което пък щеше да даде аргументи в ръцете на радикалните елементи в партията на Давидович.

„Още един пирон в ковчега.“

Пруит се съмняваше, че ЦРУ или някогашният КГБ биха се справили по-добре.

— Тук всичко е блокирано — продължи Лион. — Комуникациите са заглушени, дроновете патрулират в небето и над пътищата. Никой не може да напусне района.

— Нека остане така.

— Да, сър. И сме точно в график. Чакаме нареждане да започнем втора фаза.

— Много добре. Продължавайте.

Въпреки отделни неудачи всичко вървеше гладко. Пруит отстъпи назад и улови ръцете си зад гърба. Осъзнаваше колко кръв има вече по тях.

Какво обаче е малко разсипано мляко в сравнение с голямата цел?

[1] „Винаги верни“ (лат.) — девиз на морската пехота на САЩ.
— Б.пр. ↑

35.

27 октомври,

12:51 централно европейско време

Комплекс „Скаксис Майнинг“, Сърбия

— Дръжте се! — извика Тъкър, когато димящият хеликоптер полетя към гъстата гора.

Контейнерът се завъртя и се залюля. Останали на дъното камъни затракаха по металните бордове.

Тъкър заби крака в едната стена, а раменете си в другата. Улови яката на жилетката на Каин, стисна с другата си ръка дрехата на Нора. Джейн, притисната в долната страна на контейнера, при краката му, се улови за тях.

Той я погледна, щастлив, че бе започнал да се помирява с нея преди малко. Искаше му се да я прегърне, да я целуне за последен път. Знаеше обаче, че мислите ѝ са другаде. Цялото ѝ същество излъчваше страх и скръб.

Дъното на контейнера се блъсна в горните клони на дърветата.

Тъкър напрегна мускулите си, сякаш за да предпази всички от очаквания удар. Контейнерът пропадна още надолу, задра в клони, отскочи. Намали инерцията на хеликоптера подобно на котва и машината полетя с носа напред надолу, към гората. Контейнерът продължи да се влачи през върховете на дърветата, теглен от падащия хеликоптер.

А след това стоманеното въже се скъса.

Хеликоптерът се разби в дърветата. Последва го контейнерът, който пропадна тежко през клоните, блъсна се в земята и се обърна на една страна.

Тъкър изпълзя замаян и объркан. Джейн и Нора го последваха на четири крака. Изглеждаха изненадани, че са живи, освен Каин, който се измъкна и се огледа, все едно не се е случило нищо особено.

Тъкър се обърна по гръб и огледа следите от падането по клоните на дърветата. Беше ги спасила гъстата гора, защото бе отнела

енергията на удара и вместо натрошени кости сега имаха само охлузвания. Но не бяха извън опасност.

Той се изправи със стон, взе раницата си и се загледа в димящите останки на хеликоптера. Прави и пилотът...? Направи крачка в тази посока и в този момент горивото на хеликоптера се взриви, изпрати огнено кълбо към небето, а него блъсна назад и събори.

Тъкър се обърна и видя Нора — беше стиснала гърлото си, изпълнена с ужас. Джейн също беше потресена. Тъкър ги събра на едно място и клекна до Каин. Посочи на юг, към гората, далеч от горящия хеликоптер.

— Търси внимателно! — изкомандва. — Бързо!

Каин хукна през гората.

Тъкър стана и накара двете жени да тръгнат след кучето.

— Не можем да останем тук, защото може да изпратят патрул да провери какво е свършил дронът.

Забързаха. Той извади сателитния телефон и извика на дисплея камерата на Каин. Държеше кучето под око, докато гледаше къде стъпва самият той. За много водачи на кучета това беше много трудна задача — все едно да се тупаш по главата и да разтриваш корема си в кръг едновременно, но за Тъкър не беше проблем. Чувстваше се едно с Каин, използваше собствените си очи, но и очите на кучето.

Джейн крачеше точно зад него.

— Какво... какъв е планът?

— Почти съм сигурен, че се разбихме на по-малко от километър от командния център, на платото над манастира.

— Какъв манастир? — попита Нора.

Беше забравил, че двете жени бяха под платнището и не бяха видели укрепената постройка. Разказа им какво представлява.

— Ако стигнем скалите над старата църква — завърши той, — ще можем да се спуснем долу, до покрива.

— Тоест, ако наистина сме се разбили там, където мислиш — каза Джейн, загледала в гъстата гора. — Аз виждам дървета и само дървета.

Тъкър обаче разполагаше с още един чифт очи. На екрана виждаше как Каин се промушва под храсталаците, как мокри клони замъгляват обектива на камерата. Гледаше екрана и за малко щеше да го пропусне.

— Стой! — изкомандва. Каза го на Каин, но и на двете жени.

Каин замръзна на място и легна.

„Нещо не е наред.“

На няколко метра пред кучето имаше някакви особени стъбла на дървета, които се открояваха. В първия момент Тъкър помисли, че е игра на светлината, но после си даде сметка, че са твърде прави и нямат кора.

Стълбове...

Обърна се към Джейн.

— Някой е преградил с дървени стълбове следващата част от гората.

— Защо?

— Ще видим. — Тъкър повика Каин. — Напред, бавно!

Кучето продължи напред пълзешком. Тъкър отново усети онова притъпяване на сетивата, както винаги когато даваше команди на партньора си.

— Огледай... сега наляво...

Постепенно Тъкър разбра на какво е попаднал Каин, какво му показва.

— Има камуфлажна мрежа на около три метра над земята, опъната на борове и дървени стълбове. — Погледна Джейн и Нора. — Такава имаше и в подножието на скалите.

— Значи си прав — каза Джейн. — Вероятно сме точно над главите им.

Тъкър се усмихна.

— Има само един начин да разберем.

Продължи напред, без да вика Каин при себе си.

След малко стигнаха до маскировъчната мрежа. Откриха следи от хора — отворени сандъци, щанги за вадене на пирони, провиснали палатки. Мястото приличаше на изоставено.

— Вероятно тук са доставяли оборудването, което е било нужно, за да направят командния център в манастира — прошепна Джейн.

Каин стигна до края на мрежата, на ръба на пропастта, но остана скрит в някакви храсталаци. Тримата го последваха. Тъкър каза на жените да останат назад, а той пропълзя до Каин. Погали го.

— Добро момче.

Надникна от ръба. На пет метра надолу видя изпочупените бойници и двете кули. Фасадата на манастира беше долепена до скалата, така че най-вероятно основните му помещения бяха вкопани в камъка преди столетия, с мъчителни усилия и всеотдайност.

„Новите обитатели не са такива.“

В стария камък варварски бяха завинтени редове сателитни антени. Дебели кабели се виеха по бойниците и изчезваха във вътрешността през грубо пробити дупки в стените. В един ъгъл работеше дизелов генератор.

Тъкър огледа антените, които бяха насочени към границата. Надяваше се и вниманието на хората вътре да е насочено натам.

Върна се при Джейн и Нора. Описа какво е видял, докато отваряше раницата си. Знаеше, че ще действат в планински условия, и затова беше взел въжета и екипировка за катерене.

— Ще се спусна първо с Каин, после ще дойдете вие с Нора.

Двете кимнаха.

Тъкър бързо завърза единия край на въжето за едно дърво, после отиде до ръба на пропастта и го изпъна. Сложи си коланите за спускане и закачи жилетката на Каин с карабинки за гърба си. Кучето щеше да виси на него, докато се спускат. След като провери повторно всичко, се обърна с гръб към пропастта и започна да се спуска на малки отскоци. Каин запази пълно спокойствие на гърба му — беше правил това множество пъти.

След малко шестте им крака докоснаха покрива на сградата.

Тъкър клекна, освободи Каин и извади пистолета си. Беше готов да прикрие двете жени, докато се спускат, но до този момент не бе чул сигнал за тревога.

Далечен гръм ги накара да приклекат. Тъкър пропълзя между две от сателитните антени и огледа далечната долина през парапета. От посоката на Камена Гора, скрита в горите по-ниско, се издигна нов фонтан пръст и дим.

Джейн стъпи до него и погледна натам.

— Танковете...

Последваха още гърмежи и нови взривове и дим.

А след това от двете страни на манастира се разнесе познато жужене. От околните долини се издигнаха стреловидните „бойни

ястреби“ и по-малките „палачи“. Разпръснаха се на голяма площ, издигнаха се и се понесоха към селцата.

— Това е началото на края — прошепна Джейн.

13:14

Тъкър приклепна зад една от сателитните антени и огледа кабела, който излизаше от нея. Другият му край влизаше в съединителна кутия, заключена с катинар. Той пипна кабела. Беше топъл и вибрираше от силния ток.

„Може би ще ми изпържи задника, ако опитам да го изтръгна, но може би си струва.“

— Недей — предупреди Нора и го дръпна назад. — Знам какво си намислил. Смяташ, че ако повредиш тези антени, дроновете няма да могат да получават команди.

Тъкър се обърна към нея.

— А не е ли така?

— Дроновете на „Ганджънт“ не са просто танкове и самолети с дистанционно управление. Те имат разсъдък. Изкуствения интелект, създаден от Санди. И макар че може и да не са на нивото на нашия нов и подобрен Рекс, все пак имат интелигентни реакции. Командата за атака вече е дадена. Ако махнеш антените, програмата за действие ще остане в сила. Дроновете ще продължат атаката, като може би ще импровизират и ще нанесат още повече поражения.

Тъкър си спомни как Рекс бе проявил самоинициатива и бе засякъл последните данни от предавателите на командния център, за да могат точно да определят координатите му.

Джейн посочи още една причина да оставят антените.

— Освен това ще са ни нужни работещи, ако искаме да предадем разрушителния код на дроновете.

Тъкър си даде сметка, че жените са прави.

— Първо обаче трябва да се добера до сървърите — напомни Нора.

Тъкър погледна към Каин, който душеше нещо около вратата към едната от кулите. Тялото му беше напрегнато, изправено, ушите бяха прибрали назад. Тъкър познаваше поведението на кучето достатъчно, за да разбере, че е надушило миризма на човек, когото познава.

Можеше да има само *един* човек, когото Каин да помни по миризма.

Рафаел Лион.

Както винаги педантичен, Лион вероятно бе отделил време, за да се качи тук и да провери лично всички подробности. Дълбок гняв бушуваше в Тъкър. Все още чуваше взривовете, разрушили селото. Спомни си момчето, разкъсано от осколките, което се свлече като повредена кукла. Лион и шефът му бяха отговорни за смъртта на стотици невинни хора, а днес щяха да умрат още.

„Това трябва да спре.“

— Хайде — каза Тъкър и тръгна към Каин. — Да открием тези сървъри.

Вратата към кулата беше стоманена, видимо нова и отключена. Или Лион бе уверен, че никой няма достъп до тази врата, или техниците бе трябвало да се качват често, за да настройват антените.

На Тъкър му беше все едно.

Отвори внимателно и видя вдлъбнати от стъпки каменни стъпала, които се спускаха спираловидно надолу. Стълбата се осветяваше от голи електрически крушки, но те бяха разположени на големи разстояния и помежду им оставаха тъмни пространства. Тъкър даде знак на Каин, като приближи длан до носа му, после посочи стъпалата с пръст.

„Стой ниско, оглеждай.“

Каин остана близо до стената, запълзя надолу почти по корем, от една сянка до следващата. Тъкър го последва с двете жени, с насочен пистолет. В другата си ръка държеше телефона и през очите на кучето виждаше какво става един-два завоя пред тях.

Нора дишаше тежко зад гърба му.

Ботушите на Джейн стържеха леко по каменните стъпала най-отзад.

Каин мина покрай равна площадка. От едната страна имаше старинна прогнила врата с железни планки. Висеше крива на счупени панти и зад нея се виждаше начало на тъмен коридор, в който висяха паяжини. Стените бяха покрити с лишеи и плесен.

Никой не беше минавал оттам от години.

— Напред! — даде команда Тъкър.

Каин продължи надолу по стълбите, в кръг, до следващата площадка.

— Стой! — каза Тъкър по радиото и спря жените няколко стъпала преди площадката.

Макар да не видя никого през камерата на Каин, чу гласове да отекват по витата стълба, но беше трудно да определи откъде идват. И тук започваше коридор, като онзи горе, но тук нямаше врата, а само счупени панти — изглежда, някой бе изкъртил вратата.

Джейн прошепна в ухото му:

— Погледни кабелите на пода.

Той също ги бе забелязал. Сноп черни змии. Изкачваха се по витата стълба и влизаха в коридора.

— Приличат на захранващи кабели и кабели за данни — каза Нора.

— Накъде да вървим обаче? — попита Тъкър.

— Надолу по стълбите — каза Нора без колебание. — Сървърите трябва да са на хладно място и да са добре изолирани.

Поради липса на по-добра идея Тъкър продължи надолу и настигна Каин. Гласовете станаха по-силни и явно идваха от коридора вляво. Каин подуши вратата и козината на врата му настръхна. Отново бе уловил познатата миризма.

„Лион.“

Още една причина да не отиват натам.

Тъкър стигна до кучето и го изпрати още надолу по стълбата, покрай кабелите. Този път спиралата направи три обиколки и стигна до друга стоманена врата. Кабелите минаваха през дупка, пробита в стената до нея.

Каин стигна до вратата първи и подуши прага — после отстъпи назад и наведе глава, насочил муцуна към вратата. Даваше знак на партньора си.

„Там има някой.“

Тъкър не видя камери, затова остави Джейн и Нора малко по-нагоре и отиде до вратата. Долепи ухо до стоманата и чу някой вътре тихо да си подсвирква. Предвид всичко, което се случваше, подобно равнодушие го ядоса много повече, отколкото ако някой го беше наругал.

Опита предпазливо да натисне дръжката на вратата с пръст.

Заклучено.

По дяволите!

Тъкър се изправи и почука решително по стоманата.

Този път наистина получи ругатня, след която чу приглушен въпрос:

— Какво?

Тъкър изръмжа отговора си с не по-малко раздражение:

— Лион те иска горе на покрива. Праща ме да те заместя.

— За какво съм му?

Тъкър долови в този въпрос безпокойство и страх. Явно босът командваше с железен юмрук. Тъкър се възползва от това и отговори:

— Че откъде да знам? Просто си размърдай задника.

Последва още една ругатня и ключалката щракна.

Тъкър леко отстъпи и когато вратата се отвори, улови ръба ѝ и дръпна рязко. Мъжът вътре, все още с ръка на дръжката, залитна напред, загуби равновесие и Тъкър го удари в шията. Той се олюля. Тъкър направи крачка край него и го удари по тила с юмрук, после заби челото му в стоманената рамка на вратата.

Чу се пращане на кост и мъжът се свлече безжизнен на пода.

Тъкър го прекрачи и огледа мястото, насочил пистолета. Не беше стая, а сводест коридор със стени от гол камък, който влизаше навътре в склона на планината и стигаше отвъд светлото петно от две халогенни лампи до вратата. Видя и две стари счупени бъчви.

Вероятно тук се беше намирала избата на манастира.

Разбира се, изолираното от външните температури място сега се използваше за друго.

Покрай двете стени имаше високи шкафове с електроника, по които мигаха десетки светлини. Всичко беше оплетено в кабели. От едната страна имаше метална работна маса с клавиатура и монитор.

Тъкър се огледа набързо, после се върна до вратата и издърпа поваления вътре.

— Чисто.

Нора и Джейн дойдоха и влязоха. Тъкър даде знак на Каин да наблюдава стълбите.

Нора погледна проснатата на пода фигура.

— М-мъртъв ли е?

— Да. — Тъкър коленичи и претърси мъжа, после взе от стола му компактен автомат и го преметна през рамото си. Тежестта на оръжието му се стори приятна.

Джейн огледа шкафовете и се обърна към Нора.

— Това ли търсим?

— Мисля, че да. — Тя отиде до работното място, седна и започна да пише на клавиатурата, като че ли е работила с нея с години, което отчасти беше вярно, предвид предишното ѝ работно място. Погледна Тъкър и Джейн и извади познатата им вече флашка.

— Мястото е това, но ще ми трябва малко време, докато кача кода на Санди на тези машини и ги накарам да го разпратят до всички.

— Колко? — попита Тъкър.

Нора изглеждаше разтревожена и неуверена.

— Не знам. Санди беше гениална. Не съм сигурна, че ще мога да...

Джейн сложи ръка на рамото ѝ.

— Санди е оставила тази флашка на *теб*. Знаела е, че можеш да се справиш. Ако нямаш вяра на себе си, вярвай на нея.

Нора си пое дъх, кимна и се зае със задачата.

Джейн се обърна към Тъкър.

— Трябва да знаем какво става горе. Да не говорим за резервен план, в случай че... — Погледна към Нора.

„В случай че Нора не се справи.“

Тъкър разбра.

— Ще пусна Каин да проучи другия проход да видя дали ще открия командния център, за да добия представа какво се случва. Ако не друго, ще отвлека вниманието им оттук.

Джейн го последва до вратата.

Тъкър излезе, намери в джоба си резервна слушалка и я даде на Джейн, за да могат да се свързват по радиостанцията при нужда.

— Заклучи след мен и пази Нора.

— Добре, но бъди внимателен.

Той въздъхна.

— Ако бях, нямаше да се забъркам в тази каша. Обърна се, но Джейн улови яката му, придърпа го и го целуна. После го погледна и опита да облече в думи онова, което блестеше в очите ѝ.

— Знаем — прошепна той, отдръпна се и затвори вратата.

Забърза нагоре по стълбата с Каин.
Докато се изкачваше, си представи самодоволната физиономия на Рафаел Лион.
„Сега сме той или ние.“

36.

27 октомври,

13:36 централно европейско време

Комплекс на „Скаксис Майнинг“, Сърбия

Тъкър спря на площадката заедно с Каин и се вслуша в гласовете, които се чуваха вътре. До него Каин настръхна отново — явно улови миризма, която разпалваше в него някакъв дълбоко вкоренил се гняв.

Тъкър му даде знак да продължи.

„Пази близо.“

Каин се шмугна покрай древната каменна стена.

Тъкър го последва с трофейния автомат на рамо.

Гласовете станаха по-силни, също и светлината. На заден фон се чуваха експлозии, които предизвикваха весели викове. Явно вниманието на всички беше насочено към последната фаза на атаката.

Проходът свършваше след още десетина метра, след което, през сводеста арка, се виждаше горната част на нещо като обширна зала. Тъкър и Каин приклекнаха до едната колона на арката. От другата страна имаше колони и таван с огромни дъбови греди.

Главната църква на манастира.

Арката беше в задната част на нефа, на второто ниво, и излизаше на нещо като балкон, вероятно за църковния хор, който обхващаше ширината на помещението и продължаваше покрай стените на църквата вляво и вдясно. Точно напред беше фасадата, която се виждаше отвън, върху отвесните скали. През прозорците се сивееше небето, под тях беше високата врата. Едното крило беше отворено — оттам влизаше дневна светлина и се чуваха резките гърмежи на експлозиите.

Неколцина мъже стояха пред вратата и наблюдаваха клането на юг.

Истинското действие обаче се развиваше в самата църква. Нефът беше превърнат в импровизиран команден център. В средата имаше маса, отрупана с храна и бутилирана вода. От двете страни имаше две

П-образни конзоли, по които бяха подредени големи компютърни монитори. На всяка седяха по двама техници, които съобщаваха на висок глас данни и събития.

От мястото си Тъкър видя въздушни кадри на покрити с дим бойни полета, които вероятно подаваха дроновете във въздуха. Освен това видя черно-бяло инфрачервено изображение и 3D топографска карта в цвят.

Изведнъж вляво, извън полезрението му, под балкона, някой извика ядосано:

— Какво му става на този танк? Защо спря?

Тъкър позна акцента веднага. Дори Каин наостри уши.

„Рафаел Лион!“

Точно отпред имаше тясна вита стълба, която се спускаше до пода на нефа, но преди да хукне по нея Тъкър искаше да добие представа за ситуацията. Изпрати Каин покрай лявата стена, а самият той тръгна надясно. Стоеше плътно до стената, далече от парапета, и се прикриваше в сенките.

Когато сви покрай стената, край парапета напред помръдна сянка, полускрита зад една от каменните колони. Въоръжен гард. Беше с гръб към Тъкър и следеше какво става долу. Тъкър се промъкна зад него и при последната крачка притисна гръкляна му с цялата си сила. Свали го на земята, но близо до стената, зад колоната. След това притисна сънната му артерия и изчака тялото да се отпусне.

Скрит зад колоната, бързо взе резервните пълнители на гарда и ги прибра в джобовете си. Провери и камерата на Каин — накара го да се обърне наляво и надясно, но от неговата страна не се виждаха хора.

„Вероятно този е бил единствената охрана тук.“

Тъкър пропълзя около колоната до ръба на балкона и погледна между пролуките на парапета.

Лион изкрещя пак:

— Защо спря там?

Французинът крачеше напред-назад зад един от техниците. Тъкър виждаше всичко. Техникът опитваше да задвижи машината по всички възможни начини, но без успех.

— Не разбирам... Не реагира.

На мониторите над главата на техника се виждаше светеща карта на Камена Гора. Много райони бяха обгърнати в мрак. Друг монитор

показваше въздушни снимки на полетата от южната страна. Един танк мина през ливада, после смачка кочина с прасета и срути близката къща. През тревата се разбягаха прасета. След танка се появиа бронирани машини с картечници, които не преставаха да стрелят към селото. Втори танк спря наред полето, сякаш за да гледа мълчаливо продължаващото разрушение.

— Накарай го да се раздвижи! — ядосваше се Лион.

— Не мога. Умрял е.

Докато гледаха обаче, куполът на спрелия танк се раздвижи. От оръдието изскочи дим. Снарядът улучи водещия танк от около трийсет метра и го превърна в димяща купчина метал. Когато димът се разсея, половината купол липсваше.

И сякаш не беше доволен от попадението, куполът на танка отново се завъртя — този път към една от бронираните машини. Не я улучи, но куполът продължаваше да се върти и да търси нова възможност за стрелба.

Лион и техникът бяха озадачени от поведението на танка, но Тъкър не беше.

„Браво, Франк.“

Франк вероятно бе успял да поеме контрола над танка, за да го използва в защита на Камена Гора.

Лион се обърна към другата работна станция и извика на техника:

— Изпрати „ястреб“. Бомбардирай го.

Онзи веднага се зае, но жестовете му издаваха нежеланието му.

— Не мога да го видя, сър. Никоя от птиците не го вижда. Като че ли системите са ослепели.

— Обаче аз го виждам, ето там! — продължаваше да се ядосва Лион.

Тъкър се усмихна. Рекс вероятно прикриваше танка, както дистанционният пулт бе прикрил него и Каин в блатото в Алабама.

Танкът стреля пак. Снарядът улучи един бронетранспортър странично и машината се претърколи в ливадата, в едната ѝ страна зейна дупка. Но Франк не беше приключил. Веригите се завъртяха и четирийсеттонното чудовище започна да преследва другите машини, да набира скорост.

„Браво, Франк, браво...“

— Момент! — извика техникът до Лион. — Мисля, че си връщам контрола!

На екрана видяха как танкът намали скоростта — оръдието започна да се движи насам-натам произволно, после спря.

— Готово! — заяви техникът доволно. — Навсякъде имаме зелени светлини!

От другото работно място също се чу добра новина:

— Най-после успех да го взема на прицел.

Тъкър изруга наум. Явно защитата на Франк беше краткотрайна. Рекс вероятно беше останал без захранване.

— Още ли искате да унищожа танка? — попита техникът.

Лион примижа пред картата.

— Не. Да остане където е. — Чукна място на картата, разтреперан от гняв. — Изпрати тези координати на танка и дай команда да изразходва останалите си боеприпаси срещу тях. Според предварителните анализи повечето от местните хора би трябвало да са се скрили в пещерите по западния склон над селото. Взривете ги. Ако някой оцелее, да бъде погребан жив.

— Слушам, сър. — Техникът почна да въвежда координатите.

— Приключваме с всичко сега! — каза високо Лион. — Всички оръжия да стрелят по селата. „Ястребите“ да пуснат запалителни бомби и касетъчни заряди. Една последна огнена буря и вдигаме багажа от това забравено от бога място.

Разнесоха се радостни възгласи и викове „ура“.

Тъкър се скри отново зад колоната и докосна микрофона на гърлото си.

— Джейн? — прошепна.

Последва дълга тишина, после се чу отговор:

— Как са нещата при теб?

— Зле... и ще стават по-зле. При вас?

— Нора работи. Ще й трябват още пет-шест минути.

Тъкър се намръщи. Нямаха толкова време.

— Ще видя какво мога да направя тук.

Трябваше да предотврати обстрелването на избите.

Пропълзля веднага до парапета и насочи автомата. Прицели се в техника, който управляваше танковете.

Той се обърна към Лион и каза:

— Имам готовност да...

Тъкър издиша и натисна спусъка. Главата на техника се люшна на една страна сред ореол от червена мъгла и той падна върху терминала. Беше хладнокръвно убийство, но се налагаше.

Разнесоха се крясъци. Тъкър хукна покрай парапета и започна да стреля по произволни цели долу. Опита първо да елиминира Лион, но той беше твърде опитен, за да се поддаде на страха. Още при първия изстрел на Тъкър се бе прикрил зад една от конзолите.

Тъкър докосна микрофона на гърлото си и изкомандва:

— Каин. Шум. Крий се.

Кучето нададе вой от отсрещната страна на нефа. Звукът отекна в каменните стени и сякаш долетя едновременно от всички посоки. От акустиката настръхна дори Тъкър.

Мъжете долу се окопитиха и започнаха да стрелят бясно към балкона и Тъкър се прикри назад в сенките. Видя как няколко техници и въоръжени гардове избягаха през отворената врата.

Лион, вероятно усетил, че губи контрол, застреля един от дезертъорите в гърба и изкрещя:

— Стой на място! Всички работни станции! Предай последните команди! Веднага!

Тъкър понечи да се върне до витата стълба, за да вземе на прицел протежението на нефа, но се оказа, че по нея се изкачват двама мъже с пълно бойно снаряжение.

Тъкър приклепна зад ъгъла и стреля в краката на първия — раздробил капачката на едното му коляно. Той падна с вик, при което препъна втория — но тези двамата бяха опитни бойци.

Макар и да падаше, вторият успя да се претърколи над партньора си в прохода срещу стълбата — където Тъкър се бе прикрил преди малко, за да огледа ситуацията долу. Първият, макар и разкъсан от болка, намери сили да се обърне на една страна и да стреля към Тъкър, за да го принуди да се скрие. В този момент другият се подаде от прохода и издърпа партньора си на безопасно място.

Двамата откриха яростен огън по Тъкър. Куршумите шибаха камъка, рикошираха навсякъде. Тъкър усети удар като с чук по бедрото и се завъртя на една страна. Зае отново позиция, прицели се и изпразни целия пълнител.

След като остана без патрони, опита да извади нов пълнител от джоба си.

Сякаш усетил възможността, здравият гард изскочи от скривалището си и тръгна със стрелба към позицията на Тъкър зад колоната. Куршумите къртеха парченца от камъка.

„Нямам време...“

Тогава сред трясъка на автоматично оръжие се чуха две по-остри пукания.

Раненият, който се криеше в прохода, се просна по очи на балкона. Другият се обърна, но получи куршум в гърлото и падна като отсечен.

Появи се Джейн, приклепна на коляно под арката на вратата, с димящ пистолет в ръка.

На Тъкър му се искаше едновременно да я прегърне и да я наругае — обаче сега не беше време за такива неща.

Чукна микрофона.

— Каин. При мен.

Трябваше да се оттеглят на безопасно място.

Командата блести в очите на Каин с настойчивостта в гласа на партньора му, но той остава скрит. В дълбоката сянка до него достига миризма — от една отворена врата, от една скрита стълба.

Той познава тази миризма на пот, сол и дим, помни я от случая в гората. Тя е на ловеца, който го е причакал.

Този мъж сега опитва да направи същото, иска да нападне него и партньора му в гръб. Каин обаче изчаква, скрит зад каменен ствол в тази каменна гора.

Този път ловецът ще е Каин.

Каин наблюдава как мъжът се измъква през вратата, долепен до стената, предпазливо. Вижда как вдига голяма тръба на рамото си.

Не е пушка.

Нещо по-лошо е.

Каин знае какво е и не може да чака повече.

Напряга мускули и изскача от скривалището си, спуска се към целта си.

Блъска мъжа и над главата му се разнася гръм.

Тъкър видя пламъка и приклекна. Нещо пропищя над парапета и остави спирала от дим. Гранатата удари една колона и я пръсна.

Тъкър чу свирепо ръмжене, съвсем близо.

Каин...

Махна на Джейн да излезе напред и да заеме позицията му до витата стълба. Подаде ѝ автомата и каза:

— Стреляй по всичко.

Погледнаха надолу и си дадоха сметка, че май е твърде късно.

Техниците напускаха работните си места, бягаха към вратата, подкарвани от двама души от охраната, които ръкомахаха. Последната команда вероятно беше предадена на ескадрилата — да бъдат унищожени селата.

Тъкър обаче имаше по-непосредствен проблем.

В сенките започна стрелба — една цев, проблясваща с пламъци. Достатъчно за да покаже боричкане до задната стена на балкона. Тъкър закуцука натам, лявото му бедро гореше, по него се спускаше топла струя.

„Дръж се, Каин.“

Кръвта тече по езика му.

Каин избягва блеснало острие на нож и захвапва китка. Стиска плат и плът, но не е забил зъбите си. Китката го отхвърля настрана. Отскача, когато стрелят по него с пистолет. Два куршума удрят камъка пред лапите му. Третият го удря в гръдния кош. Ударът пука ребра и го оставя без дъх, но предпазната жилетка издържа. Той се хвърля напред с цялата сила на задните си крака.

Не за да избяга — за да нападне отново.

Тялото му се блъска в пляката. Мъжът се блъсва в стената и пада. Въпреки това вдига ръка и отблъсква Каин. В тъмнината блясва пламък. Рамото на Каин пламва от болка, кракът му отдолу се огъва.

Напряга сили да се изправи.

Мъжът е по-бърз, надвесва се над него, пистолетът е насочен.

Стреля.

Все още на метри оттам, Тъкър изпразни пистолета си в тъмния силует на Лион — в момента, в който той натисна спусъка на своя пистолет. Тъкър видя, че партньорът му е в опасност, и продължи да

стреля бясно. Един куршум улучи ръката на Лион, отклони пистолета и куршумът се удари в камъка до главата на Каин.

Тъкър не престана да стреля и да пристъпва напред, да принуждава Лион да се отдалечи от Каин и да отиде до парапета.

Докато отстъпваше, Лион насочи пистолета и стреля два пъти по Тъкър, но неточно. След това пълнителят изтрака на пода празен.

Тъкър застана над Каин и се прицели.

— Всичко свърши.

Лион се изсмя и скочи през парапета. Тъкър скочи натам, но Лион вече беше изчезнал. Тъкър се наведе надолу и видя как Лион се блъска в една банка с монитори и пада. Преди Тъкър да успее да стреля, Лион се вмъкна под голямата маса в средата на нефа и скрит под нея понечи да пропълзи към отворената врата.

Хората му откриха огън по Тъкър от вратата и го принудиха да се прикрие.

— Не можеш да направиш нищо! — извика му Лион. — Каквото е задействано, не може да бъде спряно!

Чу се друг глас:

— Не бъди толкова сигурен, задник!

Тъкър се обърна и видя Нора — беше приклепнала до Джейн край парапета на балкона.

— Погледни! — извика Джейн.

От скривалището си до парапета Тъкър погледна през горните прозорци на фасадата. В далечината видя черни точки да падат в долината и да се разбиват. На мониторите видя същото — от небето падаха „бойни ястреби“ и „палачи“, натезжали като олово, като отровени птици по време на полет.

И наистина бяха *отровени*.

Нора извика на Лион:

— Санди ти казва *да вървиш по дяволите!*

Лион изскочи от скривалището си и се спусна към отворената врата, куцукаше. Хората му го прикриваха от вратата.

— Както казах — извика Тъкър, — всичко свърши!

— За теб!

Тъкър не хареса тона и се наведе над парапета.

Лион спря пред вратата и застана съвсем открито. Вдигна някаква черна кутия и натисна някакъв бутон. Долу изтрещяха

експлозии, взривиха се заряди, завързани за колоните. Някъде горе се чува още. Гората от колони започна да пада и да кърти със себе си части от тавана. Завалиха каменни отломки и парчета дърво.

Тъкър си спомни как Келерман бе разрушил командния център в Тринидад, за да заличи всякакви следи от съществуването му. Явно същото беше замислено и тук.

Лион се изсмя.

— Заклучете ги вътре!

Тъкър стреля към вратата. Улучи един мъж, който се опитваше да я затвори. Прецизен изстрел, в главата. Друг побягна.

Не и Лион обаче.

Той грабна един автомат и отвърна на огъня — но не стреляше по Тъкър. Изобщо не беше глупав. Целеше се в слабото място на Тъкър. Стреляше по горния край на витата стълба в дъното на нефа.

Оттам долетя стенание, после вик.

Нора изкрещя:

— Тъкър! Помощ!

„Джейн...“

Лион се засмя пак, отстъпи и посегна да затвори вратата.

Обаче в суматохата и прахоляка един друг ловец се спусна към плячката си.

Каин се спуска снишен под масите, избягва трясъците и парчетата, които падат наоколо. Не обръща внимание на болката в ребрата и на агонията в левия крак. Миризмата на плячката изпълва черепа му, не оставя почти нищо освен ярост.

Проследил е миризмата на целта си, като е минал през страничната врата и се е спуснал на долното ниво по тайната стълба.

Сега тича под масите и прекосява последното разстояние към дневната светлина, към целта. Мъжът осъзнава опасността твърде късно — едната му ръка е на вратата, другата е вдигнала оръжието високо.

Каин го блъсва ниско, отскача със задните крака с оголени зъби и ръмжене. Удря плячката в корема, тя се свива, пада назад. След това мъжът залита още малко, размахва ръце, оръжието му полита — и той пада надолу... надолу...

Каин не успява да спре, полита след него.

37.

27 октомври,

13:44 централно европейско време

Комплекс „Скаксис Майнинг“, Сърбия

Не!

Тъкър видя как Каин се хвърли към Лион. Трийсет килограма ярост и жажда за кръв блъснаха войника в бездната. Инерцията отнесе кучето над ръба и то също изчезна.

Тъкър се завъртя рязко.

Височината до скалите бе поне четири етажа.

Тъкър се спусна към витата стълба, където Нора придържаше Джейн и притискаше до рамото ѝ парче сгънат плат.

— Върви! — изпъшка Джейн. — Спаси Каин!

Нора ѝ помогна да стане, подкрепяше я с ръка през кръста.

Джейн бутна Тъкър към стълбите със здравата си ръка.

— Идваме след теб.

Манастирът продължаваше да се срутва около тях. Тъкър тръгна с двете жени през нефа. Заобикаляха съборени части от колони. Не можеше да се диша от прахоляк. Една греда на тавана изпраця и рухна, разби масата с храна и вода и наоколо се затъркаляха бутилки.

Навън вече нямаше никого. Хората на Лион бяха избягали от разрушението, без да приберат мъртвите си. Тъкър погледна надолу — и в този момент страховит трясък разтърси земята, защото част от манастира рухна. Тъкър едва запази равновесие, но Нора успя да го улови и да го дръпне назад.

Една сателитна антена профуча покрай главата му.

— Всичко се срутва! — извика Джейн. — Не спирайте!

Тъкър си даде сметка за опасността и хукна надолу по тесните стъпала, вкопани в почти отвесната скала. Въпреки че бяха много стръмни и опасни, той прескачаше по няколко наведнъж. Не обръщаше внимание на болката в бедрото, която го пронизваше на всяка крачка. След като слезе долу, вдигна за миг поглед, за да се ориентира къде е манастирската врата, и хукна към мястото под нея.

Почти веднага видя Лион. Лежеше по гръб, с пречупен гръбнак, от устата му се стичаше кръв. Тъкър му обърна гръб и затърси приятеля си. Направи пълен кръг.

Нищо.

Вдигна ръце пред устата си и извика:

— Каин!

Както винаги готов да се отзове, Каин отговори с жалостиво скимтене. Тъкър опита да определи посоката, но не успя.

— Каин!

Приглушен лай привлече вниманието му вляво. Върху камуфлажната мрежа отпред нещо мърдаше.

Каин!

Тъкър отиде под кучето до дупката, която бе пробил в мрежата Лион, преди да намери края си. Прибра пистолета и извади ножа си. Захапа го и се покатери по един смърч, за да стигне до Каин.

— Идвам, приятел.

Протегна ръка през мрежата и погали Каин по шията, за да го успокои, после взе ножа и внимателно проряза мрежата под кучето. Каин се измъкна през дупката като новородено теле. Тъкър го улови, и го намести внимателно на рамото си.

— Не мърдай! — прошепна му.

Много бавно, като внимаваше да не изпусне приятеля си, слезе от дървото. След като ботушите му докоснаха земята, свали кучето и го остави на крака на земята — поне на три от четирите. Каин държеше десния си преден крак високо. От лапата му капеше кръв.

Тъкър клекна, за да прегледа раната, и кучето го лизна по лицето. Дишаше тежко и едва успя да размаха опашка.

— Да, и аз се радвам да те видя.

Но чувствата трябваше да почакаат. Отгоре продължаваха да падат отломки, сипеха се в основата на скалата, разкъсваха мрежата.

— Тъкър! — извика Нора, когато слезе по стълбите.

Джейн почти висеше в ръцете ѝ.

Няколко джипа и пикапа бяха паркирани в подножието на скалата. Щеше да им е нужно превозно средство. Тъкър отиде до Лион и претърси джобовете му — смяташе, че е имал на разположение собствен джип или пикап, защото не би се доверил да шофира някой друг.

Намери връзка ключове в якето му и ги измъкна.

В този момент Лион простена, клепачите му трепнаха и той изкашля кръв. Тъкър отстъпи леко, но Лион вече не беше заплаха — крайниците му бяха парализирани. Все пак очите му се насочиха към Тъкър, после към Каин.

— Малкото копеле... — изпъшка Лион. — Като котка е... има девет живота.

Тъкър беше сложил ръка на гърба на Каин.

— Остава да се научи да пада на краката си. Може би и ти е трябвало да се научиш.

Нора и Джейн докуцукаха до него. Тъкър натисна дистанционното на ключовете и видя кой от пикапите изпищя. Хвърли ключа на Нора и пое Джейн от ръцете ѝ.

— Докарай пикапа тук. Трябва да разберем какво е станало с Франк.

Нора кимна и забърза към колата.

Кашлица привлече вниманието на Тъкър към Лион. Той го изгледа с кървясали очи.

— Мислиш, че си победил... Келерман... Нямах нищо срещу него.

Тъкър беше готов да се изсмее на това твърдение, но Джейн въздъхна, поклати глава и каза:

— Прав е. Когато Нора унищожи дроновете, кодът изтри всичко. След като и Уебстър го няма, няма кой друг директно да обвини Келерман, че е лично замесен. И понеже е скрит зад корпоративни защиты, е много вероятно да се измъкне от отговорност.

Слаб смях се отрони от гърлото на Лион, изтече още кръв. Гърдите му се издигнаха за последен път — после тялото му се отпусна. Очите му останаха вперени в небето, но не виждаха нищо.

Моторът на пикапа изръмжа и Нора го доближи на заден.

Тъкър помогна на Джейн да се качи на предната седалка, после качи Каин в каросерията и сам скочи вътре. Тупна задното стъкло и Нора подкара през територията на мините.

Тъкър видя как манастирът зад тях се срутва и как в подножието на скалата се образува купчина отломки.

Каин сложи глава в скута на Тъкър и изпусна уморена въздишка.

— Е, знаеш как е, приятел.

Тъкър поклати глава и се замисли за Пруит Келерман.
„Спечелихме битката, но загубихме войната.“

38.

*21 ноември,
10:24 източно стандартно време
Вашингтон*

Менажерът на целия този цирк седеше отпред, в средата, и председателстваше закритото изслушване пред сенатската комисия. От полупразната галерия в дъното на залата Тъкър наблюдаваше как Пруит Келерман се накланя към адвокатата си и се усмихва.

Тъкър стисна юмрук върху коляното си.

Това беше третото изслушване за три седмици след събитията, които медиите определяха като „Обсадата на Камена Гора“. Бяха открили голям брой военна техника по полета и гори — въздушни дроне и наземни работи — и сега разследванията продължаваха с участието на военни и разузнавателни служби и гражданската полиция от няколко страни в Европа и Съединените щати. Конспиративните теории бяха в изобилие, всеки ден арестува злодеи и по-късно ги пускаха.

Само един човек като че ли беше недосегаем за всякакви обвинения.

Келерман продължаваше да отрича персонално участие, заобикаляше се с планини защитни аргументи и цели екипи адвокати. При това шефът на „Хорайзън Медия“ разполагаше с още по-силен аргумент срещу обвинителите си — много гръмогласна и широка трибуна. Корпорацията и стотиците ѝ филиали продължаваха да оформят историята. Срещу всяко твърдение или претенция Келерман пускаше коментатори, които крещяха гръмогласно от трибуните си, унищожаваша дискусиите в зародиш, обявяваха всичко за лов на вещици и по-лошо — за подкопаване на устоите на Америка.

Тъкър клатеше глава. Джейн се оказваше права.

„Това копеле си го бива.“

Джейн не си бе направила труда да присъства на изслушването — бе предпочела да прекара свежата есенна сутрин със сина си. След

като извадиха куршума от рамото ѝ бе излязла от болницата и сега прекарваше всяка възможна минута с момчето си.

Тъкър не би могъл да я обвини. Самият той не се чувстваше удобно на твърдата пейка. След като беше улучен от рикоширал куршум в бедрото, изпитваше болка, ако остане дълго седнал — а може би просто мразеше да стои без работа? След няколкото седмици във Вашингтон в резултат на всичко това започваше определено да изпитва желание да пътува. Копнееше най-после да отиде с Каин до Йелоустоун. Зимата щеше да е идеален сезон да посетят снежната пустош, която би му предложила идеалните условия да прочисти ума си. Но... това трябваше да почака. Не само Каин все още не беше оздравял напълно от раните си — счупено ребро и рана от куршум, — но и Тъкър имаше недовършена работа в града.

Нора седеше до него със скръстени ръце. В очите ѝ светеше гняв, когато гледаше как Пруит се шегува и се смее с адвокатите си. Тъкър нямаше представа дали Пруит е разпознал Нора в галерията като една от оцелелите от Редстоун, но тя стоеше там заради приятелите си, заради Стан и Такаши, а и за много други. Даян беше другата оцеляла след чистката, но бе останала само с един крак. Раната при бягството беше твърде тежка и се бе развила инфекция, наложила ампутацията. Продължаваше да е в рехабилитация.

— Как си? — попита Тъкър.

Нора наведе глава и изръмжа:

— Дай ми минута насаме с този задник.

„И на мен ми се иска, мила.“

След още петнайсет минути наместване и въвеждане на ред сенатор Фред Мейсън от Юта, председател на сенатската съдебна комисия, удари с чукчето си. Настъпи тишина.

Келерман седеше вдървено на излъсканата дървена маса пред шестимата високопоставени членове на комисията. Сесията щеше да е закрыта. От двете страни на шефа на „Хорайзън Медия“ пак седяха същите адвокати, готови да изслушат и оспорят всякакви нови обвинения.

Никой не знаеше защо това заседание беше свикано толкова набързо и при такива конспиративни обстоятелства. Имаше само една телевизионна камера, без оператор, която не работеше. Монтираните на стената по двете страни на залата монитори бяха тъмни.

Присъстващите бяха получили специални разрешения да са тук. Заседанието не беше просто *закрито*. Беше херметически запечатано и заключено.

— Призовавам присъстващите към ред — обяви Мейсън. — И за наше общо добро, преминавам направо към въпроса, мистър Келерман. Наскоро се появи свидетел, който ще даде показания и ще представи доказателства за личното ви участие в предателски и престъпни деяния и прикриване на такива не само в Сърбия, но и в Съединените щати, и в Тринидад и Тобаго.

Главният съветник на Келерман се наведе към него и прошепна нещо в ухото му, но шефът махна ядосано с ръка.

— Какъв свидетел, сенаторе? Какви деяния?

Мейсън се наведе напред и погледна над очилата си.

— Мистър Келерман, преди комисията да повика свидетеля, желаете ли да направите изявление? Това е последната ви възможност.

Адвокатът се наклони към Келерман, за да му каже още нещо, но не успя. Думите на Келерман бяха предназначени за адвоката, но микрофонът ги улови и ги чува всички.

— Блъфират. Няма свидетел. Това е театър.

Тъкър се усмихна.

Безопасен залог — и много близо до истината.

Мейсън даде знак на униформения пристав до двойната врата вляво от трибуната.

Вратите се отвориха и влезе свидетелят.

Франк влезе в залата с елегантна парадна униформа. Куцукаше, защото на единия му крак имаше шина. След като напуснаха „Скаксис Майнинг“ и се спуснаха бясно надолу по пътя към Камена Гора, Тъкър, Нора и Джейн разбраха, че усилията на Франк да забави нападението са спасили повечето от жителите на селото. Единствената му травма беше изкълченият глезен — но не заради сражение или престрелка, а защото се бе подхлъзнал на заледен участък на следващия ден, когато екипът на „Сигма“, изпратен от Рут в Сърбия, бе евакуирал Тъкър и останалите.

— Старши сержант Франк Болинджър — представи го Мейсън, после даде знак на Франк да седне. — Благодаря за помощта и сътрудничеството.

Келерман изучаваше Франк със сбърчени вежди и видимо се чудеше кой е този човек. Вероятно беше наясно, че Тъкър е работил с Джейн и се е ползвал от помощта на Нора, но Франк явно беше останал извън полезрението му.

Тъкър се наслади на тревогата, появила се за миг в очите на шефа.

„Не обичаш изненадите, а, кучи сине?“

А изненадата щеше да е огромна — защото не Франк беше свидетелят.

Франк извади познатия пулт от куртката си. Наведе се над него и въведе няколко команди. Миг след това се разнесе жужене и малък дрон влетя през двойната врата в смълчаната зала, отлетя бавно до трибуната на сенаторите и увисна в средата на залата пред тях.

— Кажете „здраси“ на Рекс — каза Мейсън.

Изведнъж всички мобилни телефони в залата започнаха да звънят, дори включените на безшумен режим. Сателитният телефон на Тъкър не беше изключение. Той го извади и видя, че някой — или нещо — е поело контрол над апарата. На екрана се виждаше как танк стреля по планинско село. Тъмните монитори на стената оживяха и показаха други изображения — детски труп на улица, срутен и димящ дом, нападение на „боен ястреб“ от въздуха.

Келерман скочи на крака.

Роботизираната телевизионна камера от едната страна вдигна тъмния си обектив. Отстрани мигаха зелени светлинки.

„Браво, Рекс.“

— Става по-добър — отбеляза Тъкър шепнешком.

Нора се засмя.

— А едва започва.

След събитията Рекс беше открит в някакво поле от Франк и екипа на „Сигма“. Дронът беше счупил един или два пропелера, след като бе паднал от небето като сух лист. И в това беше късметът. Без да има захранване, Рекс не бе получил кода за самоунищожение, който бе разпространила Нора от командния център. Тоест не бе преминал през лоботомията и системите му не бяха ликвидирани като на останалите дроне.

След като трудолюбивият малък дрон отново бе получил захранване, Франк и Нора бяха открили, че е свършил повече работа,

отколкото някой е подозирал, и е изпълнявал операции, които са били част от заданието му в миналото. Рекс беше конструиран и програмиран да събира данни. Докато бе летял в Сърбия, беше правил точно това — бе подслушвал комуникациите на командния център и бе записвал данните оттам.

На екран вляво се появи лице на призрак — трепкащо, неясно, — което проговори.

Рафаел Лион се наведе към видеокамерата и каза: „Току-що получихме съобщение, че шестима депутати от сръбския парламент са били убити в Белград. Новинарските канали полудяват“.

В другия край на залата оживя още един монитор, на който се появи Келерман, в кабинета си, с навити ръкави на ризата. Гледаше камерата и се мръщеше. „Но нали идеята беше да са осем? Нали така беше по план?“

От другата страна на залата Лион отговори:

„Преместихме началния час и заради това загубихме възможност за двама.“

Разговорът продължи още и още, докато двамата уговаряха графика и унищожението на няколко сръбски села.

Сенатор Мейсън вдигна ръка.

— Достатъчно. Благодаря, старши сержант Болинджър.

Екраните изгаснаха и оставиха залата потънала в тишина, но светлинките на телевизионната камера оставаха зелени и излъчваха надлъж и шир кадри от случилото се.

— Имаме още много — каза Мейсън.

Наистина беше така. Две нощи преди това Франк и Нора бяха изпратили Рекс на малка експедиция над залива Чесапийк, до централата на „Хорайзън“ на Смит Айланд. Рекс се бе справил чудесно и бе събрал още инкриминиращи доказателства.

— Какво ще кажете в своя защита? — попита Мейсън, когато телевизионната камера се обърна към Келерман.

От изражението на Келерман Тъкър имаше чувството, че босът на „Хорайзън“ ще поиска памперс за възрастни.

Преди Келерман да отговори обаче мониторите оживяха отново и показаха физиономията на друг призрак. Санди се усмихна от всички монитори — а вероятно и на телевизионните екрани в цялата страна. Това беше последният кадър с нея от флашката ѝ.

„Браво, Санди! Браво!“

Нора стисна ръката на Тъкър, обзета от емоции.

— Ние... не сме давали команда на Рекс да я покаже.

Тъкър я погледна. Видя сълзите ѝ.

Рекс *наистина* се учеше.

Тъкър улови Нора за ръката и ѝ прошепна:

— Алан Тюринг щеше да се гордее. И с двете ви.

17:14 източно стандартно време

Смит Айланд, Мериленд

Пруит Келерман стоеше пред стъклата, през които се виждаше заливът. Над водата имаше лека мъгла, която придаваше на силуета на Вашингтон вид на призракен мираж. Със залеза на слънцето Пруит усещаше как градът му се изплъзва.

Някъде, близо до него и в града, адвокатите работеха на пълни обороти — занимаваха се с последици, обвинения, подозрения, които още не са станали обвинения. Бяха му взели паспорта и целият остров беше под наблюдение, в случай че опита да избяга.

„Но от това не може да се избяга.“

Не просто от острова — от всичко останало.

Беше достатъчно наясно какво губи. Оставаше само радиоактивният дъжд.

Вратата на кабинета му зад него се отвори. За момент той се изненада — беше я заключил. Само един човек имаше карта за достъп.

Обърна се към дъщеря си.

Лора пристъпи две крачки в кабинета, опита още една, но спря, сякаш въздухът вътре беше прекалено замърсен, за да го диша. Той заобиколи бюрото и тръгна към нея.

— Лора...

Тя извърна лице — срамуваше се да го гледа. Но не беше това. Лора замахна и удари на баща си звучен шамар. Той не опита да ѝ попречи.

Тя направи крачка назад.

— Как можа? — възкликна. — Токова деца...

Пруит не опита да отрича. Тя беше негова дъщеря. Знаеше истината не по-зле от него самия.

Тя се обърна.

— Повече никога няма да ти проговоря.

Излезе бясна и затръшна вратата.

Пруит дълго остана неподвижен. Усещаше паренето от шамара на бузата си. Не беше ядосан, наранен или разочарован. Всъщност изпитваше облекчение.

„Добро момиче.“

Ако не друго, поне я бе възпитал както трябва.

„Нека това да е наследството ми.“

Знаеше обаче, че тази молитва няма да има отговор. От двете страни на вратата монитори без звук показваха лицето му. Отдолу минаваха ленти с думи, обявяваха с дебели букви: „Касапинът от Камена Гора“.

И това беше предаване на медиите на „Хорайзън“.

Наистина беше краят.

Той отиде до стенния сейф и го отвори. Извади захабена папка и прокара палец по избелялото заглавие върху корицата.

ПРОЕКТ „АРЕС“

Папката сега беше празна, книгата бяха нарязани и изгорени преди три седмици, когато бе прикривал следите си.

„Това е то, наследството на дядо ми.“

Захвърли папката настрана. В сейфа обаче имаше и още един спомен от Брайсън Келерман — агента, известен като Geist.

— Призрак... — прошепна Пруит с тъжна усмивка.

Също като него, дядо му беше бил майстор на илюзиите с дим и сенки, на фабрикациите, но беше бил и ловък шпионин, човек с тайни амбиции и високи цели — и готов да окървави ръцете си, за да ги постигне.

Пруит бръкна в сейфа и извади малкия германски маузер, останал от Втората световна война. Прокара пръсти по ръкохватката, представи си как я е държал дядо му. Знаеше историята на пистолета,

кога за последен път е било стреляно с него, в една усамотена плевня в британската провинция.

Отиде до прозореца. Винаги държеше оръжието смазано и почистено, като тих свидетел от дните на дядо му — макар че сега се чудеше. Може би бе извършвал този ритуал с по-практична цел, защото маузерът би могъл един ден да му потрябва?

Като последен къс от наследството.

За да докаже, че справедливостта никога не може да бъде истински смазана.

Застана до прозореца, опря цевта в слепоочието си и натисна спусъка.

39.

28 ноември,

16:57 централно стандартно време

Апалачите, Алабама

Беатрис Конлън прегърна Тъкър. Бяха на верандата ѝ. Тъкър току-що я бе докарал след погребението на Санди в Поплар Гроув.

— Благодаря ти за всичко, което направи — каза тя и се отдръпна, но продължи да стиска раменете му. — За моето момиче... за всички.

Той кимна. Беше се изчервил, чувстваше се неловко.

— Опелото беше чудесно — успя да каже.

Беше се върнал в тези планини, за да присъства на дълго отлаганото погребение на Санди, макар че в края на краищата то повече заприлича на парти — но пък самата тя би одобрила това.

Нора извика отвътре:

— Къде са лимоните, Беа?

Майката на Санди обърна глава и извика:

— В книжен плик до хладилника, скъпа! — После тупна Тъкър по рамото. — Защо всички не се махате вече оттук? Нора ще остане и довечера. Ще я науча да прави супа от пор.

Тъкър вероятно бе трепнал, защото Беа се засмя.

— Шегувам се, градско момче. Ще има пица с бира. Ще дойдат и няколко местни момичета.

— Добре тогава. Забавлявайте се.

Беа продължаваше да стиска ръката му. Тъкър усети пръстите ѝ да треперят. Жената си даваше весел вид, но болката не си бе отишла. Беше добре, че Нора ще остане при нея.

Беа погледна джипа му. Джейн чакаше на предната седалка, Каин бе наполовина в скута ѝ. Нейтън все още беше във Вашингтон, при приятели. Джейн бе решила да не води момчето на погребението.

— Добро ти е момчето — каза Беа. — Помни го. И не си мисли, че ти е дадена веднъж завинаги.

— Не се безпокой. Няма да ме остави да си го мисля.

Беа се усмихна, вече с малко по-малко усилие.

— Тогава трябва да я слушаш.

— Слушам, мадам.

Беа го прегърна още веднъж.

— Грижи се за себе си... и за това чудесно куче.

— Ще се грижа.

Тя го целуна по бузата и го пусна.

Докато крачеше през бурените към колата, Тъкър чу мрежата за насекоми да се затваря и гласа на Беа:

— Не пудра захар! Майка ти не те ли е учила да правиш истинска лимонада?

Тъкър се засмя и седна зад волана.

— Държи ли се Беа? — попита Джейн.

— Мисля, че Нора има повече проблеми.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма значение. Не е важно.

Включи на задна, обърна и излезе от имота на Конлън, за да се върнат в Хънтсвил.

Каин подаде глава през отворения прозорец, за да попие последните остатъци от следобеда. Опашката му тупаше по седалката.

— Щастливо куче — каза Джейн.

Тъкър улови ръката ѝ.

— И партньорът му.

Продължиха надолу по криволичещия път бавно, мълчаливи, към мотела в Хънтсвил. Нямаха програма, само вечеря с Франк вечерта. Франк се бе прибрал веднага след погребението, защото трябваше да приключи с някои подробности около Редстоун. С Нора продължаваха работата по Рекс, но се бяха погрижили да криптират кода на дрона, за да не може никой да ги заобиколи в употребата му.

Нора бе взела и още една предпазна мярка — бе разпространила файла на Санди в целия свят като отворен код. Ако някой решише да опита това, което Пруит Келерман не бе успял, светът щеше да има начин да го спре.

„Поне засега.“

Тъкър знаеше, че духът е пуснат от бутилката. За добро или лошо, бойното поле се променяше от кръв и плът към програмни

кодове и работи. Той се питаше след колко време самият той и Каин ще станат излишни.

„Може би няма да е лошо.“

Погледна Джейн — не беше сигурен в нищо.

Пред вратата им в мотела ги чакаше някой. С кръстосани крака, с ботуши, леко поклащаше единия.

— Защо така жените непрекъснато се появяват пред вратата ми?
— попита Тъкър.

Джейн го тупна по коляното.

— В моя случай имаше голяма полза.

Тъкър спря и слязоха.

Рут Харпър стана и ги посрещна.

— Ето ви най-последно. Очаквах да сте тук преди час.

— Минахме по дългия път. — Тъкър отключи вратата и направи знак на Каин да влезе. Застана на прага. — Какво има, Рут?

— Дойдох да ви дам последната информация. Оказа се, че Лора Келерман държи на думата си. Като нов шеф на „Хорайзън“, тя разпродава активи на корпорацията. Обеща да подпомогне възстановяването на Порт ъф Спейн и селата край сръбската граница. Също така ще компенсира близките на жертвите от Проект 623 и „Одиша“.

— Парите няма да върнат мъртвите.

— Разбира се, че няма, но тя прави всичко възможно. Всички доказателства, дори и от Рекс, показват, че тя няма вина за нищо от случилото се. Не я оцветявайте със същата боя като баща й.

Тъкър се опря на рамката на вратата. Изведнъж се почувства уморен.

— А останалите виновници? В Сърбия? В Тринидад?

— Марко Давидович вече е в затвора, с присъда за военни престъпления. Продължават да издирват президента Д'Абрео. Изчезнал е малко след като се разпространи новината — или е избягал, или е мъртъв. Там все още цари хаос.

— Заради което светът се върти — каза Тъкър.

— И заради което „Сигма“ има нужда от помощта ти. — Очите й заблестяха закачливо.

— Рут...

— Знам, скъпи. Просто го казвам. — Подаде му лъскава черна карта. — Това е истинската причина да дойда чак тук.

Той завъртя картата в ръцете си. Не пишеше нищо, но когато я наклони леко на една страна, видя холограма на сребърен знак Σ — символа на „Сигма“.

— Какво е това?

— Ключът за кралството.

Тъкър подозираше какво държи в ръката си. Във Вашингтон за малко го бяха допуснали в командния център на „Сигма“, който се намиреше в някакви стари бункери под Смитсоуиън Касъл на Нашънъл Мол. Вероятно беше криптирана карта за достъп до центъра.

— Нещо като „благодаря“ — обясни Рут и понечи да се обърне и да си тръгне — но спря и сви рамене. — Или, смятай го за перманентна покана.

Тъкър се замисли дали да не хвърли картата в краката ѝ, но въздъхна и я пусна в джоба си.

„Какво пък...“

Рут се усмихна, обърна се и си тръгна, като промърмори само една дума:

— Напред!

Тъкър поклати глава и затвори вратата. Завари Джейн да се боричка с Каин на едно от леглата. Овчарката подскачаше като малко кутре, преструваше се, че ще хапе. Джейн се смееше и се кискаше като момичето, което той помнеше от толкова отдавна, когато беше различен, с по-малко белези.

И отново усети пропастта между сега и тогава да зейва, да изпълва главата му със световъртеж.

В другия край на стаята Джейн най-последно се отпусна на леглото. Вгледа се в него, усмихна се мълчаливо, подканящо, припомни му, че това е сега, не тогава.

Той направи крачка, после още една, за да затвори пропастта.

„Може ли да е толкова лесно?“

Усмивката на Джейн стана по-широка.

— Здравей, красавецо!

Тъкър също се усмихна — знаеше, че този път не говори на Каин.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА: ИСТИНА ИЛИ НЕ

Този роман се занимава с неясната граница между истината и историите, фабрикувани от медиите, така че реших да изясня нещата на тези последни страници и да опитам да отделя факти от измислица... поне в тази история.

Военните кучета и техните гледачи

Тъкър и Каин се появяват най-напред в романа „Кръвна линия“, но знам, че могат да разкажат още по-богата история. В реалността за първи път се срещнах с такава героична двойка, докато бях на обиколка на Ирак и Кувейт с Организацията за подпомагане на военните. Когато видях способностите на тези кучета, си дадох сметка за уникалната връзка между човек и животно и реших да опитам да уловя и да отдам заслуженото на тези взаимоотношения.

За да го направя, разговарях с ветеринари от Американския ветеринарен корпус, интервюирах гледачи на кучета, видях кучета и как тези двойки се развиват заедно, за да станат една цяла бойна единица. Някои могат да се питат доколко описаното тук за Тъкър и Каин може да е истина. Наистина ли е възможно куче и водачът му да могат толкова много неща? Показах първата книга от тази поредица на водачи, които ми казаха, че подобни действия са не само възможни, но и че кучетата могат много повече. Опитах да уловя това в книгата, като показах, че военните кучета не само умеят да изпълняват различни команди, но и цели поредици от команди.

Ако искате да научите повече за военните кучета и техните водачи, препоръчвам две книги от Maria Goodavage: *Soldier Dogs: The Untold Story of America's Canine Heroes* и *Top Dog: The Story of Marine Hero Lucca*.

Посттравматичен стрес

Друга тема, която е засегната в романа, е новото разбиране за един от аспектите на посттравматичния стрес. Наречен е „морална травма“ и тук той се разглежда чрез героя Тъкър. Става дума за разбиването на морални и етични очаквания и според Департамента за ветераните на САЩ може да се прояви като чувство за срам или вина, тревожност и гняв, наред с поведенчески промени като отчуждение, отдръпване и самонараняване (включително самоубийство). В тази книга виждаме подобни прояви у Тъкър. Стресът няма бързо лечение. То е продължителен процес и засегнатите намират равновесието си отново след дълго време.

Алан Тюринг и неговият Оракул (Оракул)

За съжаление историята на математическия гений Алан Тюринг, спомената тук, е точна в по-голямата си част. През Втората световна война той разбива нацисткия шифър „Енигма“, което допринася много за спечелването на войната от Съюзниците, но по-късно е осъден за неприлично поведение, за хомосексуализъм и достъпът му до секретна информация е отнет. Пред възможността да избира между затвор и химическа кастрация той избира второто и в края на краищата се самоубива.

Смята се също така, че Тюринг е баща на днешния компютър, от грубите електромеханични машини, които е използвал, за да разбие шифъра „Енигма“, до теоретичния „оракул“ — първия компютър с елементи на изкуствен интелект. В определен момент той наистина предлагал на шефовете си в Националната физическа лаборатория на Обединеното кралство да използва радий в една от изчислителните си машини, за да провери дали случайността на атомния разпад няма да предизвика „непредсказуемостта“, която е смятал (както мнозина днес) за ключ към създаването на „оракул“.

Повечето историци вярват, че Тюринг не е преминал отвъд теоретичните разработки за създаването на машина с изкуствен интелект, но има и такива, които се съмняват, което е и в основата на този роман.

Дроне, дроне и пак дроне

Достатъчно е да четем пресата, за да си дадем сметка от какво значение е използването на дроне в съвременната война. Определено тече надпревара в разработката и използването на нови и подобрени роботизирани войници. Това повдига фундаментален въпрос: дали използването им ще намали жертвите или поради лекотата на приложението им — убиват от дистанция — ще увеличи вероятността да влизаме във войни? Ще започнем ли първо да стреляме, а да задаваме въпроси чак след това? Анализ на тези морални въпроси, както и поглед към бъдещето в развитието на дроновете, има в плащестата книга *Wired For War: The Robotics Revolution and Conflict in the 1 st Century*, от R W. Singer.

Това ни отвежда към следващата тема: *кой* ще контролира тези дроне.

Когато корпорациите влизат във война

Подобно на напредъка в бойните качества на дроновете, бойното поле също се променя по особен и смущаващ начин. Виждаме как постепенно изчезват разликите между въоръжените сили на държавите и армиите, наемани от корпорациите — те вече не са частни охранителни фирми, а пълноценни бойни единици — което повдига въпросите за доходността, отговорността и *кой* всъщност командва. За да пестят пари и да балансират бюджетите си, правителствата, включително американското, отстъпват дейности, някога наблюдавани от командните структури, на корпоративни бордове. Повече и позадълбочено за тази заплаха може да се прочете в *Corporate Warriors: The Rise of the Privatized Military Industry*, от P. W. Singer.

И тук стигаме до друг аспект от това, което ни очаква, пример за което има на страниците на книгата.

Ерата на информационните войни

Романът хвърля поглед към едно ново бойно поле, на което вече воюва Ислямска държава в Близкия изток, Русия в Украйна и Китай край бреговете на САЩ. Това е цифрова война с последици в реалния свят. Историята хвърля светлина върху трите основни компонента на тази *информационна* война: електронна война, кибератаки и — най-

коварното — психологическите операции. За да разберете накъде ще се насочи войната занапред, прочетете тази статия на професор Дейвид Стъпълс (Prof. David Stupples: „The Next Big War Will Be Digital — and We’re Not Ready for It“, (тя може да се намери на множество интернет страници, включително и на Gizmodo.com)).

И така, тук завършвам тази книга — но не и историята на Тъкър и неговия непоколебим приятел Каин. Техните приключения тепърва започват.

Издание:

Автор: Джеймс Ролинс; Грант Блекуд

Заглавие: Боен ястреб

Преводач: Владимир Германов

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 24.10.2016

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-710-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1905>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.